SCI-FI

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

II

PALADIN BLACK POCKET

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU
II

PALADIN BLACK POCKET
SCI-FI

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU
II

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

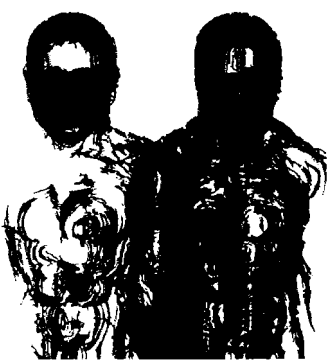

PALADIN

Colecţie coordonată de Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Sînziana Dumitrache
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MORGAN, RICHARD
Omul negru / Richard Morgan; trad. de Roxana Brînceanu. –
Bucureşti : Paladin, 2014
ISBN 978-606-93637-8-2
I. Brînceanu, Roxana (trad.)
821.111-31=135.1

Richard Morgan
Black Man

Copyright © Richard Morgan, 2007

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

PARTEA A PATRA

În largul mării

„Trebuie să fim mereu în gardă față de orice sentiment iluzoriu de realizare finală. A recomanda schimbarea, așa cum face acest raport, nu înseamnă a sugera că problemele la care ne referim vor dispărea sau nu vor mai necesita atenție. Cel mult, ele vor dispărea *din vedere*, iar aceasta ar putea foarte bine să însemne un efect contraproductiv, întrucât este imposibil să nu încurajeze o automulțumire pe care nu ne-o putem permite."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 32

Greta Jurgens veni devreme la muncă, târșâindu-și pașii prin curțile goale, pavate cu piatră albă din deșert, de dincolo de Plaza de Armas, înainte ca soarele să urce destul de sus ca să le facă să scânteieze. Purta totuși ochelari de soare cu rame groase contra luminii, iar pasul îi era destul de lent, ca pentru o arșiță de vară sau pentru o femeie de două ori mai bătrână ca ea. Nu era mică, nici extrem de palidă, dată fiind ascendența ei germană, dar aspectul musculos și bronzat al celor doi bodyguarzi samoani desemnați să o escorteze zilnic de la limuzină o făceau să pară delicată și bolnăvicioasă prin comparație. Imediat ce ajunse în capătul retras al curții unde se afla biroul ei, intră sub acoperișul de piatră și o luă spre ușă, cutremurându-se, mai puternic decât ar fi făcut-o un om. Știa ce însemna luna octombrie – un frig curgând ca un val prin sângele ei. Zile mai întunecate, mai reci, apropiindu-se.

În Europa, pentru care fusese inițial calibrat ciclul sezonier al metabolismului ei, era deja de mult toamnă, iar iarna se apropia încet. „Și, de fapt, nu te-ai putut hotărî niciodată să fii recalibrată, nu-i așa, Greta?" Prea puțină încredere în furnizorii locali de servicii – era o procedură complicată, mergea foarte în adâncime – și prea puține venituri sau timp liber ca să se întoarcă să plătească pe cineva în care ar fi avut încredere. „Mda, și ca să fii cinstită, nici n-a fost vreodată momentul potrivit: ori al naibii

de ocupată, ori prea deprimată, ori prea adormită." Era problema standard de care se plângea orice hib, alături de mai evidenții factori fiziologici – complexul hormonal hibernoid care ducea la fluctuații mentale apropiate de bipolaritate prin intensitatea manifestărilor. În tot segmentul de trezie al ciclului ei bâzâia ca un dinam de motor magnetic supraîncărcat, muncind, făcând afaceri, brokeraj, *trăind*, dar întotdeauna prea ocupată, prea ocupată, prea ocupată ca să se odihnească, să se relaxeze, să doarmă sau să se preocupe de micile amănunte cum ar fi schimbarea vieții ei în mai bine.

Apoi, când fluxul hormonal începea să se retragă și aceste considerații reușeau în cele din urmă să se strecoare în fruntea preocupărilor ei conștiente, ele veneau încărcate cu o asemenea senzație de oboseală în fața obstacolelor insurmontabile, încât tot ce mai putea ea să facă era să se plângă de inutilitatea încercării de a remedia pe loc problema. „Mai bine dormi, mai bine las-o baltă acum, o s-o iei de la capăt la primăvară și..."

Și o lua de la capăt.

„Un nefericit efect colateral psihologic...", continua textul arid, mustrător al Protocolului Jacobsen, „...și un oarecare handicap pentru cei implicați, dar nu un eșec pentru care acest comitet ar trebui să-și pună în mod justificat probleme, nefiind o amenințare socială în sine."

„Un oarecare handicap. Corect." Degetele ei bâjbâiră pe panoul codului de la ușă, lente și stângace, ca și cum n-ar fi fost cu adevărat ale ei. Samoanii stăteau pe-aproape. Isaac și Salesi – fuseseră amândoi gorile în *familia* încă din tinerețe, îndelung școliți într-un fel de diplomație care presupunea fețe inexpresive, de valeți, atunci când îndatoririle lor de escorte le-o cereau – știau foarte bine când să-i

sară în ajutor. Era deja prost-dispusă de câteva zile, acidă și tensionată la celălalt capăt al intervalului ei de trezie. Judecata uzată, aptitudinile sociale abia operaționale. În circumstanțe normale și-ar fi predat deja îndatoririle unuia dintre cei mai deștepți favoriți ai lui Manco, s-ar fi lăsat în voia schimbărilor inevitabile ale chimiei sângelui ei și ar fi permis valului cel rece să-i curgă călduț-opiaceu prin vene. Ar fi fost deja în drum spre casă, spre refugiul ei din Colca, făcându-și de lucru, pregătindu-se pentru lungul somn care o aștepta. În circumstanțe normale, n-ar fi fost nevoită să...

Apăru din senin.

Ea purta încă ochelarii de soare – vederea îi era împăienjenită dimineața devreme, iar simțurile periferice nu funcționau prea bine atât de târziu în cursul ciclului – nu era nicio surpriză că nu văzuse când se întâmplase. Primul avertisment fusese zgomotul unui impact dur și haotic, în spatele ei. Ușa, descuiată cu codul corect, se legăna deja în balamale spre interior. Simți mâna enormă a unuia dintre bodyguarzi lovind-o în ceafă, împingând-o cu totul înăuntru. Se împiedică și se prinse de colțul mesei, în spațiul înghesuit al biroului, luptându-se confuz ca să înțeleagă.

„Am fost atacați".

„Imposibil." Mintea ei respinse prompt ideea, obiecțiile amestecându-se într-o grabă confuză. Manco își pusese amprenta asupra bandelor din Arequipa cu zece ani în urmă, își alesese supușii, distrusese restul. Nimeni – *nimeni* – nu era așa de prost încât să încalce directivele. Iar curtea, curtea pavată cu piatră albă, era pustie când o traversaseră, nu era nimeni acolo atât de devreme.

Își reaminti sunetul din spatele ei. Când puse lucrurile cap la cap, șocul îi accelera pulsul.

Cineva apăruse de pe terasa pavată de deasupra clădirii retrase a biroului și făcuse un salt de cinci metri până jos, peste una dintre escortele ei. Acum era afară, terminându-și treaba...

Isaac se izbi de cadrul ușii și rămase atârnat acolo. Sângele îi murdărea părul și i se scurgea pe față, între ochi. Făcu un efort convulsiv să se ridice în picioare, dar nu reuși, căzând grămadă.

În spatele lui, o siluetă neagră se profila pe strălucirea tot mai puternică a soarelui dimineții.

Simți o zvâcnire prin sângele ei îngroșat, o tresărire profundă de teamă instinctivă, dincolo de recunoașterea conștientă.

— 'Neața, Greta. Ești surprinsă să mă vezi?

— Marsalis, zise scuipându-i numele, în timp ce stăpânirea de sine îi ceda. Ce *mă-ta* crezi că faci?

Carl păși atent în interiorul biroului, ocolind trupul căzut al lui Isaac cu o grijă de felină și o privire circumspectă aruncată în jur. În spatele lui, prin ușa deschisă, îl văzu pe Salesi întins fără suflare pe pavajul alb cu gri al curții, ca o balenă eșuată. Marsalis nu avea nicio zgârietură pe el; nici măcar nu părea să respire greu. Stătea pur și simplu aproape de ea și o privea impasibil.

— N-am dormit prea mult, Greta. Aș ține cont de asta, în locul tău.

— Nu mă tem de tine.

Carl văzu că era adevărat. Schiță un zâmbet.

— Bănuiesc că nu. Bun venit în frăția ciudaților, nu-i așa? Monștrii reuniți.

— Repet, zise și se îndepărtă de colțul mesei, îndreptându-se. Ce *mă-ta* crezi că faci?

— I-aș putea pune lui Manco aceeași întrebare. Vezi tu, până acum am fost destul de politicos. Câteva întrebări scurte și ai scăpat de mine. Fără vătămări, fără scandal, toată lumea e fericită. Oricum, așa am vrut de la...

— Nu obținem întotdeauna ceea ce vrem, Marsalis. Mămica ta nu ți-a spus niciodată asta?

— Ba da. Și mi-a mai spus că e nepoliticos să întrerupi oamenii.

Întinse brațul cu o mișcare fulgerătoare, iar ochelarii ei de soare dispărură, smulși de mâna lui. Ochii i se umeziră, înotând în lacrimi.

— Cum spuneam, Greta, aș fi putut pleca repede de pe capul tuturor. În schimb, noaptea trecută, în timp ce veneam încoace ca să vorbesc cu tine, cineva a plătit mai mulți oameni din ilustra voastră armată ca să mă facă să dispar.

Femeia clipi intens ca să-și limpezească vederea. O înjurătură tăcută la adresa lacrimilor care i se scurgeau vizibil din colțurile ochilor.

— Ce păcat că nu au reușit!

— Da, mă rog, în ziua de azi e greu să găsești un ajutor de nădejde. Ideea e, Greta, tu pe cine crezi că ar trebui să dau vina?

Înclină capul ca să se uite pe după el la forma ghemuită din ușă.

— Asta mi se pare că deja ai hotărât-o.

— Confunzi scopul cu necesitatea. Nu cred că prietenii tăi insulari ar fi fost din cale-afară de bucuroși să ne așezăm cu toții la o discuție amicală.

Greta îi întâlni privirea.

— Nu mi se pare că m-am așezat.

O clipă, se fixară reciproc. Apoi el ridică din umeri și îi aruncă ochelarii pe masă. Făcu semn spre scaunul de după birou.

— Te rog.

Ea ocoli marginea mesei și se așeză. În ușa micului birou, Isaac se mișcă, scuturând amețit din cap. Marsalis se uită în direcția lui, reveni la Greta și întinse spre ea un deget în semn de avertizare, apoi traversă încăperea până în locul unde zăcea samoanul. Isaac mârâi și scuipă sânge, uitându-se în sus la negru cu o furie neîncrezătoare. Își sprijini brațele și împinse cu palmele enorme în podea.

— Dacă te ridici, spuse Marsalis calm, o să te omor.

Samoanul nu păru să audă. Brațele i se îndoiră, gura formă un rânjet.

— Isaac, vorbește serios, zise Greta și se aplecă peste masă, folosind un ton imperios. E un treisprezece. Piază rea. Rămâi unde ești. Rezolv eu.

Marsalis îi aruncă o privire.

— Câtă generozitate!

— Du-te dracului, Marsalis. Unii dintre noi au parte de un devotament care nu poate fi plătit.

Dintr-odată căscă – un gest de neoprit, cavernos.

— Nu mă aștept să înțelegi asta.

— Eu te țin trează?

— Du-te dracului. Voiai să-mi pui întrebări, pune-mi-le. Apoi cară-te naibii.

— Ai vorbit cu Manco astăzi?

— Nu.

Se așeză pe marginea mesei.

— Ieri?

— Înainte de a pleca să se întâlnească cu voi. De atunci, nu.

— De ce s-ar folosi de armată și nu de talentele *familiei*?

— Tu doar presupui că a fost el.

— Era cât pe-aci să-mi facă felul, sus, la Sacsayhuamán. Da, presupun că a fost el.

— Nu ai și alți dușmani?

— Credeam că ne-am înțeles ca eu să pun întrebările.

Greta ridică din umeri. Aștepta.

— Manco are vreun interes în Jesusland?

— De care să știu eu? Nu.

— În Rim?

— Nu.

— Are un văr care a făcut închisoare în Florida. Se pare că purta o geacă la fel ca asta. Știi ceva?

— Nu.

— Voi traficați tehnică medicală?

Greta își reținu un alt căscat.

— Dacă aduce bani.

— Ai auzit de un tip, Eddie Tanaka?

— Nu.

— Texan. Un tip neînsemnat.

— Am spus nu.

— Dar de Jasper Whitlock?

— Nu.

— Toni Montes?

— Nu.

— Allen Merrin?

Ea ridică mâinile.

— Marsalis, ce naiba e asta? *Dispărut fără urmă*? Ți se pare că semăn cu Shannon Doukoure? Nu suntem agenție pentru persoane dispărute.

— Deci nu-l cunoști pe Merrin.

— N-am auzit niciodată de el.

— Dar de Ulysses Ward?

Greta se lăsă pe spătarul scaunului. Oftă.

— Nu.

— Manco se poartă bine cu tine, Greta?

Ea se înfurie din nou, de data asta cu adevărat.

— Nu-i treaba ta, fir-ar al dracului!

— Ei, eu doar întreb, zise gesticulând. Hei, arăți bine și așa mai departe, dar în cele din urmă ești o ciudată, la fel ca mine, și...

— Nu sunt la fel ca tine, piază rea, zise ea rece.

— ...cu toții știm ce părere are *familia* despre ciudați. Nu-mi imaginez că Manco e diferit de alți *taytas*. Trebuie să fie greu pentru tine.

Greta nu spuse nimic.

— Ei bine?

— N-am auzit că m-ai fi întrebat ceva.

— Nu? întrebă zâmbind trist. Întrebarea mea, Greta, era cum de o ciudată hib *gringa* ca tine ajunge să lucreze într-un post de bază pentru *familia*?

— Nu știu, Marsalis. Poate pentru că unii dintre noi, *ciudații*, pot trece dincolo de ce e în genele noastre și pur și simplu își fac treaba. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Greta, tu dormi câte patru luni la fiecare douăsprezece. Asta diminuează serios productivitatea oricui. În plus, ești albă, ești femeie și nu ești de pe aici. *Familias* nu sunt cunoscute pentru atitudinea lor progresistă. Așa că nu văd cum ar funcționa asta, cu excepția cazului în care sursele mele au dreptate și tu ești șeful.

În cealaltă parte a încăperii, ochii lui Isaac se lărgiră, mânioși. Ea îi prinse privirea și clătină din cap, apoi îl fixă pe Marsalis.

— Asta ai vrea tu să crezi?

— Nu, e ceea ce mi-a spus Stéphane Névant.

— Névant? rânji Greta disprețuitor. Dobitocul ăla? Un *pistaco* aspirant, prea prost ca să-și dea seama...

Se opri, rămânând tăcută.

„O scăpare datorată sfârșitului de ciclu", înțelese posomorâtă. „Rahaturi genetice trădătoare..."

Marsalis dădu din cap.

— Prea prost ca să-și dea seama de ce anume?

— Ca să-și dea seama. Că el are nevoie de noi, iar noi nu avem deloc nevoie de el.

— Nu asta începuseși să spui.

— O, acum ești și telepat?

Coborî de pe marginea mesei.

— Hai să nu facem lucrurile mai neplăcute decât sunt, Greta.

— De acord. De fapt hai să terminăm cu porcăria asta chiar acum.

Noua voce îl îngheță pentru câteva secunde. Greta rămase cu ochii lipiți de silueta din ușă, apoi reveni exact la timp ca să vadă fața lui Marsalis relaxându-se, resemnată. Buzele lui formară un cuvânt, un nume, își dădu ea seama, și mai înțelese în același moment, confuz dar cert, că totul se încheiase.

Sevgi Ertekin intrase în birou cu Beretta Marstech în mână.

În taxi se așezară țepeni, lăsând treizeci de centimetri între ei, pe scaunul de plastic, uitându-se pe ferestrele laterale opuse la fațadele pe lângă care treceau. Afară, soarele urca pe un cer albastru pur, îndepărtând răcoarea dimineții și luminând clădirile din piatră vulcanică albă ale orașului, făcându-le aproape incandescente. Traficul

umplea deja străzile principale, încetinind înaintarea la un mers greoi, smucit.

— O să pierdem zborul, spuse ea ursuz.

— Ertekin, de aici sunt zeci de zboruri pe zi către Lima. Nu-i greu să ieșim de aici.

— Nu, dar o să ne fie greu să prindem suborbitalul de Oakland din Lima dacă ratăm zborul ăsta.

El ridică din umeri.

— Așteptăm în Lima și prindem cursa următoare spre Oakland. Tipul pe care l-au găsit e mort, nu? Nu se grăbește.

Sevgi se răsuci spre el.

— Ce dracului făceai acolo?

— Prelucram o sursă, ție cum ți se părea?

— Mie? Mi se părea că vrei să-i smulgi cu forța o mărturisire.

— Nu voiam o mărturisire. Nu cred că știe despre micul nostru comitet de primire de azi-noapte.

— Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte să te dezlănțui asupra ajutoarelor plătite.

Carl ridică din umeri.

— O să supraviețuiască.

— Cel din curte poate că nu. L-am verificat când intram. La prima vedere, aș zice că are craniul fracturat.

— Nu asta e ideea.

— Nu, ideea e că ți-am spus că am *terminat* aici. Ți-am spus că rămânem la hotel până suntem gata de zbor. Ideea e că mi-ai promis să faci așa.

— N-am putut să dorm.

Ea zise ceva în turcă pe șoptite. Carl se întrebă dacă să-i spună adevărul: dormise, dar nu foarte mult. Se tot trezea din vise cu Elena Aguirre șoptindu-i din spate, în semiîntunericul din cargoul lui *Felipe Souza*, crezând pentru

o clipă, cuprins de înfiorare, că stătea lângă patul lui în camera întunecată a hotelului, privindu-l cu ochi sclipitori. Se îmbrăcase și ieșise, dorindu-și violență, dorindu-și să facă ceva care să-i alunge amintirea neputinței.

În schimb, îi spuse:

— Îl cunoaște pe Merrin.

O scurtă tăcere, o încremenire abia perceptibilă, apoi mișcarea abia schițată a profilului ei de la fereastră, o singură privire piezișă.

— Da, sigur.

— I-am înșirat mai multe nume, majoritatea ale victimelor de pe lista ta. Merrin a fost singurul la care a reacționat. Iar când am trecut la următorul nume, s-a relaxat din nou. Fie l-a cunoscut înainte de a pleca pe Marte, fie îl știe de acum.

— Sau a cunoscut pe altcineva cu același nume, acum sau altă dată, spuse începând să privească din nou pe fereastră. Sau i s-a părut că-i amintea de ceva sau cineva cunoscut, ori tu te-ai înșelat asupra reacției ei. Urmărești umbre – știi asta.

— Cineva a încercat să ne omoare astă-noapte.

— Da, și după cum chiar tu ai recunoscut, Jurgens nu știe nimic despre asta.

— Am spus că nu *pare* să știe.

— Așa cum *pare* să-l cunoască pe Merrin, adică?

Se uită din nou la el, de data asta fără ostilitate. Arăta doar obosită.

— Uite ce e, Marsalis, n-o poți lua pe ambele căi. Fie avem încredere în instinctele tale, fie nu.

— Și tu nu ai?

Ea oftă.

— Nu am încredere în *asta*.

— Ce înseamnă *asta*?

— Înseamnă scufundarea asta până la un nivel visceral, tot timpul. Lovești în jur, superi oamenii și îi presezi până când cineva cedează și îți oferă o nouă țintă cu care să te bați. Confruntare, escaladare, fir-ar să fie, glorie sau moarte, zise și flutură neajutorată din mână. Poate că asta a mers pe vremuri, în cadrul Proiectului Lawman, dar aici nu funcționează. Asta e o anchetă, nu o încăierare.

— Osprey.

— Poftim?

— Osprey. Eu nu sunt american, n-am făcut niciodată parte din Proiectul Lawman.

Se încruntă, străfulgerat de-o amintire, acum prea slabă ca s-o aducă înapoi.

— Și mai e ceva ce nu sunt, Ertekin, să ții minte asta. Eu nu sunt Ethan.

Pentru o clipă, crezu că o să explodeze, așa cum făcuse în noaptea trecută, pe autostradă, când văzuse cadavrele împrăștiate lângă jeepul stricat și cu ferestrele oarbe. Însă ea doar își feri privirea și întoarse capul.

— Știu cine ești, zise șoptit.

Nu mai vorbiră până la aeroport.

Prinseră zborul spre Lima la câteva minute, ajunseră la timp în capitală și își confirmară rezervările în suborbitalul de Oakland cu o oră înainte de a decola.

Trebuiau să-și umple timpul cu ceva.

Tăcută, în spațiul imens și aglomerat al terminalului din Lima. Sevgi își înfruntă imaginea în oglinda unei toalete.

Se privi – păru să treacă o veșnicie –, apoi ridică din umeri și luă capsulele de syn, una câte una.

Le înghiți fără apă și se strâmbă.

Capitolul 33

Complexul Alcatraz. Divizia Cazuri Speciale.

Când ajunseră acolo, capsulele superfuncționale își făceau deja efectul cu vârf și îndesat. Sentimentele ei îi aparțineau din nou, împachetate la loc în containerul de oțel pe care îl crease special pentru ele. O detașare de gheață îi propulsa concentrarea și atenția la detaliile de dincolo de oglindă.

„Altă blestemată de oglindă", remarcă ea.

Dar de data asta se afla în spatele sticlei și urmărea scena din camera de anchetă de pe partea cealaltă.

Acolo erau Coyle, Rovayo și o femeie întinsă lejer pe scaunul oferit, purtând haine mulate pe sub o geacă de piele pe care nu se ostenise să și-o scoată și privindu-și anchetatorii cu neplăcere, în timp ce mesteca energic gumă. Era tânără, abia trecută de douăzeci de ani, iar fața ei lată, de tip slav, se potrivea cu expresia disprețuitoare. Restul era un amestec pur de Rim – păr blond, scurt, într-o tunsoare cu șuvițe stil Jakarta care nu prea i se potrivea, caractere stacojii chinezești brodate pe un crac al salopetei, de la șold la gleznă, cerneala barocă a unui tatuaj maori pe tâmpla stângă. Vocea din galeria observatorilor deformată de difuzoare, avea un accent puternic.

— Ce naiba vreți de la mine? La tot ce m-ați întrebat, eu v-am răspuns. Acum ar trebui să fiu în altă parte, adăugă aplecându-se peste masă. Știți, dacă nu apar la lucru

când începe schimbul meu, în seara asta, nu sunt plătită. Nu ca voi, ăștia din sectorul public.

— Zdena Tovbina, spuse Norton. Colaborator la Filigree Steel. Au luat-o din arhiva video a clădirii în care locuia omul nostru. Se pare că s-a dus să-l caute, după ce n-a apărut la lucru două schimburi la rând.

— Frumos din partea ei. Păcat că Filigree Steel nu s-a gândit să facă același lucru.

Norton ridică din umeri.

— Piață a muncii fluidă, știi cum e. L-au sunat de câteva ori, dar dacă el nu a răspuns, s-a presupus pur și simplu că s-a mutat. Au angajat pe altcineva în locul lui. Dacă cei de la pază o fac de oaie, șefii de personal își ies din pepeni. Ce aveți de gând să faceți?

— Nu știu. Poate să intrăm în Uniune?

— Ssst.

Alicia Rovayo se plimba prin camera de interogatoriu.

— O să-l informăm pe șeful tău de schimb că suntem nevoiți să te reținem mai mult. Între timp, hai să reluăm. Spui că, practic, *nu ai știut* că ceva nu era în regulă cu Driscoll.

— Ba nu, am știut că ceva nu era în regulă. Ceva ce văzuse în interiorul navei.

Pentru o clipă, Zdena Tovbina păru să aibă o înfățișare chinuită.

— Când am văzut, ni s-a făcut rău la toți. Joey a fost primul, dar am văzut cu toții ce era înăuntru.

— L-ai văzut cu ochii tăi pe Driscoll vomitând? întrebă Coyle din scaunul lui.

— Nu, l-am auzit.

Tovbina își lovi urechea cu degetul de două ori, explicit:

— Rețeaua echipei. Radio.

— Și mai târziu, când l-ați văzut?

— Era tăcut. Nu voia să vorbească, spuse făcând un gest flegmatic, cu palma deschisă. Am încercat, dar m-a respins. Foarte masculin, înțelegeți.

— Oamenii ăia au intrat purtând măști, murmură Norton. Chestiile minimale, protejând doar partea de sus a feței, dar erau unși cu decontaminante. Începeți să vă dați seama încotro ne îndreptăm?

Sevgi aprobă posomorâtă. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aflat în partea opusă a galeriei, dar el era concentrat în totalitate asupra femeii de dincolo de geam.

— Practic, când l-ați văzut ultima dată pe Joseph Driscoll? întrebă Coyle răbdător.

Tovbina scrâșni din dinți de frustrare.

— V-am mai *spus*. S-a întors la naveta Red Two. A urcat din greșeală. Eram cu toții șocați. Nu gândeam cum trebuie. Când am ajuns la bază, l-am căutat în cameră. Plecase deja.

— O da, oftă Marsalis. Plecase de tot.

— Unde au găsit corpul? întrebă Sevgi.

— Prins printre cablurile de mare adâncime, la o sută și ceva de metri distanță, la marginea uneia dintre platformele cu bioculturi de acolo. E cam zona în care s-a prăbușit *Horkan's Pride*, dacă ții seama de curent. Cel care l-a aruncat pe Driscoll în apă i-a legat de picioare doi saci cu resturi din cala lui *Horkan's Pride*. Probabil confecționați dinainte. S-a scufundat repede, îndreptându-se drept spre fundul mării, până s-a lovit de ceva în care s-a prins. Din pură întâmplare, o echipă de mentenanță ieșise ieri în zona respectivă.

— S-a înecat?

— Nu, se pare că era mort înainte de a ajunge în apă. Laringele zdrobit, gâtul rupt.

— Fir-ar! Oamenii ăștia nu poartă veste de monitorizare a semnelor vitale?

— Ba da, dar se pare că nimeni nu le verifică. Reduceri de costuri, Filigree Steel au eliminat sanitarii de bord de pe navetele lor cândva, în cursul anului trecut, când și-au depus din nou ofertele.

— Grozav.

— Da, forțele cererii și ofertei, nu-i așa că sunt adorabile? În plus, mai există o mulțime de mici contuzii pe corpul lui Driscoll și niște juliturі. Legiștii consideră că a fost înghesuit într-unul dintre toboganele de evacuare a gunoiului de lângă bucătărie și apoi aruncat direct în ocean. Cel puțin două astfel de trape se aflau în partea de sub apă a fuzelajului. Nimeni n-ar fi observat.

Sevgi clătină din cap.

— Deschiderea unui sas exterior ar fi apărut pe undeva, pe vreun scaner. E nevoie de energie. Fie așa, fie trebuie să folosești bolțuri implantate prin împușcare, așa cum a procedat la sasurile de acces, iar asta ar fi făcut zgomot, chiar și sub apă.

— Avea destulă energie în bateriile de la bord, zise Marsalis distant. N-ar fi avut nevoie de bolțuri. Și, la cum stau lucrurile, oamenii ăia erau prea ocupați să-și verse măruntaiele ca să se mai uite pe ecrane după activitate electrică de joasă tensiune.

Se așeză la loc și își umflă obrajii.

— Merrin al nostru a jucat bine aici, spuse și clătină din cap. O adevărată frumusețe, zău.

Norton îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Deci...

Sevgi voia să audă pe cineva spunând-o, chiar dacă era ea persoana în cauză.

— Merrin iese de acolo dându-se drept Driscoll. Îi fură echipamentul, se maschează și se strecoară la bordul unui transportor greșit, în mijlocul confuziei generale. Crezi că a fost ceva deliberat, sau a mers la noroc?

Marsalis clătină iarăși din cap.

— Deliberat, categoric. Ar fi acordat atenție unor astfel de lucruri.

— Ajunge înapoi la bază, iese cumva *din* bază. Bănuiesc că nu e greu. Trebuie să existe o sută de ieșiri diferite pentru unul cu antrenamentul lui Merrin. Oricum, securitatea se concentrează pe cei care intră, nu pe schimbul de noapte care pleacă acasă. Iar după ce s-a aflat, probabil că toată lumea alerga ca la o adunare de mânuitori de șerpi din Jesusland, spuse, apoi se opri. Stai așa, ce știi de carantină?

Norton oftă.

— E de mântuială. O aplică și fac anunțul pe drumul de întoarcere. Toată lumea trece prin nanoscaner. Se pare – ironia sublinie intens cuvântul – că nimeni de la Filigree Steel nu și-a dat seama că Driscoll nu a fost scanat.

Marsalis mormăi.

— Sau când și-au dat seama, era prea târziu, iar ei doar și-au păzit fundurile.

— Da, mă rog, în orice caz, carantina s-a rezolvat în primele două ore. Au un echipament împotriva agenților biologici periculoși, adus din Seattle, au verificat fuzelajul, în căutare de contaminanți înainte de a fi remorcat. Dacă cineva de la Filigree Steel își acoperea fundul, a știut că până la prânz n-o să mai fie niciun pericol.

Sevgi aprobă cu tristețe.

— Iar până să ajungem noi să săpăm mai adânc la Filigree Steel, apare Ward mort – prin urmare, noi presupunem că așa a ajuns Merrin la țărm și nu ne mai facem probleme. Ce încurcătura dracului!

— Tehnica clasică a insurgenților, zise Marsalis. Direcționează-i greșit, acoperă-ți urmele.

— Ai putea să nu te mai arăți așa impresionat, te rog?

În camera de interogatoriu terminaseră. Zdena Tovbina era escortată afară, uitându-se ostentativ la ceas. Rovayo rămase în urmă, aruncând o privire lungă și obosită prin geamul unidirecțional, către galerie, ca și cum i-ar fi putut vedea pe cei trei care stăteau acolo.

— Asta-i tot, oameni buni, zise.

— A planificat asta.

Sevgi încă mai vorbea, ca să reușească să se autoconvingă:

— A deschis criocapsulele și a făcut corpurile bucăți ca să creeze o *diversiune*.

— Da.

Marsalis se ridică să plece.

— Și voi, care credeați că a înnebunit pur și simplu.

Coyle și Rovayo fuseseră ocupați. Rula un virtual CSI complet pentru moartea lui Joey Driscoll, incluzând locul de unde fusese recuperat cadavrul mutilat înfiorător. Stătură pentru scurt timp în lumina de un albastru profund a lămpilor; Driscoll se uita în jos la ei de pe un cablu încurcat, cu o mână umflată legănându-se ușor din cauza curenților. O interfață CSI interveni, îndatoritoare, și aduse detalii mărite de care Sevgi, cu sau fără syn, s-ar fi putut lipsi. Ochii lui Driscoll dispăruseră, la fel și lobii urechilor, gura era roasă, etalând un rânjet strâmb, ca de

iepure, și întreaga față umflată devenise ca de ceară din cauza substanței grase scurse prin piele din straturile adipoase subcutanate. Sevgi văzuse lucruri și mai rele, mult mai rele, pescuite din când în când din Hudson și East River, dar totul fusese cu mult timp în urmă, iar acum iluzia de a pluti sub cadavrul îngreunat de apă în adâncimile oceanului îi declanșa impulsul de a-și ține respirația.

— Ați spus că legiștii au fost în apartament, zise ea. Avem vreo șansă să vedem și noi?

Coyle aprobă.

— Sigur. Am terminat aici?

— Cred că da, răspunse Norton chinuit.

Marsalis dădu impasibil din cap.

— Modificare completă, casa de date șase, îi spuse Coyle interfeței, iar obscuritatea albastră se lumină, devenind un fulger alb-orbitor, apoi scăzu înapoi la culorile sumbre ale unei locuințe ieftine de închiriat. Driscoll fie economisea în vederea a ceva mai bun, fie nu considera condițiile de acasă o prioritate pentru buget.

Mobila era funcțională și uzată; pereții purtau imagini promoționale generale, de tip corporatist, aduse, după cum se părea, de un lung șir de utilizatori diferiți. O fereastră îi oferea vedere către o clădire de apartamente, probabil identică, situată la douăzeci de metri distanță, de care o despărțea o alee.

Sevgi răsuflă ușurată.

— Ați depistat urme genetice? întrebă.

— Da.

Rovayo arătă cu degetul și peste tot prin cameră, pe mobilă și echipamente, se aprinseră mici pete de lumină roșie.

— Categoric a fost aici. A stat cel puțin două zile.

Marsalis se apropie de fereastră și privi afară.

— L-a văzut cineva? Avem martori?

Polițista din Rim se încruntă.

— Nu, n-am aflat prea multe de la martori. Blocurile astea sunt construite special pentru muncitorii imigranți. Afacerea proprietarului merge bine, iar oamenii sunt în general discreți. Există camere de supraveghere pe coridoare, dar nici din astea prea multe. Se pare că a scos din funcțiune cea mai mare parte a echipamentului de supraveghere din clădire imediat ce a ajuns aici. Au reușit să-l repare complet abia după două săptămâni.

— Cam ca de obicei, murmură Marsalis.

— Mda, așa e, mârâi Coyle. Presupun că nu aveți mahalale cu muncitori imigranți în căcatul vostru de Uniune Europeană.

Negrul îi aruncă o privire.

— Vorbeam despre defectarea echipamentului de supraveghere. Procedură de penetrare urbană relativ standard.

— Aha.

— Vrei să vezi câte ceva din ceea ce am obținut? întrebă Rovayo, care gesticula deja făcând să apară un ecran în aer.

Marsalis ridică din umeri și se mută de la fereastră.

— Sigur. Nu strică.

Urmăriră cu toții pe o cameră cu unghi scurt cum Merrin, slab și cu ochii goi, mergea prin hol, oprindu-se pentru o clipă să se uite gânditor în sus, spre lentilă, apoi continuându-și drumul. Lui Sevgi, care-l privea și pe Marsalis, i se păru că negrul se încordase puțin când Merrin dăduse impresia că se uită la el de pe ecran. Nu știa sigur ce văzuse el acolo încât să se încordeze așa; poate

doar un adversar redutabil. Momentul se derulă brusc în capul ei, Merrin privind în sus, cadavrul lui Joey Driscoll privind în jos, victima și criminalul, mici ferestre deschise în timp care lăsau să pătrundră prin ele moartea și distrugerea. Nenorocitele de formate virtuale! Lumi copiate, în care nu exista nimic altceva în afară de năluci și perfecțiunea automată a interfețelor plutind între ele, administrând totul cu competența inumană a îngerilor.

Se întrebă subit dacă nu era acesta paradisul despre care vorbeau imamii. Năluci și îngeri, și niciun loc pentru ceva uman sau cald.

— Avem o problemă aici, vorbi ca să împrăștie subitul sentiment neplăcut de damnare. Dacă așa a ieșit Merrin de pe *Horkan's Pride*, atunci...

— Da, continuă Coyle în locul ei. Cum a ajuns la Ward BioSupply în aceeași după-amiază, ca să mânjească docul cu sângele lui Ulysses Ward?

— Mai important decât *cum* – zise Marsalis încet – puteți să vă puneți întrebarea „de ce"?

Coyle și Rovayo schimbară o privire. Sevgi completă cuvintele: „Cine naiba știe de ce un ciudat, o piază rea, face ceea ce face?" Nu era sigură dacă și Marsalis prinsese privirea.

Norton își drese glasul.

— Ward *era* acolo. Filmările din satelit și cele subacvatice demonstrează asta. Am presupus că dintr-o coincidență, că din ghinion s-a întâmplat să fie prin zonă. El l-a salvat pe Merrin din epavă și a fost ucis pentru bunăvoința lui.

— Ați presupus cam multe, zise Marsalis pe un ton scăzut.

— Noi nu am presupus nimic.

Vocea lui Rovayo avea o iritabilitate plictisită. Gândindu-se, Sevgi își dădu seama că niciunul dintre polițiștii din Rim nu părea să fi dormit în ultima vreme.

— De atunci am verificat trecutul lui Ward. Cu un n-djinn de securitate aprobat de COLIN. Nu există nicio dovadă a unei legături cu Merrin sau cu Marte, în general.

— Acum există. Poate nu ați săpat suficient de adânc.

Coyle explodă.

— Ce dracu' știi tu despre asta? Dintr-odată ești mare polițist?

— Mda, cam așa ceva.

— Marsalis, numai căcaturi ai în cap. Ești, în cel mai bun caz, un asasin plătit și, din câte am auzit, nici la asta nu te prea pricepi. Te-au băgat la pârnaie în Florida, nu-i așa?

Marsalis zâmbi ușor.

— Să ne întoarcem la Ward, interveni Rovayo.

Se strecurase subtil în spațiul dintre cei doi bărbați, cu un limbaj corporal prin care îi sugera lui Coyle să dea înapoi și să detensioneze situația. Sevgi o consideră o reacție instinctivă – nu te poți bate în virtual – dar Rovayo părea să fi uitat unde se aflau.

— O să schimbăm protocoalele, poate chiar să le rulăm printr-un n-djinn diferit. Mergem mai adânc, până găsim legătura. Acum e limpede că se cunoșteau. Deci probabil că putem merge la sigur cu presupunerea că Ward s-a dus acolo cu intenția clară de a-l aduce înapoi pe Merrin.

Coyle aprobă.

— Numai că Merrin nu se joacă. Nu o arată, dar după ce i s-a întâmplat în tranzitul dinspre Marte, nu mai are încredere în Ward sau în oricine altcineva în privința asta. Și Ward are o fereastră limitată de timp înainte să apară

cei de la Filigree Steel; nu are când să cerceteze nava în căutarea tipului pe care trebuie să-l ia cu el.

— Sau Ward pătrunde în navă și, când vede mizeria, e îngrozit și fuge, adăugă Rovayo.

— Da, se poate să fi fost și așa, rânji Coyle. Oricum, Merrin iese de unul singur, apoi se duce totuși după Ward. Știți a ce-mi miroase asta? A răzbunare.

Sevgi se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ți se pare logic?

— Doar ne cunoști pe noi, variantele treisprezece.

Marsalis se uită la Coyle. Parodie accentul tărăgănat de Jesusland:

— Devenim *cu adevărat* iraționali când cineva ne supără.

Coyle ridică din umeri.

— Mda. Așa am auzit și eu.

— Merrin a rezistat șapte luni în tranzit, sublinie Norton. A fost nevoit să recurgă la canibalism ca să supraviețuiască. Totul pentru că cineva i-a stricat sistemul de încălzire al criocapsulei. Dacă ar fi dat vina pe Ward pentru asta...

— Sau dacă Alicia are dreptate și Ward s-a îngrozit și a fugit... spuse Coyle și flutură din mână. Haide, oricum am privi lucrurile, ciu... omul ăsta n-are cum să fie în cea mai bună dispoziție ca să ierte. Se răzbună, pur și simplu.

— Marsalis, încercă Sevgi din nou. Te-am întrebat ce crezi. Vrei să-mi răspunzi la întrebare?

Carl îi întâlni ochii. Avea chipul impenetrabil.

— Ce cred eu? Cred că ne pierdem timpul aici.

Coyle pufni. Rovayo își lăsă o mână pe brațul lui. Omul negru abia dacă privi în direcția lor. Făcu un pas prin apartamentul virtual, cu fața la ecranul pe care Merrin era prins

într-un stop-cadru în timp ce se îndepărta, scăpând din unghiul camerei de supraveghere.

— Era liber, spuse agale. Îi eliminase pe oamenii voștri incompetenți din forțele private de securitate, făcându-i să-și borască mațele, exact așa cum plănuise. Îi învârtise pe degete, atrăsese atenția tuturor în direcții greșite și apoi își pierduse urma printre oamenii locului, după cum fusese antrenat să facă. Să se întoarcă după Ward ar fi însemnat să se expună, să iasă din nou la lumină.

Aruncă o privire lungă, întrebătoare, către Coyle.

— Când operezi în teritoriu inamic, nu-ți asumi riscuri doar pentru o răzbunare.

— Sigur, zise Coyle. Unii ca voi așa ar face. I-ați lăsa pe cei care v-au abandonat în spațiu să scape nepedepsiți.

— Cine a spus că scapă nepedepsiți? zise Marsalis cu un rânjet neplăcut. Cei *ca mine* știu cum să aștepte, rumegătorule. Unii *ca mine* i-ar lăsa pe cei care au făcut asta să trăiască cu gândul că o să venim, i-ar lăsa să se trezească în fiecare dimineață știind...

— Cum mi-ai spus?

Lui Coyle îi luase o secundă sau două ca să sesizeze insulta nefamiliară pe care tocmai o încasase.

— M-ai auzit.

— Terminați-o amândoi, se răsti Sevgi. Marsalis, spui că asta nu e răzbunare. Atunci ce e?

— Nu știu ce e, răspunse negrul iritat. Eu nu sunt Merrin și, contrar părerii prietenului nostru aici de față, nu toți cei care au amprenta genetică a variantei treisprezece gândesc exact la fel.

Norton sesiză ocazia.

— Nu, dar ați fost antrenați în mod similar, iar asta trebuie să conteze. Tu spui că pregătirea lui nu i-ar permite

să se răzbune din impuls. Ce i-ar dicta ea în asemenea situație?

— Poate era nevoie să-i închidă gura lui Ward, presupuse Rovayo. Să-și acopere retragerea. Dacă Ward ar fi vorbit...

Sevgi clătină din cap.

— Nu se potrivește. Ward nu e suficient de sus în ierarhie. Cei care s-au făcut singuri magnați ai bioresurselor nu aruncă buzduganul până pe Marte ca să-și rezolve problemele, nici măcar în California. Dacă Ward era implicat în asta, nu era decât o mică rotiță. A fost angajat ca să-l pescuiască pe Merrin din Pacific și să-l predea. Asta-i tot. Nu știa nimic în afară de ce i se spusese deja.

— Corect, zise Coyle tărăgănat. Dar probabil își cunoștea superiorii, sau cel puțin cel mai apropiat contact. Privim lucrurile din perspectiva greșită. Merrin nu s-a dus la Ward ca să-i închidă gura, s-a dus ca să-l facă să vorbească. Să obțină numele celor care dădeau ordinele.

Norton păru dintr-odată plin de speranță.

— Crezi că Merrin și-a obținut lista victimelor de la Ward?

— Puțin probabil.

Marsalis patrula prin apartamentul virtual ca cineva aflat în căutarea unei ieșiri ascunse pe undeva, pe sus.

— Având în vedere felul în care Merrin a tot trecut granița într-un sens și-n altul, lucrează pe baza unor cunoștințe fie parțiale, fie secvențiale. Orice ar fi obținut de la Ward, nu era vorba despre lista victimelor.

— Sau poate nu întreaga listă, zise Norton cu speranță în glas. Poate Ward avea doar primele câteva nume.

— Nu există relație între Ward și Whitlock, observă Rovayo.

— Sau Montes, adăugă Coyle.

Norton oftă.

— Corect. Din câte știm, nu există nicio legătură între el și vreuna dintre victimele din Jesusland. Păcat, ar fi fost frumos să descoperim și singuri ceva.

— Păi, mda, pentru asta trebuie să cauți în locul potrivit.

Marsalis gesticulă indicând de jur-împrejurul apartamentului:

— Cum am mai spus, ne pierdem timpul aici.

Buza lui Coyle se încordă.

— Atunci poate te ostenești să ne spui cum ne putem folosi mai profitabil timpul.

— În afară de a ne întoarce în *altiplano* ca să-i cădem în spate lui Manco Bambaren?

Marsalis ridică din umeri. Prinse ochii lui Sevgi, iar privirile li se încrucișară ca niște săbii.

— Păi, ați putea începe prin a vă întreba de ce apare acum cadavrul ăsta, din senin, tocmai când spărsesem gheața cu *familias*. V-ați putea întreba de ce a durat aproape șase luni până când cineva să adulmece împrejurimile culturilor acvatice din apropierea locului prăbușirii...

— Cine dracu' e Bambaren? vru să știe Rovayo.

Își plimbă ochii de la Norton la Sevgi. Sevgi scutură obosită din cap: „Nu întreba."

Între timp, rânjetul lui Coyle devenise un zâmbet larg.

— Motivul pentru care au trecut *patru* luni ca să găsim cadavrul ăsta – lăsând deoparte paranoia legată de îmbunătățiții genetic – este că echipamentele care asigură mentenanța de rutină pe platformele de mare adâncime ale lui Ward BioSupply aparțin unor contractori mobili, cu contract bianual. Daskeen Azul. Baza lor se află pe un ponton industrial numit *Bulgakov's Cat*, care trece pe aici

cam la fiecare șase luni să-și facă treaba. Abia acum au ajuns.

— Crezi că sunt paranoic? întrebă Marsalis, cu același surâs amabil pe care i-l adresase și mai devreme lui Coyle.

Masivul polițist din Rim pufni.

— Îți bați joc de mine? Voi sunteți *proiectați* să fiți paranoici, Marsalis.

Norton își drese vocea.

— Cred că...

— Nu, hai să dăm cărțile pe față, zise Coyle și întinse un deget spre treisprezece. În caz că ți-a scăpat, Marsalis, mie nu-mi plac cei ca tine. Nu-mi place ceea ce sunteți și nu cred că ar trebui să umblați liberi printre oameni fără cătușe de tip „capcană de lup". Dar asta nu e datoria mea.

— Nu, nu e, făcu Norton. De ce nu...

— N-am terminat încă.

Marsalis îl privi în tăcere pe polițistul din Rim. Evaluându-l, își dădu Sevgi seama. Îl măsura pe celălalt bărbat.

— Asta este o anchetă a poliției statelor Rim, declară Coyle. Nu un teren de măcel al operațiunilor militare secrete, undeva în Orientul Mijlociu. Treaba noastră e să prindem criminalii, nu să-i ucidem...

— Da. Se pare că încă nu l-ați prins pe Merrin, nu-i așa?

Coyle rânji.

— Drăguț. Nu, pe ăsta încă nu l-am prins. Dar o să-l prindem. Și atunci o să...

— Roy!

Era pentru prima dată, din câte își amintea Sevgi, când Rovayo folosea numele mic al partenerului ei.

— Las-o baltă, da?

— Nu, Al, mi s-a acrit de presupuneri. Să spunem lucrurilor pe nume.

Coyle se uită insistent la Sevgi și la Norton înainte de a-l fixa iar pe treisprezece.

— Dacă stăpânii voștri de la COLIN decid că îl vor pe Merrin executat sumar după ce ne terminăm treaba și punem mâna pe el, atunci bănuiesc că o să apelăm la tine pentru consultanță. Între timp, de ce nu-ți strunești dracului genele ciu... îmbunătățite artificial ca să ne lași să lucrăm?

Un zid de tăcere. Ultimele cuvinte păreau să se fi lovit de el ca pietrișul de ciment. Era un spațiu, înțelese Sevgi cu o siguranță întărită de syn, care în afara virtualului s-ar fi umplut de violență, așa cum sângele se ridică să umple o rană. Marsalis și polițistul din Rim se priveau ochi în ochi, de parcă nimic nu ar mai fi existat în afara lor. Observă ceva pe fața lui Rovayo, ceva ce nu putu defini. Cealaltă femeie părea încremenită, incapabilă să ia vreo atitudine. După felul în care se strâmba, Norton oscila între exasperare și neajutorare. Iar ea, Sevgi, urmărind situația cum situația se degrada...

— Bine, zise Marsalis, foarte moale.

Sevgi crezu că se terminase. Deschise gura, dar omul negru continuă să vorbească.

— Câteva lucruri.

Tot moale, ca o atingere de vată pe vârfurile degetelor.

— Mai întâi, dacă tu crezi că o să-l prinzi pe Merrin altfel decât mort, atunci înseamnă că nu trăiești în lumea reală. Niciunul dintre voi. Și, în al doilea rând, *Roy*, dacă îmi mai vorbești vreodată așa, te trimit la terapie intensivă.

Polițistul se enervă.

— Hei, vrei să ieșim amândoi afară?

— Da, foarte mult.

Însă Sevgi avu impresia stranie că Marsalis clătina imperceptibil din cap când vorbea.

— Dar asta n-o să se întâmple. Vreau să ții minte un nume, Roy. Sutherland. Isaac Sutherland. El ți-a salvat viața azi.

Apoi dispăru.

Imprimată pe un ecran de lumină virtuală, alături de ei, în apartamentul virtual gol, rămase imaginea încremenită cu Merrin îndepărtându-se și sutele de urme cu strălucirii roșii care marcau trecerea lui.

Capitolul 34

Destul de ciudat, Rovayo fu cea care veni să-l caute. Când îi dădu ea de urmă, el se oprise din patrulatul furios prin Alcatraz și stătea, nervos, într-o galerie de la capătul vestic al complexului. Îl găsi sprijinit de balustradă, privind peste peticul de mare cu sclipiri argintii dinspre gura golfului, cu arcul de culoare ruginie care forma un pod peste el. Un vălătuc înalt de ceață se rostogolea peste albastrul cerului, ca o vată de zahăr dezlânată, pe punctul de a se destrăma.

— E destulă apă pentru tine? întrebă ea.

Carl îi aruncă o privire curioasă.

— M-am întors de mult.

— Da, știu.

Rovayo i se alătură lângă balustradă.

— Am un văr în Freeport, a stat șase ani pe Marte, în tinerețe. Inginer geolog. Două serii a câte trei ani de muncă calificată, una după alta. Mi-a spus că niciodată

nu poți să te obișnuiești din nou cu atâta apă, indiferent cât de mult timp ar fi trecut.

— Bine, așa a fost el. Fiecare se descurcă în felul său.

— Îți lipsea?

Carl se uită din nou la ea.

— Ce vrei, Rovayo?

— Zicea că îi lipsește cerul, continuă ea neutru, ca și când el nu ar fi vorbit. Cerul pe timp de noapte, înțelegi. Spunea că tot peisajul, până la orizontul ăla meschin, arăta ca o mobilă înghesuită într-un depozit prea mic ca să încapă toată. Și toate stelele. Parcă erau cu toții într-o tabără, făcând parte din aceeași armată sau așa ceva. Tu și absolut toți ceilalți oameni pe care îi cunoșteai erau pe planetă cu tine, toți având același motiv să fie acolo, ca și cum ar fi făcut cu toții ceva important.

Carl mormăi.

— Tu ai simțit vreodată asta? întrebă ea.

— Nu.

Răspunsul sunase mai abrupt decât voia. Oftă și desfăcu palmele care se odihneau pe balustradă.

— Eu sunt un treisprezece, nu uita. Noi nu suferim de nevoia de a ne simți utili, așa, ca voi. Noi nu suntem programați pentru armonia de grup.

— Da, dar nu întotdeauna lăsați programarea să vă dicteze ce să faceți, nu?

— Poate că nu, dar aș zice că merită s-o asculți din când în când. Adică, dacă ai de gând să fii vreodată fericit.

Rovayo se răsuci pe balustradă, lăsându-și spatele arcuit pe ea și sprijinindu-se pe coate.

— Îmi amintesc că am citit undeva că niciunul dintre noi nu suntem programați pentru așa ceva. Pentru fericire. E doar un produs chimic secundar al unor funcții,

o șmecherie care să te ducă acolo unde vor genele tale să te duci.

Privirea îi alunecă într-o parte, atrasă de mișcarea mlădioasă cu care își schimbase poziția. Îi observă profilul, trupul suplu, cu sâni ridicați și coapse lungi, porțiunile cu piele închisă la culoare ale feței ei. Vântul dinspre port se strecura prin părul ei creț, turtindu-i-l în jurul capului.

— Să nu-ți faci prea multe griji în privința lui Coyle, spuse fără să se uite la el.

— Nu-mi fac.

Ea zâmbi.

— Bine. Doar că... Vezi, nu prea avem mulți treisprezece aici, în Rim. Apar din când în când, iar noi îi arestăm și-i expediem. Îi trimitem la Cimarron sau Tanana. Jesusland e întotdeauna un loc bun în care să exporți marfa pe care n-o vrei în curtea ta. Deșeuri nucleare nedegradabile, teste nanotech, experimente agricole extreme. Republica preia contra unui procent care reprezintă doar o mică parte din cât ne-ar costa pe noi să le procesăm.

— Știu.

— Da, ai lucrat la câteva evadări din Cimarron, nu-i așa?

— Șase, răspunse, apoi se mai gândi. Șapte, dacă îl pui și pe Eric Sundersen, anul trecut. El a evadat pe drum, practic nu a ajuns niciodată în Cimarron.

— O, da. Mi-l amintesc. Tipul care a deturnat un autocopter, așa-i?

— Așa-i.

— Tu l-ai prins?

— Nu, zise el scurt.

Eric Sundersen murise într-un schimb de focuri, pe străzile din Minneapolis. Artilerie și tactică standard a poliției; aparent, fusese luat drept un dealer local de

droguri. La vremea respectivă, Carl urmărea piste false în Juarez. Se întorsese acasă cu decontul cheltuielilor zilnice și răni minore, în urma unei încăierări cu cuțitele, iscată de prea multe întrebări puse în barul nepotrivit.

— Pe el l-am ratat.

— Da? întrebă Rovayo săltându-se pe balustradă. Mă rog, nu contează. Nu suntem obișnuiți să avem prin jur oameni ca tine. Coyle are o mentalitate cam ca aceea din Rim în privința a ce e bine. Și cu mizeria pe care a făcut-o Merrin pe nava aia... Mă rog, Coyle e polițist, pur și simplu nu mai vrea să vadă sânge pe străzi.

— Încerci să-ți ceri scuze în locul lui? Despre asta e vorba?

Ea se strâmbă.

— Doar încerc să mă asigur că n-o să vă omorâți între voi înainte de a ne termina treaba.

Carl înălță o sprînceană spre ea.

— Îți garantez că n-o să mă omoare Coyle.

— Da, spuse ea dând din cap, iar gura i se strânse. Ca să știi, el e partenerul meu. N-o să stau deoparte dacă lucrurile scapă de sub control.

El păstră tăcerea un timp, așteptând să vadă dacă mai continua, dacă rămânea doar cu amenințarea. Când ea nu făcu nimic, oftă.

— OK, Rovayo, ai câștigat. Întoarce-te și spune-i partenerului tău cel bun, onest și milos că, dacă reușește să-și țină ceva mai bine în spatele dinților cuvântul „ciudat", o s-o las mai moale.

— Știu. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Nu tu ai spus-o.

Ea ezită.

— Nici mie nu-mi place cuvântul ăsta mai mult decât ție. Numai că, ți-am spus, noi nu...

— Mda, știu. Nu sunt mulți ca mine în Rim, așadar Coyle aruncă cuvintele fără să se gândească la urmări. Nu-ți face griji, nu e mare diferență față de alte locuri pe unde am fost.

— Cu excepția planetei Marte?

Se răsuci s-o privească în față.

— Marte, nu? Vărul ăla al tău chiar ți-a dat niște idei, nu-i așa? Care-i treaba, te gândești să te duci și tu?

Ea îi ocoli privirea.

— Nu-i asta. Numai că Enrique, văru-meu, vorbea mult despre faptul că acolo nimeni nu are probleme cu variantele treisprezece. Ca și cum ar avea un oarecare statut de vedete minore.

Carl pufni.

— Al dracului de minore, aș zice. Mi se pare că vărul Enrique a rămas foarte nostalgic după profesia lui. Se întâmplă destul de des după ce te întorci și ești bine mersi, dar trebuie să observi că majoritatea oamenilor nu mai semnează încă un contract. Adică el n-a făcut-o, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

— Cred că o parte din el a vrut, o parte ar fi rămas mai mult acolo, poate nu s-ar mai fi întors deloc. Dar s-a speriat. Nu mi-a spus chiar direct, dar am putut deduce din ceea ce a povestit, înțelegi.

— Ei, e un loc în care te poți speria ușor, admise Carl cu ciudă.

— Chiar dacă ești un treisprezece?

Ridică din umeri.

— Adevărat, noi nu ne speriem așa ușor. Dar e vorba de ceva mai profund, nu-i o teamă *de* ceva anume. Vine

din interior. Fără avertisment, fără vreun declanșator pe care să-l poți controla. Doar un sentiment.

— Ce fel de sentiment?

Carl făcu o grimasă amintindu-și.

— Sentimentul că nu aparții locului. Că nu ar trebui să fii acolo. Ca atunci când te afli în casa altora fără ca ei să știe, iar *tu* știi că s-ar putea întoarce acasă în orice moment.

— Monștrii mari și răi de pe Marte, nu?

— N-am spus că ar avea vreo logică.

Privi fix podul. Pilonul sudic era deja aproape ascuns în ceață, înfășurat în ea și acoperit până la vârf. Rotocoale de abur se târau pe sub deschiderea podului.

— Se spune că e din cauza gravitației și a percepției orizontului. Declanșează o anxietate a supraviețuirii. Posibil să aibă dreptate.

— Presupui că tu te-ai descurcat mai bine? întrebă făcând un gest jenat. Din cauza... știi tu, din cauza a ceea ce ești?

El se încruntă.

— Ce vrei să auzi de la mine, Rovayo? Despre ce e vorba, de fapt?

— Hei, făceam doar conversație. Dacă vrei să fii singur, spune-o. Pricep o aluzie dacă îmi dai în cap cu ea.

Carl simți un surâs slab atingându-i colțurile gurii.

— Dacă te străduiești, poți ajunge la un echilibru. Teama se transformă în entuziasm. Slăbiciunea se transformă în putere, care te umple astfel încât să poți înfrunta orice situație asupra căreia te-ar avertiza instinctul tău de supraviețuire. Începi să te simți bine, nu rău.

Coborî privirea spre dosul mâinilor așezate pe balustradă.

— Devii dependent după un timp.

— Crezi că de asta au fost bucuroși să vă aibă pe Marte?

— Rovayo, ei se bucură să aibă *pe oricine* pe Marte. În general, tipii calificați merg acasă imediat ce li se termină contractul – ca să fiu cinstit, vărul tău e al naibii de dur, dacă a rezistat chiar și la un al doilea tur, iar frecvența bolilor mintale e ridicată printre coloniștii permanenți – mă refer la cei de la munca de jos *și* la foștii muncitori de la munca de jos care s-au specializat. Oricum, se pare că nu e prea mare diferență. Rezultatul final – niciodată nu au suficientă forță de muncă să avanseze, niciodată nu au suficient personal calificat sau material uman pe care să se poată baza că învață. Așa că da, pot să accepte faptul că ești născut sociopat și ciudat dacă ei consideră că ești capabil să-ți depășești condiția, zise zâmbind subțire. Ceea ce noi în general putem.

Polițista din Rim dădu din cap, convingându-se parcă de ceva.

— Chinezii, se spune, ar crea o nouă variantă pentru Marte. Împotriva Cartei. Crezi asta?

— Cred destul de multe despre nemernicii ăia din Beijing. Nu poți să ții în mâini cea mai puternică economie a lumii, așa cum au ei, fără să încalci câteva drepturi ale omului.

— Ai avut vreo dovadă când erai acolo?

Carl clătină din cap.

— Nu prea vezi deloc chinezi pe Marte. În general, au baza în Hellas sau prin câmpia Utopia. E departe de Bradbury sau de Wells, doar dacă nu ai un motiv special să te duci acolo.

Un timp, priviră amândoi porțiunea argintie de apă.

— M-am gândit să plec, spuse în cele din urmă Rovayo. Când Enrique s-a întors cu toate poveștile astea, eram mai tânără, încă adolescentă. Urma să-mi fac studiile și să semnez un contract pe trei ani.

— Și ce s-a întâmplat?

Ea râse.

— Viața, omule. A fost doar unul din acele vise pe care care realitatea le blochează.

— Probabil că n-ai pierdut prea mult.

— Hei, *tu* te-ai dus.

— Mda. M-am dus pentru că alternativa era lagărul.

Îi trecu scurt prin minte imaginea batjocoritoare a lui Névant.

— Și m-am întors imediat ce am avut ocazia. Să nu crezi toate poveștile de război ale vărului tău. Treburile astea întotdeauna arată mai bine când le privești în oglinda retrovizoare. În general, Marte este doar un spațiu rece și chinuitor, unde nu-ți găsești locul indiferent cât de mult te-ai strădui.

Rovayo ridică din umeri.

— Da, mă rog.

Un zâmbet forțat apăru și dispăru de pe buzele ei, dar vocea îi era liniștită, avea un calm de polițist:

— Crezi că aici, pe Pământ, e altfel, Marsalis? Crezi că aici vei fi lăsat vreodată să-ți găsești locul?

Pentru asta el nu avu niciun răspuns. Stătu pur și simplu uitându-se cum dispare podul în ceață, până când Rovayo se îndepărtă de balustradă și îi atinse brațul.

— Hai, rosti amical. Să ne întoarcem la muncă.

Lucrau la cazul *Horkan's Pride* dintr-un apartament închis, aflat la nivelele inferioare ale stației Alcatraz.

Ecranarea din suprastructura de deasupra lor asigura reducerea scurgerii de date, transmisiile dinspre și înspre interior foloseau codificare standard Marstech și tot echipamentul era interconectat prin cabluri negre, de grosimea unui piton. Asta dădea birourilor un aer de epocă, potrivit cu pereții din piatră brută sablată și cu răcoarea subterană care le dădea fiori. Sevgi rechiziționase un scaun și fixa un colț nefasonat, ținându-și ochii departe de Marsalis, furioasă pe sine pentru sentimentul care-i dăduse fiori prin stomac când Rovayo se întorsese urmată de negru.

— Coyle și Norton s-au dus să vorbească cu Tsai, le spuse. Vor să închirieze timp pe n-djinn și să ruleze un nou model de căutare a conexiunilor pentru Ward și victime, imediat ce facem rost de mașină.

Rovayo aprobă cu o mișcare a capului și se duse la biroul ei, unde începu să caute fără prea mare tragere de inimă printr-un vraf de printuri. Sevgi se întoarse către Marsalis.

— E un fișier de pe Marte pe care poate că ai vrea să te uiți aici. Se pare că Norton a ajuns să se înțeleagă cu cei din Colony cât am fost noi în Istanbul, i-a determinat să pună mâna pe Gutierrez. Vrei să ți-l pun pe ecran?

I se păru că se încordează ușor. Dar el se mulțumi să ridice din umeri.

— Crezi că merită?

— Nu știu, replică ea acid. Încă nu m-am uitat.

— Sunt destul de puține șanse să scoată Colony ceva util de la un om ca Gutierrez, cu state vechi în *familia*.

— Nu asta e ideea principală, zise Rovayo pe un ton absent, din cealaltă parte a camerei, fără să ridice privirea din hârtii. Un polițist ți-ar zice că ceea ce *nu spune* omul îți dă, de cele mai multe ori, un unghi de abordare.

— Hm, exact, zise Sevgi tresărind.

Marsalis le aruncă priviri acre celor două femei.

— Bine, rosti răutăcios. Hai să vedem naibii despre ce-i vorba.

Însă cum stătea în camera ecranată, Sevgi văzu că iritarea explozivă i se transformă într-o privire fixă și intensă, care ar fi putut trece drept plictiseală dacă nu l-ar fi văzut uitându-se la fel după cel de-al treilea patinator din New York, cel pe care nu reușise să-l ucidă. Nu avea de unde să știe pe ce se concentrase atenția lui Marsalis – fișierul era o înregistrare standard de interogatoriu, cu ecranul împărțit în șase-șapte ferestre, așezate concomitent pe displayul LCLS: o imagine din față a lui Gutierrez, fața și trupul, de la tăblia mesei în sus, semnele vitale, așezate longitudinal dedesubt, o filmare minimizată a întregii camere de interogatoriu din două sau trei unghiuri diferite și profilul vocii, într-un colț din stânga. Obișnuința de polițist o făcuse să treacă în revistă detaliile întregului prin intermediul unor eșantioane luate la întâmplare. Dar dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că treisprezecele de lângă ea își pironise privirea pe trăsăturile oarecum sfrijite și arse de soare ale hackerului *familiei*, care stătea impasibil, fumând în timpul interogatoriului.

— L-au lăsat cu *țigări* înăuntru? întrebă Rovayo, revoltată.

— Nu e o simplă țigară, îi explică Sevgi răbdătoare, fiindcă fusese, la rândul ei, puțin șocată când o văzuse prima oară. E o branhie. Știi, ca în filmele cu colonișți. Tăciune chimic, emană oxigen în loc să-l consume. Ca un alimentator pentru plămâni.

Rovayo pocni din degete.

— Bine... Așa cum are Kwame Oviedo mereu una înfiptă în colțul gurii, practic în fiecare scenă din trilogia *Upland Heroes*.

Sevgi dădu din cap.

— Da, la fel ca Marisa Mansour. Chiar și în *Marineris Queen*, ceea ce, dacă te gândești, e cam...

— N-ar trebui să urmărim asta? zise Marsalis cu voce tare.

Sevgi înălță expresiv o sprânceană către polițista din Rim și se întoarseră cu toții spre ecran. Gutierrez se încadra confortabil în rolul *cool* de criminal de carieră. Vorbea în dialect quechua din Upland – monitorul lingvistic îl eticheta în colțul din dreapta jos al ecranului, oferind cu viteza computerului subtitrarea simultană în engleza americană, dar pentru anchetatorii inițiali fusese probabil o muncă dificilă. Știau ceva quechua vorbită pe stradă, presupunea Sevgi – așa și trebuia dacă voiai să fii un polițist ca lumea acolo – dar se vedea că nu se simțeau în largul lor. Reveneau în mod repetat la engleză sau spaniolă – pe care fișierul spunea că Gutierrez le vorbea bine – și ascultau constant în căștile lor discrete și negre. Hackerul surâdea atotcunoscător.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Nicki, părea să spună. E imposibil să ai ceva împotriva mea. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi dai dreptul la un telefon. Atunci de ce să mai pierdem timpul și să nu mi-l dai acum?

Ofițerul superior care stătea de cealaltă parte a mesei se lăsă pe spate și îl fixă pe fostul hacker cu o privire sumbră.

— Cred că uiți pe ce planetă te afli, Franklin. O să dai telefon atunci când o să spun eu că poți.

Însoțitorul ei se ridică de pe scaun și începu să se plimbe încet în jurul mesei. Gutierrez dădu puțin capul pe spate ca să urmărească mișcarea, trase din branhie și suflă un nor lung de fum în aer, apoi continuă s-o privească pe femeie. Clătină din cap.

— O să vină să mă scoată de aici înainte de micul dejun, Nicki. Știi asta.

Celălalt polițist îl lovi cu toată forța, izbind cu pumnul în urechea și în tâmpla hackerului. Branhia zbură. În gravitația scăzută de pe Marte, zbură și Gutierrez, cu tot cu scaun. Zdrăngănitul plasticului pe ciment, un icnet uman. Rovayo tresări – Sevgi o observă cu coada ochiului, la două scaune mai încolo. Pe ecran, Gutierrez se rostogoli, oprindu-se cu polițistul deasupra. Hackerul scutură amețit din cap, încercând să se ridice. Atacatorul îi trecu cu un braț gros și musculos în jurul gâtului, săltându-l. Ofițerul superior privea cu indiferență.

— Greșit, dobitocule, șuieră polițistul cel puternic în urechea pe care nu o asurzise. Vezi tu, avem multă libertate în cazul ăsta. Ai dat-o-n bară rău cu *Horkan's Pride*, rău de tot. Vine mai multă apă de la COLIN decât sunt în stare să absoarbă amicii tăi din Wells. Cred că o să te ținem aici cel puțin vreo două nopți.

Hackerul horcăi un răspuns.

— Reyes, spunea subtitrarea. Iar îți confunzi visele ude cu realitatea.

Polițistul își dezveli dinții într-un rânjet. Se aplecă și îl apucă pe Gutierrez de scrot. Răsuci. Un scâncet sufocat ieși din gâtul hackerului.

— Poate să... începu Rovayo pe un ton indiferent.

Marsalis întoarse puțin capul în direcția ei. Îi întâlni privirea.

— Poliția Coloniei. O, da. Poate.

Ofițerul superior făcu un semn ușor cu capul. Colegul ei dădu drumul testiculelor lui Gutierrez și îl aruncă cu fața pe tăblia mesei, ca pe o cârpă. Rămase acolo, cu capul pe o parte, respirând greu și șuierat printre dinți. Polițistul numit Reyes apăsă cu putere o palmă pe obrazul suspectului, se sprijini pe ea, apoi se aplecă mai mult spre el.

— Ai face bine să înveți cum să te porți, Franklin, îi spuse pe un ton de conversație banală. Mi s-a spus că pot folosi cu tine tot bugetul pe anul ăsta, dacă trebuie.

Privi către femeie, adăugând:

— Care mai e costul rănilor testiculare, Nick?

Ofițerul superior ridică din umeri.

— Treizeci și șapte de mii.

Reyes rânji din nou.

— Bun. Asta pentru fiecare, nu?

— Nu, pentru amândouă, zise femeia și se aplecă puțin în față. Am auzit că la chirurgie reparatorie e o porcărie, Franklin. N-ai vrea să ai de-a face cu așa ceva.

— Da, și ce-ar fi să vorbești *engleză* cu noi?

Reyes sublinie cuvântul ștergându-și apăsat palma de obrazul hackerului, ca și cum ar fi curățat-o. Fața i se încreți de dezgust.

— Știm cu toții că poți, oarecum. Pune deoparte pentru un timp ciripeala de Upland. Fă-ne o mică favoare, da? Poate că o să te lăsăm cu *cojones* intacte.

Făcu un pas înapoi. Dinspre Gutierrez se auzi un sunet subțire. Sevgi, nevenindu-i să creadă, îl identifică drept râs. Hackerul chicotea.

Reyes se întoarse, holbându-se.

— Te amuză ceva, *pendejo*?

Gutierrez se ridică de pe masă. Își îndreptă hainele. Dădu din cap, ca și cum tocmai i s-ar fi explicat ceva cu totul rezonabil. Sevgi știa că urechea încă îi mai țiuia ca o alarmă de incendiu.

— Numai dialogul.

Engleza lui avea un ușor accent, altfel era impecabilă.

— Ai spus că mă țineți aici pe timp nedefinit. Bun, să zicem că așa e. Nicki, vrei să-i pui lesa câinelui?

Reyes se încordă, dar femeia făcu o altă mișcare abia perceptibilă din cap și el o lăsă mai moale. Gutierrez se așeză cu grijă pe un scaun, strâmbându-se. Căută în buzunare pachetul de branhii, îl găsi și își potrivi una nouă în gură. Răsuci capătul până îl rupse, aprinzând-o. Suflă fumul pe gură și pe nas. Sevgi bănui că o făcea pentru a câștiga timp. Hackerul înălță din umeri.

— Așadar, ce vreți să știți?

— *Horkan's Pride*, zise Reyes plat.

— Da, mi-ai mai spus. O navă mare – a plecat acasă anul trecut. Se zvonește că s-a prăbușit în ocean, adăugă expirând un nor de fum palid. Ce-i cu asta?

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce?

Cei doi polițiști ai Coloniei schimbară priviri încărcate de o exasperare teatrală. Reyes făcu câțiva pași în față, ridicând mâinile.

— Stai, zise femeia.

Suna prefăcut, extrem de fals după semnalele imperceptibile pe care cei doi polițiști le schimbaseră mai înainte.

— Da, stai, fu de acord Gutierrez. Aveți de gând să-mi puneți în spate o avarie de sistem de pe o altă *planetă*? Mă rog, pe vremuri eram bun. Dar nu chiar așa de bun.

— Nu asta am auzit, mârâi Reyes.

— Și ce ați auzit, mai exact?

— De ce să nu ne spui tu, *pendejo*?

Gutierrez înălță capul.

— De ce să vă spun *eu* ceea ce ați auzit *voi*? Acum sunt și telepat?

— Ascultă, dobitocule...

Marsalis mormăi – puțină exasperare teatrală proprie. Lui Sevgi îi fu greu să nu fie de acord. Colonia strica incredibil lucrurile.

Cu toate acestea, continuară. Interogatoriul parcurse câteva cicluri, de la un nivel rezonabil la unul foarte dur, luând-o de la capăt de fiecare dată. Gutierrez trăgea fumuri din branhie, și tot așa mai prindea și puteri, în perioadele de acalmie, îndurând brutalitatea lui Reyes atunci când îi venea timpul. Nu ceda niciun milimetru. Îl scoaseră afară șchiopătând, cu buza spartă și un ochi vânăt, ținându-și cu grijă o încheietură sucită. Îi timp ce era scos afară, trimise către una dintre camerele de filmat un zâmbet însângerat. Semnele vitale de pe monitor se stinseră când el părăsi încăperea; ofițerul superior opri înregistrarea. Ecranul redeveni negru.

Marsalis oftă.

— Ești fericită acum?

— O să fiu când o să-mi spui ce crezi.

— Ce cred? Cred că fără o tortură profesionistă, cu electrozi și substanțe psihotrope, Gutierrez n-o să le dea celor din Colony nicio informație care să merite. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile. Norton a trimis ordinul de arest în noaptea în care noi am plecat la Istanbul.

— De atunci îl prelucrează?

— Nu cred. Asta e tot ce avem. Nu cred că vor trece la nivelul următor până nu primesc ceva serios de la noi.

— Da, și probabil și-ar pierde oricum timpul. Pe Pământ sau pe Marte, *familias* au investit prea mult în tipi ca el. Au pus mâna de la început pe cei buni și le-au făcut aceeași condiționare sinaptică biotehnologică pe care o întâlnești la operațiile secrete. Creierul li se transformă într-un terci călduț imediat ce predau informațiile interzise.

— Chiar crezi că e valabil și la el? întrebă Rovayo, cu ochii ușor măriți.

— Dacă ar fi fost pe mâna mea, i-aș fi făcut-o cu ani în urmă.

Marsalis căscă și se întinse pe scaun.

— În plus, nu uitați că Gutierrez e hacker. Ei trăiesc pentru virtual, își petrec întreaga viață punând capăt exact acelor realități fizice pe care le implică tortura. Dacă se pricep la ceva, păi se pricep la a se distanța de propriile trupuri. În timpurile de pionierat, când tehnologia era proaspătă și rețelele erau mult mai acaparatoare decât acum, mulți hackeri mureau din cauze stupide: se deshidratau sau ardeau de vii pentru că nu auzeau o alarmă de incendiu. Îmi amintesc că Gutierrez mi-a spus odată: „Hei, durerea e doar un semn din partea trupului tău că ceea ce faci are să te coste – o să ajungi acolo și o să plătești factura, prostule." La nivelul ăsta, el e unul dintre cei mai duri ticăloși pe care o să-i vezi vreodată într-o cameră de interogatorii. Și având *familias* în spatele lui, nici vătămările corporale nu-l prea sperie, pentru că știe că se poate face bine.

— Totuși, bănuiesc că de moarte se teme, zise Sevgi oarecum răstit.

— Da, și asta e o parte a problemei voastre. Colony e o bandă de bătăuși, dar ei, de fapt, nu pot să te omoare – doar accidental, în cel mai rău caz. Dar oamenii pentru care lucrează Gutierrez, *familias* – cu ei e cu totul altceva. Dacă *ei* cred că a vorbit, sau chiar că *ar putea* să vorbească, nu au nicio problemă să scape de el. Absolut niciuna, iar el știe asta. Așa că da, lui Gutierrez îi e frică de moarte, la fel ca oricui. Dar voi trebuie să fiți în stare să vă puneți amenințarea în practică.

Stătură în tăcere câteva clipe, privind ecranul LCLS stins. Sevgi se uită la Rovayo.

— Te superi dacă ne lași câteva minute? întrebă.

— Nu, zise el imediat ce rămaseră singuri.

— N-am spus...

— Știu exact ce vrei să spui, și poți s-o lași, dracului, baltă. Ei sunt pe *Marte*, Ertekin. Ai văzut înregistrarea. Crezi că-l pot speria pe Gutierrez mai rău de atât de la două sute cincizeci de milioane de kilometri distanță?

— Da, zise ea liniștită. Cred că poți.

El clătină din cap. Vocea îi vibra de iritare.

— O, pe *ce* te bazezi?

— Pe faptul că tu și Gutierrez aveți o istorie. Sunt polițist, Marsalis. De unsprezece ani, așa că acordă-mi naibii puțină încredere. Te-am văzut când numele lui a apărut în scanarea n-djinnului. Am văzut și acum cum îl priveai pe ecran, spuse ea, inspirând adânc și apoi expirând. Gutierrez a aranjat să te trezești la mijlocul drumului pe *Felipe Souza*, nu-i așa?

— Așa să fie?

Acum, în glasul lui nu mai era nimic.

— Da, asta a făcut.

Cum stătea așa, împietrit, devenea din ce în ce mai sigur.

— E prea mare coincidența – și tu *și* Merrin. Ce-mi imaginez eu: ai făcut o înțelegere cu Gutierrez ca să câștigi la loterie, dar Gutierrez n-a fost mulțumit de partea lui când și-a primit plata. Te-a trimis acasă cu o mică șmecherie de rămas-bun. S-a jucat cu mintea ta, te-a trezit acolo și a sperat că o să înnebunești înainte ca nava de salvare să ajungă la tine. Așa a fost?

Stând pe scaun, Carl își roti capul spre ea și, brusc, pentru prima dată după zile întregi, lui Ertekin îi fu din nou frică de el.

— Bine, tu ești polițistul, rosti el inexpresiv. Ai rezolvat totul, pentru ce mai ai nevoie de mine?

Ea sări în picioare, făcu un pas spre ecran și se întoarse să se uite la el, spunându-și că nu era o retragere.

— Am nevoie de tine ca să te uiți la Gutierrez așa cum tocmai te-ai uitat la mine. Să-l privești în ochi și să-i spui că o să-l omori dacă nu ne spune ce vrem să știm.

— Asta e acum procedura standard de operare a NYPD, nu-i așa?

O clipă, fu din nou pe câmp, în New York, dimineața, sufocându-se de duhoarea cărnii dezgropate. Cu privirile gânditoare ale detectivilor de la Afaceri Interne.

— Du-te dracului!

— Vezi? Nici pe tine nu te sperii. Și tu ești aici, în aceeași încăpere cu mine. Cum o să-l sperii pe Gutierrez, pe Marte?

— Știi la ce mă refer.

El oftă.

— Da, știu la ce te referi. La tot ce se crede, corect? Ai impresia că dacă Gutierrez a avut o pasiune pentru treisprezece, a înghițit întregul rahat aferent despre

războinicul genetic implacabil. Dar e vorba de *Marte*, Sevgi. Sunt sute de milioane de kilometri de spațiu vid și n-ai cum să-i străbați fără o licență. Înțelegi ce înseamnă asta pentru toate imperativele umane despre care tot vorbește Jacobsen? Ce înseamnă asta pentru dragoste, loialitate, încredere și răzbunare? Marte nu e doar o altă lume, e o altă nenorocită de *viață*. Ce se întâmplă acolo, rămâne acolo. Dacă vii înapoi, *o lași în urmă*. E ca un vis din care te trezești. Gutierrez a contribuit la trimiterea mea acasă. N-o să creadă nici într-un milion de ani că m-aș întoarce numai ca să-l ucid pentru ce a făcut, cu atât mai mult doar ca să-l scutur în locul vostru.

— Ar putea crede că o să-i ceri cuiva s-o facă. Să plătești pe cineva de la celălalt capăt.

— Cineva care nu e speriat de *familias*?

Ea ezită o clipă.

— Există opțiuni...

— Da, da, știu. Nu mă îndoiesc, COLIN poate să-mi aducă niște asasini plătiți, dacă amicul tău Norton trage sforile potrivite. Dar eu ucid cu mâna mea, iar Gutierrez știe asta. Nu-l pot păcăli aici. Și știi ceva, Sevgi? Chiar dacă mi-ar trece prin minte că aș putea s-o fac – nu vreau.

Ultimul cuvând scrâșni în gura lui ca frânele pe pietriș. Sevgi își simți chipul înghețând.

— De ce nu?

— Pentru că e o porcărie. Suntem duși de nas aici și asta nu are nimic de-a face cu ce s-ar putea sau nu să se petreacă pe Marte. Ne uităm în direcția greșită.

— *Nu mă întorc la Arequipa.*

— Atunci hai să începem mai aproape de casă. Cum ar fi, de exemplu, să ne uităm cu mai mare atenție la amicul tău, Norton.

Tăcerea se împrăștie prin cameră. Sevgi încrucișă brațele și se sprijini de spătarul unui scaun.

— Asta ce dracului vrea să însemne?

El ridică din umeri.

— Dă-ți seama și singură. Cine altcineva mai știa unde am dormit în New York, în dimineața în care patinatorii au sărit pe noi? Cine te-a sunat exact în momentul în care eram atacați pe drumul spre Arequipa? Cine ne-a târât tot drumul înapoi până aici ca să cercetăm o pistă epuizată de patru luni, tocmai când ne apropiam de ceva?

— Of, făcu ea, gesticulând neajutorată. La dracu', Marsalis. Coyle avea dreptate, asta e curată paranoia de treisprezece.

— Așa să fie?

Marsalis ateriză în picioare dintr-un salt. Se apropie de ea.

— Gândește-te, Ertekin. Cercetările n-djinnilor voștri au eșuat. Nu au găsit legătura dintre Ward și Merrin, nu l-au găsit pe Gutierrez. Tot ce am descoperit de când am început să scuturăm pomul indică o acoperire, iar Norton este ideal plasat ca să o manevreze. E perfect pentru asta.

— Taci dracului, Marsalis.

Apoi adăugă cu o furie subită:

— Nu știi *nimic* despre Tom Norton. *Nimic!*

— Îi știu pe oamenii ca el.

Stătea în fața ei, cu trupul atât de aproape încât ei i se părea că simte căldura emanată de el.

— De când mă știu, au fost peste tot în proiectul Osprey. Se îmbracă bine, vorbesc politicos și zâmbesc ca pentru revistele mondene. Iar când vine timpul, ordonă torturarea femeilor și a copiilor fără să clipească, pentru că în adâncul sufletului *nu* le pasă de nimic în afara

intereselor proprii. Și *voi*, voi oamenii, le predați controlul de fiecare dată, pentru că, la urma urmelor, nu sunteți decât o turmă de oi în căutarea unui stăpân.

— Da, bine.

Furia se mișcă lent prin măruntaiele ei. Un reflex intuitiv, poate din anii petrecuți alături de Ethan, îi spuse cum s-o canalizeze, cum să-și păstreze glasul calm și detașat.

— Dacă ei conduc Osprey, aș spune că și *voi* le-ați dat controlul – e destul de clar.

Fu ca și cum ar fi scos ceva din priză.

„Poți simți o împușcătură bună", îi spusese cândva un instructor de tir, la începutul pregătirii ei. „Ca și când tu, ținta, pistolul și glonțul sunteți părți ale unui singur mecanism. Dacă tragi așa, o să știi că ai nimerit înainte să vezi omul căzând."

Așa. Mânia se scurse aproape vizibil din Marsalis. Cu toate că nu se mișcase deloc, păru cumva să se îndepărteze.

— Aveam unsprezece ani, spuse încet.

Apoi se îndepărtă cu adevărat, fără să se uite în urmă, închise ușa și o lăsă singură, cu ecranul LCLS stins.

Capitolul 35

— Nu e mama ta, îi spune unchiul cu ochi deschiși la culoare, îmbrăcat în costum.

— Ba da, zice el, arătând prin gardul de sârmă la Marisol. Aceea.

— Nu.

Unchiul se plasează în câmpul vizual al lui Carl, sprijindu-se de gardul care se lasă, scoțând un sunet mlădios și tremurător atunci când îi preia greutatea. Dinspre mare

bate o briză puternică, iar unchiul vorbește cu glas ridicat ca să se audă.

— Niciuna nu este mamă, Carl. Ele doar lucrează aici, au grijă de voi. Sunt numai niște mătuși.

Carl îl privește furios.

— Nu te cred.

— Știu că nu, zice unchiul, iar chipul lui arată de parcă nu s-ar simți prea bine. Dar o să mă crezi. E o zi mare pentru tine, Carl. Să urci pe muntele ăla a fost doar începutul.

— Trebuie să mai urcăm o dată?

Încearcă să pună întrebarea cu nepăsare, dar vocea îi tremură. Muntele era înspăimântător într-un mod în care niciunul dintre jocurile unchilor lui nu fusese până atunci. Nu numai că existau porțiuni în care puteai să cazi și să mori, sau că de data asta nu aveau frânghii; era sentimentul că unchii îl urmăresc îndeaproape pe acele porțiuni, și nu ca să se asigure că e bine, că de fapt nu le pasă dacă e bine, că nu vor să știe decât dacă îi e frică sau nu. Și cel mai înspăimântător era că el nu știa dacă trebuie să-i fie frică sau nu, nu știa dacă ei vor să-i fie frică sau nu (cu toate că nu credea că era probabil să vrea să-i fie frică). În plus, acum e târziu și Carl, deși e destul de încrezător că poate face ascensiunea din nou, nu crede că ar putea s-o facă pe întuneric.

Unchiul zâmbește forțat.

— Nu. Nu azi. Dar sunt alte lucruri pe care trebuie să le facem. Așa că acum trebuie să intri înapoi înăuntru, cu ceilalți.

De cealaltă parte a gardului de plasă și a numeroaselor spirale de sârmă ghimpată din spate, Marisol, aflată pe platforma de aterizare a elicopterelor, și-a schimbat locul, astfel încât el s-o poată vedea pe lângă trupul masiv al unchiului. Se uită fix la el, dar nu ridică mâna și nici nu-l strigă. Se

sculase şi-l sărutase de dimineaţă, îşi aminteşte, înainte ca unchii să vină să-l ia, îi ţinuse faţa între mâini şi-l privise intens, aşa cum făcea uneori când se tăia sau se julea bătându-se cu ceilalţi copii. Apoi îi dăduse drumul, grăbită, şi se întorsese cu spatele. Scosese un sunet moale, din gât, ridicase mâinile şi-şi făcuse de lucru, aranjându-şi părul ca şi cum ar fi scăpat din clame, apoi evident că scăpase, fiindcă ea umbla la el, şi atunci chiar trebuise să-l prindă, aşa cum făcea întotdeauna...

Recunoscuse semnalele. Dar de data asta pur şi simplu nu înţelegea cum de o făcuse să plângă. Nu se mai bătuse cu niciunul dintre ceilalţi copii de cel puţin o săptămână. Nu răspunsese obraznic niciunui unchi de şi mai mult timp. Camera îi era ordonată, la şcoală avea rezultatea foarte bune la toate, mai puţin la matematică şi arme albe, iar unchiul David şi domnul Sessions spuneau că şi acolo face progrese. Săptămâna aceea o ajutase la bucătărie în majoritatea serilor, chiar se arsese de marginea unei tigăi cu o zi în urmă, însă înlăturase problema printr-una dintre tehnicile pe care le învăţau la orele de control al durerii ale mătuşii Chitra şi văzuse în ochii lui Marisol cât de mândră fusese de el.

Atunci de ce?

Îşi frământase creierul pe drumul spre munte, dar nu găsise un răspuns. Marisol nu plângea des şi nu plângea deloc fără motiv, cu excepţia acelei zile când el avea cinci sau şase ani şi venise de la şcoală cu un potop de întrebări despre bani, *de ce unii oameni ajung să aibă mai mulţi decât alţii, dacă unchii primesc mai mulţi decât mătuşile, dacă e* obligatoriu *să ai şi dacă ai face vreodată ceva ce nu ţi-ar plăcea deloc, absolut* deloc, *ca să primeşti bani. Atunci ea plânsese*

din senin; încă mai vorbea cu el când lacrimile au început să izbucnească, înainte să se poată întoarce să le ascundă.

Ştie, ştia de pe atunci, că şi celelalte mame plângeau aşa uneori, din motive pe care nimeni nu le putea înţelege şi, desigur, mama lui Rod Gordon trebuise în cele din urmă să plece pentru că plângea mereu. Dar fusese întotdeauna vag convins că Marisol nu era aşa, că ea era diferită, la fel cum simţise o vagă mândrie ştiind cât de întunecată era pielea ei, cât de alb îi străluceau dinţii când zâmbea şi cum cânta în spaniolă prin casă. Marisol e o persoană specială, ştie asta. Descoperă, practic pentru prima dată, firele informaţiilor luate de bune, pe încredere; toate se adună brusc într-un mănunchi solid de înţelegere pe care îl simte în piept ca pe o rană. Mintea lui se concentrează deodată asupra ei. O vede dincolo de gard şi de sârma ghimpată, ca pentru prima dată.

Ea ridică încet braţul, ca şi cum ar fi în clasă şi nu ar fi sigură dacă ştie cu adevărat răspunsul sau nu. Îi face cu mâna.

— Vreau să vorbesc cu ea, îi spune unchiului.

— Mă tem că nu se poate, Carl.

— Vreau.

Unchiul se ridică de pe gard, încruntându-se. Gardul de sârmă îşi revine cu un alt zdrăngănit metalic.

— Ştii deja că nu trebuie să vorbeşti aşa. În lumea asta, dorinţele tale sunt insignifiante, Carl. Eşti preţios pentru ceea ce poţi să faci, nu pentru ceea ce vrei.

— Unde o duci?

— Pleacă, îi zice unchiul şi se apleacă deasupra lui. Toate vor pleca. Ea şi-a făcut treaba, aşa că acum pleacă acasă.

Într-un fel, el ştia deja asta, totuşi cuvintele sunt ca lovitura vântului pe faţa lui, chinuindu-l, tăindu-i respiraţia. Simte cum i se scurge vlaga din picioare, poziţia corpului i

se modifică puțin pe betonul uzat de sub tălpi. Vrea să se prăbușească, sau cel puțin să se așeze jos undeva, dar știe că nu trebuie s-o arate. Se uită în gol peste clădirile îngrămădite ale așezării Osprey 18 – căsuțele în șiruri ordonate, școala și sala de mese – iar luminile abia încep să se aprindă ici-colo, pe măsură ce după-amiaza înaintează spre seară. Vede curbele mohorâte ale întinderilor nisipoase acoperite de ierburi de la țărm, sub un cer de cositor care se întunecă, iar în depărtare se înalță munții scunzi și tociți de bătrânețe. Dincolo de toate, Atlanticul rece, spre nord.

— Aici e casa ei, zice el încercând să se convingă de asta.

— Nu mai e.

Carl ridică brusc ochii spre fața bărbatului. La unsprezece ani, e deja înalt pentru vârsta lui; unchiul e mai mare ca el cu abia jumătate de cap.

— Dacă o iei, o să te omor, spune el, de data asta cu o convingere la fel de profundă ca tot ceea ce a aflat acum despre Marisol.

Unchiul îl izbește cu pumnul.

O lovitură scurtă, rapidă, în față – mai târziu va descoperi că îi plesnise pielea pe obraz – și surprinderea care o însoțește îl pun la pământ. Dar când sare în picioare, așa cum fusese învățat, ripostează cu o furie complet dezlănțuită, iar unchiul îl blochează și îl lovește din nou, cu pumnul drept sub baza coastelor, ca să nu poată respira. Se împleticește înapoi și unchiul îl urmează, lovindu-l în gât din lateral, cu muchia bătătorită a palmei drepte, și îl pune jos pentru a doua oară.

Cade pe pământ, icnind după aerul pe care nu-l găsește. S-a prăbușit cu capul în direcție opusă față de locul unde se află elicopterul și Marisol. Trupul i se zbate convulsiv pe asfalt, încercând să se răsucească, încercând să respire. Însă

unchiul cunoaşte punctele în care trebuie să apese şi le-a găsit cu o precizie lipsită de efort. Carl abia mai zvâcneşte, darămite să se şi mişte. Se gândeşte că, undeva, în spatele lui, Marisol aleargă probabil către el, dar acolo sunt sârma ghimpată, gardul, ceilalţi unchi şi mătuşi...

Unchiul se lasă pe vine, astfel încât îl poate vedea, şi cercetează pagubele produse. Pare satisfăcut.

— Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu vreunul dintre noi, spune calm. Înainte de toate pentru că tot ceea ce ai avut vreodată, inclusiv femeia pe care o consideri mama ta, ţi-a venit de la noi. Ţine minte asta, Carl, şi arată puţină recunoştinţă, puţin respect. Tot ceea ce eşti, tot ceea ce ai devenit şi o să devii vreodată, ni se datorează nouă. Ăsta e primul motiv. Al doilea motiv este că dacă mai vorbeşti vreodată aşa cu vreunul dintre noi, chiar eu o să am grijă să primeşti o pedeapsă care o să facă ceea ce a păţit Rod Gordon să pară o joacă de copii. Înţelegi?

Carl se mulţumeşte să se uite urât la el prin ochii întredeschişi. Unchiul vede, oftează şi se ridică în picioare.

— Cu timpul – îi spune de la ceea ce pare o înălţime enormă – o să înţelegi.

De parte, zumzetul lin, din ce în ce mai puternic, al elicopterului, apropiindu-se pe cerul de toamnă ca un cosaş punând la pământ recolta verii...

Se trezi într-un pat pe care nu-l cunoştea, între cearceafuri care emanau parfum de femeie. Un zâmbet slab îi atinse buzele, ceva care să şteargă urmele gustului amar lăsat de amintirile de la Osprey.

— Un vis urât? întrebă Rovayo din partea cealaltă a camerei.

Stătea la câțiva metri distanță, pe o canapea adâncă, sub fereastră, ghemuită și goală, cu excepția unui șort alb, citind de pe un display proiectat. Luminile de afară făceau să lucească blând rotunjimile de ebonită ale trupului ei, linia unei coapse ridicate, domul unui genunchi. Amintirea îl lovi ca un camion – același trup încolăcit în jurul lui când el îngenunchea pe pat, mâinile lui cuprinzându-i fesele ca pe niște fructe în timp ce ea se mișca în sus și în jos pe erecția lui, gemând iar și iar, sunete adânci din gât, ca cineva care gustă o mâncare perfect gătită.

Se ridică. Clipi și privi la bezna de dincolo de fereastră. O senzație de dezrădăcinare – ceva nu părea a fi în regulă.

— Cât am fost inconștient?

— Nu prea mult. O oră, poate.

Stinse displayul și lăsă căștile alături, pe speteaza canapelei, încă funcționând. Mici porțiuni cu lumină albastră sclipeau pe cadranul pentru ochi, ca privirea sobră a unui robot de companie.

Își dădu părul pe spate și zâmbi spre el.

— Mi-am imaginat că meriți o pauză.

— Al dracului decalaj orar!

Își amintea vag ultimul lucru, mult după ce mâinile și gura ei nu-l mai putuseră ridica la înălțimea situației, întins, cu capul sprijinit pe coapsa ei, inspirând parfumul feminității ei ca și cum ar fi fost mirosul mării.

— Ceasul interior mi s-a făcut praf. Deci arătam ca și cum aș fi visat urât, hm?

— Parcă te luptai cu Haystack Harrison pentru centura Californiei, dacă vrei să știi. Te tăvăleai peste tot.

Căscă, se întinse și se scălă în picioare.

— Te-aș fi trezit eu, dar se zice că e mai bine să lași lucrurile să se stingă de la sine, iar imaginile declanșatoare să se descarce complet. Nu-ți amintești ce visai?

Scutură din cap și minți:

— De data asta, nu.

— Bun, poate că mă visai pe mine, spuse punându-și mâinile pe șolduri și zâmbind din nou. Ar fi a cincea rundă, să știi.

Îi răspunse și el cu un zâmbet.

— Nu știu, cred că sunt destul de dărâmat acum.

— Presupun că da, zise ea gânditor. Categoric păreai un tip care știe ce vrea.

Nu se putuse opune – ieșise singur din camera ecranată, spumegând de furie pe Ertekin, rămăsese în centrul spațiului de operațiuni și, când o zărise pe Rovayo sprijinită de marginea biroului ei, privindu-l, se îndreptase spre ea ca un ac de busolă spre nord.

— Probleme? întrebase ea neutru.

— S-ar putea spune și așa.

Rovayo dăduse din cap. Se întinsese în spate, peste birou, spre calculator și tastase codul de închidere. Îl privise din nou, cu ochi întrebători.

— Vrei să mergem să bem ceva?

— Exact asta vreau, spusese el posomorât.

Plecaseră, urcaseră cu un ascensor, traversând etajele complexului Alcatraz până când ajunseseră să vadă cerul și apa prin ferestre. Presiunea parcă scădea. Pe terasele de sus, Rovayo îl condusese la un local în franciză, numit Lima Alpha, care avea scaune și mese cu vedere spre golf. Comandase pentru amândoi cocktailuri *pisco sour* puternic alcoolizate, i-l înmânase pe al lui și se cufundase în scaunul din față cu o privire ațintită, întrebătoare. El sorbise

din băutură și fusese nevoit să admită că era destul de bună. Furia începuse să-i scadă. Nu vorbiseră prea mult, băuseră, copleșiți de amurgul târziu. La un moment dat, trecuseră de la engleză la spaniolă. Se relaxaseră, cufundându-se tot mai mult în scaune. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo mișcare evidentă.

În cele din urmă, telefonul lui Rovayo începuse să zumzăie, cerând atenție. Ea făcuse o grimasă, îl ridicase și îl lipise de ureche, doar pe audio.

— Da, ce-i?

Ascultase și mai făcuse o grimasă:

— În drum spre casă, de ce?

O voce de bărbat se scurgea slab din telefon, îndepărtată și neclară.

— Roy, n-am mai ajuns acasă de treizeci, ba nu, stai – își cercetase ceasul – treizeci și cinci de ore. N-am mai dormit de douăsprezece, și ultima dată au fost nouăzeci de minute pe canapea la operațiuni...

O dispută aprinsă. Rovayo se încruntase.

— ...Nu, n-a fost...

Coyle mai bârâise ceva. Ea i-o retezase:

— Uite ce e, nu încerca să-mi spui mie cât am dormit, Roy. Tu n-ai...

Poc, poc, trosc.

— Da, ai dreptate, toți suntem obosiți, și când ești al dracului de obosit, Roy, știi ce faci? Dormi. N-o să mă dau eu mare *macho* care poate sta treaz toată noaptea pentru ca tu să te joci de-a polițistul de modă veche cu Tsai. În afară de filmele alea din mileniul trecut, care îți plac atât de mult, nimeni nu rezolvă cazurile în felul ăsta. Dacă voi vreți să pretindeți că Noua Matematică nu a existat niciodată, n-aveți decât. Eu mă duc acasă.

Alte proteste înfundate. Rovayo aruncase o privire piezișă înspre Carl și înălțase o sprânceană.

— Nu, zisese ea, plat. Nu l-am văzut. N-are telefon? Nu? Păi, încearcă la hotelul lui. Ne vedem mâine dimineață.

Închisese telefonul.

— Te caută lumea, spusese.

— Oh.

— Da. Vrei să fii găsit?

— Nu în mod special.

— Așa mă gândeam și eu.

Terminase ce îi mai rămăsese în pahar și-l privise din nou plină de curiozitate:

— Aș zice că în hotelul tău are loc o razie. Vrei să mai bem ceva la mine acasă?

El îi întorsese privirea:

— E o întrebare capcană?

Complexul Alcatraz avea elicoptere de linie pentru angajați, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, toată săptămâna, spre ambele maluri ale golfului. Cel de Oakland oprea în câteva locuri aflate la o distanță ușor de parcurs pe jos până la apartamentul lui Rovayo. Merseseră agale, sub efectul paharelor de *pisco sour* și al sentimentului, împărtășit de amândoi, că trăgeau chiulul, râzând în aerul serii. Ea îl întrebase cum de vorbea spaniola, el îi povestise câte ceva despre Marisol, ceva mai mult despre Marte și proiectele Upland. Ca și mai înainte, ea păruse avidă să afle mai multe detalii. Se atinseseră, depășind limitele a ceea ce educația ei spaniolă ar fi considerat normă culturală. Semnalele apăruseră, clar și grăbit. Urcaseră scările și, când ajunseseră la ușa apartamentului ei de la etajul al doilea, erau la un fir de ață depărtare unul de celălalt.

Ușa se închisese în urma lor cu un pocnet puternic, urmat de bolboroseala dispozitivelor electronice de securitate care se activau.

Reținerea lor se spărsese în cioburi lacome pe podea.

— Și acum ce vrei să faci?

Stătea în fața lui, expunându-și șoldurile, cu un surâs larg. Cu toate astea, își simți bărbăția îndurerată și micșorată tresărind în fața imaginii.

— Credeam că ești obosită.

Ea ridică din umeri.

— Și eu credeam. E ciclic, bănuiesc. După câteva ore probabil că o să fiu din nou obosită.

— Nu te joci de-a Xtrasome cu mine, nu-i așa?

— Nu, nu mă joc de-a niciun Xtrasome.

Dintr-odată vocea ei avea o nuanță tăioasă:

— Crezi că am avut vreodată banii ăia? Crezi că dacă părinții mei ar fi avut bani pentru îmbunătățiri, eu aș mai lucra pentru RimSec?

El clipi nedumerit. Ridică mâinile, cu palmele în față.

— Bine, bine. A fost doar o idee. Statele Rim au o reputație în sensul ăsta, doar știi.

Ea nu asculta. Făcu semn către sine cu mâna – un gest lipsit de orice senzualitate, din cauza expresiei pe care o afișa.

— Tot ceea ce am este fie pentru că așa m-am născut, fie pentru că am muncit. Am urcat în ierarhie, mi-a luat opt ani să ajung detectiv și n-am folosit nicio scurtătură genetică pentru asta. Nu am...

— Am zis *bine*, doamnă detectiv.

Asta o opri. Se cufundă la loc în canapea, cu brațele odihnindu-i-se pe coapse și cu mâinile atârnându-i în

spațiul dintre ele. Ridică capul să se uite la el, iar expresia ei avea ceva de om hăituit.

— Scuză-mă, șopti. Doar că suntem toți cam plictisiți de câte Asia Badawi și Meredith Chang sunt pe aici.

— Badawi e sudaneză din New York, sublinie el.

— Zău? Să vezi ce casă are pe coastă! Cam mult spațiu pentru un străin. Oricum, nu la asta mă refeream.

— Nu.

Deodată, intimitatea postcoitală fu prea sufocantă, asemenea unor legături la picioare sau a unei folii puse pe față. Rovayo deveni brusc străina care fusese înainte, dar goală și mult prea aproape de el. Simți o izbucnire viscerală spontană de nostalgie după sexul cu Sevgi Ertekin.

— Deci nu ești prea mare fan al îmbunătățirilor genetice, în general?

Ea pufni.

— Crezi că *oricine* este fan al Xtrasome dacă nu le are?

— Eu sunt.

Dar Carl știa că încerca s-o provoace.

— Crezi că aș fi în mizeria asta dacă nu s-ar fi creat tehnologia cromozomilor umani artificiali cu patruzeci de ani în urmă? Crezi că aș alerga după un supersoldat scos la pensie, devenit supraviețuitor canibal, dacă tendințele de treisprezece ar putea fi încărcate pe o platformă și pornite sau oprite după necesități? Uită-te bine la mine, Rovayo. Sunt întruparea geneticii care a precedat Xtrasome și care a furat startul în secolul trecut.

— Știu.

— Am serioase îndoieli, zise Carl și își ridică degetele, atingându-și pomeții cu ele. Vezi asta? Când ești o variantă, oamenii nu se uită la fața ta. Ei trec dincolo de piele și tot ce văd este ceea ce e înscris în spirala dublă.

Poliţista din Rim ridică din umeri.

— Poate ai prefera să se oprească la piele. Din câte am auzit despre vremurile trecute, amândoi avem o culoare nepotrivită ca să reprezentăm o opţiune bună. Chiar ai prefera lucrurile aşa cum stăteau înainte? O doză de ură rasială de modă veche?

— Am avut deja partea mea. Ţii minte, am stat la pârnaie în Jesusland aproape patru luni.

Ochii ei se lărgiră. Asta o făcu să pară înfiorător de tânără. Ertekin, se gândi el, doar ar fi înălţat întrebător o sprânceană.

— Ai stat *patru luni* acolo? Credeam...

— Mda, e-o poveste lungă. Ideea e că vorbeşti cu prea multă uşurinţă despre căcaturile astea, Rovayo. Până nu trăieşti cu un cod genetic modificat, nu ai de unde să ştii cum e. Habar n-ai cât de fericit aş fi să am un buton Xtrasome de pornire-oprire ca să-mi revin.

— Aşa crezi?

Rovayo se aplecă şi îşi lăsă mâna pe pardoseală, lângă canapea, de unde adună cămaşa aruncată şi se îmbrăcă. În tot acest timp, privirea nu i se desprinse de faţa lui. Îl făcea să se simtă dintr-odată nedemn de încredere, un intrus în casa ei. Femeia apăsă cu degetul cusătura statică pentru a o închide pe jumătate, suficient cât să tragă cămaşa peste sâni şi să-i ascundă.

— Ce ştii tu cu adevărat despre mine, Marsalis? Ce ştii *cu adevărat*?

Simţi pe limbă gustul unor replici acide, dar le înghiţi, nerostite. Poate că ea observase.

— Da, ştiu că tocmai ne-am tras-o. Te rog să nu-mi spui că ţi se pare că *asta* ar însemna ceva.

Carl gesticulă.

— Mă rog, nu voiam să te cer în căsătorie.

Obținu un zâmbet subțire, lipsit de veselie.

— Mda. Uite cum stau lucrurile, Marsalis.

Se lăsă pe spătarul canapelei.

— Sunt bonobo.

El se holbă la ea.

— Ba nu, la naiba.

— Nu? Ce credeai, că toate suntem casnice înfășurate în sari sau iepurași-gheișe? Sau poate te așteptai la modelul „târfă profesionistă", ca în fermele alea pe care le au în Texas?

— Nu, dar...

— Nu sunt în totalitate. Mama mea a fost în procent de sută la sută, lucra ca escortă într-o agenție din Panama, l-a cunoscut pe tata când s-a dus acolo la pescuit. A trecut-o granița.

— Atunci nu ești bonobo.

— Jumătate din mine este, declară sfidător, cu maxilarul încordat și ochii fixați într-ai lui. Citește-l pe Jacobsen al vostru: „Trăsăturile moștenite reprezintă un factor necunoscut la generațiile următoare". Citat încheiat.

Ceva se petrecuse în cameră. O liniște densă, asurzitoare, venind în urma vocii ei, năvălind ca un val când ea încetă să vorbească.

— Coyle știe? întrebă el ca să spargă liniștea.

— Tu ce crezi?

Din nou liniște.

În cele din urmă, un colț al gurii i se mișcă.

— Nu știu, zise ea încet. Eu mă uit la ceea ce sunt, la modul cum reacționez, apoi mă uit la *ea*, și pur și simplu nu știu. Bătrânu' îmi spunea că nu s-a potrivit niciodată acolo, n-a fost niciodată supusă, așa cum se presupune că

sunt femeile bonobo. Cică era diferită de toate celelalte, de asta a ales-o pe ea. Nu știu dacă să cred rahatul ăsta sau să-l înscriu printre nostalgiile romantice cu miros de trandafiri.

Carl se gândi la femeile bonobo pe care le văzuse în taberele de tranzit din Kuweit și Irak, la cele de care nu putuse scăpa în permisiile din Thailanda și Sri Lanka. Cu unele stătuse de vorbă, cu una sau două se culcase. Ieri, după întoarcerea la Londra, fusese Krystalayna, prietena lui Zooly de la club, care pretinsese mereu că era bonobo, dar nu-i dăduse niciodată vreo dovadă că nu erau doar fantezii stupide.

— Sper, spuse el prudent, că nu confunzi supunerea cu sentimentul matern sau cu nonviolența. Majoritatea femeilor bonobo pe care le-am întâlnit știau cum să obțină ce vor la fel de bine ca oricine altcineva.

— Da, răspunse ea, și violența îi fierbea în glas. Și eu mă pricep destul de bine la sexul oral. Nu ți se pare?

— Nu asta am vrut să spun.

— Știi cum e, Marsalis? Să-ți compari constant acțiunile cu o teorie despre cum crezi tu că ar trebui să te comporți. Întrebându-te, în fiecare zi, la lucru, de fiecare dată când faci un compromis, de fiecare dată când dai înapoi din reflex în fața unui coleg bărbat, dacă așa ești tu sau vorbește codul tău genetic.

Zâmbi acru către Carl.

— Să te întrebi, de fiecare dată când te culci cu cineva, de ce l-ai ales pe *el*, de ce faci sex într-un anumit fel, tot ceea ce faci, tot ceea ce vrei să faci, ceea ce vrei să ți se facă. Știi cum te simți când te frământă toate astea, *tot timpul*?

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Sigur că știu. Ai descris destul de bine felul în care trăiesc eu.

— Sunt un polițist bun, zise ea repezit. Nu rezişti în RimSec dacă nu ești. Am împușcat mortal trei oameni în exercițiul funcțiunii și nu mi-am pierdut somnul din cauza nicunuia dintre ei. Adică în momentul respectiv mi s-a făcut rău, am recurs la consiliere ca toată lumea, dar după aia am fost bine. Am avut recomandări, o promovare rapidă la cazuri speciale, autorizații care...

— Rovayo, oprește-te.

Înălță o mână, surprins de cât dezgust îi producea oglindirea subită a tinereții lui în ea.

— Ți-am spus, știu. Dar tu privești lucrurile greșit. Nu trebuie să te justifici față de nimeni în afară de tine. Până la urmă, numai asta contează.

Ea zâmbi din nou dur, fără umor.

— Ai vorbit ca o adevărată variantă treisprezece. E destul de evident că nu ai avut niciodată de-a face cu un evaluator al aptitudinilor genetice.

— Credeam că în Rim...

— Da, cetățenii Statelor Rim au o mulțime de drepturi în sensul ăsta. Dar, cetățean sau nu, tot am nevoie de licența Jacobsen. Și, ca să nu mai întrebi, astea sunt date confidențiale, protejate până peste cap de Cartă. Dar renunți la o astfel de protecție atunci când te înrolezi în RimSec.

— Și Coyle încă nu știe despre tine?

— Nu. Evaluările fac parte din procedura standard de examinare a ofițerilor. E imposibil ca cineva să știe că am avut parte de ceva diferit față de ceilalți recruți. Tsai știe, el e comandantul meu, are dosarul. Și mai sunt și alții la nivel de divizie, cei care au făcut parte din comitetul de

examinare. Dar ar fi în joc ceva mai mult decât slujba lor dacă ar lăsa așa ceva să transpire.

— Crezi că lui Coyle i-ar păsa, dacă ar ști?

— Nu știu. Tu le spui tuturor prietenilor tăi ce ești?

— Eu sunt treisprezece, zise cu o față inexpresivă. Noi nu avem prieteni.

Ea făcu un efort și râse. De data asta și cu puțin amuzament autentic.

— De asta ești aici?

— Credeam că motivele pentru care am venit aici sunt destul de transparente.

— Mda, zise și înclină capul pe o parte. Presupun că ai explicat foarte clar mai devreme.

— Mulțumesc.

— Întrebarea rămâne, totuși.

Atitudinea ei se relaxă puțin. Își încrucișă coapsele lungi, de abanos, legănând ușor piciorul ridicat, și își întinse brațele pe spătarul canapelei.

— Și acum ce vrei să faci?

Carl zâmbi.

— Am o idee, zise.

Capitolul 36

Văzut din autocopterul în coborâre, *Bulgakov's Cat* avea aspectul bont, pătrățos al unui zgârie-nori pe timp de noapte, retezat la bază și culcat pe o parte, plutind pe ocean. Luminile împodobeau fiecare segment al pontonului, îi punctau antenele și receptoarele, marcau platformele de aterizare și terenurile de sport în aer liber de la nivelurile superioare. Carl distinse un teren de baseball

în formă de diamant, o arenă de fotbal, diverse terenuri de baschet și piscine iluminate blând de dedesubt, dintre care cam jumătate păreau folosite. Ca majoritatea surorilor lui plutitoare, pontonul se lăuda că ar fi un oraș viu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, un motor pulsând al producției, al forței de muncă și al plăcerilor, a cărui inimă alimentată de reactor nu rata nicio bătaie. Publicitatea îl prezenta ca fiind casa a treizeci de mii de oameni, fără a include turiștii. Doar faptul că privi în jos fu suficient să-l facă pe Carl să se simtă irascibil și sociopat.

În scaunul alăturat, Alicia Rovayo căscă larg și-i aruncă o privire acră peste gulerul ridicat al hainei.

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta.

— Tu m-ai întrebat ce vreau să fac.

— Mda.

Se întinse peste picioarele lui ca să se uite pe fereastra cabinei.

— Nu e tocmai ceea ce aveam în minte în momentul ăla.

Autocopterul se apropie, făcând un circuit de curtoazie înainte de aterizare pentru ca însemnele să-i poată fi citite și cu ochiul liber, nu doar prin intermediul aparatelor. Carl distinse indivizii de pe un teren de baseball, siluetele umbrite alergând în luminile calme, unduitoare ale piscinelor.

— Consider-o un salt intuitiv, zise el absent.

— O consider o fantezie paranoică. Exact așa o să pară atunci când o să trebuiască să dau explicații pentru timpul de folosire a autocopterului. Ți-am mai spus, Donaldson și Kodo au coborât aici ieri și au vorbit cu oamenii ăștia. Avem declarațiile și raportul la dosar. Ne pierdem timpul. Un zbor lung, degeaba.

— Da, dar mai e ceva la care ar trebui să te gândești. *Cat* este încă la vreo două sute de kilometri distanță de raza optimă de mentenanță față de fermele Ward. Cum de s-au năpustit s-o facă acum și nu au așteptat până săptămâna viitoare?

— De unde naiba să știu eu? mormăi ea. Poate dacă ai fi accesat fișierul, în loc să insiști să vii aici personal, ai fi avut deja un răspuns.

— Da, aș fi avut un răspuns. Aș fi avut minciuna pe care Daskeen Azul a decis să v-o spună ca să se acopere. Nu asta vreau.

Rovayo își dădu ochii peste cap.

— Exact cum am spus. Paranoia.

Autocopterul își găsi platforma de aterizare desemnată, purtând un scurt dialog electronic cu sistemele de management al traficului, și pluti în jos cu perfecțiunea inumană care-i era caracteristică. Ușa cabinei se deschise și Carl sări. Rovayo îl urmă, încă răzvrătită.

— Numai să nu spargi ceva, zise.

Daskeen Azul avea o fațadă de mall, care nu se remarca prin nimic și care se ridica printre navele pentru contactul direct cu clienții și câteva magazine deservite de ascensoare jos, în cală, unde se păstra echipamentul de scufundări. Subcontractau timp de folosire a platformelor de aterizare și suport tehnic pentru navele aeriene printr-un furnizor secundar, dar propriile lor vase de suprafață și submarine erau împotmolite și la pupa și la tribord, pe docuri secate. Atâta îi putuse spune Rovayo din memorie, detalii spicuite din ceea ce își amintea din raportul făcut de Donaldson și Kodo. La dosar se găseau mai multe informații și, teoretic, l-ar fi putut solicita prin computerul autocopterului,

dar polițista din Rim nu părea înclinată să folosească sistemele informatice mai mult decât o făcuse – aparent regreta deja faptul că rechiziționase mijlocul de transport cu ajutorul insignei ei de Cazuri Speciale –, iar lui Carl nu-i prea păsa. Avea destul de lucru.

Își motivaseră vizita la bordul lui *Bulgakov's Cat* printr-o simplă continuare a investigației, pe care autocopterul o anunțase deja către computerul pontonului, iar protocoalele Rim Security făcuseră restul. Tehnic, navele precum *Cat* erau state-națiuni autonome, dar orice stat-națiune care se baza atât de puternic pe pătrunderea în nișele economiei hiperdinamice din Statele Rim trebuia să suporte realitățile politice pe care le atrăgea după sine o asemenea relație. *Bulgakov's Cat* naviga liber înăuntrul și în afara jurisdicției teritoriale a coastei, cetățenii săi aveau drept de acces pe teritoriul Statelor Rim, contractele încheiate la bord erau valabile în tribunalele Rim – dar totul avea un preț colonial destul de piperat. Rovayo îl conduse pe Carl pe promenadele și coridoarele pontonului cu o dezinvoltură seniorială și cu un pistol autorizat încărcat, ținut sub geacă. La cât arătau de încordați ai fi zis că au ieșit la o plimbare prin complexul Alcatraz. Nu vorbiseră cu nimeni când urcaseră la bord, nu anunțaseră pe nimeni, nu făcuseră niciun demers de curtoazie la nivel uman.

Undeva, la adăpostul pereților, mașinile își șopteau una alteia informații despre ei, pe tonuri electronice incomprehensibile, dar, mai mult decât atât, sosiseră la Daskeen Azul neanunțați.

— Noaptea, la ora asta, se plânse recepționerul Daskeen Azul, cu o iritare abia mascată. Știți, orele noastre obișnuite pentru afaceri...

— ...nu sunt problema mea, îi replică Rovayo rece. Suntem aici ca să continuăm ancheta RimSec asupra unei crime și, din câte am auzit, *Bulgakov's Cat* are un serviciu comunitar douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Mi-ați văzut ID-ul, așa că folosiți câteva din cele douăzeci și patru de ore și răspundeți-mi la întrebări.

Agentul își mută privirea la Carl.

— Și el?

— Devine nerăbdător, continuă Carl impasibil.

— N-am văzut niciun ID, insistă agentul.

Pe sub suprafața netedă a biroului recepției, mâinile lui erau ocupate cu apăsarea butoanelor.

— Am nevoie de ID pentru amândoi.

Rovayo se aplecă peste birou.

— Mama ta ți-a obținut slujba asta? întrebă curioasă.

Agentul căscă gura la ea, o furie tardivă făcând să-i cadă falca pentru a lansa o replică pe care nu fu suficient de rapid s-o rostească.

— Pentru că pare să fie o slujbă pe care nu simți nevoia presantă s-o faci cum trebuie. Omul acesta este consultant privat al Rim Security și persoana lui de legătură sunt eu, nu tu. Ce dracu', ți-am arătat ID-ul meu, fiule, și în zece secunde o să-ți arăt un ordin de închidere al RimSec. Acum, fie răspunzi la întrebările mele, fie o să scol din pat pe cineva mai bine plătit ca s-o facă în locul tău. Mie mi-e indiferent, deci tu ce alegi?

Bărbatul din spatele biroului tresări ca pălmuit.

— O să văd, murmură apăsând alte butoane pe ecranele de sub mâinile lui. Dar, vă rog, ăăă, luați loc.

— Mulțumim, replică Rovayo cu ironie apăsată.

Se instalară pe șirul de scaune utilitare din fața recepției. Recepționerul își puse în ureche o cască telefonică

dotată cu un microfon în care șopti ceva. Afară, în spațiul larg al centrului comercial, o turmă rară, dar nesfârșită de cumpărători trecea pe lângă vitrinele deschise, în haine viu colorate, agale și fără direcție, ca niște somnambuli sau ca victimele unei hipnoze în masă. Carl stătu și încercă, așa cum îl învățase Sutherland, să nu simtă strecurându-se în el obișnuitul dispreț. Nu era ușor.

„Pe Marte..."

„Da, ca naiba."

„Pe Marte, lucrurile sunt diferite, pentru că așa trebuie să fie, bețivane".

Un zâmbet strâmb, ca și cum ar fi spus un secret.

„Dar asta este strict temporar. Nu mai e un adevăr pe termen lung ca toate rahaturile pe care ni le vând în reclamele despre profesioniști. O să vină ziua când locul ăsta o să fie exact ca acasă, mai puțin gravitația. Ei sunt cauza, Carl. Oamenii. Du-i unde vrei și dă-le timp, îți vor construi același teren de joacă nenorocit ca întotdeauna. Și *ăsta* e locul în care o să trăiești, bețivane, fie că-ți place, fie că nu".

O femeie suplă și elegant îmbrăcată apăru de după o ușă interioară din spatele recepției. Sacou pe comandă și pantaloni largi, în verde măsliniu și negru dându-i ansamblului o tentă șic de salopetă de lucru. O apariție remarcabilă, având gene de chinezoaică în cea mai mare parte, dar asezonate și cu altceva. Se aplecă spre recepționer, îi vorbi scurt, cu voce joasă, apoi ridică iar privirea. Din celălalt capăt al încăperii, Carl îi întâlni privirea și citi în ea un calm profund, care îi spunea că tocmai urcaseră pe un plan superior. Văzu ceva ce ar fi putut fi o acceptare în privirea pe care i-o întoarse; apoi femeia se ridică și ocoli

biroul, îndreptându-se spre ei. Mergea ca o dansatoare, ca o luptătoare profesionistă.

Carl se ridică automat în picioare, la fel cum ar fi făcut dacă cineva din cameră ar fi scos un pistol.

Nou-venita observă și zâmbi puțin. În subsidiar, trecând de valul de prudență, îl izbi faptul că ea era foarte frumoasă după standardele amestecului de rase din Rim, stilul Asia-Pacific, pe care îl vedeai la starurile filmelor din Freeport și la personalitățile persoanele politice de pe Coasta de Vest. Femeia întinse mâna, mai întâi spre Carl. Strânsoarea și privirea din spatele ei erau ambele evaluatoare și reci. Strângerea de mână cu Rovayo fu un gest lipsit de importanță, o formalitate care trebuia îndeplinită și apoi uitată.

— Bună seara, rosti. Sunt Carmen Ren, adjuncta directorului executiv. Îmi cer scuze pentru felul în care ați fost primiți. Încă suntem cu toții puțin zguduiți de descoperirea de la Ward BioSupply. Dar, desigur, dorim să cooperăm cu anchetatorii. Vă rog să veniți cu mine.

Îi conduse înapoi pe ușa pe care venise, printr-un spațiu de depozitare înghesuit, cu rafturi pline de echipamente subacvatice și alte dispozitive mai puțin identificabile. La capătul îndepărtat al unei unități mai puțin încărcate, Carl zări pe un perete ușile a două ascensoare de dimensiuni comerciale. Un iz ușor umed de mare plutea în aer. În spate, depozitul avea o altă ușă care se deschidea într-un birou-cubicul, unde Carmen Ren le făcu semn să se așeze pe cele două scaune vizibile și desfăcu un al treilea scaun pliant de pe perete. Stăteau cu genunchii aproape atingându-se. Chinezoaica își muta privirile de la unul la celălalt.

— Deci așa, zise ea vioi. Colegii voștri mi-au dat de înțeles că au obținut toate informațiile de care aveau

nevoie, dar e limpede că nu așa stau lucrurile. Ce pot să fac pentru voi?

Rovayo se uită la Carl și aprobă cu o largheță ironică. Încă spumega vizibil în urma primirii de la recepție și a subtilei deferențe cu care o tratase Ren. Carl ridică din umeri și preluă.

— Fermele Ward BioSupply se află la vreo două sute de kilometri, în nord-vest, zise el. La aproape trei sute, cu două zile în urmă. Te-aș ruga să ne spui de ce nu ați așteptat să se mai apropie *Cat*.

— Bine, zise Carmen Ren făcând un gest de scuză. Nu eram eu de serviciu pe schimbul respectiv, așa că nu e o întrebare la care să răspund cu precizie. Dar ne ocupăm destul de des de câte un contract înainte de scadență. Depinde mai mult de rotația personalului, de încărcătura de echipamente – de genul ăsta de lucruri, mai degrabă decât de proximitate. După cum probabil ați aflat din literatura promoțională, Daskeen Azul are o rază de acțiune de până la cinci sute de kilometri atunci când apare o necesitate.

— Și a apărut o necesitate aici.

— Da, așa se pare. Totuși, după cum am spus...

Rovayo se alătură jocului:

— Da, nu erai de serviciu. Am înțeles. Cine era?

— Chiar trebuie să verific jurnalele ca să fiu sigură, spuse Ren, cu o urmă de reproș în voce. Sunt însă destul de convinsă că ofițerii care ne-au vizitat ieri au deja această informație.

Carl ignoră privirea încărcată de semnificații pe care o primea de la Rovayo.

— Nu mă preocupă ceea ce le-ai spus lui Donaldson și lui Kodo, zise direct. Eu îl caut pe Allen Merrin.

Ren se încruntă – o nedumerire autentică sau o stăpânire de sine impecabilă.

— Alan...?

— Merrin, repetă Rovayo.

— Alan Merrin.

Ren dădu din cap cu seriozitate, păstrând pronunția greșită a vocalei din numele mic.

— Mă tem că nu avem niciun angajat cu numele ăsta. Nici vreun client, din câte știu eu. Aș putea...

Carl zâmbi.

— Eu nu sunt polițist, Ren. Nu face greșeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple. Poate să se furișeze prin America, să se ascundă în mulțime ca o rumegătoare dacă vrea, dar asta n-o să-l salveze. Jocul ăsta s-a terminat. Data viitoare când te întâlnești cu el, să-i transmiți asta din partea mea.

Ren dădu drumul unei respirații ușoare, sunetul unei politeți jenate.

— Și cine ești, mai exact?

— Cine sunt eu nu e foarte important. Dacă asta contează, poți să-mi spui Marsalis. *Ceea* ce sunt... se întrerupse și îi privi fața cu atenție. Sunt o variantă treisprezece, la fel ca amicul tău, Merrin. Poți să-i spui și asta dacă vrei.

Un zâmbet defensiv apăru ezitant în colțurile gurii ei. Privirea îi alunecă în lateral la Rovayo, ca pentru a căuta sprijin.

— Mă tem că într-adevăr nu știu la cine vă referiți, cine-i acest Merrin. Și, detectiv Rovayo, trebuie să o spun, colegul aici de față este mult mai puțin manierat decât cei doi ofițeri care v-au precedat.

— Nu e colegul meu, zise Rovayo indiferent. Și nici nu cred că-și face griji cu manierele. În locul tău, aș începe să colaborez.

— Noi colaborăm deja cu...

— Ați trecut prin Lima ca să intrați, nu-i așa? o întrebă Carl.

De data asta încruntarea fu autentică.

— *Bulgakov's Cat* foarte rar *intră* undeva, după cum te-ai exprimat. Suntem andocați în Angeline Freeport, în medie, la fiecare cinci ani, dar altfel...

— Nu vorbesc despre *Cat*. Vorbesc despre Daskeen Azul. Aveți prieteni pe coasta peruană, nu-i așa?

— Eu, personal, nu am. Nu. Dar s-ar putea ca unii dintre angajații noștri să aibă. *Bulgakov's Cat*, după cum sunt convinsă că știți, are licență pentru întreaga Coastă Pacifică a Americilor. Iar Daskeen Azul cu siguranță are contracte în segmentul peruan. La fel ca multe alte companii similare de peste graniță. Dar asta, toate astea, sunt lucruri cunoscute – le-ați fi putut lămuri consultând orice registru comercial al regiunii.

— L-ai întâlnit recent pe Manco Bambaren? Sau pe Greta Jurgens?

O altă încruntare elegantă a sprâncenelor bine desenate. Buzele strânse, o clătinare a capului cu regret. Părul negru și lucios i se mișcă în șuvițe.

— Îmi pare rău, cu numele astea... Niciunul nu-mi este cunoscut. Și tot nu-mi e clar de ce ne acuzați – dacă ne acuzați de ceva.

— Cu cât te plătesc, Ren?

Pauză. Din nou un zâmbet scurt.

— Chiar nu cred, domnule Marsalis, că salariul meu...

— Nu, serios. Dă-mi o idee. Mă gândesc că cei pe care îi reprezint ar putea face așa încât să merite să renunți. Lațul se strânge în jurul vostru. Încă nu avem destul, dar o să avem. Iar când Merrin o să iasă la suprafață, o să fiu acolo. Nu vrei să fii prinsă în schimbul de focuri, crede-mă.

— Încerci să mă sperii, domnule Marsalis?

— Nu, fac apel la simțul tău practic. Nu cred că tu te sperii ușor, Ren. Dar, la urma urmelor, cred că ești suficient de inteligentă ca să recunoști când e momentul să tai cablul și să sari peste bord, zise și îi susținu privirea. Acum e momentul.

Din nou sunetul expirației politicoase.

— Nu prea știu cum să reacționez la asta. E o încercare de... mituire?

Aruncă din nou o privire către Rovayo.

— Pentru ce anume? Asta este acum procedura standard a RimSec?

— Ți-am spus deja că eu nu sunt polițist, Ren. Sunt exact ca tine. De închiriat, și...

Ren sări în picioare, cu o mișcare rapidă și precisă, fără să se sprijine cu mâna de mobilele din jur. În spațiul strâmt al biroului, asta era o dovadă remarcabilă de precizie fizică. Își duse la piept pumnii strânși ușor, într-o atitudine care trăda antrenamentul *dojo*.

— Ajunge, se răsti ea. Conversația s-a încheiat. Am cooperat cât de mult a fost posibil, și nu am primit în schimb decât insinuări și insulte. Nu accept să fiu comparată cu vreo... *variantă* în felul ăsta. Ia-ți prietenul agresiv și îmbunătățit genetic și ieșiți. Dacă mai vreți să discutați cu noi, contactați-i pe reprezentanții noștri legali.

— Crezi că asta a fost pe bune? îl întrebă Rovayo când se întoarseră pe platforma de aterizare. Ținea încă între

degete cartea de vizită a avocatului, pe care i-o dăduse Ren.

Carl clătină din cap.

— Voia să plecăm de acolo și s-a agățat de cea mai bună ocazie ca să ne închidă repede gura.

— Da. Așa ziceam și eu.

— Dacă ea e adjuncta managerului de la Daskeen Azul, atunci eu sunt bonobo. Ai văzut cum se mișca?

Rovayo aprobă, dând din cap, gânditoare.

— Tot mai crezi că sunt paranoic?

— Cred că...

Din senin, într-un colț al centrului comercial încă înconjurat de cumpărători, din mijlocul oamenilor împrăștiați, printre acordurile de muzică instrumentală dulceagă și murmure, un trecător panicat țipă, apoi silueta se repezi, înaltă și subțire, cu chipul deformat în jurul urletului scos din adâncul plămânilor, cu ochii căscați de ură și sclipirea metalică a unei macete hăcuind.

Capitolul 37

Scott Osborne văzuse și auzise suficient.

Aproape cinci luni se stat pe ace, așteptând, pentru că așa îi spusese Carmen că avea să fie.

Luni în care *Bulgakov's Cat* se învârtise în sus și-n jos pe coasta Americilor, fără a zări linia uscatului, aflată mereu dincolo de orizont, asemenea hărțuielii promise de Carmen, care încă nu începuse.

Luni în derivă. Scott nu văzuse niciodată cu adevărat oceanul înainte de a veni în Rim, iar să trăiască plutind în mijlocul lui, săptămână după săptămână, fără uscat, nu i

se părea firesc, nu i se păruse niciodată. Suporta pentru că trebuia și pentru că atunci când Carmen venise la el i se păruse că merită. După aceea, întins alături de ea, crezuse că simte furtuna apropiindu-se și o acceptase cu aceeași durere confortabilă pe care o simțise vara trecută când plecase la Bozeman cu intenția de a fugi peste graniță. Era senzația că ți se scurge timpul, conștiința bruscă a tuturor lucrurilor pe care de obicei le iei drept sigure, a tuturor lucrurilor care în curând vor dispărea.

Dar furtuna nu venise.

În schimb, așteptau, iar viața la bord căpătase aceleași proporții deprimante ca viața în orice alt loc încercai să supraviețuiești și care nu era acasă. Se învârtea prin Daskeen Azul, căutând lucruri de făcut și acceptând orice muncă i se dădea. Se ferea să-i iasă în cale străinului – chiar și acum, când învățase să-i spună Merrin, când genunchii nu-i mai tremurau în momentul în care priveau în ochii lui adânciți în orbite – și nu punea întrebări când Merrin și Carmen dispăreau împreună pentru lungi perioade de timp. Dar ceva se întâmplase cu entuziasmul pe care îl simțise cu luni în urmă la baza aeriană pustie, și era ceva rău.

Nu voia să creadă că era lipsă de credință, nu iarăși. Acum se ruga mai mult decât se rugase vreodată acasă, și cel mai mult se ruga pentru îndrumare, pentru că ceea ce i se păruse atât de limpede la baza aeriană, cu capul încă bandajat și frica proaspătă în inimă, făcea loc, încet dar sigur, unui amestec de voci conflictuale în același cap și în aceeași inimă. *Știa* că judecata era aproape, la început îi adusese o superioritate aproape încrezută față de ceilalți muncitori și comercianți de la bordul lui *Cat,* când îi privea trăindu-și în ignoranță ceea ce probabil erau ultimele

luni ale vieții lor. Dar asta trecuse repede. Acum, aceeași binecuvântată ignoranță îl rodea ca o cizmă prea strâmtă, iritând ceva din adâncul sufletului său și făcându-l să vrea să-i apuce de gât atunci când treceau ca niște oi prin fața vitrinelor sclipitoare ale magazinelor sau stăteau în pauze, în măruntaiele lui *Bulgakov's Cat*, râzând zgomotos și strigând ca niște retardați povești despre ce i-ar face acelei târfe cu trup de șarpe, Asia Badawi, dacă ar ajunge vreodată cu ea într-un ascensor. Voia să-i sugrume, să-i pălmuiască, să le strivească satisfacția idioată, să le urle în față: „Nu înțelegeți, e timpul! El vine, nu vedeți? Veți fi cântăriți și vă veți dovedi nedemni!"

Își ascundea impulsul în adâncul sufletului său. Se ruga pentru răbdare, vorbea cu Carmen.

Dar în acele zile nici Carmen nu mai era refugiul care fusese odată. Când se culcau împreună simțea uneori la ea o nerăbdare în timpul actului, ca și cum el ar fi fost un ghem neplăcut de alge, în jurul unei geamanduri de pe domeniile Ward. De câteva ori se răstise la el după – desigur că-și ceruse imediat scuze, îi spusese că-i pare rău, era obosită, da, și ea era obosită să tot aștepte, dar așa trebuia să fie, era calea cea dificilă pentru, ăăă, cei drepți.

Și mai era și Merrin.

Acum teama că-și va pierde credința îl izbi cu adevărat, urcându-i pe brațe, ridicându-i părul cu o mângâiere fantomatică. Făcu să-i transpire palmele și îl lovi cu o spaimă rece, ca și când ar fi stat pe marginea unei prăpastii. *Dacă se înșela?* Dacă se înșela Carmen, dacă se înșelau toți? Merrin lipsea atât de mult, iar Scott nu avea cum să știe ce făcea în tot acel timp. Dar când era acolo nu simțea prezența Mântuitorului, a Regelui Cerurilor revenit în triumf. Era mai degrabă ca și cum ar fi petrecut

în virtual cu o interfață dezbrăcată, una din acele modele schematice cumpărate pe sub mână și personalizate, așa cum făceau întotdeauna puștii cu care împărțise cândva un pat în Freeport.

Merrin vorbea puțin, răspundea și mai puțin la întrebări, stătea mai mult învăluit în propria-i tăcere, privind marea de pe orice loc mai înalt. Parcă nici el nu ar mai fi văzut niciodată oceanul, și pentru un timp acest fapt îi dădu lui Scott un sentiment călduț de camaraderie cu celălalt bărbat. Se gândea că asta ar fi putut însemna că putea fi un discipol mult mai meritous.

Știa, desigur, că trebuie să-l lase pe Merrin singur; asupra acestui lucru Carmen fusese categorică. Dar pe coridoarele strâmte și în spațiile de depozitare ale Daskeen Azul întâlnea din când în când ochii străinului și privirea de răspuns nu făcea decât să-i dea fiori. Și nu-i spusese lui Carmen, nu îndrăznise să-i spună, de momentul în care venise în spatele lui Merrin atunci când veghea asupra oceanului și spusese, cu o voce pe cât de calmă și respectuoasă reușise: „Da, și pe mine m-a prins așa când l-am văzut prima dată. Pur și simplu nu părea posibil, atât de multă apă într-un singur loc." Iar Merrin se răsucise brusc spre el ca unul dintre durii de la bar căruia tocmai i-ar fi vărsat băutura, numai că mai repede, cu o viteză inumană. Nu spusese nimic, absolut nimic, doar se uitase urât la el, cu aceeași privire goală și rea pe care o avea și Nocera câteodată – la fel, dar nu tocmai la fel, pentru că atunci în ochii lui fusese ceva atât de profund, atât de rece, atât de distant, încât indiferent ce ar fi crezut Scott despre acel bărbat, se convinsese că vorbele lui Carmen Ren erau adevărate, că Merrin trecuse într-adevăr peste un spațiu pe care nimic uman nu-l poate traversa neprotejat. Se uitase

înapoi în acei ochi timp de-o fracțiune de secundă, atât cât suportase, și simțise răceala din ei suflând asupra lui, ca și cum privirea lui Merrin ar fi fost o ușă deschisă spre vidul pe care-l traversase că să ajungă acolo.

Scott tresărise și se întorsese murmurând scuze pe jumătate inteligibile.

„Se mișca precum un șarpe."

Îndepărtându-se, îl auzise pe Merrin spunând ceva care suna ca „mulgătoare", știuse că nu putea fi acel cuvânt și încercase să-și scoată întâlnirea din minte. Dar felul în care străinul se întorsese spre el, iuțeala veninoasă a acelei mișcări n-o putea uita. „Se mișcase precum un șarpe", îi trecu rapid prin minte, ca picurii unei otrăvi. Venea în contradicție cu ceea ce voia el să creadă.

„Judecată înseamnă exact ceea ce spune acest cuvânt", îi avertizase întotdeauna pastorul William. „Credeți că Domnul va veni ca unul dintre acei liberali cu inimi sângerânde de la ONU și ne va face să ne iubim unii pe alții? Nu, domnilor, va veni cu judecată și răzbunare pentru cei care pângăresc darurile Lui. După cum se spune chiar în Carte", zisese fluturând Biblia mare, neagră, cu coperte moi. – «Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie». Da, când va veni Domnul, El va fi plin de mânie și aceia care nu au ținut drumul dreptății vor cunoaște teroarea judecății Lui."

Scott putea accepta teroarea, o putea înțelege, dar oare Mântuitorul omenirii chiar se mișca precum un șarpe?

Întrebări și îndoieli, încolăcindu-se și descolăcindu-se în capul lui, și Carmen retrăgându-se, acum din ce în ce mai rece, de fiecare dată când se culcau împreună, îndepărtându-se de el. Recent, se întâmplase pur și simplu

să nu-l vrea, să-l alunge, cu scuze din ce în ce mai puțin convingătoare. Putea să vadă că se apropia vremea când...

În schimb, venise omul negru.

— Nu te băga, se răsti Carmen la el, îmbrăcându-se în grabă. Să nu faci nicio mișcare fără să-ți spun eu, bine?

Ajunsă în ușa micului apartament de pe puntea inferioară se întoarse, îndulcindu-și vocea cu un efort care i se citea pe față.

— Îmi pare rău, Scott. Doar că... știi cât de greu e pentru toți. Lasă-mă pe mine să mă descurc. O să fie bine.

Însă el se uită pe monitoare și îl văzu pe omul negru. În mintea lui nu mai era nicio îndoială; simți bubuitul certitudinii în sânge. Omul negru, trădându-se prin aroganța sa. „Eu nu sunt polițist, Ren. Nu face greșeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple."

Scott simți cum confuzia de mai înainte i se risipește. Simțea convingerea recâștigată ca pe o bucurie care-i punea un nod în gât, ca pe o pulsație în membre.

Iar Carmen nu arăta nicio frică – inima îi crescu de dragoste și mândrie pentru ea –, dar el știa ce groază trebuia să simtă, stând singură acolo, înfruntând întunericul. Carmen, suficient de curajoasă ca să păstreze tăcerea în fața amenințărilor omului negru, să-i suporte prezența, dar nu suficient de puternică să facă ceea ce trebuia făcut.

„Avem de jucat un rol în asta, Scott. Tu ai un rol."

Iar acum știa care anume.

Maceta era lipită de un panou aflat sub pat. Nu-i spusese lui Carmen, dar știuse cum avea să se întâmple, dușmanul spărgând ușa ca polițiștii ONU fără chip, cu

fețele acoperite de căști, din *Timpul Sfârșitului*, volumul I, nr. 56, trăgându-i din paturi goi și lipsiți de apărare.

El n-o să se lase dus așa.

Se îmbrăcă, își trase pe el o pelerină de punte de lungime medie, cu logo-uri Daskeen Azul pe spate și pe mâneci. Scoase maceta de pe placa adezivă și o îndesă pe dedesubtul hainei, sub braț. Se verifică în oglindă și văzu că mergea – nu destul cât să treacă de o ușă cu control de securitate, dar în mulțimea nesfârșită de pe punțile comerciale era mai mult decât suficient ca să-i permită să se apropie.

Restul era în mâinile lui Dumnezeu.

Privi în oglindă, văzu hotărârea tensionată pe care chipul lui o reflecta, și pentru o clipă fu ca și cum ar fi fost El, Merrin, privind din spatele ochilor lui Scott, împrumutându-i forța voinței de care avea nevoie.

Scott murmură rapid o rugăciune de mulțumire și ieși să-l înfrunte pe omul negru.

Fu din nou la fel ca în cazul blestemaților câini saudiți. Ca Dudeck și arienii. Carl văzu ochii, se fixă din instinct asupra lor, și era aceeași lipsă de expresie, aceeași ură concentrată care îi umplea. Cine dracu'...

Nu avea timp. Maceta coborî. Atacatorul era un bărbat masiv, înalt și cu mâinile lungi, iar reacția se impunea de la sine.

Carl se aruncă înainte, în interiorul arcului hăcuitor, bloc și lovi cu piciorul, aducând lupta la nivelul solului.

Împotriva tuturor așteptărilor, celălalt bărbat flutura din mâini ca un gândac întors cu burta în sus. Carl porni cu un cot, o lovitură paralizantă în față, o priză *tanindo* pe brațul cu maceta; răsuci, iar arma căzu zăngănind. Un

genunchi se ridică, lovindu-l în testicule, nu cu toată forța, dar suficient ca să-i reducă puterile la jumătate. Celălalt bărbat urla la el – insulte bizare și ceva ce suna ca o incantație religioasă. Mâinile îi căutau gâtul, ca niște gheare. Nu era niciun stil de luptă cunoscut de Carl. Fandă, așteptându-se la o capcană. Primi în schimb o reacție slabă.

Făcu ceea ce era de la sine înțeles: apucă un deget și îl trase într-o parte până trosni. Invocația se întrerupse cu un răcnet.

Un picior lung se repezi spre el, dar îl devie și continuă să-i țină degetul rupt, răsucindu-l și mai mult.

Atacatorul răcni din nou, zbătându-se ca un pește prins în harpon. Carl avu timp să privească din nou în jos, spre ochii lui, și nu citi în ei că ceda. Îl izbi în gât din lateral, retrăgându-se puțin în ultima clipă – trebuia să discute cu tipul ăsta.

Lupta se stinse.

Rovayo se învârtea, cu pistolul pregătit, îndreptat asupra trupului nemișcat de pe jos. Carl mârâi din cauza durerii din testicule și aruncă o privire ironică spre pistol.

— Mulțam. Puțin cam târziu pentru ăsta.

— E mort?

— Încă nu.

Carl se ridică în picioare și gemu din nou, privind în jur. Mulțimea adunată se dădu înapoi.

— E numai el, hm?

— Așa se pare.

Rovayo înălță un braț, arătându-le celor care priveau hololegitimația din palmă.

— RimSec, declară ea ca o provocare. E cineva aici care lucrează la pază?

Ezitări, apoi un ins în uniformă, cu trăsături dure de samoan, își făcu loc printre ceilalți.

— Eu.

— Bun, ești împuternicit.

Îi citi numele pe plăcuța de pe piept: Suaniu.

— Anunță, cheamă ajutoare. Ceilalți, faceți loc.

Pe jos, atacatorul lui Carl tușea și se tăvălea. Toți se uitau. Carl își dădu subit seama că era tânăr, chiar mai tânăr decât fusese Dudeck. Abia trecuse de douăzeci de ani. Aruncă o privire în jur și descoperi mai multe scaune și mese din fibră de carbon în jurul unei tejghele cu sushi care fusese închisă peste noapte. Îl săltă pe băiat de reverele hainei și-l târî spre cel mai apropiat scaun. Mulțimea se dădu la o parte din calea lor. Ochii băiatului se mișcară, neliniștiți. Carl îl trânti pe scaun, îl țintui acolo, apoi îl plesni cu putere peste față.

— Numele?

Băiatul se sufocă, încercă să-și frece gâtul acolo unde îl nimerise în plin lovitura năucitoare a lui Carl. Omul negru îl plesni din nou.

— Numele, repetă el.

— Nu poți face asta, se auzi din mulțime un glas de femeie, cu accent australian.

Carl întoarse capul și o descoperi în apropiere. O cumpărătoare elegantă, cu piele măslinie, la vreo cincizeci de ani, slabă ca un băț. Câteva sacoșe, niște pachete în ocru și verde, cu mânere de sfoară neagră și reclame sclipitoare ale unor francize, cu litere negre, thailandeze, peste ocru.

Buzele i se curbară.

— N-ar trebui să te duci să-ți cumperi niște pantofi?

— Ia mai du-te dracului, băi!

Nu dădea înapoi.

— Aici nu e Rim. Nu ne poți călca așa în picioare.

— Mulțumesc, o să țin minte asta.

Carl se întoarse la băiatul de pe scaun și îl pocni cu dosul palmei, umplându-l de sânge.

— *Numele.*

— Marsalis, zise Rovayo, de lângă el. Destul!

— Crezi?

Vocea ei coborî până la șoaptă.

— Are dreptate, aici nu e Rim. Nu putem duce lucrurile mai departe de-atât.

Carl privi în jur. Paznicul samoan vorbea la un telefon, dar îi privea fix pe băiat și pe negrul de lângă el. Iar mulțimea se dăduse înapoi când o ceruse Rovayo, dar rămânea pe loc. Carl presupuse că poate unul din zece văzuse cu adevărat bătaia, și chiar mai puțini atacul cu maceta care îl precedase. Scenariul era deschis pentru interpretări.

Ridică din umeri.

— Pistolul e la tine.

— Da, așa e. Și nu am de gând să încep să împușc oamenii cu el.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

— Marsalis, las-o baltă. Eu nu...

O tuse bolborosită. Băiatul se zbătu în scaun, apucându-se de brațele din fibră de carbon. Privirea îi era fixată pe fața lui Carl.

— Omul negru, zise el scuipând vorbele.

Carl privi într-o parte către Rovayo.

— E perspicace micul ticălos, nu-i așa?

Polițista din Rim făcu o grimasă și se plasă între Carl și scaun. Îi arătă băiatului hologramă RimSec.

— Vezi asta? Știi în ce necazuri ai intrat, fiule?

Băiatul îi răspunse cu o privire urâtă.

— Știu că minți pentru el. Autoritatea Babilonului și minciuni negre care îi acoperă pe slujitorii Satanei. Știu cine e stăpânul tău.

— Of, minunat.

— Marsalis, taci o clipă.

Rovayo închise palma, puse pistolul în toc și îl scrută pe prizonier cu mâinile în șolduri:

— Ești din Jesusland, nu-i așa? Ai sărit gardul? Ai idee cât de repede te pot trimite înapoi acolo?

— Nu răspund în fața legilor voastre. Nu mă plec în fața lui Mammon și Belial. Eu am fost ales.

În lumina cristalină a centrului comercial, chipul băiatului era palid și ud de transpirație.

— Am trecut dincolo.

— Cu siguranță, zise Carl plictisit.

— Marsalis!

— Hei, nu la *tine* s-a repezit cu porcăria de macetă.

Băiatul încercă să se ridice. Rovayo îl împinse în piept cu brațul întins, nerăbdătoare, făcând scaunul să alunece puțin în spate când el se prăbuși la loc.

— Stai jos, îl sfătui ea.

Furia izbucni în ochii lui. Glasul i se ridică.

— Sunteți *falși judecători. Falși făuritori de legi, cămătari, cufundați în păcatele puturoase ale cărnii și corupției.*

Parcă ar fi vomitat ceva demult reprimat.

— *Nu mă veți face să rătăcesc calea, nu veți...*

— Vrei să-l fac să tacă?

— *...învinge, eu sunt mai presus de capcanele voastre. Judecata...*

— Nu, nu vreau. Vreau...

— *...vine. El este aici! El trăiește, în carne și oase,* printre noi! *Voi îl cunoașteți drept Merrin, dar nu știți* nimic, *el este...*

Tirada slăbi puțin, își pierdu o parte din furia sferdelitoare, iar Carl și Rovayo se holbau amândoi la băiat cu un interes reînnoit.

— *...Conducătorul Legiunilor Cerului,* sfârși el nesigur.

— Merrin e *aici*? izbucni Carl. La bordul lui *Cat*? Acum?

Buzele băiatului se strânseră. Carl schimbă niște priviri cu Rovayo. Ea își căută telefonul.

— Poți izola locul ăsta?

— Asta fac.

Forma deja numărul. Duse telefonul la ureche și se uită la el în timp ce asculta.

— Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare și ieșire de pe *Cat*. S-ar putea să sculăm din pat câțiva oameni pentru asta, dar...

Telefonul țiui datorită protocoalelor de ecranare, apoi se auzi o voce. Rovayo interveni peste ea.

— Alicia Rovayo, Cazuri Speciale. Identifică-mă, apoi dă-mi-l pe ofițerul de serviciu de la Alcatraz.

Pauză. Ostentativ, Carl se întoarse cu spatele la băiatul de pe scaun. Întrebă detașat:

— O să primim susținere prin satelit?

Rovayo aprobă cu o mișcare a capului.

— Trebuie să fie ceva deasupra. Unul dintr-ai noștri, sau unul pe care să-l putem închiria. De obicei, cazurile Speciale pot. Alo? Da, sunt Rovayo, ascultă...

— Hei! Nu!

Carl nu avu cu adevărat nevoie de strigătul anonim. *Tanindo*, așa cum îl învățase de la Sutherland, funcționa

la un nivel superior al simțului de proximitate, iar meshul îl făcea și mai susceptibil. Îl simți pe băiat ridicându-se din scaun fără să fie nevoie să se întoarcă să-l vadă. Se întoarse oricum, lejer, și surprinse cu coada ochiului tentativa de evadare, cu aceeași luciditate care îl salvase de la atacul cu maceta. Băiatul era deja în afara razei de acțiune a brațului său, căutându-și adăpost pe o alee. Picioare încordate, capul aruncat pe spate, un efort brusc și disperat pentru a prinde viteză. Nu era rău, având în vedere situația.

O văzu pe Rovayo înțepenind, încetând convorbirea cu Alcatraz. Își căută pistolul. El îi puse mâna pe braț ca s-o liniștească și clătină din cap.

— Lasă-l. Mă ocup eu.

— Dar tu...

— Relaxează-te. E meseria mea să fug după idioți.

Se întoarse. I-ar fi plăcut pistolul, dar nu era timpul să discute despre asta...

— O să scape, strigă australianca.

Carl îi aruncă o privire ucigașă, apoi se puse în mișcare. O alergare ușoară, pregătind un sprint, acumulând viteză și motivație – intensitatea concentrată a vânătorii.

Era timpul să-l găsească pe Merrin și să-l doboare.

Capitolul 38

Complet trează, terminată din cauza decalajului orar, astfel încât nici măcar synul nu mai reușea s-o facă să se adune, stătea la fereastra camerei de hotel, privind în gol peste golf. Privilegiul COLIN – apartamente la etajele superioare, vedere neobstrucționată. Luminile mărșăluind pe Bay Bridge îi conduceau privirea inexorabil către

locul unde propriile lumini ale Oaklandului sclipeau de la marginea apei în sus, pe dealuri.

„Ce căcat ieftin!"

Norton voise să dea ordin de căutare și reținere în tot orașul, dar nici ea, nici Coyle nu fuseseră interesați. Amândoi știau foarte bine unde era Marsalis, iar faptul că, practic, lipsea fără autorizație era cea mai mică problemă. Rovayo nu răspundea la telefon, iar semnificația acestui fapt ieșea la iveală pe fața celuilalt polițist ca vânătăile după o bătaie pe stradă. Sevgi nu era sigură dacă Rovayo și Coyle fuseseră vreodată un cuplu, dar erau parteneri și, de cele mai multe ori, asta era ceva mult mai profund. Miza era loialitatea – nu e neapărat necesar ca persoana pe care o accepți în pat să-ți salveze viața, atunci când vine momentul. Pe când era la NYPD, Sevgi avusese partea ei de relații nerecomandabile cu niște colegi, dar niciodată, absolut niciodată nu trecuse de această limită cu cineva care îi era partener, nu pentru că nu fusese tentată, ci pentru că ar fi fost o prostie. Ca și cum ai duce unul dintre vapoarele mari de patrulare din port în apele puțin adânci ale plajelor turistice cu nisip alb. Nu știi unde pot să intre și să se răstoarne.

„Nu ca acum, nu, Sev", se strâmbă disprețuitor synul la ea. „Pe ăsta îl ai sub control, nu-i așa? Ape adânci și chila plată, peste tot."

„Of, taci."

Nu era sigură de cât timp stătea acolo, absentă, în noaptea sclipitoare, când cineva începu să bată la ușă.

— Sevgi?

Clipi. Era vocea lui Norton, înfundată din cauza izolației fonice a ușii și ușor deformată.

Se instalaseră la barul hotelului cu ceva timp înainte, abia se atinseseră de băuturi și nu vorbiseră prea mult. Cel puțin ei i se păruse că băuturile abia fuseseră atinse până când, din senin, el îi spusese încet: „E precum cocaina. Nu se creează mecanisme de apărare, pune prea multă presiune pe inima ta." Ea se holbase la el, conștientă că o prinsese cu ceva, dar incapabilă să dea vreun înțeles rațional cuvintelor. „Nu știu la ce te gândești, Tom", răspunsese cu răceală. „Dar eu stau aici, gândindu-mă la Helena Larsen și că încă nu l-am prins pe ticălosul care a ucis-o." Era doar o jumătate de minciună.

Promisiunile pe care și le făcuse ei înseși și trupului mutilat, atunci, în iunie, cântăreau greu ori de câte ori le lăsa să iasă la lumină.

Așa că plecase din bar, părăsindu-l pe Norton cu un scurt „Noapte bună". Acum i se părea că el rămăsese acolo mult timp.

— Sev? Ești înăuntru?

Oftă și își dădu drumul de pe pervazul ferestrei pe podea. Merse până la ușă și o deschise. Norton se sprijinea de cadru cu un braț ridicat, nu atât de beat pe cât își închipuise ea.

— Da, sunt aici, zise ea. Ce se petrece?

El zâmbi.

— O să-ți placă la nebunie. Tocmai a sunat Coyle.

— Da?

Se întoarse, lăsând ușa deschisă.

— Intră! Și ce s-a întâmplat? A năvălit acasă la Rovayo și l-a scos cu forța pe Marsalis din patul ei?

— Nu, nu chiar așa.

Norton o urmă în cameră, așteptând până când ea se întoarse cu fața la el. Încă zâmbea.

Sevgi își încrucișă brațele.

— Deci?

— Rovayo și Marsalis au luat cu asalt în seara asta *Bulgakov's Cat*, au dat buzna în birourile Daskeen Azul și au făcut scandal. Cineva s-a simțit ofensat și s-a luat după Marsalis cu o macetă.

— *Ce?*

— Exact. Rovayo a cerut la RimSec blocarea întregului ponton, iar Marsalis se află undeva, în burta bestiei, vânându-l pe artistul cu maceta, pentru că el crede că totul face parte dintr-o conspirație care îl va conduce la Merrin.

— Of, cred că glumești, fir-ar al dracului.

— Aș vrea eu.

— Bun, unde e Coyle?

— Acum vine încoace. Se îndreaptă spre locul petrecerii cu un detașament de bătăuși din forțele de ordine publică ale RimSec după el. Am cam insistat să treacă pe aici și să ne ia și pe noi.

Sevgi își luă geaca de pe pat și și-o trase pe umeri.

— Ar fi trebuit să se mulțumească numai cu ea, mormăi, apoi își aminti brusc că nu mai era singură.

Norton se prefăcu că nu aude.

În măruntaiele lui *Bulgakov's Cat*, Carl simți dintr-odată o ușurare bizară. Cel puțin acolo nu erau magazine.

Memoria pe termen scurt îi aduse un potop de imagini cu bulevarde nesfârșite, cu pavaj neted și fațade schimbătoare, atât de multe încât individualitatea lor sfârșea prin a se contopi în tipare de interes perceptibile. Haine sub sticlă, exponate de muzeu în culori sobre sau țipătoare, în

funcție de prada pe care erau făcute s-o atragă. Mici fragmente de tehnologie sub luminile sclipind slab. Mâncare și băutură, așezate în grămezi holo-realiste abundente, imitând imaginea fantomă a unui comerț stradal.

Psihochimicalele explodau pe holodisplay-uri în dimensiuni la care fragmentele și moleculele din care erau formate începeau să semene cu piesele fetiș din magazinele de electronice. Servicii și bunuri intangibile, vândute în imagini cinematice largi, care nu ofereau aproape nicio conexiune inteligibilă cu produsul. Nivel după nivel de astfel de lucruri, alee după alee, un labirint de coridoare, ascensoare și scări rulante, toate luminoase și nesfârșite.

Le ignoră și îl urmări pe băiatul cu maceta, ținându-se atât de aproape pe cât îi permitea mulțimea rară de plimbăreți nocturni.

Învățase cu mult timp în urmă că atunci când cineva neantrenat este urmărit, în primele faze ale urmăririi se uită des în spate, dar prinde rapid încredere că urmăritorul nu e prin apropiere. Presupunea că e o tendință evolutivă – dacă marele prădător nu te prinde în primele câteva minute, probabil ai scăpat. În orice astfel de eveniment, șmecheria era să stai în urmă și să lași prada să-și construiască această încredere, apoi să strângi lațul și să o urmezi până te duce acolo unde vrei să ajungi. Rareori dădea greș.

Desigur, i-ar fi plăcut să aibă mai multă acoperire. Cumpărătorii întârziați erau rari și, ceea ce înrăutățea lucrurile, erau un amestec tipic de Rim, adică fețele albe sau negre erau mai puțin comune decât ale asiaticilor și hispanicilor. Iar băiatul cu maceta părea să aibă o curioasă fixație asupra culorii pielii lui Carl. Putea să fie antica, obișnuita ură de rasă – la urma urmelor, băiatul venea din Jesusland și bolborosea prostii religioase pe măsură, astfel

că orice era posibil – dar chiar și dacă nu era, băiatul cu maceta s-ar fi uitat înapoi după o figură neagră și nu erau prea multe în mulțime. Carl voia ca el să vadă câteva, să fie brusc îngrozit, apoi ușurat, când imaginea dispărea. Cu cât mai des se întâmpla asta, cu atât mai des reacția adrenalinei băiatului la o figură neagră ar fi scăzut și el s-ar fi relaxat tot mai mult.

Rămase în urmă, se folosi de suprafețele reflectorizante, de narcisismul înregistrărilor și redărilor camerelor din mall, și urmări cum răsucirile și privirile frenetice aruncate în spate de prada sa se reduc la o înaintare mai lentă, dar hotărâtă, prin mulțime. Rotirile întregului corp au devenit frecvente priviri aruncate peste umăr, apoi n-au mai fost nici măcar frecvente. Carl înaintă, rămânând în spatele grupurilor de oameni și mergând cu genunchii îndoiți acolo unde nu era nimeni mai înalt decât el care să-l acopere.

Apoi magazinele se terminară.

Coborau încet, dar sigur, folosind scări lucioase de marmură și ascensoare ciudate, ca niște cutii de bijuterii, mereu în jos. La început, Carl se gândi că s-ar putea să se întoarcă la Daskeen Azul, dar ajunseseră deja prea jos pentru asta, iar el nu credea că băiatul avea priceperea sau istețimea să folosească o pistă dublă. În vitrine, prețurile scădeau. Spații libere de închiriat începură să se interpună printre magazinele ocupate. Holodisplay-urile erau proaste, mărfurile și modul de vânzare mimau fără prea mare succes calitatea de pe puntea superioară. Serviciile oferite deveneau tot mai insalubre, sau cel puțin mai prost ambalate. „Avem Killbitch", văzu scris cu un neon ieftin – nu era sigur la ce se referă, nu era sigur că-și dorea așa ceva. În altă parte, cineva desenase cu spray un imens dreptunghi

gol pe vitrina de sticlă a unui spațiu neocupat și îl umpluse cu aceste cuvinte: „Cumpără Consumă Mori – o operă de artă demnă de urmărit". Nimeni nu o curățase.

Băiatul făcu stânga ieșind din fluxul de cumpărători și o luă pe altă scară – de data asta, era un obiect utilitar din metal nelustruit și nimeni altcineva nu o mai folosea. Când Carl ajunse lângă ea, auzi în puț zăngănitul pașilor prăzii.

„Fir-ar să fie!"

Așteptă până când sunetul metalic al pașilor încetă, apoi coborî după el, încercând să facă cât mai puțin zgomot. La fundul puțului se pomeni într-o secțiune de locuințe ieftine, cu uși de siguranță simple, verzi, fixate în pereții de un gri-mat, ale căror graffiti mâzgălite păreau aproape o ușurare. O vibrație constantă a structurii sugera prezența unor motoare puternice pe undeva, prin apropiere. Pe jos era murdar, cu pete și porțiuni prăfuite care trosneau sub picioare, cu mormane bine delimitate de resturi, măturate fie de mașinile mecanice de curățenie, fie, probabil, de rezidenții înșiși. O dovadă clară, dacă mai avea nevoie, că sistemele de nano-igienă nu ajungeau prea des acolo, jos. Presupunea că că asta era valabil pentru oricine altcineva care nu locuia acolo sau nu cunoștea vreun localnic.

Ceea ce, desigur, era perfect pentru Merrin.

Coridorul era pustiu. Șiruri după șiruri de uși închise – și nici urmă de băiatul cu maceta.

În față se deschideau coridoare spre stânga și spre dreapta; iar povestea se repeta când ajunse la ele și cercetă perspectiva murdară pe care o ofereau. Tensiunea meshului se scurgea încet, pe măsură ce-și dădea seama că prada lui intrase în pământ. Reținu senzațiile cât de mult putu,

coborând prin pasajul din stânga, cu auzul încordat dincolo de vibrațiile motoarelor, în căutarea sunetelor de voci sau pași. Foarte conștient – „știu, la dracu', știu" – că ușile pot avea camere de supraveghere și, ori de câte ori trecea pe lângă una, creștea riscul de a fi detectat dacă prada lui se afla într-unul dintre apartamentele din spatele lor, urmărind ecranul.

O făcu oricum. Poate că băiatul cu maceta pusese mâna pe o altă armă și era pregătit să-l ucidă pe omul negru.

Găsi o hartă a zonei, prinsă de un perete la următoarea intersecție, o studie și își făcu o idee despre cum arăta teritoriul. Peretele de lângă hartă oferea traducerea prin intermediul unor graffiti: „Mă tem că te afli aici – descurcă-te!" Zâmbi fără să vrea și se retrase pe drumul pe care venise, intenționând să caute cu atenție – să-și facă de lucru până când RimSec intra acolo în forță. Nu putea decât să spere că izolarea era eficientă.

În spatele lui, zgomotul unei uși desfăcându-și zăvoarele. Se răsuci, pregătindu-și o poziție de luptă, când o văzu pe femeie ieșind cu spatele prin ușa deschisă. Purta o salopetă informă, cu un logo pe care nu-l recunoscu, și avea părul creț adunat strâns într-o bentiță. Ten de metisă, un joint neaprins îndesat în colțul gurii. Când se întoarse cu totul, el era din nou relaxat.

— Salut.

Ea îl cântări cu privirea din cap până-n picioare.

— Care-i problema, te-ai rătăcit?

— Ceva pe-acolo.

Își compuse un zâmbet pentru ea:

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip care lucrează la Daskeen Azul, dar cred că ori eu am luat-o prost, ori el.

— Pe bune?

Își dădu seama că ea se uita la geaca lui S(t)igma. Probabil corporația și ceea ce făcea ea nu erau cunoscute în mod obișnuit atât de departe în vest, dar, dacă nu erai imun la emisiunile de știri ale Americii continentale, era greu să interpretezi greșit stilul de haină și găitanele stridente de pe mâneci. Oftă.

— Caut de lucru, înțelegi, spuse mimând plictiseala. Tipul a zis că-mi poate face rost de câteva ore.

O altă evaluare scurtă. Femeia dădu din cap și scoase jointul din gură, apoi se întoarse și gesticulă cu el spre colțul cu harta.

— Vezi locul ăla, unde coridorul face la dreapta? O iei pe acolo, două străzi înainte, apoi prima la stânga. Te duce prin peretele despărțitor spre cala tribord. Cred că Daskeen are câteva locuri libere acolo. Nu ești departe – probabil ai coborât pe scara greșită de pe bulevardul Margarita.

— Așa e.

Lăsă pulsul reînnoit al meshului să se scurgă prin el ca o dorință.

— Mulțumesc mult.

— Pentru puțin. Uite, zise întinzându-i jointul. Dacă îți capeți slujba, sărbătorește.

— Hei, nu trebuie să...

— Ia-l odată.

Ținu mâna întinsă până când el îl luă.

— Crezi că eu nu am fost așa cum ești tu acum?

— Mulțam. Îți mulțumesc. Uite, mai bine...

— Sigur. Nu trebuie să întârzii la interviu.

El zâmbi și dădu din cap, se răsuci și se furișă rapid până la intersecție. Imediat ce dădu colțul, o luă la fugă.

— Cine e?

— Guava Diamond. Suntem descoperiți, Claw Control. Repet, suntem descoperiți. Trimisul cerului este în cel mai bun caz în pericol, în cel mai rău caz complet expus. Nu știu de-a œ dracu' vă jucați acolo, dar asta s-a întâmplat din senin. Nu avem nicio acoperire și nicio strategie de ieșire pentru care să pot garanta. Solicit evacuarea imediată.

Peretele despărțitor era din nanofibră neagră, lucioasă, curat, strălucitor și la fel de diferit față de pereții gri ai secțiunii rezidențiale cum era cămașa lui cumpărată de la Hilton față de geaca de pușcăriaș pe care o purta pe deasupra. Marcaje de un galben viu delimitau sasurile de acces. După cum arătau, puteau fi ușor închise la nivel molecular, balamalele și încuietorile făcând corp comun cu suprafața sasului, devenind un întreg impenetrabil. Trecu dincolo, înghiontit dintr-odată de amintiri de pe Marte. Îl izbi faptul că, încă de când coborâse de la nivelurile comerciale, locul îi aducea aminte de asta. De viața pe Marte. Chiar și camaraderia îndatoritoarei metise, cu jointului oferit gratis.

„Să nu credeți că o să vă lipsească toate astea", zicea Sutherland zâmbindu-le. „Dar o să vă lipsească, bețivanilor. Așteptați și-o să vedeți."

Dincolo se întindea cala tribord.

Mai fusese pe pontoane industriale de câteva ori înainte, dar întotdeauna uita ușor ce proporții aveau.

Când privea peste balustrada pasarelei pe care păși avea senzația că vede un imens banc de testare dintr-o fabrică de telecabine. Spațiul de încărcare era o pantă de cincizeci de metri care se ridica din ocean, cu un acoperiș

vast din aceeași nanofibră ca peretele despărțitor, arcuit la o înălțime atât de mare încât ar fi putut să fie cerul nopții.

Decupate în bază, mai mult de zece cale de lansare acționate de cabluri se ridicau din apă spre fundurile magaziilor suspendate pe care le deserveau. Cablurile de nanofibră sclipeau pe canalele lor ca niște frânghii de abanos, noi și părând ude în strălucirea crudă a luminilor LCLS de deasupra. Poziționate în diverse puncte, între intrările de dedesubt ale magaziilor și mare, platforme suspendate solide susțineau o varietate de ambarcațiuni marine fixate pe calele de lansare respective. O dantelărie de pasarele și scări din oțel urcau pe laturile depozitelor pentru mentenanță și se agățau de marginile exterioare ale dispozitivelor din partea de sus a docului. Macarale și piloni se înălțau de pe suprafețele în pantă. Siluete punctiforme mișunau prin jur și strigăte slabe pluteau în toate direcțiile prin aerul rece ca al unei peșteri. Carl cercetă acoperișurile magaziilor în căutarea logoului Daskeen Azul, îl găsi pe a șasea unitate din șir și începu să alerge.

— Guava Diamond?

— Încă pe poziție.

— Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm...

— Ce? Mâncător de căcat bonobo ce ești, mai bine mi-ai spune că am înțeles greșit.

— Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acționa. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteți pe cont propriu.

— O să vă pară al dracului de rău dacă reușim să scăpăm teferi din asta.

— Repet, Guava Diamond, nu putem acționa. Sugerăm să implementați Lizard imediat și să fugiți de pe Bulgakov's Cat *cât mai puteți. S-ar putea să mai aveți timp.*

Pauză.

— Fir-ar al dracului, ești un om mort, Claw Control.

Șuierat static.

Carl ajunsese aproape la unitatea Daskeen Azul când cablurile care duceau la ea prinseră brusc viață.

Luminile mișcătoare de pe nanofibra neagră aflată în canalul ei aduceau mai degrabă a ceva care se topește și curge decât a mișcare adevărată. Sezisă schimbarea după zgomotul făcut de motor când cablurile începură să ridice încărcătura.

Undeva, la capătul cablurilor, un minisubmarin apăru pe platforma lui suspendată și începu să urce.

„Să-i dăm drumul!"

Încă se afla la nivelul inițial de acces pe care intrase, în spate și la trei metri deasupra acoperișului șirului de magazii. Scări lungi și înguste plecau de pe pasarela pe care stătea el, coborau printre unități și se uneau cu o rampă de la nivelul inferior care trecea pe lângă toate magaziile. Porni de pe nivelul de acces spre ușile și trapele care duceau în interiorul dispozitivelor. Mai jos, alte serii de scări șerpuiau și se conectau cu pantele pe care erau construite calele de lansare.

Pe acoperișul unității Daskeen Azul se găseau trape, dar erau, cel mai probabil, închise din interior și, chiar dacă nu ar fi fost, să intre în felul acesta ar fi însemnat cea mai bună cale de a fi împușcat în dos. Carl încetini,

alergând ghemuit, ajunse la colțul magaziei și începu să coboare pe scările de pe o latură a ei.

Prin perete, murmurul motorului troliului răzbătu până la el. În suprafața de aliaj ondulat se deschideau câteva ferestre mici, iar în partea de jos a scărilor era o ușă închisă. Nu se putea intra ușor. Făcu o pauză și își cântări opțiunile. Nu avea nicio armă și nicio idee despre ce era în interiorul unității. Habar n-avea cu câți angajați de la Daskeen Azul s-ar putea confrunta sau cu ce ar putea fi ei înarmați.

„Mda, deci aici e momentul când tu te retragi și aștepți cavaleria lui Rovayo."

Dar el deja știa că n-o să facă asta.

Se târî sub una dintre ferestre și își iți capul pe lângă ea, reușind să zărească o frântură din ceea ce era în interior, de cealaltă parte a peretelui. O podea curățată, carcase de șalupă depozitate și alte dispozitive mai greu de identificat, panouri LCLS revărsându-și lumina de pe pereți și tavan. Forma îndesată a troliului, la capătul calei de lansare – și alte patru siluete adunate laolaltă. Își îngustă ochii – sticla era murdară, iar sistemul troliului acoperea destul de mult lumina dinăuntru. Toți cei patru purtau geci Daskeen Azul și fața pe care o putea vedea clar era a unui necunoscut, un bărbat. Dar cel din profil, aflat alături de el, era băiatul cu maceta, gesticulând frenetic în fața unei persoane pe care Carl o identifică drept Carmen Ren, după statură și atitudine, înainte să-i poată distinge fața. În mână avea un telefon pe care-l ținea în jos, fără a-l folosi.

A patra persoană stătea cu spatele la fereastră și avea păr lung, prins lejer într-o coadă care atârna sub gulerul gecii. Carl se uită la el și o greutate i se lăsă peste piept. Nu

avea nevoie să-i vadă fața. Privise aceeași siluetă îndepărtându-se de el, cu ochii minții n-djinnului de pe *Horkan's Pride*, în liniștea de mormânt a coridoarelor navei. Îl văzuse oprindu-se, întorcându-se și uitându-se în sus la camera de supraveghere, privind prin ea ca și cum ar fi știut că acolo era Carl.

Acum se uita în jur ca și când ar fi fost strigat.

Carl își trase capul înapoi, dar nu înainte de a vedea trăsăturile scobite, acum poate cu ceva mai multă carne pe oase, însă cu aceiași obraji colțuroși, cu aceeași privire fixă și goală. Verifica ușa, răsucindu-se cu o intuiție provocată de greutatea privirii lui Carl.

Allen Merrin. Întors acasă de pe Marte.

Carl se retrase până la scară, spumegând. Cu pistolul Haag, pistolul lui Rovayo, *orice* pistol, ar fi năvălit pur și simplu prin ușă și ar fi terminat cu toate. Meshul și instinctele de treisprezece ale lui Merrin, reflexele de luptă ale lui Carmen Ren și numărul necunoscut de angajați de la Daskeen Azul – indiferent ce arme ar fi putut avea cei patru – n-ar fi contat. Ar fi umplut aerul cu gloanțe încă de la început, căutând să atingă cât mai mult trupurile, și ar fi curățat mizeria mai târziu.

Neînarmat, avea să sfârșească mort.

„Unde dracului sunteți, RimSec?"

Îi reveniră în minte cuvintele lui Rovayo: „Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare și ieșire. S-ar putea să sculăm din pat câțiva oameni pentru asta, dar..."

„Dar nimic. Merrin și amicii lui o să scape înainte ca adormiții de la RimSec să se spele pe ochi..."

Submarinul urca pe cala de lansare.

Și se opri.

Carl privi în jos prin dantelăria de oțel a rampei pe care stătea. Leagănul se afla încă la o distanță de vreo douăzeci de metri în josul pantei, încremenit acolo. În interiorul magaziei de andocare, motorul mergea în continuare, dar sunetul lui se modificase. Negrul de abanos al cablului încremenise în canalul său. Troliul era deconectat.

Se uită peste tot pe rampa de încărcare și pretutindeni era aceeași poveste. Nicio mișcare: niciun cablu nu mai funcționa.

Blocat. Fusese nedrept cu RimSec.

Simți ce avea să se întâmple cu o fracțiune de secundă înainte. Se desprinse de perete, schimbându-și poziția cu una de luptă, și atunci ușa din fața lui se deschise, la trei trepte mai jos. Meshul bubui în interiorul lui. Ren ieși, cu ceilalți bulucindu-se în urmă.

— ...smulgeți opritoarele platformei suspendate și coborâți-o. Nu e altă...

Ren îl văzu. Carl sări.

Numărul oponenților fu în avantajul lui. O izbi pe Ren, făcând-o să zboare înapoi pe pasarelă și să cadă. Băiatul cu maceta răcni și se repezi la el, dar în van. Carl pară, îi blocă un cot și îi făcu vânt peste ceilalți doi bărbați din spatele lui. Toți trei se împleticiră în spațiul îngust al ușii. Angajatul anonim de la Daskeen Azul scânci și flutură stângaci o armă cu o singură mână, strigând: „Dă-te la o parte, dă-te dracului la o parte". Carl identifică arma drept una pentru rechini și i se strânse inima. Își luă avânt și pătrunse prin ușă, făcându-i pe toți să cadă grămadă. Puse mâna pe brațul celui cu arma și i-l răsuci, forțându-l să cadă pe podea, apoi îl urmă în cădere și-l lovi cu genunchiul în stomac. Pistolul se descărcă o dată, cu o simfonie de țiuituri și pocnete metalice atunci când încărcătura

ucigașă făcu găuri zdrențuite în acoperiș. Apoi intră în posesia lui Carl, în timp ce omul care-l avusese se zbătea sub el, dezarmat. Carl se răsuci, îndreptă țeava în jos și apăsă pe trăgaci. Brusc, celălat bărbat se transformă de la talie în sus în oase și carne sfărâmată. Sânge și bucăți de țesuturi țâșniră, umplându-l din cap până-n picioare.

Simțul proximității îi semnală ceva în stânga. Carl se ridică și se roti cu viteza meshului, când încă mai clipea, ca să-și înlăture sângele din ochi.

Băiatul cu maceta se repezi la arma pentru rechini, urlând ceva despre monstruozități și focurile iadului. De data asta, Carl apăsă pe trăgaci din pur reflex. Impactul îl aruncă pe băiat spre ușă și îl sfâșie când încă mai era în aer. Urletul pieri la mijlocul silabei, peretele și ușa mânjindu-se dintr-odată cu sânge. Carl icni văzând ce ravagii făcea pistolul...

...și Merrin îl lovi dintr-o parte. Blocă pistolul exact în același fel în care Carl îl luase de la posesorul inițial. Carl gemu, iar atacul celuilalt treisprezece îi răsuci pe amândoi într-un dans împiedicat. Se strădui să țină țeava armei pentru rechini înclinată, la cât mai mai mare distanță. Încercă o lovitură *tanindo*, însă Merrin cunoștea mișcarea. Se clătinară din nou, cu picioarele pe marginea deschizăturii din podeaua magaziei în care intra cala de lansare.

— Te căutam, scrâșni Carl.

Degetele lui Merrin i se înfipseră în încheietura mâinii. Carl dădu drumul pistolului prin gaura din podea. Acesta lovi rampa de dedesubt și zdrăngăni greoi în cădere. Mai bine decât să fie pe-aproape și să poată fi luat și folosit Ren. Încercă o altă tehnică ca să se elibereze, ridicându-și picioarele din deschizătură și lovind cu cotul în

stomacul lui Merrin. Celălalt treisprezece atenuă lovitura, îi agăță glezna lui Carl cu un călcâi și se prăbușiră amândoi. Lovi și el cu cotul, izbindu-l pe Carl în obraz. Vederea i se tulbură. Merrin ajunse deasupra. Rânji la omul negru ca un lup.

— N-am traversat vidul ca să fiu ucis ca o rumegătoare, șuieră el. Să mor ca o vită gata să fie tranșată. Tu *nu ai înțeles* cine sunt eu.

Împinse cu antebrațul în gâtul lui Carl, apăsă și începu să-i strivească laringele. Carl, cu vederea încă încețoșată, alese singura opțiune rămasă: își folosi un picior ca pe o pârghie, se rostogoli și căzură amândoi peste margine.

Nu fu o cădere lungă, doar de la înălțimea platformei suspendate, intrate în locașul ei din partea de sus a rampei – cel mult trei metri. Dar impactul îi sili să se desprindă unul de altul și se rostogoliră pe pantă, separat. Douăzeci de metri mai jos, masa de oțel solid a leagănului îi aștepta. Impactul avea să fie dureros.

Carl se ridică primul pe picioare și încercă să se prindă cu un picior de cablul din canalul troliului. Talpa ghetei alunecă pe nanofibră și îl frână, dar nu cu mult. Merrin plonjă pe lângă umărul lui, îl prinse și îl eliberă. El lovi, rată și alunecă împreună cu celălalt treisprezece. Platforma se contura în fața lor, la fel și curba netedă a carcasei submarinului în strânsoarea furcilor masive de fier. Merrin se lovi de ea, se desprinse cu viteza dată de mesh și se ridică în picioare, ținându-se de una dintre furci. Se întoarse spre Carl cu un rânjet batjocoritor. Carl intră în panică, își îndesă din nou cu putere piciorul sub cablu și încercă să se ridice când genunchiul i se îndoia. Probabil lovise vreun brachet sau vreo traversă. Căderea i se opri la câțiva metri de punctul de impact cu platforma. Inerția

aproape că îl aruncă în picioare, repezindu-l apoi în jos către Merrin, ca pe un patinator nepriceput, luptându-se să rămână în poziție verticală. Celălalt treisprezece icni: Carl venea de la o înălțime imposibilă. Carl izbi cu pumnul înainte, un reflex pe care nu știa că-l are, și-l nimeri pe Merrin într-o parte a gâtului, cu toată forța năvalei lui.

Aproape că își rupse încheietura. Din cauza impactului, aceasta trozni, dar durerea se pierdu în explozia de bucurie sălbatică resimțită când Merrin se sufocă și căzu. Pivotă și se izbi de-o latură a submarinului. Merrin încercă un fel de mișcare de blocaj, dar era prea slabă. Carl o evită, prinse capul celuilalt treisprezece cu amândouă mâinile și îl zdrobi pe ambele părți, lovindu-l cât putea de tare de marginea furcii platformei. Merrin scose un sunet furios, strangulat, iar brațele i se zbătură. Carl nu se sinchisi de lovitură, izbi capul celuilalt de metal din nou, și din nou, și din nou... Simți împotrivirea bărbatului cedând în cele din urmă. Nu se opri.

Nu se opri decât atunci când sângele țâșni brusc peste carcasa gri a submarinului, împroșcându-i din nou fața cu lichid cald.

Capitolul 39

Sevgi coborî treptele pasarelei prin potopul de lumini ale CSI și prin noianul de specialiști care-și instalau echipamentul.

RimSec înconjurase întreaga cală tribord, îi scosese pe toți afară pentru interogatorii și nu mai lăsase pe nimeni să intre. La fiecare punct de acces de pe pasarelele superioare se vedeau uniforme, iar o navetă neagră, cu aspect de

rechin, patrula pe ocean în lungul golfului. Pe marginea apei de la capătul calei de lansare, bărci gonflabile mai mici, ca niște alge portocalii, se mișcau înainte și înapoi odată cu valurile. Sub acoperișul boltit era o apăsătoare senzație de pustiu, de ceva gol, sfârșit.

Sevgi își pescui legitimația COLIN dintr-un buzunar și o arătă ofițerului supraveghetor de la magazia Daskeen Azul. O surprinse vagul imbold de nostalgie din zilele în care avea în palmă holoinsigna NYPD. De pe vremea când era polițist. Ofițerul îi răspunse cu o privire inexpresivă.

— Da, ce dorești?

— Îl caut pe Carl Marsalis. Mi s-a spus că e încă aici, jos.

— Marsalis?

Femeia rămase nedumerită o clipă, apoi se lumină:

— A, despre ciudat vorbești? Tipul care a produs tot dezastrul ăsta?

Sevgi era prea supărată ca să-i atragă atenția polițistei din Rim asupra terminologiei. Aprobă cu o înclinare a capului. Ofițerul arătă în josul pantei.

— Stă pe leagănul ăla gol, cel din partea opusă. Urma să-l luăm cu forța pentru interogatoriu, dar niște inși de la Cazuri Speciale au sunat și ne-au zis să-l lăsăm în pace, că poate să stea acolo și toată noaptea, dacă vrea, zise făcând un gest plictisit. Cine sunt eu să mă cert cu cei de la Cazuri Speciale, nu-i așa?

Sevgi murmură ceva în semn de înțelegere și coborî pe scările de lângă cala de lansare Daskeen Azul.

Când ajunse la nivelul platformei goale, trebui să-și croiască cu greu drum pe suprafața înclinată și alunecoasă, clătinându-se de câteva ori și ghemuindu-se ca să nu

cadă. Ajunse la leagăn și se agăță ușurată de una dintre furci.

— Salut, zise cu o oarecare reținere.

Marsalis privi în jos, aparent surprins să o întâlnească. Era pentru prima dată când ea îl vedea atât de indiferent la ceea ce îl înconjura, și asta o uimi pe ea mai mult decât îl mirase pe el apariția ei. Se întrebă în treacăt dacă era în stare de șoc. Avea hainele acoperite cu sânge uscat în pete mari și inegale, iar pe față avea dâre pe unde se spălase, dar nu se frecase probabil îndeajuns.

— Ești bine? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Câteva vânătăi. Nimic serios. De când ai ajuns aici?

— Nu de mult. Am fost sus, să urlu la conducerea Daskeen Azul.

Sevgi se săltă pe leagăn, proptindu-se de furcă alături de el, și își întinse picioarele în față.

— Deci se pare că până la urmă ai avut dreptate.

— Mda. Paranoia de treisprezece.

— Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e ceva atrăgător.

— Păi... nu caut să mi-o pun.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

— Nu, bănuiesc că ți-a fost de ajuns pentru o singură noapte.

El ridică din nou din umeri, fără să se uite la ea.

— Daskeen Azul neagă că ar fi avut cunoștință de ceva, spuse ea. Din câte știu ei, Merrin, Ren și Osborne erau angajați temporar, cu contracte reînnoite automat în fiecare lună dacă nu apărea vreo problemă, și nu a apărut niciodată niciuna. Mint de-ngheață apele, dar nu știu dacă RimSec o să poată dovedi asta.

— Osborne?

— Tipul care a sărit la tine cu maceta. Scott Osborne, imigrant din Jesusland. Legiștii RimSec consideră că era unul dintre angajații Ward BioSupply care au fugit când a apărut Merrin acolo. ADN-ul se potrivește cu urmele de aici și de la Ward.

Dădu din cap.

— Și Ren?

— Cu asta-i mai complicat. Nu avem urmele ei genetice la Ward, așa că probabil că ea sau altcineva s-a dus acolo și a curățat după ce au plecat. Dar adunăm descrieri ale martorilor și se pare că da, și ea a fost acolo.

— Dar urmele genetice de aici? Le-au analizat?

— Încă nu, zise și îl privi din nou, curioasă. Nu pari prea mulțumit.

— Nu sunt.

Sevgi se încruntă.

— Marsalis, s-a terminat. Te duci acasă acum. Știi tu, înapoi la Londra și la zona europeană fițoasă în care te simți în largul tău.

El înălță o sprânceană, fixând apa.

— Ce noroc pe mine.

Brusc, Sevgi simți pulsul accelerându-i-se în gât. Încercă să pară ironică:

— Ce e, o să-ți fie dor de mine?

De data asta se întoarse să se uite la ea.

— Nu s-a terminat, Sevgi.

— Nu?

Simți cum i se strecoară în voce fiorul macabru al scenei crimei:

— Păi, m-ai păcălit. Adică tocmai i-ai ucis pe toți. Osborne și tipul celălalt sunt acolo, sus, împrăștiați pe

toți pereții și pe podea. Lui Merrin i-ai sfărmat creierii. Eu aș zice că s-a cam terminat, tu nu?

— Și Ren?

Sevgi flutură din mână, îndepărtând problema.

— O s-o prindem mai devreme sau mai târziu.

— Da? Ca atunci când a fugit de la Ward BioSupply?

— Marsalis, ce dracu', strici parada victoriei. Ren e o problemă colaterală, un detaliu cel mult. Merrin e mort, asta contează.

— Mda. Presupun că ar trebui să sărbătorim, nu?

— Așa e, ar trebui.

Dădu din cap și scotoci prin geaca lui de condamnat. Scoase o țigară rulată manual și o ridică în fața ochilor ei, întrebător.

— Vrei?

— Ce e?

— Nu știu. Mi-a dat-o cineva. În caz că am motive să mă bucur.

Puse jointul în gură și îl aprinse. Trase un fum, tuși puțin.

— Ia, încearcă. Nu-i rău.

Ea îl luă și trase. Fumul coborî, dulceag și dens, drog îmbunătățit și încă ceva. Îl reținu, apoi îi dădu drumul. Simți tristețea rece a dozei furișându-i-se prin membre. Tot felul de noduri păreau să se deznoade în capul ei. Trase din nou, expiră mai repede de data asta și îi dădu înapoi țigara.

— Spune-mi de ce nu ești fericit, zise.

— Pentru că nu-mi place să fiu dus de nas, iar toată povestea să fie, din start, o înscenare.

Fumă un timp într-o tăcere posacă, apoi ridică jointul și examină capătul aprins.

— Blestematele de mituri cu monștri.

— Hm?

— Monștrii, făcu el amar. Superteroriști, ucigași în serie, inteligențe criminale. Mereu aceeași minciună. La fel am putea vorbi și despre vârcolaci și vampiri, nu e nicio diferență. Noi suntem cei buni, oamenii civilizați. Îngrămădiți aici, în cercul nostru confortabil de lumină și căldură, în orașele și locuințele noastre, iar în afară – un gest larg, înfierbântându-se acum din cauza subiectului abordat – afară, în întuneric, pândesc monștrii. Răul cel Mare, Amenințarea Tribului. Ucideți bestia și totul va fi bine. Nu contează...

— Fumezi aia sau nu?

Clipi.

— Da, scuze. Poftim.

— Așadar tu nu crezi că am ucis bestia?

— Ba da. Am ucis-o. Și ce-i cu asta? Nu am găsit răspunsul. Încă nu știm de ce Merrin s-a întors de pe Marte, sau ce rost au avut toate crimele alea.

— Ar fi trebuit să-l întrebi.

— Mda, bine. Știi, în momentul ăla mi-a scăpat din vedere.

Ea își fixă vârfurile ghetelor. Se încruntă.

— Uite, poate că ai dreptate. Poate nu avem încă răspunsurile. Dar faptul că nu știm despre ce a fost vorba nu înseamnă că n-ar trebui să fim fericiți că i-am pus capăt.

— Nu i-am pus capăt. Ți-am spus deja, toată treaba asta a fost o înscenare.

— Ei, haide. Ce fel de înscenare? Rovayo zice că i-ai luat complet prin surprindere pe cei de la Daskeen Azul. Nu se așteptau să se întâmple asta.

— Am ajuns devreme.

— Cum adică?

Carl luă jointul de la ea.

— Am ajuns devreme. Nu se așteptau ca eu să insist atât, probabil intenționau ca lucrurile să se desfășoare săptămâna viitoare.

— *Ce* să se desfășoare săptămâna viitoare?

Exasperarea îi era ușor atenuată de ceea ce fumau.

— Crezi că Merrin a plănuit să te *lase* să-l omori?

— Nu știu, spuse el gânditor. Cu siguranță nu s-a luptat atât de îndârjit cum mă așteptam eu. Adică, în final am avut noroc, dar totul a părut, nu știu... moale. Oricum, nu asta e ideea. Ren ar fi putut interveni în orice moment să încline balanța. Ea nu era rănită; tot ce-am făcut a fost s-o trântesc pe spate.

— Și? Și-a redus pierderile, s-a retras când a putut.

— După ce a fost partenera tipului în ultimele patru luni? Nu cred. Ren e o profesionistă, îi scrie-n frunte. Felul în care se mișcă, atitudinea. Felul cum te privește. Cineva ca ea nu intră în panică. Nu confundă un bărbat neînarmat cu o invazie a RimSec.

— I-ai spus că ești treisprezece?

El îi aruncă o privire obosită.

— Ei, i-ai spus?

— Da, i-am spus, dar...

— Atunci asta e.

Își îndoi un genunchi, răsucindu-se și mai mult cu fața la el:

— Asta a speriat-o. Uite ce e, Marsalis. Am fost pe lângă tine când începeai o luptă, și *pe mine* m-a speriat. Iar eu știu ce e în realitate un treisprezece.

— Și ea știa. A avut grijă de unul în ultimele patru luni, nu uita.

— Nu e același lucru cu a înfrunta unul în luptă. Are o reacție umană obișnuită la asta, o...

— Nu-i cazul femeii ăsteia.

— O, te crezi expert în femei, nu?

— Sunt expert în soldați, Sevgi. Iar Ren asta e. E soldatul cuiva, al aceleiași persoane care l-a adus pe Merrin de pe Marte. Și oricine ar fi această persoană, din indiferent ce motive, se pregătea să-l vândă. Poate pentru că își îndeplinise scopul, poate pentru că noi ne-am apropiat prea mult de adevăr atunci, în Cuzco. Oricum ar fi – făcu semn cu capul în spate, spre agitația CSI de pe panta de deasupra lor – toate astea erau un deznodământ planificat. COLIN cu bocancul pe cadavrul bestiei, zâmbete largi pentru camerele de filmat, felicitări de jur-împrejur. Un final fericit.

— Nu-mi sună rău, murmură ea.

— Zău? zise suflând fumul în sus, spre acoperișul de nanofibră. Și eu, care te credeam polițist!

— Fost polițist. Mă confunzi cu Rovayo. Ar trebui să încerci să deosebești femeile pe care le fuți.

Luă jointul de la el, smucit. El o privi fumând câteva clipe, în tăcere. Ea se prefăcu că nu observă.

— Sevgi, zise în cele din urmă. Nu-mi spune că te bucuri să pleci, știind că ni s-a înscenat totul.

— Nu?

Îi întâlni privirea. Expiră cu putere fumul din plămâni peste el.

— Greșești, Marsalis. *Pot* să plec fericită, pentru că psihopatul care a tăiat-o în bucăți pe Helena Larsen și a mâncat-o e mort. Presupun că măcar pentru asta ar trebui să-ți mulțumesc.

— Pentru puțin.

— Mda. Poate că nu știm de ce s-a întors Merrin, poate că nu o să aflăm niciodată. Dar pot să trăiesc cu asta, așa cum am trăit și cu mai multe alte cazuri nerezolvate decât îți închipui, când lucram la Omucideri. Nu obții întotdeauna un dosar curat. Viața e mizerabilă, la fel și crimele. Uneori trebuie să te mulțumești că l-ai prins pe tipul cel rău și să renunți la restul.

Carl întoarse capul spre mare.

— Probabil că e ceva omenesc.

— Da, probabil.

— Norton o să fie mulțumit.

Ea își lăsă capul într-o parte, suflă fumul, țintuindu-l cu o altă privire.

— N-o să vorbim despre Tom Norton.

— Bine. N-o să vorbim despre Norton, n-o să vorbim despre Ren. N-o să vorbim despre nimic incomod, pentru că v-ați prins monstrul și asta e tot ce contează. Doamne, nu-i de mirare că voi, oamenii, aveți atâtea belele.

Furia se aprinse în spatele ochilor ei.

— Noi, oamenii? Du-te dracului, Marsalis. Știi ce? *Noi, oamenii*, avem acum o planetă mai pașnică decât a cunoscut vreodată rasa umană. Prosperitate, toleranță, dreptate...

— Nu și în Florida, din câte am observat.

— Of, ce vrei? Acolo e Jesusland. *Global*, lucrurile merg din ce în ce mai bine. Nu mai sunt războaie în Orientul Mijlociu...

— Deocamdată.

— ...nici foamete în Africa, nici război cu China...

— Numai pentru că nimeni n-are destulă energie să-l continue.

— Nu. Pentru că am învățat că a *continua* înseamnă să pierdem. *Nimeni* nu mai câștigă acum un război. Schimbarea e lentă, trebuie să vină din interior.

— Spune-le asta refugiaților din laboratoarele negre.

— Of, scutește-mă de pseudo-empatia asta. Nu dai două parale pe niște evadați chinezi pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Te cunosc, Marsalis. Cei ca tine iau nedreptatea ca pe ceva personal – dacă nu ți se întâmplă ție sau cuiva despre care crezi că îți aparține, atunci nu te atinge de loc. Tu nu...

— *Mie mi s-a întâmplat, la dracu'!*

Strigătul se desprinse, plutind în imensitatea spațiului boltit. Sevgi se întrebă dacă îl auzise și echipa RimSec. Mâinile lui erau pe umerii ei, cu degetele înfipte în carne, capul aproape, ochii fixați într-ai ei. Nu mai fuseseră atât de aproape de când făcuseră sex, iar un lucru adânc îngropat, o subrutină ancestrală din genele ei, simți proximitatea și trimise pulsând vechile semnale confuze.

Era acea parte din ea pe care și-o ura cel mai mult.

Îi susținu privirea fixă. Întinse mâna și strivi capătul aprins al țigării pe dosul palmei lui.

Ceva izbucni în ochii lui, dar se șterse la fel de repede. Își desfăcu degetele cu o mișcare bruscă. Se retrase pentru o fracțiune de secundă. Ea îl chema înapoi cu privirea.

— Ia-ți dracului mâinile de pe mine, șuieră.

— Crezi că...

Vocea îi suna răgușit. Se opri, înghiți în sec și o luă de la capăt.

— Crezi că nu pot simți empatie pentru cineva din laboratoarele negre, pentru experimentele genetice întrupate? Eu *sunt* ca ei, Sevgi. Ce crezi că a fost Osprey? Eu *sunt* un experiment. Am crescut într-un mediu controlat,

condus și verificat de oameni îmbrăcați în niște nenorocite de costume. Am pierdut...

Se opri din nou. De data asta ochii lui se îndepărtară de ai ei. O ușoară încruntare îi încreți sprâncenele. Pentru o secundă, ei i se păru că avea să plângă și simți cum, din empatie, i se pune un nod în gât.

— Ticălosul, zise el încet.

Sevgi aștepta, dar în cele din urmă trebui să-l îmboldească.

— Ce e?

Marsalis se uită la ea, iar ochii îi erau inundați de furie. Glasul îi rămase jos.

— Bambaren, zise. Nemernicul de Manco Bambaren.

— Ce-i cu el?

— Și-a bătut joc de mine, acolo la Sacsayhuamán. A crezut că mi-au luat-o pe Marisol – mama mea surogat – când aveam paisprezece ani. Dar asta e la Lawman. La Osprey se face la unsprezece ani. Psihologie diferită.

— Și?

— Era prea precis în detalii. Nu numai vârsta, ci și altele. Vorbea despre bărbați în uniforme, interogatorii într-o rulotă metalică. Cei de la Osprey purtau cu toții costume. Nu a existat nicio rulotă, întregul loc era conceput să fie eficient și permanent.

Ea ridică din umeri.

— Poate a citit despre astea. A văzut înregistrări.

— Nu suna așa, Sevgi. Suna personal. Ca și cum ar fi fost implicat, spuse și oftă. Știu. Paranoia de treisprezece, nu?

Ea ezită.

— E destul de subțire.

— Da.

Se uita dincolo de ea. Părea să facă un efort: îi văzu gura mișcându-se. El îi prinse din nou privirea.

— Îmi pare rău că te-am înșfăcat așa. Credeam că am sub control porcăria asta.

— E-n regulă. Numai să nu mai faci asta. Niciodată.

Carl luă jointul de la ea, cu blândețe. Ajunsese un chiștoc și fumega inegal acolo unde ea îl strivise. Mai stoarse ceva din el, trăgând adânc.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă cu o voce gâtuită, pentru că încerca să rețină fumul.

Ea făcu o grimasă.

— Urmările, cum am zis. O să vânăm detaliile timp de câteva luni, dar prioritatea cazului o să scadă. Undeva, cineva o să se prindă cum să facă rost de ceva tehnică majoră Marstech fără licență, și o să ne concentrăm pe asta. Pe Merrin o să-l lăsăm pentru zilele ploioase.

— Mda. Așa gândeam și eu.

— Las-o baltă, Carl.

Dintr-un impuls, se întinse și îi luă mâna, aceeași pe care o arsese.

— Las-o baltă și pleacă. Ești liber să mergi acasă. Ne ocupăm noi de problemele cu *familia*, cine știe, poate ajungem undeva.

— Duceți-vă acolo fără mine și n-o să reușiți decât să fiți uciși.

Dar în timp ce spunea asta zâmbea.

— Ai văzut ce s-a întâmplat ultima oară.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Mă rog, poate o să abordăm problema mai puțin frontal.

Carl mârâi. Ridică întrebător chiștocul muribund. Sevgi scutură din cap, dar el îl mai ținu între ei încă o

secundă sau două. Apoi dădu din umeri, trase ultimul fum și îl aruncă printre furcile leagănului, pe pantă în jos, până în apă.

— Aveți grijă la ceea ce ar putea să urmeze, zise.

— O să avem.

Dincolo de bolta calei tribord, valurile începură să se îngrămădească, negre pe suprafața din aliaj metalic, în timp ce lumina dimineții unei zile complet noi pătrundea înăuntru.

Capitolul 40

Întors la hotel, opaciză ferestrele pentru a opri lumina nedorită a zorilor. Decalajul orar și durerile luptei îl împinseră prin apartamentul întunecos până în pat. Își aruncă hainele pe podea și stătu în picioare, privind în jos la ele. *S(t)igma*, îi reamintea inscripția de pe spatele gecii de pușcăriaș cu litere de un portocaliu aprins. Îi rămăsese amintirea Sevgi Ertekin făcându-i cu mâna – îl condusese până la platforma elicopterelor de pe *Bulgakov's Cat* și îl urmărise plecând. Încă mai era acolo, cu un braț ridicat, când *Cat* dispăruse în urma autocopterului, detaliile vizibile estompându-se.

Se strâmbă încercând să înlăture amintirea.

Desfăcu iritat patul, se ghemui în el și trase cearceaful peste umăr.

Somnul veni și se scufundă.

Telefonul.

Se rostogoli, trezindu-se în camera încă întunecoasă, convins că abia închisese ochii. Cifrele strălucind albastru

îi contraziseră impresia: era 17.09. Dormise toată ziua. Ridică mâna, privind prostește ceasul pe care uitase să și-l scoată, de parcă ceasul hotelului ar fi putut cumva să greșească. Încheietura îl durea de la lovitura orbească pe care i-o aplicase lui Merrin. O mișcă puțin, flexând-o. Ar fi putut fi chiar...

„Telefonul. Răspunde dracului..."

Bâjbâi după el, trăgându-și receptorul audio la ureche.

— Da?

— Marsalis? Tu ești?

O voce pe care ar fi trebuit s-o cunoască, dar, amețit de somn, nu o recunoscu.

— Cine naiba e?

— A, deci tu ești.

Numele veni imediat înainte ca el să-și dea seama, cu întârziere, cui îi aparținea tonul măsurat:

— Gianfranco di Palma. Biroul din Bruxelles.

Carl se ridică în pat, încruntându-se.

— Ce vrei?

— Tocmai am vorbit cu un oarecare agent Nicholson din New York.

Engleza perfectă a lui di Palma, cu un vag accent, curgea lejer.

— Din câte am înțeles, COLIN nu mai au nevoie de serviciile tale și au aranjat să fie anulate toate acuzațiile care ți-au fost aduse în Republică. Se pare că o să te întorci foarte curând în Europa.

— Da? Ce noutate!

— Ei bine, nu cred că e nevoie să mai așteptăm formalitățile. O să trimit o navetă UNGLA la SFO în seara asta. Dacă te-ai osteni să fii la terminalul suborbital la miezul nopții...

— Nu, n-o să fiu.

— Poftim?

South Florida State se rotea în mintea lui, ca apele murdare refulând dintr-o scurgere blocată. Luă brusc o decizie, la fel de impulsivă ca literele de pe geaca lui S(t)igma.

— Am spus că poți să te duci în pizda mă-tii, Di Palma. Scrie. În pizda mă-tii. Exact. M-ai lăsat să stau la pârnaie în Jesusland patru luni și, după câte eforturi ai făcut să mă scoți, aș putea fi încă acolo. Nu mi-ai mai plătit cheltuielile din *ianuarie*.

Pur și simplu se înfuriase din senin, tremurând dintr-odată de mânie.

— Să nu crezi cumva că o să sar la dispoziția ta doar pentru că, în sfârșit, ți-ai scos scula din propriul cur. N-am terminat aici. Sunt departe de a termina, așa că o să vin acasă când o să consider eu că am terminat.

Urmă o pauză înghețată la celălalt capăt al liniei.

— Înțelegi, presupun, spuse di Palma insinuant, că nu ești autorizat să operezi în afara jurisdicției UNGLA. Desigur, faci ce vrei cu timpul tău, dar noi nu putem fi de acord să mai ai vreun contact pe linie profesională cu COLIN sau cu Rim States Security Corps. În interesul...

— Ce-ai pățit, di Palma? N-ai cu ce scrie? Ți-am zis să te duci în pizda mă-tii. Vrei să-ți dictez pe litere?

— Te sfătuiesc serios să nu adopți atitudinea asta.

— Da? Ei bine, eu te sfătuiesc serios să te duci să-ți faci o clismă cu sodă caustică. Hai să vedem care dintre noi respectă mai bine indicațiile.

Întrerupse legătura. Rămase un timp holbându-se la telefon.

„Așa, deci. O să ne plătim biletul de suborbital din propriul buzunar, nu-i așa? Și la întoarcere o să ne căutăm o nouă slujbă?"

„Nu se va ajunge la asta. Au nevoie de mine mai mult decât de orgoliul țepos al lui di Palma."

„N-au nevoie de tine mai mult decât de o breșă în Acorduri. Și exact asta o să fie dacă ridici din nou telefonul și o suni pe Sevgi Ertekin. L-ai auzit. Niciun contact pe linie profesională."

Stătea cu telefonul în mână.

„Du-te acasă, Carl. Le-ai dat monstrul, mai tragi o linie pe răboj, chiar alături de Gray. Lichidator de vairante treisprezece, cel mai tare. Acceptă asta și du-te acasă, poate ceri o mărire de salariu la întoarcere."

Telefonul.

„Haide, las-o în pace. Nu-i faci nicio favoare insistând. Las-o să plece, așa cum vrea."

„Poate în realitate nu vrea să plece."

„Of, ce atitudine de mascul alfa. Ce urmează, să formezi o trupă-omagiu pentru Angry Young? Oamenii trebuie să-și vadă de viețile lor, Carl."

Strânse degetele pe plasticul neted al receptorului. Îl atinse cu capul. Își dădu seama dintr-odată că îl durea întreg corpul – zeci de mici, înțepătoare amintiri ale luptei cu Merrin.

„Merrin e mort, Carl. S-a terminat."

„Mai e Norton. Labagiul mincinos a încercat să te omoare la New York, poate și în Peru."

„Nu știi asta."

„Mai e, totuși, alături de ea. Dacă ea începe să pună întrebări jenante, ar putea să încerce s-o elimine, așa cum a încercat și cu tine."

„Nu știi dacă el a făcut asta. Și oricum, e puțin cam prea cu ochii după Sevgi ca să lase să i se întâmple așa ceva, știi doar."

Mârâi. Lăsă telefonul jos și îl fixă din nou cu privirea.

„Renunță, Carl. Nu faci decât să cauți scuze ca să te bagi din nou în ceva în ce n-ai vrut să te amesteci încă de la început. Las-o baltă și du-te acasă."

Făcu o grimasă. Formă numărul din memorie.

Sevgi primi apelul pe drum, prin spațiul aparent nesfârșit, destinat consumatorilor. Mulțimea de la sfârșitul după-amiezii înțesa centrul comercial și magazinele cu acces liber, încetinindu-i pașii până la un fel de șchiopătat. Trebuia să reducă viteza și să țâșnească într-o parte ca să treacă pe lângă familiile angajate în discuții sau cetele de tineri pierzându-și vremea pe la vitrinele cu podoabe. Trebuia să stea la coadă la scările rulante care își desfășurau traiectoriile lente, făcute pentru căscat gura în sus și în jos prin amețitoarele spații ca de catedrală, încărcate de rafturi cu produse. Trebuia să-și croiască drum printre grămezile adunate ale vânătorilor de chilipiruri de sub holosemnele care indicau „reduceri, reduceri, reduceri".

Fusese la fel toată ziua, la toate nivelurile superioare ale lui *Bulgakov's Cat* pe unde mersese.

Simțea tentația de a scoate insigna și pistolul ca să-și facă loc, de parcă ar fi avut o mâncărime în stomac.

— Da, Ertekin.

— Aici Alcatraz Control. Am un apel transferat pentru tine, îl preiei?

— Transferat? întrebă, încruntându-se. De unde?

— Aparent din New York. Detectivul Williamson.

Căută prin amintiri – îl revăzu pe negrul înalt, masiv, printre uniforme, bariere și cadavrele împachetate din fața locuinței ei. Marsalis, așezat pe treptele de la intrare, privind totul ca un turist, ca și cum morții nu ar fi avut nimic de-a face cu el. Aerul rece de octombrie și sunetele niciodată potolite ale orașului trezindu-se la viață. New Yorkul i se păru deodată la fel de îndepărtat ca Marte, iar împușcăturile – o parte din trecutul ei îndepărtat.

— Da, îl preiau.

Williamson apăru – o imagine vălurită din cauza transferului.

— Domnișoara Ertekin?

— La telefon, răspunse respirând un pic mai greu din cauza mersului rapid printr-o librărie cu, slavă Domnului, ceva mai puțini clienți.

— E un moment nepotrivit?

— Nu mai nepotrivit ca oricare altul. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

— Mai degrabă ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnișoară Ertekin. Avem câteva informații care s-ar putea să vă placă.

Ezită un moment.

— Am dat peste Larry Kasabian. Vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

Într-o clipă, ajunse din nou în acea ceață, cu sunetele înăbușite ale robotului excavator și câmpul, dimineața devreme, cu duhoarea subită de cadavre. Kasabian – alături de ea, dur și tăcut, aruncând ocazional priviri rapide pe sub sprâncenele încruntate. Într-un rând, mișcase trist din cap către ea, cu un amalgam abia perceptibil de solidaritate și oboseală, dar fără să vorbească. Era deja un obicei de săptămâni întregi – cu toții aveau grijă la ce vorbeau.

Afacerile Interne erau peste tot, cine știe pe unde, autorizate să asculte electronic.

— Foarte frumos din partea lui Larry.

Evită o turmă de cumpărători – rumegători ieșiți la păscut printre hainele bărbătești, oprindu-se brusc și ocolindu-i.

— Și e frumos că m-ați sunat. Ce aveți pentru mine?

— Îl avem, domnișoară Ertekin, pe cel de-al treilea om implicat în atacul asupra lui Alvaro Ortiz.

Ea aproape că se opri din nou, în spațiul liber.

— E viu?

— Foarte. Are o gaură în umăr, dar altfel e teafăr. S-a luat la bătaie într-un bar din Brooklyn, a scos arma, iar locul s-a dovedit a fi plin de polițai în afara serviciului.

Williamson chicoti.

— Îți vine să crezi ce noroc avem?

— Deci nu e un băiat de pe aici?

— Nu, vine din Republică, de undeva din vest. Dirk Shindel. Are drept de rezidență în Uniune, având un bunic pe undeva, prin Maine, dar nu și cetățenie oficială. Nu-l putem lega de locul faptei prin urme genetice, dar e amestecat în asta.

— Cum ați aflat?

— Îl presăm tare, zise Williamson nepăsător. Am pus pe capul lui una dintre echipele de psihologi de la Omucideri. Ideea e că Dirk al nostru era zăpăcit de la dozele de hormoni și de syn luat de pe stradă atunci când s-a întâmplat treaba din Brooklyn. Știi ce poate să facă un cocktail ca ăsta. Bolborosește ca un îmblânzitor de șerpi.

Sevgi simți în lungul nervilor ei pulsația subtilă a propriei doze de syn – categoric nu din acela de pe stradă. Se strădui să chicotească politicos.

— Mda, am mai văzut asta. Ce-a spus despre Ortiz?

— A spus o grămadă de lucruri, pot să trimit dosarul dacă vrei. Esențialul e că a fost angajat în Houston de un intermediar pe care nu l-a întâlnit, prieten al celorlalți doi din echipă. Foarte mulți bani, ceea ce era de așteptat pentru o lovitură contra lui Ortiz, dar nu explică de ce au fost angajați indivizi de teapa asta. Shindel spune că a mai cotonogit oameni și înainte, în Republică, dar echipa de psihologi crede că minte. Înclină să presupună că în cel mai bun caz a fost șofer sau om de rezervă.

— Și ceilalți?

— Da, Leroy Atkins. E tipul pe care, ăăă, prietenul tău îmbunătățit genetic l-a doborât cu pistolul automat. A reieșit că are un oarecare cazier în Republică, dar e vorba strict de atacuri „lovește și fugi". Un polițist din Houston cu care am vorbit crede că Atkins ar fi putut trece la jocuri mai serioase în ultimii doi ani, cât a fost plecat la muncă. Nu-l pot prinde cu nimic, sunt doar zvonuri de pe stradă și conexiuni Yaroshanko de la un n-djinn de pe Coasta de Vest, închiriat de Houston. La fel și celălalt tip, hmm, Fabiano, Angel Fabiano. Rezident în Houston, având ceva legături cu bandele de acolo. A făcut închisoare încă de când era puști, dar numai pentru posesie de abortive, cu intenția de a le vinde, și câteva infracțiuni violente. Dar Houston consideră că și el ar fi putut avansa. E cunoscut ca asociat al lui Atkins.

— Bine.

Lipsa de loialitate față de Norton o rodea, suficient de adânc cât să se încordeze într-o grimasă. Întrebă oricum:

— Shindel a avut ceva de spus despre Marsalis?

— Marsalis? Treisprezecele?

Urmă o pauză în care probabil Williamson scotocea prin raport.

— Nu. Nimic în afară de: „Am fi putut rezolva toată treaba dacă ciudatul ăla de cioroi n-ar fi fost acolo. Scuze."

— Scuze?

— Da, zise Williamson, și tonul lui se transformă într-unul de un amuzament amar. Unul dintre membrii echipei de psihologi are aceeași culoare ca mine. Avem de-a face cu un jesuslander sensibil.

Sevgi mormăi.

— Probabil vorbea synul. V-au spus cum de au ajuns în fața ușii mele?

— Da, și era supărat din cauza asta. Ne-au spus că îl urmăreau pe Ortiz de săptămâni întregi, cartografiindu-i mișcările. Se pare că deja trecuse de cafeneaua care îi plăcea lui, pe West 97th, iar ei urmau să-l prindă acolo, pe role, și să-l împuște la ieșire. Rolele sunt un vechi accesoriu *sicario* în Houston. Bune pentru lovituri în centrul orașului, unde traficul e aglomerat și lent. Oricum, după cum povestește Shindel, Ortiz a schimbat rutina și s-a îndreptat brusc spre periferiile rezidențiale, iar ei s-au luat după el, dar abia puteau ține pasul. Până să ajungă pe 118, le ieșise limba de-un cot și nu mai voiau decât să-și termine treaba.

— Foarte profesionist.

Auzea lejeritatea propriului ei ton. Dezvinovățirea lui Norton sufla prin ea ca o adiere răcoroasă. Găsi chiar un zâmbet pentru idioata cu fața pictată care se izbi de ea venind din spatele unei coloane de sprijin și apoi se retrase cu scuze și zâmbete.

— Așa-i, aprobă Williamson. Nu-i chiar spuma Houstonului, se pare.

— Nu.

Detectivul din New York ezită puțin.

— După cum spuneam, am vorbit cu Kasabian. Mi-a zis că ai vrea să știi. Voia să amâne până te întorci în oraș, dar te-am văzut la știrile din Rim, azi-dimineață. Așa că mi-am închipuit că Rim, de unde e originar Ortiz, s-ar putea lega cu ceea ce faci tu acolo.

Conferința de presă, organizată în grabă într-o grădină a guvernului, pe o punte din mijlocul navei, raportul ei sec despre lipsa de progres, amortizat de declarații rigide despre eforturile coordonate ale RimSec și ale securității navei, o declarație scurtă și pompoasă din partea asistentului unui politician local – toate păreau să alunece în trecut cu viteză alarmantă. Făcu rapid legătura cu senzația avută pe autostradă, când ieșise din Cuzco – simțul trecerii timpului care i se strecura parcă printre degete. Marsalis îi era alături, ca o stâncă neagră pe care s-ar fi putut urca. Zâmbi strâmb. Alungă imaginea și, odată cu ea, un alt cumpărător năuc care-i stătea în drum.

— Bine, ascultă, doamnă detectiv, apreciez că ți-ai dat osteneala să-mi comunici. O să văd dacă-ți pot întoarce cândva serviciul.

— Nu-i nevoie. Cum spuneam, am văzut știrile. Zilele astea se tot vorbește despre cooperarea între agențiile americane, multă vorbărie. M-am gândit că poate ar fi cazul să și înceapă să *existe* așa ceva.

— Am auzit asta. Poți trimite dosarul Shindel la RimSec, la Alcatraz? Îl iau de acolo mai târziu.

— O s-o fac. Sper să ajute.

Apelul din New York se încheie cu un păcănit, luând cu el accentul lui Williamson și iarna din oraș. O lăsă

cu fâșâitul static al satelitului, aproape ca o șoaptă, și cu nimic altceva.

— Nimic. Asta încerc să-ți spun.

Carl scutură iritat din cap.

— Matthew, ți-am zis că nu mi se pare în regulă tipul ăsta. Ești sigur?

— Sunt mai mult decât sigur, Carl. Acurateță matematică. Setul de asocieri al lui Tom Norton e atât de aproape de perfecțiunea cetățenească pe cât e omenește posibil. Cea mai mare hibă pe care am putut-o găsi e un indiciu din baza de date, cum că fratele lui l-ar fi putut ajuta să obțină postul la COLIN. Dar e vorba de un cuvânt șoptit în urechea potrivită, nu de nepotism pe față. Și asta a fost cu ani în urmă, nu s-a întâmplat mereu.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur. De fapt, informațiile sugerează că el și fratele lui nu se înțeleg chiar așa de bine. Relațiile între frații de același sex sunt adesea combative, iar în cazul de față, se pare că frații Norton și-au rezolvat-o pe a lor locuind la capete opuse ale continentului.

Carl privea în gol pe fereastra hotelului, la seara care deja începea să întunece cerul. Reflexia lui îi întorcea privirea, împresurându-l. Puse cotul îndoit pe geam și se sprijini cu antebrațul deasupra capului, cu degetele prin păr. Așa obișnuia Marisol să...

— Și lovitura din New York? Faptul că numai o singură persoană știa unde dormisem?

— O coincidență, zise Matthew rigid.

Își întâlni ochii reflectați în sticlă.

— Din punctul meu de vedere, nu prea pare așa.

— Coincidențele nu par niciodată așa. Nu e în natura umană să le acceptăm ca atare. Ca treisprezece, ai o predispoziție sporită spre paranoia care să susțină asta.

Carl făcu o grimasă.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, Matt, că...

— Matthew.

— Da, Matthew. Scuze. Ți-a trecut vreodată prin minte că pentru un treisprezece, pentru cineva care nu se adaptează bine dinamicii de grup, paranoia ar putea fi o caracteristică utilă?

— Da, și selectivă în evoluție, de asemenea.

Tonul didactic al hackerului nu se modificase. Nu se modifica aproape niciodată; didacticismul făcea parte din natura lui Matthew.

— Dar nu asta e ideea. Intuiția umană e înșelătoare, pentru că nu e întotdeauna logică. Nu e în mod necesar o trăsătură potrivită pentru mediul în care trăim sau pentru matematicile care stau la baza lui. Când reflectă forma matematică, e o indicație clară a capacității inerente de a detecta acea matematică.

— Dar nu și când sunt în conflict.

Carl își sprijini fruntea pe fereastră. Mai avuseseră discuția asta înainte, de nenumărate ori.

— Corect?

— Nu când sunt în conflict, aprobă Matthew. Când se contrazic, matematica rămâne corectă. Intuiția abia dacă indică o nepotrivire a capacităților dezvoltate cu un mediu schimbat sau în schimbare.

— Deci Norton e curat?

— Norton e curat.

Carl întoarse spatele reflexiei lui. Se sprijini pe fereastră și privi de jur-împrejurul camerei în care era prizonier.

Recunoscu reflexul – căutarea căilor de ieșire. Ce prostie, ușa era chiar acolo.

„Folosește-o, dobitocule."

— Nu te-a deranjat niciodată? întrebă în telefon.

— Ce să mă deranjeze, Carl?

— Toate astea.

Gesticulă ca și cum Matthew l-ar fi putut vedea:

— Jacobsen, Acordurile alea idioate, Agenția și forțele. Faptul că trebuie să ai licență, ca pentru o substanță periculoasă.

— În măsura în care fișierele de identificare personală sunt o formă de licență socială, cu toții avem licență, atât oamenii obișnuiți, cât și variantele. Dacă tipul de licență reflectă gradele de risc social, înseamnă că e ceva rău?

Carl oftă.

— Bine, las-o baltă. Întreb persoana nepotrivită.

— În ce fel?

— Păi, fără supărare, ești defect. Întregul tău profil este post-autist. Aici vorbim despre ceva emoțional.

— Domeniul meu emoțional a fost reechilibrat și extins pe cale psihochimică.

— Da, de către un n-djinn. Îmi pare rău, Matthew, nu știu de ce te bat la cap cu treburile astea. Nu ești mai normal decât mine.

— Lăsând pe moment deoparte problema a ce anume consideri tu un om normal, ce te face să crezi că ai primi un răspuns mai valid de la unul dintre ei? Oamenii normali sunt mai dotați în a descoperi adevărurile etice complexe?

Carl se gândi.

— Nu, din câte am observat, admise posac. Nu.

— Deci percepția mea asupra ordinii post-Jacobsen probabil nu e nici mai mult, nici mai puțin utilă decât a oricărei alte persoane raționale.

— Da, dar exact ăsta e marele clenci.

Carl zâmbi. Îi plăcea tare mult să-l facă să se simtă prost pe hacker, cu mintea lui super-echilibrată, în principal pentru că nu reușea foarte des.

— Nu e vorba *despre* persoanele raționale. În Raportul Jacobsen nu se punea problema unei reacții raționale la licențele genetice, ci era vorba despre un grup de oameni raționali, care încearcă să încheie un târg cu masa stupidă a omenirii iraționale. Lunaticii religioși, puriștii rasiști, întregul echipaj al sfârșitului de civilizație.

O clipă, privi în gol înspre un colț al camerei.

— Adică, nu-ți amintești toată povestea din '89-'90? Demonstrațiile? Veninul din presă? Mulțimile adunate la sediile și bazele armatei, doborând gardurile?

— Ba da. Îmi amintesc. Dar nu m-a deranjat.

Carl ridică din umeri.

— Mă rog, voi nu i-ați speriat așa cum i-am speriat noi.

— Și, totuși, Jacobsen nu a însemnat o capitulare în fața forțelor pe care le descrii tu. Raportul e o critică atât la adresa reacțiilor iraționale, cât și a gândirii simpliste.

— Mda. Dar uite cine a ajuns la pârnaie.

Matthew nu spuse nimic. Carl revăzu rânjetul de lup al lui Stéphane Névant și se frecă la ochi ca să-l facă să dispară.

— Păi, Matt, mulțumesc...

— Matthew.

— Scuze. Matthew. Mulțumesc că l-ai verificat pe Norton, bine? Mai vorbim.

Închise. Aruncă telefonul pe pat și se îmbrăcă repede în hainele cele mai puțin uzate și pătate de sânge din garderoba lui limitată. Ieși din camera de hotel, se opri puțin în fața ușii lui Sevgi Ertekin, apoi pufni exasperat și se furișă mai departe. Așteptă zece secunde lungi în fața liftului, apoi împinse ușa de la scările de urgență și coborî treptele două câte două. Traversă holul în pas alert și ieși în oraș. Merse pe jos doar până la strada următoare ca să simtă atmosfera serii, apoi făcu semn unui auto-taxi.

Interiorul era slab luminat și confortabil, o cavitate scumpă și neagră din imitație de piele, cu fante înguste pentru vederea spre stradă. Pe panoul frontal, un ecran incasabil se trezi la viață și i-l prezentă pe șoferul-interfață, o femeie mai degrabă idealizată. Frumusețe generică de Rim, amestecul clasic hispano-asiatic. Păr negru, prins cu agrafe, puțin ondulat, sacou șic cu guler înalt. Avea ceva din Carmen Ren în trăsături și atitudine, dar adusă în mod artificial la o perfecțiune inumană. Vocea era o imitație de Asia Badawi.

— Bună seara, domnule. Bine ați venit la Cable Cars. Ce destinație ați ales în seara asta?

Ezită. Sutherland, o știa, n-ar fi fost prea impresionat. „Sutherland e, naibii, pe Marte."

— Du-mă undeva unde să se lase cu bătaie, zise.

Detașat și neglijent din cauza decalajului orar, a somnului prelungit și a luptei din ziua trecută, nici măcar nu observă silueta din colț, care îl urmărise părăsind hotelul, sau automobilul neînregistrat care alunecă din parcarea de pe cealaltă parte a străzii și intră în trafic în spatele taxiului.

Capitolul 41

Săptămâna lui Dougie Kwang se anunțase a fi de rahat încă de la început, și nici seara aceea nu arăta mai bine. Era deja cu trei jocuri în urma lui Valdez, pândind colțurile mesei, izbind violent și răsunător cu tacul să-și elibereze mintea. Tehnica lui – „dacă vrei să-i spui așa", spumega el – în general doar făcea bilele să se ciocnească și să cadă mai mult alături de buzunare decât în interior. Știa că furia era exact motivul pentru care pierdea, dar nu se putea scutura de ea. Prea multe lucruri mergeau prost în jurul lui.

Transportul lui Wundawari nu reușise să treacă de Controlul Tranzitului Maritim la Jakarta; Wundawari însăși se afla acum într-o închisoare indoneziană din cauza unor acuzații false, până când mizerabilii ei de avocați din Seattle puteau trage sforile ca s-o elibereze. Banii se terminaseră. „Achită-ți datoriile", îl avertizase sec tipul din Seattle. „Cu ceea ce ai mai putea obține în compensație de la Tranzit Maritim, o să-mi plătești în rate". Dougie ar fi putut să-l sune să-i rezolve problema, dar Wundawari n-ar fi fost închisă, iar asta o știau și el, și cei din Seattle. Ea era prea moale, provenea din mediul celor avuți din Kuala Lumpur și din întreaga creșă de răsfățați din Freeport. Plătea oricât voiau cei din Seattle.

Nici pe stradă lucrurile nu stăteau mai bine. Cei de la Alcatraz năvăleau peste tot, iar șefii de la RimSec interveneau la niveluri la care de obicei nu se oboseau să coboare. Încă nu putuse descoperi de ce. O porcărie cu

o razie, noaptea trecută, pe un ponton industrial – și urmările acesteia –, dar niciunul dintre contactele lui plătite din interiorul mașinăriei RimSec nu avea o poziție destul de înaltă ca să știe mai multe. Mai important, erau prea îngroziți de Alcatraz ca să riște să adulmece mai îndeaproape. Rezultatul final era că el nu se putea mișca, fir-ar al dracului, nicăieri la nord de Selby sau la vest de Boulevard și chiar și în teritoriul Hunter Point transpira mai mult decât ar fi trebuit. Iar granița frigea deja de *luni* întregi și niciuna dintre bandele pe care le știa nu reușea să facă decât trafic de carne vie – în majoritate fete albe, frigide, cu care dura o grămadă până să le introduci pe piață, și nici măcar nu aveau prea mare cerere.

Mama tot mai tușea. Tot nu-și lua pilulele alea de căcat.

Acum Valdez își căuta poziția, după un alt eșec de tip „prea tare, prea repede", cu două puncte plutind frumos și ușor peste buzunarele deschise, cu unghiuri libere peste tot; apoi bila 8 ricoșă, lovindu-se de margine – una dintre șmecheriile ieftine ale lui Valdez, pe care ar fi putut-o face și cu ochii închiși dacă voia. Alți cincizeci de parai. El ar fi...

Dar Valdez se încruntă în loc să-și ridice bărbia de pe tac. Își îndreptă spatele și ocoli masa până la Dougie, cu ochii îngustați.

— Hei, *pengo mio*. Spuneai că Elvira *nu* lucrează în seara asta? zise și făcu semn cu capul prin întunericul barului. Pentru că dacă aia nu e muncă, atunci ai o problemă.

Așa că Dougie aruncă o privire în direcția în care se uita Valdez și, ca și cum n-ar fi fost destul, iat-o pe Elvie pe scaunul ei, cu spatele la bar, cu coatele în jos și sânii înghesuiți în bluza roșie pe care i-o cumpărase el în mai, cu picioarele făcând tot felul de scheme pe cadrul scaunului,

și toate astea pentru acel negru imens, instalat pe scaunul de alături, care se uita la ea de parcă ar fi fost un fruct, pe o tarabă de pe Meade Avenue.

Era prea mult, fir-ar al dracului.

Apucă tacul cu o mână, la o jumătate de metru de capătul unde se îngroșa, inversă priza și porni spre bar ținându-l în jos, pe o parte. Elvira îl văzu venind, făcu mutra aia tâmpită a ei și încetă cu pălăvrăgeala. Dougie lăsă tăcerea să lucreze în favoarea lui, mai făcu câțiva pași și încremeni la un metru și jumătate de umărul negrului.

— Faci o greșeală, amice, zise răsuflând zgomotos; furia îi mânjea glasul ca o vopsea scursă pe un logo ieftin. Vezi tu, Elvira nu lucrează în seara asta. Dacă vrei o păsărică ieftină, mai bine vii și te întâlnești cu ea în altă zi. Ai priceput?

— Stăteam doar de vorbă.

Intonația negrului era calmă și rezonabilă, aproape plictisită. Avea și un accent ciudat. Nici măcar nu se uita la Dougie.

— Dacă Elvira nu lucrează, bănuiesc că e liberă să facă asta, nu-i așa?

Dougie simți greutatea acelei zile năvălind peste el cu o putere demolatoare.

— Nu cred că ai fost atent, spuse sugrumat.

Și atunci negrul se uită la el, prinzând cu o mișcare bruscă a ochilor lui privirea lui Dougie, ca un jucător care prinde o minge joasă pe Monster Park.

— Ba da, zise.

Replica îl încremeni pe Dougie, făcându-l să dea înapoi, cu tacul pe lângă el, pentru că, într-un fel, nu-și dădea prea bine seama dacă tipul ăsta o căuta cu lumânarea. Simțea ceva ca o alunecare, ca o gheață sub roți atunci când te

aștepți mai puțin. Știa că trebuia să-i dea înainte, nu era mai nimeni în seara aceea în bar, dar Valdez îl urmărea, la fel și barmanul și alți câțiva, și orice s-ar fi întâmplat, s-ar fi dus vorba pe stradă până dimineața – *trebuia* să-l pună pe tip cu botul pe labe –, dar i se clătina pământul sub picioare, nu mai avea siguranță, nu-l putea citi pe tip și nu-i putea anticipa reacțiile.

Strânse tacul în mână.

— Dacă încerci să mă lovești cu chestia aia – spuse blând negrul – o să te omor.

Lui Dougie îi tresări inima în piept. Simți scânteia furiei aţâţate, prea mult timp reținută – dintr-odată nu se mai putea baza pe ea. În spațiul liber se strecură glasul mic al prudenței, picurând ca ploaia. Inspiră adânc, silindu-se să uite.

— Ușa e acolo, zise. Pleacă dracului.

— Mă dor picioarele.

Așa că Dougie roti tacul așa cum știuse că o s-o facă în sinea lui. Dinții i se dezgoliră în rânjetul de rechin alimentat de adrenalina prea mult reținută.

Într-o astfel de situație, ce mama dracului mai putea să facă?

Chiar în momentul izbucnirii bătăii, Carl simți un mic fior de dezamăgire. Gangsterul acela de doi bani din fața lui avea, poate, ceva mai mult curaj decât majoritatea peștilor, dar, până la urmă, nu era un adversar real, nu era o amenințare adevărată.

„Da, ca și cum te-ai fi așteptat la altceva aici, într-un bar cu pereții negri ca un buncăr, într-o mahala ruinată de la marginea unui șantier naval nu prea automatizat." De parcă n-ar fi discutat cu autotaxiul și n-ar fi pierdut

o grămadă de vreme cercetând străzile pustii. „Recunoaște, beţivane, asta este exact ceea ce căutai. Asta voiai. Bucură-te."

Avea lupta atât de bine conturată în minte, încât totul părea prestabilit. Se săltase deja din scaun, distribuindu-și o parte din greutate în brațul cu care se sprijinea de bar, iar în picioare – mai mult decât o arăta. Sesiză tremurul din brațul celuilalt, apucă un picior al scaunului și îl azvârli cu putere în sus. Capătul scaunului îl lovi și i se înfipse în față și în piept. Impulsul pe care rotația i-l imprimase scaunului făcu tacul să se răsucească și-l blocă în totalitate – lovitura nereușind să ajungă mai sus de talie. Îi dădu drumul și făcu un pas înainte, în timp ce peștele dădea înapoi, cu mâna pe tăietura de pe față. Scaunul se rostogoli. Carl îl seceră de la distanță, lovindu-l cât putu de tare într-o parte a gâtului pe care nu și-o putea proteja.

Peștele se izbi de podea fiind, după toate aparențele, mort. Elvira țipă.

La masa de biliard, prietenul ras în cap al peștelui rămăsese șocat, fără să se poată mișca, ținând tacul în fața corpului, ca pe un scut, cu ambele mâini. Carl înaintă câțiva pași, cu simțul proximității detașat de ceea ce se petrecea în întreaga încăpere.

— Ei bine? se răsti el.

Erau cel mult șase metri; dacă cheliosul avea pistol, n-ar fi reușit să-l scoată înainte să sară Carl asupra lui. Îi citi pe față că și el știa asta.

Vederea periferică, în stânga. Barmanul, scotocind după ceva – telefon sau armă. Carl întinse o mână cu degetul ridicat.

— Nu.

Pe podea, peștele gemu și se mișcă. Carl cercetă fiecare chip din bar, evaluând posibilele reacții, apoi îl izbi în cap pe cel doborât. Geamătul încetă.

— Cum îl cheamă? îi întrebă pe toți.

— Ăă, Dougie, răspunse barmanul. Dougie Kwang.

— Bine. Cine e prieten foarte bun cu Dougie Kwang și ar vrea să stea de vorbă cu mine, să rămână. Ceilalți ar face mai bine să plece.

Foșnet zorit de picioare, scrâșnet de scaune mutate în grabă. Cei câțiva se repezeau să plece.

Ușa se deschise pentru ei. Carl simți frigul intrând și atingându-i ceafa. Barmanul profită de ocazie și plecă și el. Rămase doar el cu Elvira, care începuse să caute ceva pe podea lângă Dougie, plângând, și cheliosul despre care Carl bănuia că nu avusese încredere că ar fi putut ajunge la ușă în siguranță. Îi adresă un zâmbet rece.

— Chiar vrei să ai parte de așa ceva?

— Nu, nu vrea. Uită-te la fața lui. Nu mai fi așa mizerabil și lasă-l să plece.

Autocontrolul și meshul îl opriră să se întoarcă în direcția vocii, a amuzamentului detașat și a siguranței de fier din spatele ei. Deja știa, după ton, că exista un pistol îndreptat asupra lui. Faptul că nu zăcea pe podea alături de Dougie, ucis sau pe moarte, era singura parte care nu avea logică.

Alungă uimirea, păși într-o parte, cu o politețe ironică, și-i făcu semn cheliosului să treacă pe lângă el. O amintire de moment a capelei din South Florida State, cu arianul rânjind disprețuitor și trecând pe lângă el, pe intervalul dintre strane. I se făcu dintr-odată greață de toate, de atitudinile și mișcările ieftine, de folosirea privirilor fixe, întregul teatru mecanic de previzibil al jocului masculin.

— Haide, zise sec. Se pare că ai obținut un permis de liberă trecere. Ai face bine s-o iei și pe Elvira cu tine.

Îl urmări pe prietenul lui Dougie Kwang cum lasă jos tacul de biliard pe care îl ținea în mâini și înaintează cu pași ezitanți. Nici el nu-și dădea seama ce se petrece. Ochii i se mutau de la Carl la nou-venit și invers. Incapacitatea de a înțelege îi era întipărită pe față ca amprenta unui bocanc. Îngenunche lângă târfa care nu lucra și încercă să o ridice în picioare. Ea se zvârcoli și plânse, refuză să se scoale, cu mâinile încă lipite de trupul nemișcat al lui Dougie, cu buclele lungi și întunecate acoperindu-i fața încremenită, cu ochii măriți. Se tânguia și suspina, fragmente de cuvinte pe jumătate inteligibile, un amestec sino-spaniol de pe stradă, pe care Carl nu îl putea urmări prea bine.

„Ne bucură munca bine făcută, nu-i așa?"

Pentru o clipă se întrebă dacă, atunci când va veni momentul, va exista vreo femeie, orice femeie, care să plângă astfel pentru el.

— N-avem toată noaptea la dispoziție, zise vocea din spatele lui.

Carl se întoarse încet, teama de glonț gâdilându-l în ceafă. Era timpul să vadă ce mama mă-sii mersese prost.

„Corect. De parcă n-ai ști deja."

În ușă stătea un bărbat înalt.

Și alți câțiva, niciunul dintre ei mic, dar unul anume îi atrase atenția, așa cum cum te îndrepți spre o culoare, într-un peisaj monoton. Simțurile ascuțite de mesh ale lui Carl se concentrară asupra revolverului greu, de culoare argintie, din mâna cu mănușă neagră, și se opriră la afirmația lui bizară, într-adins învechită, dar nu de asta era vorba. Nici de părul închis la culoare, uleios și pieptănat pe spate, nici de ușoara strălucire a pielii bronzate și

a trăsăturilor caucaziene, sugerând urme de gel fixator de celule pentru păr și piele, folosit de asasinii care nu aveau intenția să lase urme genetice la locul crimei. Carl observă toate astea și le lăsă deoparte, concentrându-se pe ceea ce conta cu adevărat.

Era vorba de felul în care stătea bărbatul, de felul cum se uita prin încăpere, ca și când ar fi fost o scenă asamblată strict în folosul lui. Felul în care hainele negre i se înfășurau pe trup ca suflate de o furtună, ca și cum nu i-ar fi păsat prea mult dacă le purta sau nu. Felul în care fața bronzată avea o oarecare familiaritate, un fel de senzație că ai mai întâlnit probabil persoana respectivă undeva și asta a avut atunci un sens anume.

„Treisprezece."

Trebuia să fie așa. Paranoia confirmată. Echipa din spatele lui Merrin venită pentru răzbunare. Nu se terminase.

Alături de Carl, jucătorul de biliard îi vorbea insistent Elvirei, reușind în cele din urmă s-o salte în picioare și conducând-o pe lângă Carl, cu un braț în jurul umerilor ei tremurători. Pe fața lui era același amestec năuc de șoc și lipsă de înțelegere ca mai înainte. Carl îi făcu semn din cap să treacă, apoi se întoarse încet să-l urmărească cum aproape o cără pe Elvira spre ușă. Nou-veniții se dădură la o parte și lăsară cuplul să treacă, unul dintre ei închizând ferm ușa în urma lor. În tot acest timp, pistolul argintiu nu se clinti de pe direcția țintei.

Carl îi adresă posesorului lui un zâmbet sardonic și înaintă, aparent nepăsător, câțiva pași. Celălalt îl privi apropiindu-se, dar nu se clinti și nici nu obiectă. Carl respiră. După cum stăteau lucrurile, încă n-avea să fie împușcat.

„Dar e aproape."

Prinse fiorul puternic de frică, îl zdrobi și-l dădu deoparte. Meshul și o voință susținută de a face rău pulsau mai puternic.

„Insistă, vezi cât de departe poți ajunge."

Ajunse cam la distanța de la care se puteau atinge.

Bărbatul înalt îl lăsă să se apropie, ba chiar îi zâmbi amabil, încurajator, ca un adult indulgent urmărind cum un copil aflat în grija lui face ceva îndrăzneț. Destul de aproape încât estimarea pe care o făcuse Carl situației să se dezagrege, lăsându-l dintr-odată nesigur de felul în care ar trebui să acționeze în continuare. Însă la câțiva metri de gura țevii revolverului, zâmbetul bărbatului înalt se transformă pe chipul lui, fără să-l părăsească, devenind ceva dur și încordat.

— E suficient, zise calm. Nu sunt chiar așa de neglijent.

Carl aprobă cu o mișcare a capului.

— Nu pari. Te cunosc de undeva?

— Nu știu. Mă cunoști?

— Cum te cheamă?

— Poți să-mi spui Onbekend.

— Marsalis.

— Da, știu, zise bărbatul înalt și făcu semn din cap spre una dintre mesele alăturate. Stai jos. Avem puțin timp.

„Bun." Adierea răcoroasă a confirmării îi alunecă în jos pe ceafă, coborându-i în mușchii brațelor.

— Stai tu jos. Eu mă simt bine așa.

Piedica revolverului țăcăni.

— Stai jos sau te omor.

Carl îl privi în ochi și nu găsi niciun loc gol acolo, nici măcar pentru o replică îngâmfată – „Se pare că oricum o să faci asta." Bărbatul acela l-ar fi doborât imediat. Ridică din umeri și se îndreptă spre masă, așezându-se pe unul

dintre scaunele abandonate. Încă mai păstra căldura fostului ocupant. Se lăsă pe spate și întinse picioarele cât putu de mult în afara marginilor mesei. Onbekend aruncă o privire către unul dintre ajutoarele lui, făcând semn spre ușă. Omul se strecură tăcut afară.

Cel rămas nu se mișcă, fixându-l pe Carl cu priviri reci și încrucișându-și brațele. Onbekend îl verifică aruncându-i încă o privire, apoi traversă barul și se așeză și el la masă, în fața lui Carl.

— Ești tipul cu loteria, nu-i așa? zise.

Carl oftă. Nu era un oftat cu totul fals.

— Da, eu sunt.

— Cel care s-a trezit la jumătatea drumului spre casă?

— Da. Vrei un autograf?

Primi un zâmbet subțire.

— Sunt curios. Cum te-ai simțit blocat acolo, tot timpul ăla, în așteptare?

— Un adevărat desfrâu. Ar trebui să încerci din când în când.

Onbekend nu reacționă mai mult decât o piatră. Sentimentul de familiaritate creștea – Carl era sigur că era vorba de ceva anume. Cunoștea fața aia, sau una foarte asemănătoare, de undeva.

— Te-ai simțit abandonat? Ca atunci când aveai paisprezece ani?

„Paisprezece?"

Carl rânji. Micul avantaj făcu adrenalina să-i alerge prin vene. Înălță capul, cu o detașare elaborată.

— Deci ai fost din proiectul Lawman, hm? Seria finală de puișori sudiști ai Fortăreței America întorcându-se acasă, la adăpost.

Era acolo, abia sesizabilă, dar totuși acolo, în colțul ochilor lui Onbekend. O pierdere a echilibrului, o scurgere de furie. În acea clipă, Carl îl încolțise.

— Crezi că mă cunoști? Nu mă cunoști deloc, amice.

— Și nici amicul tău nu sunt, spuse Carl blând. Așa că dă-i drumul. Cu toții facem greșeli. Ce vrei de la mine, mai exact?

Pentru o fracțiune de secundă, atât de scurtă încât aproape că trecu fără să o remarce, Carl crezu că era mort. Țeava revolverului nu se clinti, dar păru să sclipească în partea de jos a câmpului său vizual. Gura lui Onbekend se strânse și mai mult, ochii i se încărcară de și mai multă ură.

— Poți să începi prin a-mi spune cum te simți când vânezi alte variante treisprezece pentru rumegătoarele de la ONU.

— Bine remunerat.

Carl se uita fără nicio expresie în ochii îngustați ai celuilalt treisprezece. Unul dintre ei avea să moară în acel bar.

— Mă simt bine remunerat. *Tu* ce faci ca să-ți câștigi existența?

— Supraviețuiesc.

— Oh, făcu dând din cap și mimând o înțelegere batjocoritoare. Faci pe haiducul, nu-i așa?

— Eu nu lucrez pentru rumegătoare, dacă la asta te referi.

— Ba sigur că lucrezi.

Carl căscă – o nevoie subită de oxigen, născută din tensiune și apărută din senin, dar atât de bine-venită încât s-ar fi putut lăuda cu asta.

— Toți lucrăm pentru rumegătoare, într-un fel sau altul.

Onbekend nu se dădu bătut. Înclină puțin capul, ca un lup sau un câine care ascultă un zgomot slab.

— Vorbești cu prea mare ușurință despre compromisurile altora. După cum am spus, nu mă cunoști deloc.

— Știu că azi ți-ai cumpărat de mâncare. Știu că ai ajuns până aici într-un vehicul făcut într-o fabrică, pe străzile orașului construite și plătite, într-o formă sau alta, de cetățenii locului. Știu că ții în mână un pistol pe care nu l-ai făcut din metal brut, în timpul tău liber.

— Ăsta?

Onbekend ridică ușor revolverul, scoțând puțin țeava din linia de ochire. Părea amuzat. Carl se sili să nu se încordeze, să nu se uite la arma care se mișca.

— Am luat pistolul ăsta de la un om pe care l-am ucis.

— O, da, ăsta e un schimb rezonabil. L-ai ucis și pe tipul care ți-a servit micul dejun azi dimineață, ca să nu fii nevoit să plătești? O să-l ucizi și pe cel care ți-a vândut sau împrumutat vehiculul de transport, și pe cel care administrează locul în care o să dormi la noapte? Ai planuri și pentru cei care i-au angajat, pentru cei care administrează mijloacele de producție, pentru manageri și proprietari, pentru oamenii care vând și pentru cei care cumpără?

Carl se aplecă, rânjind în fața recii proximități a morții. Se simțea ca și cum ar fi fost drogat.

— Nu înțelegi, ce dracu'? Rumegătoarele sunt peste tot în jurul nostru. Nu poți scăpa. Nu te poți elibera. De fiecare dată când consumi ceva, lucrezi pentru ei. De fiecare dată când călătorești. Pe Marte, de fiecare dată când *respiri* devii o parte din lumea lor.

— Bine.

Onbekend înjghebă un alt surâs mic:

— Ți-ai învățat bine lecțiile. Dar presupun că dacă biciuiești un câine suficient de des, întotdeauna învață.

— Of, *te rog*. Știi ceva? Vrei să ne prefacem că există și o altă cale? Dacă vrei să evadezi într-o epocă de aur mitică, pre-virilicid, du-te să trăiești în Jesusland, ei încă mai cred în porcăria asta. Am fost acolo săptămâna trecută, îi iubesc pe cei ca noi. Ne-ar arde pe amândoi pe rug imediat ce ne-ar vedea. Nu înțelegi? *Nu mai e loc pentru ceea ce suntem noi*.

Cuvintele lui Sutherland păreau să crească în el – glasul lui liniștit al acestuia, amuzat, cu timbrul său de bas ca un tunet, ca forța însăși.

— Ne-au ucis acum douăzeci de mii de ani cu agricultura lor și prin complicitatea lor lașă cu ierarhia. Au câștigat, Onbekend, și știi de ce? Au câștigat pentru că *a mers*. Cooperarea în grup și supunerea în fața unui șmecher bărbos a funcționat mai bine decât să lupți de unul singur, așa cum o s-o facă întotdeauna un treisprezece. Ne-au fugărit în zdrențe, Onbekend, cu gloatele lor, cu liderii lor și puterea care stă în număr. Ne-au vânat, ne-au exterminat, și au primit viitorul drept premiu. Și iată-ne acum, stând în grădinile suspendate din povestea de succes a rumegătoarelor, și tu îmi spui că nu, nu, nu ai urcat cu ascensorul sau pe scări, pur și simplu ai zburat până aici prin propriile forțe, numai cu cele două căcaturi de aripi ale tale. Ești un *mare* căcat.

Onbekend se aplecă în față, copiindu-i atitudinea, cu ochii în flăcări. Era ceva instinctiv, condus de furie. Revolverul i se mișcă puțin în mână ca să-i permită schimbarea de poziție. Se înclină precis într-o parte. Carl observă și își potoli năvala meshului. „Nu încă, nu încă". Întâlni ochii celuilalt, își văzu acolo propria moarte și nu-i păsă prea

mult. În el creștea o furie pe care abia dacă o înțelegea. Cuvintele îl țineau în viață, încălzindu-l atâta timp cât le putea arunca.

— Ei ne-au *construit*, Onbekend, ne-au creat, fir-ar. Ne-au readus din morți pentru unicul lucru la care ne pricepem. Violență. Măcel. Tu, eu, zise tăind aerul cu palma deschisă, dezgustat. Noi toți, absolut toți. Suntem *dinozauri*. Monștri ridicați din adâncurile trecutului sumbru și violent pentru a păzi luminile strălucitoare și privilegiile consumatorilor civilizației occidentale. Iar noi am *făcut* asta pentru ei, exact cum voiau. Vrei să vorbim despre rumegătoare, despre cum se pleacă în fața autorității, despre cum lasă voința grupului să dicteze? Spune-mi în ce fel suntem noi diferiți. Proiectul Lawman? A ce seamănă asta?

— Da, pentru că ei ne-au *antrenat*.

Pentru prima dată, vocea lui Onbekend se ridică aproape ca un strigăt, aproape cu durere. O calmă din nou imediat, coborând-o la o furie rece, temperată:

— Ne-au încarcerat din copilărie, Marsalis. Ne-au învins prin condiționare. Tu știi asta, Osprey trebuie să fi fost la fel. Cum am fi putut să...

— *Am făcut. Cum. Ni s-a spus*, zise Carl rostind cuvintele separat. Exact la fel ca ei, la fel ca rumegătoarele. Am *dat greș*, la fel cum am dat greș acum douăzeci de mii de ani.

— Aia a fost atunci, se răsti Onbekend. Și asta e acum. Unii dintre noi nu mai merg pe același drum.

— O, nu mă face să râd. Ți-am spus deja, *tot ceea ce te privește* face parte din lumea rumegătoarelor. Dacă nu reușești să te împaci în niciun fel cu asta, ai putea foarte bine să te împușți...

Fantoma unui zâmbet traversă fața lui Onbekend.

— Am fost trimis să aranjez sinuciderea ta, Marsalis. Nu a mea.

— Trimis? zise Carl batjocoritor, privind peste spațiul mic dintre ei. *Trimis*? O, îmi închei pledoaria.

— Variantele treisprezece au predilecția nefericită de a muri de propria lor mână, spuse celălalt pe un ton ridicat, repezind cuvintele, jignit de disprețul lui Carl și încercând să câștige un punct, fără să fi înscris atât de bine cum sperase.

— Sinucideri violente, în lagăre și rezervații. Iar un treisprezece atât de împovărat de vinovăție ca tine...

— Vinovăție? Lasă-mă dracului în pace. Acum *vorbești* exact ca ei. Variantele treisprezece nu simt vinovăția, asta e ceva specific rumegătoarelor.

— Da, toți cei pe care i-ai vânat, i-ai asasinat sau i-ai dus înapoi la o existență moartă, în lagăre.

Acum Onbekend era mai calm, glasul redevenindu-i egal.

— E de înțeles că nu poți trăi la infinit cu asta.

— Pune-mă la încercare.

Un zâmbet trist.

— Din fericire, nu sunt nevoit s-o fac. Cât despre sinucidere, mi-ai ușurat lucrurile.

— Zău? spuse Carl privind cu atenție în jur. Mie nu prea mi se pare a fi scena unei sinucideri.

Dar dincolo de tărăgănarea cuvintelor, înțelese deja care era ideea și ceva foarte asemănător cu panica începu să-i dea fiori reci.

Își jucase toate cărțile și Onbekend tot nu-l slăbise îndeajuns. Celălalt treisprezece îl privea din nou atent, reluându-și autocontrolul rece cu care intrase în bar.

Conștiința locului în care se aflau se coagula în jurul lui – mobilierul vechi, jegos, tejgheaua lungă a barului, zgârieturile și petele de băuturi vărsate, sclipind în lumina slabă, și grămada de pahare și sticle din spate. Mesele de biliard uzate, în cercurile lor de lumină. Dougie Kwang căzut pe podea, cu capul răsturnat pe o parte, cu ochii deschiși holbându-se la el. Așteptând companie, pe cineva care să i se alăture acolo, jos, în praf și printre pete lipicioase.

— Ar fi greu de înscenat o sinucidere aici, acceptă Onbekend. Și mai greu ar fi s-o înscenăm oriunde altundeva. Dar am fost atât de drăguți să te lăsăm să dai ce ai mai bun din tine, așa că iată-ne aici – o încăierare stupidă, într-un bar dintr-o mahala de doi bani, cu niște criminali de doi bani, și se pare că Marsalis și-a calculat greșit șansele. Un mod destul de stupid de a muri, dar asta e.

Ridică din umeri. Vocea lui Onbekend sună dintr-o dată gâtuită de dispreț:

—Asta o să creadă ei despre tine. Nu le-ai dat niciun motiv să n-o facă.

Simți înțepătura acuzației indirecte. În mintea lui, Sutherland fu de aceeași părere. „Dacă suntem conduși de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă alimentată de ură pe care ei o simt față de noi devine un adevăr."

„Probabil n-ar fi crezut asta." „Sau poate că da. La sfârșit, lucrurile nu sunt întotdeauna curate, Marsalis. Ții minte? Viața e murdară, la fel și crima."

Kwang părea să-i facă cu ochiul de pe podea.

„Asta s-ar putea să fie o treabă destul de murdară pentru ea, bețivane."

Ca și cum n-ar fi avut destul de lucru cu propriile gânduri, Onbekend continua să-l preseze.

— Vor crede că ai fost prea prost ca să-ți învingi propria programare, spuse ca și cum ar fi rostit ceva de la sine înțeles, de parcă el s-ar fi aflat acolo anume pentru cugetările lui Sutherland. Pentru că așa ești. Vor crede că ai căutat să dai de necaz, pentru că exact asta ai făcut, și că aici ai găsit puțin prea mult ca să te descurci singur. Așa că vor face o anchetă superficială, o să discute cu câțiva oameni, și în final o să decidă că ai fost împușcat de aproape cu un pistol neînregistrat care nu va mai fi niciodată găsit, de mâna unui bătăuș anonim de pe stradă care nu va fi găsit nici el, și o să închidă cazul, Marsalis, o să-l închidă pentru că se încadrează exact în idioțenia pe care tu ne-ai dat-o pe tavă. Nici eu n-aș fi putut aranja lucrurile mai bine.

Carl flutură din mână.

— Ăsta nu prea e un pistol neînregistrat.

— Ăsta? întrebă Onbekend și ridică din nou revolverul, cântărindu-l în mână. Ăsta e...

„Acum."

Nu a fost mare lucru – reacția o idee încetinită a celuilalt bărbat, impulsurile neurochimice adormite și domolite de gesturile anterioare ale lui Carl, cu palma deschisă, și calmul care se lăsase după toate țipetele. Apoi mișcarea abia perceptibilă a țevii revolverului, cu doar câteva grade, și scurta relaxare a trăgaciului. Apoi sentimentul de superioritate al lui Onbekend, ceva standard pentru un treisprezece, nevoia sa curioasă de a ține predici. Nu a fost mare lucru.

N-a fost deloc.

Carl țâșni de pe scaun cu mâinile pe marginea mesei, săltând-o și răsturnând-o. Onbekend scăpă o împușcătură imprecisă, apoi se împletici în spate, încercând să se elibereze din scaun și să stea în picioare. Umbra din dreptul

ușii strigă și se deplasă. Carl traversă spațiul gol în care fusese masa, către Onbekend, izbind cu baza palmei și cotul, răsucindu-se, căutând arma și aproape blocând-o, prea aproape ca să mai tragă. Acum ținea brațul celuilalt treisprezece cu ambele mâini, răsucind revolverul în sus și într-o parte, în căutarea omului de la ușă. Încercă să ajungă la trăgaci. Onbekend își scosese degetul, blocând tentativa, dar nu conta. Celălalt bărbat strigă din nou, ferindu-se de glonțul care credea că vine spre el. Ușa zbură spre interior și cealaltă jumătate a întăririlor umane ale lui Onbekend năvăli în încăpere. Carl smuci revolverul, dar nu reuși să-l elibereze. Nou-venitul nu făcu aceeași greșeală ca tovarășul lui. Pătrunse înăuntru rânjind.

— Ține-l acolo, Onbee.

Disperat, Carl cosi cu piciorul în lateral, încercă să aducă lupta la nivelul solului și să desprindă revolverul din strânsoarea încăpățânată a lui Onbekend. Celălalt treisprezece îi blocă gleznele cu ale lui, rămânând ferm pe poziție, și Carl căzu, dezechilibrat din cauza propriei greutăți și a unei mișcări *tanindo* care nu-i mersese.

Onbekend calculă bine momentul, făcu un pas mare și se scutură de el ca de o povară. Carl se prăbuși, agățându-se de revolver fără să-l poată lua. Onbekend îl lovi în testicule. Se ghemui în jurul loviturii, încercând cu disperare să se rostogolească, să se ridice...

Onbekend îndreptă revolverul spre el.

Lumea păru să se oprească în loc, să se aplece și să privească.

În scurtul moment de ireală nemișcare simți impactul înainte să vină, iar gândul fu înspăimântător, fiindcă părea o eliberare. Se simți deschis pentru acea libertate, ca o pasăre întinzându-și aripile, ca un animal arătându-și colții.

Ochii i se fixară într-ai lui Onbekend. Zâmbi și aruncă o ultimă sfidare:

— Fraier nenorocit.

Apoi veniră împușcăturile, violența finală străbătând prin tăcere, din nou, din nou, din nou, ca bubuiturile repetate ale unei uși pe timp de furtună.

Capitolul 42

Beretta Marstech avea o funcție specială care permitea trei împușcături la fiecare acționare. Sevgi Ertekin intră pe ușă cu pistolul armat, ținând-ul ridicat cu ambele mâini, și apăsă pe trăgaci de câte două ori pentru fiecare persoană din câmpul ei vizual. Nu era timp de amabilități; văzuse prin fereastră ce urma să se petreacă. Gloanțele explozive scoteau un sunet sec și lipsit de dramatism când erau lansate, dar își sfâșiau țintele ca pe niște cartoane.

Trupurile săltară și fură aruncate în lateral. Doi căzură.

Al treilea se întoarse cu iuțeală de tigru și prima împușcătură îl rată complet. Un revolver mare și argintiu aflat în mâna lui urmărea ținta. Ea apăsă din nou și el se răsturnă pe spate ca într-o acrobație de circ.

Marsalis se zbătu pe podea, chinuindu-se să se ridice. Sevgi nu-și dădea seama dacă era rănit. Înaintă în încăpere, rotind pistolul ca să acopere toate unghiurile, regulamentar. Aruncă o privire în jos la oamenii pe care tocmai îi împușcase, ba nu, stai...

...înregistră ochi holbați și poziții nefirești, unul dintre ei prăbușit aproape comic pe un scaun, cu picioarele alunecându-i de sub el, altul pe podea, cu membrele dezarticulate, ca păpușa unui copil plin de toane...

...oamenii pe care tocmai îi împușcase. Pistolul Marstech și încărcătura lui, inechivoc în sentințele lui ca un judecător din Jesusland.

Cel de-al treilea o izbi dintr-o parte. Imaginea fulgerătoare a unei fețe pline de sânge, deformată de mânie. Căzu la podea, cu brațele întinse în spate pentru a amortiza căderea, piezând Beretta la impact. Pentru o clipă, cel de-al treilea bărbat se clătină deasupra ei, mârâind printre dinții dezgoliți, cu mâinile goale încârligate ca niște gheare. Privirea din ochii lui era sălbatică, fără nimic uman. Simți teroarea ca pe niște aripi în stomac și în piept.

El văzu pistolul căzut. Trecu pe lângă ea ca să-l ia.

— *Onbekend!*

Atacatorul ei se răsuci, pe jumătate aplecat peste Beretta, și văzu ce vedea și ea – Carl Marsalis ridicat de pe podea și cu revolverul cel mare în mână.

Onbekend se roti și împușcătura trecu pe lângă el. Mugetul profund al proiectilului de calibru mare traversă încăperea. Marsalis mârâi ceva, ținti și trase din nou. Ușa se trânti în urma celuilalt bărbat.

Sevgi își luă pistolul.

— Ești teafăr?

Aprobă trist, cu o mișcare a capului. Nu era sigur pe picioare. Ea îi zâmbi încordat și se duse la ușă. O crăpă puțin și se uită afară. Vehiculul pe care îl urmărise de la hotel cu un taxi era încă acolo, pe partea opusă a străzii pustii, ruinate. Bărbatul rănit umbla la ușa mașinii, deschizând-o. Nu era timp.

Ieși și luă poziție de tragere pe trotuar. Mii de amintiri de pe străzile și aleile dosnice din Queens și Manhattan, unsprezece ani de urmăriri și arestări pulsau prin ea, dându-i încredere, făcându-i mâinile sigure.

— Poliția! Mâinile deasupra capului, întinde-te la pământ!

El păru să îngenuncheze în ușa deschisă a mașinii. Ea se apropie.

— Am spus mâinile...

El se roti, extrăgând de undeva o armă. Trase. Ea ripostă. Trei focuri de armă, unul după altul – îl văzu aruncat pe flancul mașinii, dar în același timp își dădu seama că lovise prea sus.

Simți ceva izbind-o în umărul stâng, se dezechilibră și căzu, lovindu-se de zidul barului. Un picior îi alunecă, iar ea dădu din mâini ca să nu cadă pe jos. Se prinse de perete, îl văzu desprinzându-se de mașină, lăsând pete de sânge pe caroseria strălucitoare, împleticindu-se și prăbușindu-se în interiorul vehiculului. Se luptă să se ridice în picioare, îl privi cum se întinde să închidă ușa după el, știa că nu avea cum să reușească la timp. Ridică Beretta cu o mână și trase. Cele trei lovituri erau prea puternice ca să țintească bine; gloanțele ricoșară pe mașină, niciunul aproape de țintă. Ușa se închise cu un pocnet pe care ea îl auzi clar de peste drum. Motorul învie instantaneu. Ea se împletici în față, încercă să se îndrepte, insistând, în ciuda amorțelii din umăr, să ochească mașina care pleca.

Apăsă pe trăgaci, de trei ori. Nouă împușcături, lovituri pulsându-i continuu în umărul rănit, stând în poziția de tragere, cu ambele mâini pe armă. Mașina alunecă dintr-o parte în alta, apoi se îndreptă, ajunse la un colț și coti în viteză, dispărând într-un scrâșnet de pneuri forțate. Ea lăsă brațele să-i cadă, pufni dezgustată și rămase pironită acolo pentru o clipă.

— Futu-i, zise în cele din urmă, iar vocea îi răsuna puternic pe strada dintr-odată tăcută. Doi din trei, are cineva vreo problemă?

Aparent nimeni nu avea nicio problemă.

Se înapoie la bar, împinse ușa și se sprijini de tocul ei, analizând dezastrul. Marsalis se ridicase în picioare în mijlocul încăperii, cu revolverul în mână. Tresări când intră ea, apoi rămase locului, privind-o. Un zâmbet slab jucă pe buzele ei.

— Să-nțeleg că nu e nimeni ascuns la toaletă.

— Înțelegi corect.

— Bine. Sunt obosită.

Puse Beretta în tocul de umăr, strâmbându-se puțin din cauza durerii provocate de mișcare.

— Ești bine?

Ea privi în jos la umărul stâng, unde lovise glonțul. Sângele se scurgea încet pe mâneca distrusă a gecii. Amorțeala făcea loc unei dureri puternice, pulsânde. Își îndoi mâna stângă, o ridică și durerea îi provocă o grimasă.

— Mda, m-a nimerit. Rană în mușchi. O să supraviețuiesc.

— Vrei să mă uit?

— Nu, fir-ar să fie, nu vreau să te uiți.

Ezită, făcând un gest care ar fi putut însemna o scuză. Tonul i se îmblânzi:

— RimSec sunt pe drum. Poate să aștepte.

— Am auzit mașina. A scăpat?

Ea se strâmbă.

— Da. L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm.

— Mda, suntem niște ticăloși duri, doar știi.

Apoi aerul păru să iasă din plămânii lui Marsalis ca și cum ar fi fost înțepat. Se duse la bar și așeză cu grijă revolverul pe lemnul zgâriat.

— Slavă Domnului că s-a terminat, zise cu patimă. Ai nevoie de o băutură.

— Nu, n-am, fir-ar al dracului, nevoie de băutură. A scăpat.

Marsalis se întoarse să cerceteze grămada de sticle din spatele lui. Ochii lui prinseră reflexia lui Sevgi în oglindă.

— Da, dar vezi partea bună a lucrurilor. Niciunul dintre noi nu e mort, ceea ce e o îmbunătățire al dracului de mare față de ceea ce așteptam cu zece minute în urmă.

Ea se cutremură puțin. Alungă senzația. Marsalis culese o sticlă dintre multe altele și două pahare de sub bar. Așeză paharele pe tejgheaua barului și picură în ele un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Uite, fă-mi pe plac. Mi-ai salvat viața și îți datorez cel puțin un whisky de furat. Și se pare că ți-ar prinde bine.

— Hei, mulțam mult. Ți-am salvat viața și tu îmi spui că arăt ca dracu'?

Carl întinse palma, legănând-o ca pe un avion.

— Hai să spunem că ești puțin palidă.

— Să te ia dracu'!

Luă paharul. El o imită și ciocniră foarte ușor. Rosti încet:

— Îți sunt dator, Sevgi.

Ea sorbi și înghiți.

— Să zicem că suntem chit pentru faza cu patinatorii. Nu-mi datorezi nimic.

— O, ba da. Tipii ăia din New York au încercat să mă omoare și pe mine, și pe tine. A fost autoapărare. Aici e altceva. Noroc!

Își goliră amândoi paharele. Sevgi se sprijini de bar în fața lui și simți căldura coborându-i în stomac. Carl ridică sticla, întrebător. Ea scutură din cap.

— Am spus că RimSec o să ajungă aici din minut în minut. I-am chemat cam când își făceau intrarea prietenii tăi. Aș fi năvălit înăuntru puțin mai devreme, dar îmi puneam nădejdea în niște întăriri.

— Mă rog.

Carl își privi mâinile și ea observă că tremurau puțin. Asta o făcu să simtă ceva în stomac. El ridică privirea și zâmbi.

— Oricum, bună sincronizare. Cum naiba te-ai nimerit aici?

— Te-am văzut ieșind din hotel. Eu tocmai veneam.

Arătă cu capul spre cadavrele de pe podea și continuă:

— Am văzut mașina ăstora luându-se după taxiul tău. A durat câteva secunde până am găsit și eu unul. Când am ajuns aici, i-am văzut stând afară și așteptând. Nu știam ce dracu' se petrece, ce căutai tu la marginea orașului, dacă tipii ăștia erau cu tine sau nu. Am intervenit numai când am auzit împușcături și am pus totul cap la cap. Că tot veni vorba, *ce* căutai aici?

El privi departe de ea, înspre un colț.

— Pur și simplu căutam să mă bat cu cineva.

— Da? Se pare că ai găsit o încăierare ca lumea.

El nu spuse nimic.

— Cine erau?

— Nu știu.

— L-ai strigat cumva.

În mintea ei răsări o intuiție ascuțită de polițist, obiecțiile ivite distrugând atmosfera creată.

— Atunci când a vrut să ia pistolul. Te-am auzit. „*On...*" cumva.

— Onbekend, da. Așa îl cheamă. S-a prezentat în timp ce se pregătea să mă omoare, zise Marsalis și se încruntă. Era un treisprezece.

— El ți-a spus?

— A venit vorba, da.

Ea se cutremură din nou.

— Ce coincidență!

— Nu-i așa? Apropo, *tu* ce făceai la hotel de mă urmăreai?

— A, da.

Dădu din cap, lăsând satisfacția de a fi avut dreptate să-i încălzească zâmbetul schițat:

— Venisem să-ți spun. NYPD a dat de urma celui de-al treilea patinator și l-a arestat. Zice că ținta a fost tot timpul Ortiz. Nu tu.

Marsalis clipi.

— Ortiz?

— Da. Se pare că tu și cu mine doar am fost prinși în schimbul de focuri. Asta îl cam achită pe Norton, nu-i așa? Lăsând paranoia deoparte, vreau să zic.

— Ești sigură? NYPD a verificat dacă...

— Marsalis, las-o naibii baltă.

Părea să fie din ce în ce mai obosită. Sau poate că whisky-ul fusese o idee proastă. Oricum, începuseră s-o doară ochii.

— Mai bine gândește-te să-ți ceri scuze, dacă știi cum se face. Te-ai înșelat. Sfârșitul poveștii.

— Nu te umfla în pene, Ertekin. Nu e ceva atrăgător, ții minte?

Fu nevoită să râdă, cu toată greutatea zdrobitoare a oboselii. În depărtare se auzi sirena RimSec apropiindu-se.

— Și nu caut să mi-o pun, zise ea.

— O, ba da.

Chicoti.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu, ticălos...

Tuși puternic, luată pe nepregătite de violența bruscă a accesului. Scutură din cap și constată că ochii i se umpluseră subit de lacrimi. Îl auzi pe Marsalis chicotind și el.

— Bine, poate că nu. N-aș vrea să...

Un alt fior o străbătu, mai puternic. Din cauza tusei o durea capul. Se încruntă și duse o mână la tâmplă.

— Sevgi?

Ridică privirea, adresându-i un zâmbet nedumerit. Tremurul persista; nu scăpase de el. Sirena suna acum mai tare, dar părea să fi rămas înțepenită în capul ei, iar zgomotul pe care îl făcea acolo o zgâria pe creier.

— Nu mă simt prea bine.

Din cauza șocului, fața lui deveni ca o mască.

— Cu ce te-a împușcat, Sevgi?

— Nu...

— *Ai văzut cu ce pistol te-a împușcat?*

Ocoli barul, ajungând lângă ea, în timp ce Sevgi clătina adormită din cap,

— Nu. A fugit. Ți-am spus.

O întoarse și-i prinse capul în mâini. Vocea îi era gâtuită și intensă.

— Ascultă-mă, Sevgi. Trebuie să rămâi trează. O să începi să te simți foarte obosită în următoarele...

— *O să*? zise și chicoti. Fir-ar al dracului, Marsalis, aș putea să dorm o lună chiar aici, pe podeaua asta nenorocită.

— Nu, *rămâi trează*, îi spuse scuturându-i capul. Ascultă, vin, o să ajungă aici. Te ducem la spital. Să nu leșini.

— Ce tot spui? N-o să...

Se opri pentru că observă ametită că ochii lui străluceau de lacrimi, la fel ca ai ei. Se încruntă, își simți pielea de pe față fierbinte, groasă și țeapănă și trebui să se forțeze să pună o expresie pe ea, ca atunci când împingi mâna într-o mănușă nouă, strâmtă. Scoase un sunet mic, amuzat.

— Hei, Marsalis, se bâlbâi, străduindu-se să n-o facă. Ce e? Te simți rău și tu?

Echipa de medici a RimSec o scoase pe o targă și o urcă într-un elicopter. Ea nu era prea sigură cum se întâmplase asta; acum Marsalis o ținea în brațe în barul ăla de două parale, plin de cadavre, o clipă mai târziu erau afară, în aerul rece și ea privea drept în sus, spre cerul înstelat. Starea de conștiență era ca o cortină în spatele ochilor ei, când trasă, când ridicată, apoi din nou, la loc. Încercă să-și miște capul ca să vadă ce se petrece în jurul ei, dar totul era o ceață de strigăte, lumini și figuri grăbite și preocupate. Zumzetul motoarelor elicopterului se adăuga la ceea ce acum devenise o durere cumplită de cap.

— Sevgi?

Of, Marsalis. Acolo era.

— E în regulă, domnule. Ne ocupăm noi în continuare.

— Să le spui că e un glonț Haag.

Ea nu-și putu da seama de ce țipa, poate doar ca să acopere zgomotul elicei. Nimic nu părea să se conecteze

așa cum ar fi trebuit. Se gândi că probabil pierduse foarte mult sânge.

— Să le spui să bage în ea cei mai deștepți antiviruși pe care îi au, imediat.

— Știm asta, domnule. Am anunțat deja.

Strânse ochii, orbită de sclipirea luminilor de aterizare ale elicopterului. Mișcarea o duru. Abia putu să distingă forma lui Marsalis. Îl apucase pe unul dintre paramedici de umeri și îl scutura.

— N-o lăsați să moară, striga. O să-i ucid pe toți cei pe care-i iubiți dacă o lăsați să moară.

Se zbătea, confuz. Elicopterul se mișcă, se înălță și se îndepărtă. Peste colinele orașului erau presărate luminițe – se ridicau și cădeau, orizontul se înclina. De parcă n-ar fi fost deja destul de amețită.

Părea să fi așteptat o eternitate. Nu doar porcăria asta, indiferent ce era, întregul caz *Horkan's Pride*. Întreaga poveste cu Marsalis, încercarea eșuată de a scoate ceva din asta. Apelurile repetate către tatăl ei, conversațiile bombastice, prudent politicoase, și bariera dincolo de care nu mai putea trece. Amintirile despre Ethan, lupta pentru custodie și pentru reimplantarea viitorului Murat, valurile de avocați și blestematele lor anticamere. Lupta de a-și menține credința, de a se întoarce la moschee și de a descoperi ceea ce izvora din poezia lui Rabiah și scrierile lui Nazli Valipour, răbdarea amabilă și zâmbitoare a lui Meltem. Căutarea unor motive pentru a merge înainte, care nu veneau îmbuteliate sau la pachet.

Mărșăluiau prin mintea ei ca într-o procesiune stridentă, și dintr-o dată i se făcu greață de tot, greață să mai facă eforturi.

Mai bine să urmărească legănarea și clipirea luminițelor orașului de dedesubt, să se lase purtată de val, să asculte motoarele bubuindu-și refrenul – un zgomot continuu și uniform, ca și cum ar fi stat lângă o cascadă care mirosea slab a ulei și metal încins. Cerul pieziș al nopții, senzația mării netede și negre. Nu era chiar rău, dacă te gândeai, nu era tocmai rău. Nu era greu.

Renunță să mai opună rezistență curând după aceea, alunecând pe panta propriei oboseli covârșitoare.

PARTEA A CINCEA

Acasă, la adăpost

„Problemele abordate aici sunt de interes general pentru omenire. Niciun fel de retragere privilegiată, segregare sau excludere ierarhică nu ne va ajuta să ne protejăm de valul efectelor negative care a pornit deja. Dacă suntem aroganți, nu vom reuși să înțelegem această considerație cu caracter general și să acționăm pe baza ei, cât încă mai e timp – și atunci prețul pe care îl vom plăti pentru eșecul nostru va fi teribil și va apăsa asupra noastră, a tuturor."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 43

Zorile se apropiau pe furiș de campusul Stanford, ca un pictor atent, amestecând culori în semiîntunericul monocrom de sus, trecând prin tonuri de cenușiu spre un albastru matinal curat, aruncând straturi de bej pe piatra zidurilor spitalului, unul câte unul, de sus în jos. În grădini, gardurile vii și copacii își recăpătaseră verdele și oamenii începuseră să vină pe aleile pietruite, singuri sau câte doi. Câțiva îi aruncară priviri bărbatului negru care stătea singur pe o bancă, dar nimeni nu se opri. Avea o imobilitate ciudată, care respingea orice impuls de contact uman, și ei își domoleau conversațiile când se apropiau de el. Cei care lucrau în secțiile de urgență ale centrului medical înțelegeau dintr-o privire ce însemna asta. Acel om suferea o operație chirurgicală fără anestezie – separarea lentă, ca o tăietură cu fierăstrăul, de o altă persoană aflată undeva în interiorul spitalului.

Pe autostrada 101, fâșâitul ocazional al traficului de noapte creștea până la un murmur stabil de fundal. Ciripitul păsărilor crea un contrapunct matinal pătruns de propria importanță, ca o mână de pietricele viu colorate aruncate continuu pe o bandă rulantă largă, gri. Printre ele, vocile oamenilor răsunau cu putere și frecvență crescândă, iar tălpile scrâșneau pe pietriș ca niște cazmale săpând un mormânt. Ziua asaltă zidurile pe care Carl și le ridicase în jur în orele reci, zdrobind și doborând

simplitatea priveghiului lui cu detalii umane. Înălță ochii dintre ruine cu o ură tăcută și implacabilă pentru orice putea vedea și auzi.

— Acum ești fericit?

Norton stătea în fața lui, la o distanță de la care nu-l putea atinge. Dormise pe undeva îmbrăcat; chiar și blugii Marstech îi erau șifonați.

Părea să aștepte într-adevăr un răspuns.

— Nu. Tu ești?

Pe cealaltă parte a aleii era o bancă de piatră, o pereche a celei folosite de Carl. Norton se lăsă pe ea.

— N-o să scapi ușor cu asta, zise inexpresiv. O să te bag înapoi la South Florida State. O să aranjez să fii trimis la Cimarron sau Tanana pentru tot restul vieții tale de căcat.

După cum arăta, părea că plânsese. Carl simți un mic ghimpe de invidie.

— Cum se simte? întrebă.

— Glumești, evident. *Dobitocule.*

Meshul îl scoase din starea de dezolare. Ridică o mână tremurândă, cu degetele răsfirate, spre el.

— Nu mă forța, Norton. M-ar aranja să omor pe cineva în momentul ăsta, și e posibil să fii chiar tu.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Norton privi în jos la propriile mâini, ca și când ar fi evaluat cât de potrivite sunt pentru o asemenea sarcină.

— Dar asta n-o s-o ajute pe Sevgi.

— Nimic n-o s-o ajute pe Sevgi, idiotule!

Cuvintele răstite conțineau un fel de plăcere brutală, ca mușcarea unei afte până când se sparge și sângerează:

— Nu ți-au spus? E un glonț Haag.

— Ba da, mi-au spus. Mi-au mai spus și că Stanford are cea mai bună clinică specializată în tratarea sistemului

imunitar de pe întreaga Coastă de Vest. Tehnică de ultimă oră.

— Nu contează. E un Falwell. Nimic în afară de moarte nu oprește drăcia asta.

— Renunți, nu-i așa? Al dracului de britanic.

Carl se holbă la el câteva secunde, scuipă dezgustat și își îndepărtă privirea. O femeie tânără trecu pe lângă ei împingând o bicicletă. Rucsacul mic și negru pe care îl purta avea prinsă pe el o broșă cu o față zâmbitoare, sclipind într-un galben nemilos în lumina proaspătă a dimineții. „*Orice ai fi, fii un om bun*", sugera vioi o bucățică de tinchea de deasupra insignei.

— Norton, rosti încet. Cum se simte?

Delegatul COLIN clătină din cap.

— Au stabilizat-o. Asta e tot ce știu. Există un n-djinn care urmărește evoluția virusului.

Carl dădu din cap. Rămase tăcut.

În cele din urmă, Norton îl întrebă:

— Cât mai are?

— Nu știu.

Carl inspiră adânc. Expiră tremurător.

— Nu mult.

Din nou tăcere. Din ce în ce mai mulți oameni treceau pe lângă ei, discutând intimități lipsite de importanță. Trăindu-și viețile.

— Marsalis, cum dracului a făcut rost ăla de un pistol Haag?

Acum în vocea lui Norton era o notă acută, disperată, ca a unui copil care protestează împotriva unei pedepse nemeritate.

— Sunt ilegale peste tot pe unde știu eu și incredibil de scumpe pe piața neagră. Letale, dacă ajung în mâini

nepotrivite. Nu se poate să existe mai mult de vreo două sute de oameni pe planetă care să aibă permis pentru un Haag.

— Da. Pentru oricine cu tendințe predominant masculine, ai descris obiectul perfect al dorinței.

Detaliile colaterale îl făcură pe Carl să se aprindă ca un tăciune aproape stins într-un foc, agățându-se de căldura și distragerea pe care le ofereau:

— Un pistol Haag e infinit de atrăgător pentru orice om cât de cât pasionat de armament. Un tip pe care l-am cunoscut în Texas mi-a oferit cândva o jumătate de milion de dolari pentru al meu. Bani gheață într-o valiză.

— O, uite cum e.

Delegatul COLIN își frecă fața cu mâinile, înălțându-și capul dintre degete.

— Să zicem că tipul ăsta, Onbekend, obține într-un fel oarecare un pistol Haag pentru că asta îi întărește scula. Îl ia cu el într-o situație în care riscă să fie arestat sau împușcat de RimSec, dar, exact înainte să înceapă acțiunea, el își lasă drăcovenia în *mașină*? N-are nicio logică.

— Ba da, are.

Avusese întreaga noapte la dispoziție ca să se gândească, stând pe scaun în fața sălii de terapie intensivă și analizând desfășurarea ireversibilă a evenimentelor care o aduseseră pe Sevgi Ertekin într-o capsulă medicală, de cealaltă parte a ușilor închise ermetic pentru a preveni contaminarea biologică. Găsise soluția înainte de ivirea zorilor: se holba la el ca un craniu, trăgându-l de pe coridoarele curate afară, în grădinile cu lumina lor cenușie.

— Onbekend a adus Haagul pentru mine, pentru că își închipuia că o să mă facă să ies din hotel și o să mă ducă undeva unde să-mi poată înscena sinuciderea. Nu-și permit o crimă, acum încearcă să fie discreți. Iar Onbekend

nu putea să mă sedeze, pentru că era posibil să se vadă la autopsie. Căuta să mă împingă de la spate și să mă preseze cât eram pe deplin conștient, lucru dificil cu un treisprezece. Noi nu ne speriem ușor și, în general, nu ne temem de moarte. Însă există diferite moduri de a muri. Aș fi putut încerca să fentez aproape orice armă obișnuită, indiferent cât de mici ar fi fost șansele. Nu și pistolul Haag.

— El ți-a spus asta? Că intenționa să-ți însceneze sinuciderea?

— Da, el mi-a spus.

Carl își răscoli amintirile:

— Mai presus și dincolo de ceea ce fusese angajat să facă, Onbekend mă ura. Sunt obișnuit cu așa ceva din partea altor treisprezece, e ceva standard. Dar aici era puțin mai mult. Voia să mă vadă distrus înainte de a muri. Voia ca eu să văd cât sunt de prost, cât de mult mă depășește el. Cât de demn de milă o să arăt cu creierii împrăștiați de propria-mi mână.

— Dar au renunțat la sinucidere.

— Da.

Carl inspiră din nou adânc. Amintirea disprețului lui Onbekend îl sfâșie.

— Nu au avut nevoie de ea. Eu am plecat să mă plimb prin mulțime și planul s-a schimbat. Avea să fie suficient și dacă înscenau o moarte în stradă. Nu era necesară amenințarea Haagului și ar fi fost o armă complet nepotrivită pentru a mă ucide. Onbekend a lăsat-o în mașină, folosind-o asupra lui Sevgi numai pentru că nu avea nimic altceva la îndemână.

Norton se holbă la el.

— Sunt convins că asta e o mare ușurare pentru ea.

Carl îi întoarse o privire obosită.

— Vrei să dai vina pe mine pentru asta, Norton? Îți trebuie o țintă pentru furia ta masculină impotentă? Dă-i drumul, urăște-mă. Sunt obișnuit, n-o să observ povara suplimentară. Numai să nu-ți forțezi norocul, pentru că sunt obosit și te fac bucăți dacă întreci limita.

— Dacă n-ai fi...

— Dacă n-aș fi ieșit, ar fi fost altfel. Știu. M-ar fi prins în hotel, m-ar fi scos afară, dar Sevgi Ertekin tot ar fi fost acolo când s-ar fi întâmplat pentru că, Norton, ea oricum venea la mine. Poate asta e ceea ce te roade cu adevărat, nu?

— Of, du-te-n mă-ta.

Dar o spusese obosit, privind în altă parte.

— Vrei să știi adevărul, Norton? De ce venea la mine?

— Nu, nu vreau.

— Venea să te reabiliteze.

Agentul COLIN se uită înapoi la Carl de parcă l-ar fi pălmuit.

— Poftim?

— N-am avut încredere în tine, Norton, nici cât într-un discurs prezidențial din Jesusland. În dimineața aia, patinatorii se aflau în fața locuinței lui Sevgi, iar tu erai singurul care știa unde mă aflam eu. Mi-am imaginat că plănuiești ceva ca să mă ștergi din peisaj.

— *Ce*? Eu te-am scos din închisoare, Marsalis. A fost apelul *meu*, inițiativa *mea*. De ce dracului aș...

— Hei, spune-i paranoia de treisprezece, zise Carl și oftă. Oricum, se pare că noaptea trecută Sevgi a primit un telefon de la NYPD. L-au prins pe cel de-al treilea patinator și a vorbit. Nu eu am fost țința. A fost Ortiz. Sevgi venea să-mi spună asta, pentru că nu suporta ideea ca numele tău să fie pătat.

Norton nu zise nimic.

— Te simți mai bine acum?

— Nu.

Era o șoaptă.

— Oricum, ea nu a susținut teoria asta. Mi-a retezat-o când am încercat să i-o servesc. Nu știu dacă ați fost vreodată un cuplu...

— N-am fost.

Răstit, repezit și dur.

— Bine, orice ar fi între voi, se pare că e încă destul de profund.

O tăcere lungă. Norton privi de jur-împrejur prin grădină, ca și cum ar fi putut vedea vreo explicație atârnând de un boschet sau sclipind în fântână.

— A fost polițist, mormăi în cele din urmă. E de doi ani și jumătate la COLIN, dar nu cred că se va schimba vreodată.

— Da. A fost polițist. Din cauza asta te-a susținut pe tine, partenerul ei, împotriva a tot ce i-am spus eu. Din cauza asta a ieșit pe stradă după Onbekend și din cauza asta a fost împușcată.

Din nou tăcere. Lumina directă a soarelui atingea baza clădirilor, aurea pietrișul. În aer se strecura deja puțină căldură adevărată. Un grup de studenți trecu pe lângă ei în grabă, părând să fi întârziat undeva. O femeie cu halat albastru de medic veni către ei din direcția clădirii cu unitatea de terapie intensivă.

— Care dintre dumneavoastră e Marsalis? întrebă pe un ton poruncitor.

Sub părul negru tuns scurt, trăsăturile ei asiatice erau alterate de oboseală.

Carl ridică mâna. Medicul dădu din cap.

— Veniți. Întreabă de dumneavoastră.

Norton privi într-o parte.

Formatul *v* era unul de primă mână și îi luă mai puțin decât se așteptase ca să-i păcălească sistemul nervos de variantă treisprezece să se relaxeze și să accepte iluzia. Clipi în spatele ușilor glisante de sticlă, înalte de la podea până la tavan.

De cealaltă parte se afla o grădină mai puțin aridă și stilizată decât cea în care stătuseră în lumea reală. Aici, o zonă cu vegetație luxuriantă mărginea de jur-împrejur peluza bine îngrijită, cu ferigi aplecate și frunziș bogat, având în spate copaci înalți și drepți. O pereche de scaune ușoare din lemn erau așezate în centru.

Sevgi Ertekin stătea pe unul dintre ele, îmbrăcată lejer într-un chimono albastru-ardezie, brodat cu caractere arabe, așteptând. Avea o carte în poală, dar o ținea închisă, cu degetele între pagini; avea capul aplecat, parcă ascultând. Se uita în altă parte, ca și cum cineva ar fi stat deja în cealaltă parte a grădinii, de asemenea așteptând.

Ușa de sticlă alunecă în lături fără sunet, iar el păși dincolo de ea. Mișcarea îi atrase privirea, sau poate sistemul era astfel conceput încât să anunțe sosirea vizitatorilor. Îl văzu și ridică un braț în semn de salut.

— Drăguț, nu-i așa? strigă ea. Știi, nimic nu e prea scump pentru angajații COLIN aflați în pragul morții.

— Așa se pare.

Se îndreptă spre ea și se opri, privind în jos la fața ei. Sistemul nu permisese ca vreo urmă a bolii să transpară în reprezentarea ei. Sevgi îi făcu semn:

— Așa deci. Stai jos, adaptează-te.

El se așeză.

— Presupun că arăt mai bine aici decât în realitate, spuse ea cu vioiciune, călcând pe urmele propriilor lui gânduri cu o acurateţe care îl făcu să se înfioare. Nu-i aşa?

— Nu ştiu. Încă nu m-au lăsat să intru să te văd.

— Bine, nici mie nu mi-au arătat încă o oglindă. Dar nici nu am cerut. Îmi imaginez că ideea e să te facă să te simţi cât mai bine posibil în pielea ta, sperând ca asta să-ţi impulsioneze voinţa de a trăi, să-ţi facă sistemul imunitar să explodeze şi să te scoată din unitatea lor costisitoare de terapie intensivă cât de curând e omeneşte posibil.

Se opri brusc, ca scoasă din priză, iar el văzu pentru prima dată cât de speriată era în realitate. Îşi umezi buzele.

— Bineînţeles, asta nu e o dinamică potrivită pentru mine.

El nu spuse nimic, nu se putu gândi la nimic. Un pârâu clipocea undeva, dincolo de frunziş. Două păsări mici ţopăiau prin iarbă, mai aproape de oameni decât ar fi fost posibil în lumea reală. Lumina soarelui răzbătea pieziş printre copacii din jur.

— Vine tatăl meu din New York, spuse şi oftă. Nu sunt prea nerăbdătoare.

— Bănuiesc că nici el.

Chicoti slab, un zgomot care de-abia îl depăşi pe cel al pârâului.

— Nu, presupun că nu. Nu ne-am înţeles prea bine în ultimii ani. Nu ne vedem des, nici nu prea vorbim. Nu aşa ca înainte, oricum, spuse râzând din nou, slab. O să creadă probabil că am făcut asta numai ca să-i atrag lui atenţia. Împăcarea pe patul de moarte. O adevărată divă a melodramei, nu?

Carl îşi simţi gura strângându-se, măselele încleştându-i-se cu o forţă involuntară. Avu nevoie de un efort

mult mai mare decât ar fi crezut ca să continue să se uite la ea.

— Norton e aici? întrebă Sevgi.

— Da.

Încercă să zâmbească. Parcă uitase ce mușchi să-și folosească.

— Cred că se simte oarecum jignit că ai cerut să mă vezi pe mine mai întâi.

Ertekin se strâmbă.

— Mda, mă rog. E timp pentru toată lumea, nu am așa de mulți prieteni.

El se prefăcu interesat de una dintre păsările viu colorate de la picioarele lor.

— Marsalis?

Ridică privirea ezitant.

— Da?

— Cât timp mai *am*?

— Nu știu, răspunse el rapid.

— Dar știi cum funcționează sistemul Haag, spuse, iar insistența din glasul ei era ca o implorare. Ai folosit obiectul ăla blestemat destul de des, trebuie să ai idee.

— Sevgi, depinde. Aici ești tratată cu antivirale de ultimă oră...

— Mda, la fel ca Nalan.

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Știi, nu mă poți speria mai mult decât sunt deja. Spune-mi adevărul. Nu pot să-l oprească, nu-i așa?

El ezită.

— Spune-mi dracului adevărul, Carl.

Îi întâlni ochii.

— Nu. Nu pot să-l opresc.

— Bine. Acum spune-mi cât timp mai am.

— Nu știu, Sevgi. Serios. Probabil îl pot întârzia cu ce au aici, poate reușesc să-l influențez destul ca să...

Văzu expresia de pe fața ei și se opri.

— Câteva săptămâni, zise. Vreo două luni, cel mult.

— Mulțumesc.

— Sevgi, eu...

Ea ridică o mână și îi zâmbi. Se sculă de pe scaun.

— Mă duc să mă plimb la râu. Vrei să vii? Mi s-a spus că nu trebuie să mă obosesc, nici măcar aici. Feedback stimulativ – se pare că afectează sistemul nervos aproape la fel ca realitatea. Dar cred că mi-ar plăcea să merg puțin pe jos, cât timp mai pot, zise luând cartea. Și aici e exact atâta poezie din secolul cincisprezece câtă poți suporta fără o pauză, să știi.

Citi titlul de pe cotorul antic cu legătură verde: *Grădinile înmiresmate* de Ibn Muhammad al-Nafzawi.

— E vreuna bună?

— Rețetele de afrodisiace sunt slăbuțe, dar restul e destul de profund, da. Întotdeauna am sperat că o să ajung s-o citesc într-o zi.

Din nou sclipirea de teamă în ochii ei, repede ascunsă:

— Mai bine târziu decât niciodată, corect?

Carl nu avu nici de data asta vreun răspuns, nici pentru ceea ce spusese, nici pentru ceea ce vedea în ochii ei. O urmă peste pajiște, spre apă și o ajută să dea la o parte ramurile care atârnau și împiedicau trecerea. Își făcură loc, aplecați, și ajunseră sub frunzișul scăldat în soare de pe malul unui pârâu puțin adânc. Sevgi îi urmări un timp curgerea.

— Aș vrea să-ți cer două favoruri, zise ea încet.

— Sigur.

— Vreau să mai rămâi pe aici. Știu că ți-am spus că ești liber să pleci, știu că, într-un fel sau altul, te-am alungat, dar...

— Nu-ți face griji.

Vocea i se îngroșă. Trebui să-ți înfrâneze izbucnirea de furie.

— N-am de gând să las baltă treaba asta. Onbekend e terminat. Și la fel și cei care l-au trimis.

— Bine. Dar nu la asta mă referam.

— Nu?

— Nu. Cu ceea ce s-a întâmplat acum e mai mult decât suficient ca să se păstreze cazul larg deschis. Ar fi bine să poți ajuta după ce eu... spuse făcând un gest vag către cursul de apă. Dar nu asta îți cer. E vorba, mă rog, de un lucru mai egoist.

— Trăiesc datorită ție, Sevgi, spuse el gâtuit. Pentru asta meriți multe favoruri.

Ea se întoarse. Îi atinse mâna.

Fu un șoc scurt, visceral; contactul tactil era unul dintre lucrurile pe care tehnologia încă nu reușise să le perfecționeze, iar rezultatul era că eticheta formatului tindea să îl respingă. În afara pornografiei brutale și ciudat de nesatisfăcătoare pe care o utilizase în armată, se îndoia că mai atinsese pe cineva într-un format de mai mult de cinci-șase ori în viața lui, și în cele mai multe rânduri fuseseră coliziuni accidentale. Acum simțea mâna lui Sevgi Ertekin ca printr-o mănușă, și un sentiment convulsiv de frustrare îi reaprinse tăciunii furiei lui estompate.

— Vreau să stai cu mine, zise ea.

Sevgi privi în jos, la mâinile lor întâlnindu-se, ca și cum ar fi încercat să distingă un detaliu de care nu era sigură că există.

— O să fie greu. Murat – tatăl meu – va fi prea îndurerat. Norton e prea prins în conflict. Oricine altcineva e prea departe, oricum i-am respins pe toți de când cu Ethan. N-aș ști ce să le spun. Rămâi doar tu, Carl. Tu ești curat. Am nevoie de ajutorul tău ca să trec prin asta.

„Curat?"

— Ai zis două favoruri, îi reaminti el.

— Da.

Îi dădu drumul mâinii și începu iarăși să contemple curgerea apei.

— Cred că știi care va fi celălalt.

El stătu alături de ea, urmărind râul.

— Bine, zise.

Capitolul 44

Îl aștepta pe Norton pe coridor, în afara camerei de vizită și a cubiculelor formatelor *v*. Delegatul COLIN ieși cu ochii umflați și clipind, ca și cum lumina de pe coridor ar fi fost prea puternică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse Carl.

Fața lui Norton tresări.

— Și crezi că acum e momentul?

— Starea ei n-o să se îmbunătățească, Norton. Ar fi bine să te obișnuiești să funcționezi în condițiile astea.

— Ce vrei?

— Ai citit declarația pe care am dat-o la RimSec?

— Nu, răspunse Norton închizând ochii pentru o clipă. Ba da. Am citit-o în diagonală. Ce-i cu ea?

— Cineva l-a trimis pe Onbekend să mă lichideze. E probabil același care a angajat-o pe Carmen Ren să-i fie partener lui Merrin, același care l-a adus pe Merrin înapoi pe Pământ. N-am terminat povestea, n-am terminat nici măcar pe jumătate.

Norton oftă.

— Da, mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute cu Sevgi spunându-mi exact același lucru. Nu trebuie să mai insiști și tu. COLIN o să intensifice ancheta, RimSec se ocupă deja de problemele de-aici. Chiar acum, deși...

— Nu plec acasă până nu se termină.

— Da, Segvi mi-a spus asta destul de clar.

Norton încercă să treacă pe lângă el. Carl se luptă cu dorința de a-l apuca de braț ca să-l întoarcă din drum. În schimb, făcu câțiva pași rapizi înapoi și puse brațul pe perete, astfel încât delegatul COLIN fu nevoit să se oprească. Norton strânse din dinți. Pumnii i se strânseră pe lângă corp.

— Ce vrei de la mine, Marsalis?

— Două lucruri. Întâi, trebuie să ajungi la Ortiz și să-l împiedici să mă trimită înapoi sub jurisdicția UNGLA. Am primit azi-noapte un apel de la biroul din Bruxelles și sunt foarte dornici să mă aibă din nou printre ei.

— Ortiz abia a ieșit de la terapie intensivă. Nu e capabil...

— Atunci vorbește cu oricine altcineva. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu UNGLA și în același timp și cu cei de care ascultă Onbekend.

Norton inspiră adânc.

— Foarte bine. O să-i pasez problema lui Nicholson după-amiază, când o să vorbesc cu el. Altceva?

— Vreau să apelezi Colonia. Vreau să vorbesc cu Gutierrez.

COLIN deținea o mică unitate administrativă la două străzi de centrul Oaklandului, dotată cu facilități pentru o conexiune cu Marte. Norton obținu un autocopter RimSec care să-i transporte înapoi peste golf și o limuzină COLIN care să-i preia la aterizare. Făcu totul cu autocontrolul detașat al unui om preocupat, care se îndreaptă cu mașina spre casă, pe o rută familiară. Din limuzină îl sună pe tehnicianul însărcinat cu conexiunile și iniție apelul.

Imaginea lui Sevgi cu ochii uscați, lângă pârâu, îi ardea mintea ca un fier înroșit, gândindu-se la toate lucrurile pe care ea nu le spusese. Toate lucrurile pe care nici el nu le spusese.

Birocrația din administrația poliției Coloniei de pe Marte era feroce și egocentrică.

Arestarea și interogarea lui Gutierrez fusese, prin comparație, ușoară – Colonia știa, în felul ei greoi, cum să facă asta. Dar o comunicare autorizată cu exteriorul, din arest, cu o persoană non-COLIN, era aparent ceva prea exotic ca să aibă un precedent sau o procedură prestabilită. Fu nevoie de parcurgerea a trei nivele ierarhice până să se ajungă la cineva care să facă ce spusese el. Și nici distanțele nu erau de ajutor – Marte se afla momentan la mai puțin de 250 de milioane de kilometri, iar timpul de transmisie era de aproximativ treisprezece minute și jumătate, în fiecare sens. Aproape o jumătate de oră între fiecare fază a comunicării. Părea cumva emblematic.

Marsalis patrula în afara camerei, ivindu-se din când în când în dreptul ferestrelor de la ușă, aflate la înălțimea capului. Simțea o plăcere răutăcioasă excluzându-l pe treisprezece din procedurile inițiale, un impuls despre care Norton știa cu tristețe că era echivalentul uman al obiceiului motanilor de a-și marca teritoriul pișându-se.

Era prea obosit ca să-și combată impulsul, prea furios, fără vreo țintă anume, ca să se simtă jenat de comportamentul lui. Înfrunta birocrația Coloniei cu o mânie rece și controlată, pe care nu fusese conștient că o avea, apela la rațiune atunci când putea, presa și amenința când nu avea altă soluție. Aștepta cu răbdarea unui automat în lungile tăceri ale decalajului, care punctau întregul proces. Nimic nu părea să conteze, era doar o modalitate de a amâna gândul că Sevgi avea să moară, că murea chiar atunci, în stadiile în care sistemul ei imunitar se clătina sub repetatele lovituri ale virușilor Falwell, cu vârtejul lor mutagen.

În cele din urmă îl lăsă pe Marsalis să intre. Îi cedă scaunul operațional și el se ghemui într-un fotoliu izolat într-un colț al camerei. Privea în gol, în direcția treisprezecelui care se așeza.

— Chiar crezi că asta o să meargă?

Vocea îi suna moale și nepăsătoare în propriile urechi, aplatizată de supraîncărcarea emoțională.

— Depinde, răspunse Marsalis studiind ceasul care măsura decalajul, situat deasupra ecranului și a camerei de filmat din fața lui.

— De ce?

— Depinde dacă Franklin Gutierrez vrea să continue să trăiască sau nu.

Ultimele cifre clipiră, receptorul țiui și ecranul se aprinse, cu imaginea unei camere similare de transmisie

de pe Marte. Gutierrez stătea acolo, mai curat decât ultima oară când îl văzuse Norton, târât din camera de interogatoriu. Mâna rănită îi era înfășurată într-un bandaj alb, curat, iar vânătăile de pe față și din jurul ochilor îi fuseseră tratate cu antiinflamatoare. Se încruntă puțin la cameră, aruncă o privire piezișă spre cineva care nu se vedea pe ecran, apoi își drese glasul și se aplecă în față.

— Până nu văd cine e la celălalt capăt, nu spun nimic. Clar? Dacă dobitocii ăștia își iau ghearele de pe mine, poate să ajungem la vreo înțelegere. Dar asta după ce îți văd fața, nu înainte.

Se lăsă pe spate. Semnalul de încheiere a transmisiei clipi pe ecran folosind un cod verde, iar imaginea îngheță. Semnalul online portocaliu se aprinse. Marsalis stătea privind ecranul, la fel de nemișcat ca un cadavru.

— Salut, Franklin, rosti inexpresiv. Îți amintești de mine? Sunt convins că da. Acum, că știi cine e la celălalt capăt, ascultă-mă cu atenție. O să-mi spui tot ce știi despre Allen Merrin și de ce ai contribuit la trimiterea lui acasă. Ai o singură șansă să faci asta. Nu mă dezamăgi.

Lovi maneta de control și transmisia se încheie. Deasupra capetelor lor, ceasul porni din nou.

— Iartă-mă dacă nu sunt încă impresionat, zise Norton.

Marsalis abia dacă se clinti din scaun, dar ochii i se rotiră în jur și dintr-odată, prin toată oboseala și durerea, Norton văzu acolo ceva ce îi trimise un mic fior la baza craniului, ca o apă rece trecând de jurul-împrejurul unui bazin.

Așteptară numărătoarea. Ajunse la zero, apoi reîncepu să numere minutele înainte de sosirea transmisiei de la celălalt capăt.

— Hei, omul cu loteria!

Gutierrez reapăru rânjind, dar dincolo de asta Norton putea vedea fiorul, aceeași tresărire pe care o simțise și el când Marsalis îl privise în urmă cu o jumătate de oră. Ceasul își spunea propria poveste, cu cifre portocalii, înghețate. Se scurseseră în jur de două minute și jumătate peste timpul principal de transmisie și retur – și dacă hackerul nu-și pusese cumva la punct vreun discurs pentru cameră, timpul respectiv însemna ezitare.

Gutierrez fusese încolțit, trebuia să improvizeze rapid un răspuns. Bravada suna fals ca o etichetă Tennessee Marstech.

— Da, și cum îți merge cu norocul pe-acasă, Marsalis? Ce mai faci? Îți lipsesc fetele de la clubul Dozen Up?

După care Gutierrez trecu pe quechua. Pe ecran se aprinse o subtitrare bombastică:

„Ești la o sută de kilometri depărtare de mine. E o distanță prea mare ca să faci amenințări. Ce ai de gând, vrei să te adoarmă? O să faci tot drumul până aici doar ca să mă omori pe mine? Nu mă mai sperii, Marsalis. Mă faci să râd."

Continua așa, derizoriu, construindu-și bravada. Totul se reducea la „du-te dracului și crapă."

Tot fals suna.

Marsalis urmări totul cu un zâmbet subțire, rece.

Când transmisia se încheie, se aplecă în față și începu să vorbească, tot în quechua. Norton nu cunoștea limba din *altiplano*, cu excepția numerelor de la unu la douăzeci și a câtorva denumiri de mâncăruri, dar chiar și dincolo de totala neînțelegere simți răceala de gheață venind dinspre omul negru și ceea ce spunea el. Cuvintele cădeau, foșnitoare și intense, ca niște reptile spărgând coaja unui ou.

Prin ceața somnolenței care îi amorțea treptat simțurile, Norton avu un moment de claritate atât de puternic încât știu că trebuia să fie o minciună; în acea clipă însă fu ca și cum altcineva ar fi vorbit prin intermediul lui Marsalis, de parcă ceva străvechi și nu pe de-a-ntregul uman îi folosea gura și chipul ca pe o mască și ca pe o rampă de lansare ca să se arunce pe sine peste golful dintre lumi, să se întindă și să-l apuce pe Franklin Gutierrez de gât și de inimă, ca și cum s-ar fi aflat de partea cealaltă a unei mese și nu la un sfert de miliard de kilometri de spațiu vid.

Dură ceva mai mult de un minut ca să spună ce avea de spus, dar pentru Norton întregul proces părea să se petreacă în afara timpului. Când Marsalis termină de vorbit, delegatul COLIN deschise gura să spună ceva – să spună orice, să întrerupă scârțâitul, liniștea sugerând că „ceva a părăsit clădirea"– apoi se opri observând că Marsalis încă nu apăsase butonul de transmisie. Calea de transmisie era încă deschisă, încă aștepta să fie închisă și, pentru un interval de timp care păru foarte lung, negrul se uită prin lentile și nu spuse nimic, doar privi.

Apoi apăsă butonul și, într-un fel pe care Norton nu-l putu defini, păru să se înmoaie.

Trecu un minut întreg înainte ca delegatul COLIN să-și poată găsi cuvintele.

— Ce i-ai spus? rosti el printre buzele uscate.

Marsalis tresări ca cineva trezit din somn. Îi aruncă o privire normală, umană. Ridică din umeri.

— I-am spus că o să mă întorc pe Marte și o să-l găsesc dacă nu-mi spune ce vreau să știu. I-am spus că îmi va plăti

COLIN biletul, dus-întors. I-am spus că o să-l omor pe el și pe toți cei pe care îi iubește.

— Crezi că o ia în serios?

Atenția omului negru se îndreptă din nou spre ecran. Și el, își dădu seama Norton deodată, trebuia să fie foarte obosit.

— Da. O s-o ia în serios.

— Și dacă nu? Dacă zice că blufezi?

Marsalis privi din nou spre el, iar Norton știu care va fi răspunsul înainte ca vorbele liniștite, obiective, să cadă în tăcerea camerei:

— Nu blufez.

Așteptară până când ceasul reveni la zero și încă zece minute după aceea. Niciunul dintre ei nu spuse nimic; cel puțin Norton nu putu găsi nimic de spus. Dar lipsa cuvintelor era aproape agreabilă.

Marsalis îi întâlni privirea o dată sau de două ori și într-un rând dădu din cap, ca și cum delegatul COLIN ar fi zis ceva, atât de sigur pe el, încât Norton se întrebă dacă, extenuat de suferință și oboseală, nu dăduse glas vreunuia dintre gândurile intime aleatorii.

Dacă o făcuse, nu-și putu aminti ce anume era.

Liniștea din cameră se instală în jurul lui ca o pătură, caldă și alinătoare, invitând la evadare, la ieșirea din necazuri și suferință, la alunecarea în plăcuta uitare și în somnul mult amânat...

Tresări, trezindu-se.

Clinchetul receptorului, gâtul lui țeapăn și îndurerat...

Ecranul prinse din nou viață.

Gutierrez apăru, panicat și bâlbâindu-se.

Capitolul 45

„Ești curat."

Nu-și putea da seama la ce se referise ea cu adevărat. Încercă. Trase de ițele încâlcite ale ideii, stând într-un cerc de lumină, în birourile întunecate ale COLIN și derulă înregistrarea cedării lui Gutierrez. Renunță, exasperat. Reveni și mai încercă.

„Rămâi doar tu, Carl. Tu ești curat."

Simțea contururile dure, dar era ca și cum ar fi căutat puncte de sprijin pe una dintre fețele stâncilor imposibil de înalte ale Masivului Verne. Degetele îți spuneau ce exista acolo, îți dădeau ceva de care să te ții sau pe care să te ridici, dar asta era aplicabilitatea imediată, nu forma întregului. Nu însemna înțelegere. Carl știa ce mișcări aveau să urmeze, ce însemna „rămâi tu, ești curat" în termenii a ceea ce ea voia ca el să facă, dar asta nu-i mai spunea și ce credea ea despre el, ce credea că însemnau unul pentru celălalt, așa cum o serie reușită de mișcări pe stâncile Masivului Verne nu-ți furniza o hartă topografică a versantului.

Ca pe vremuri, în casa din Osprey, cugetând asupra uneia din mantrele obscure de antrenament ale mătușii Chitra.

Ești curat.

Propoziția ticăia în capul lui ca o bombă.

Norton plecă, probabil ca să apuce să doarmă puțin înainte de a claca. Nu făcu niciun comentariu în afară de: „Ne vedem mâine dimineață". Tonul lui, dacă nu prietenos

măcar pe aproape, era ezitant, atenuat de epuizare. Cândva, în ultimele ore, tensiunea dintre ei se modificase într-un fel greu de definit și altceva se năștea ca să-i ia locul.

Carl rămase în birourile goale, ascultând înregistrarea iar și iar, privind în gol, până când etajul pe care se afla începu să se închidă pentru noapte. Luminile de deasupra se stinseră, panou după panou, și întunericul de dincolo de ferestrele imense năvăli tăcut înăuntru, să umple spațiile de lucru ca o apă întunecată.

Sistemele neutilizate trecură în standby, ecranele se blocară pe acronimul COLIN și mici luminițe roșii prinseră viață în beznă. Nimeni nu veni să vadă ce ce făcea. Ca majoritatea centrelor COLIN, birourile din Oakland erau populate continuu, dar pe timpul nopții numărul salariaților se reducea la cei de la nivelurile principale și cei care se ocupau de administrarea sistemului inteligent aflat la parter. Acolo, jos, era și paza – probabil că Norton le spusese să-l lase în pace.

Gutierrez mărturisise, în grabă și dezlânat, revenind, corectându-se, probabil mințind și înflorind pe parcurs. Oricum, rezultase o imagine.

„...cineva din *familias*... trebuia să rupă rândurile mai devreme sau mai târziu... războiul e o prostie..."

„...N-am idee, Marsalis, nu-mi dau chiar atât de multe informații... a trebuit doar să-l trec pe tip, asta fac eu, doar știi..."

La un moment dat în interogatoriul prelungit, cu pauze de câte jumătate de oră, ceva îl dăduse peste cap pe Gutierrez. Teama, promisiunea protecției COLIN, poate vreun sentiment de trădare din cauza timpului pe care îl petrecuse în arest, așteptând o salvare din partea *familiei* care încă nu sosise – un resentiment clădit din revolta

mocnită, aprinsă și în cele din urmă arzând de-a binelea... „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran, omule, un angajat, nu e ca și cum când aș avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei, de ce mi-ar spune mie ceva ce nu e nevoie să știu..."

„...da, evident cineva care are de câștigat dintr-o încetare a ostilităților cu Marte... nu e nevoie să-ți spun eu asta..."

„...da, da, să ocolesc protocoalele de andocare, să-l aduc pe tip jos, în largul coastei californiene..."

„...nu, n-au spus de ce... așa cum am zis..."

„...da, desigur că i-am arătat cum să pornească criocapsula... cum altfel să supraviețuiască prăbușirii..."

Și odată cu resentimentul, o continuă autocompătimire și justificare... „Da, futu-i, a fost un accident. Crezi că am *plănuit* să-l trimit acasă treaz? Crezi că e genul de treabă pe care s-o fac pentru că am de ales? Ar fi trebuit să se trezească la două săptămâni distanță de casă, nu de Marte... ar fi trebuit, dacă ieșea cum voiam eu. Le-am *spus* că e riscant să deconectezi n-djinnul la două săptămâni după intrarea pe traiectorie, le-am spus că s-ar putea declanșa altceva, dar de ce pizda mă-sii să asculte ei un expert, ce dracu' știe el..."

„...pentru că dacă deconectezi n-djinnul la două săptămâni de casă, COLIN Earth trimite o navă de salvare să afle ce mă-sa s-a întâmplat. Garantat. Nu vor să-și asume riscul unei catastrofe la andocare, nu-și permit publicitatea proastă. Dar dacă se deconectează la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie și apoi nava parcurge în liniște, dar corect tot drumul spre casă, atunci o să aibă încredere în sistemele auto și o s-o lase în pace. Știi cum sunt porcii ăștia când e vorba de costuri..."

Erau câteva ore bune, chiar eliminând pauzele de transmisie. Rezistența hackerului se năruise ca un dig

spart. Carl trecu din nou prin ele, iar și iar, pentru că alternativa era să înceapă să se gândească la Sevgi Ertekin. Ascultă până când ceea ce spunea Gutierrez începu să i se învârtă lin în cap, până când nu mai fu decât un simplu zgomot modulat, fără a transmite mai multe decât petele geometrice de lumină și întuneric ale ferestrelor, luminate sau nu, ale clădirilor de pe cealaltă parte a geamului.

O revăzu încă o dată intrând pe ușa barului, cu un zâmbet crispat și o dâră de sânge pe umăr și pe mânecă – nodul simțit în gât când o zărise, ușurarea când ea spusese că e în regulă...

„...sânge", spunea înregistrarea pentru a nu știu câta oară. „...nu e ca și cum aș avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei..."

Se încruntă. Apăsă butonul de pauză, derulă înapoi. ...Vorbele ininteligibile ale înregistrării date înapoi, apoi reluarea.

Gutierrez se supără încă o dată. „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran omule, un angajat, nu e ca și cum aș avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei..."

Își auzi propria voce și pe a lui Bambaren, bătută de vântul care trecea peste Sacsayhuamán.

„*Familiares* împărtășesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu știi asta."

„Da. De asemenea, împărtășiți un atașament sentimental pentru legăturile de sânge, dar..."

Se trezi dintr-odată din somnolență. Derulă din nou, ascultând încă o dată juxtapunerile pe care nu le depistase înainte.

Asta trebuia să fie.

Mai derulă puțin înapoi, căutând printre divagațiile hackerului.

„...da, evident, cineva care are de câștigat dintr-o încetare a ostilităților cu Marte... nu e nevoie să-ți spun eu asta..."

Futu-i, *trebuie* să fie. Privi revelația ca și cum s-ar fi desfășurat în explozia de lumină LCLS a lămpii de pe birou.

Imaginea lui Bambaren – cunoașterea îndeaproape a procedurilor de înțărcare din cadrul Proiectului Lawman. Greta Jurgens lăudându-se, confirmarea suavă și modestă a lui Bambaren când îi pomenise. Cele două idei se ciocniră în mintea lui.

„...Ți-ai creat o carieră de nișă coexistând cu Inițiativa, iar din ceea ce spune Greta, relația e înfloritoare."

„Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relațiile mele de afaceri."

„Nu, dar a încercat să mă amenințe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puși acum și că îi ții mai aproape."

„...cineva care are de câștigat..."

„...un atașament sentimental pentru legăturile de sânge..."

Trebuia să fie asta.

Înțelegerea a cât de aproape de mister săpa în acel moment năvăli peste valurile de oboseală și îl ameți de entuziasm.

„Tot timpul, futu-i, tot timpul am fost așa de aproape. Așteaptă să-i spun lui..."

„Sevgi."

Apoi, brusc, nimic nu mai făcea iarăși nici două parale, și tot ce îi mai rămăsese era furia.

Verifică dosarele și îl sună pe Matthew.

— Gayoso, zise hackerul, de parcă ar fi gustat numele. Bun, dar s-ar putea să dureze ceva, mai ales dacă s-au ascuns lucruri, așa cum spui tu.

— Nu mă grăbesc.

O mică pauză la celălalt capăt al liniei.

— Nu-i stilul tău, Carl.

— Nu, răspunse și își privi reflexia în geamul biroului, făcând o grimasă. Presupun că nu e.

Din nou liniște. Lui Matthew nu-i plăceau schimbările, cel puțin nu printre colegii săi umani. Carl îi putea simți disconfortul prin intermediul conexiunii.

— Îmi pare rău, Matt. Sunt cam obosit.

— Matthew.

— Da, Matthew. Încă o dată îmi pare rău. Ți-am spus, sunt obosit. Aștept să văd cum merg niște lucruri pe aici, așa că nu mă grăbesc cu asta. Atât am vrut să spun.

— Bine, zise Matthew și vocea îi deveni din nou veselă, ca și cum ar fi apăsat pe un întrerupător. Auzi, vrei să afli un secret?

— Un secret?

— Da. Informație confidențială. Vrei să afli?

Carl se încruntă. Nu folosea prea des sistemul video când vorbea cu Matthew; în primul rând, hackerului nu părea să-i placă prea mult, iar în al doilea rând, apelurile erau de obicei pur funcționale, astfel că părea inutil. Însă acum, pentru prima dată, își dorea să poată vedea fața lui Matthew.

— Informațiile confidențiale sunt de obicei motivul pentru care te sun, zise prudent. Așa că da. Hai să auzim.

— Ai probleme cu biroul din Bruxelles. Gianfranco di Palma e foarte supărat pe tine.

— Ți-a spus el asta?

— Da. Mi-a spus să nu mai comunic cu tine, nu înainte să te întorci din Rim.

Furia se insinuă lent prin stomacul lui Carl.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa.

— Observ că nu faci ce ți-a spus.

— Bineînțeles că nu, zise Matthew senin. Eu nu lucrez pentru UNGLA, eu fac parte din grupul de legătură interagenții. Iar tu ești prietenul meu.

Carl clipi.

— E bine de știut, rosti în cele din urmă.

— M-am gândit că o să fii mulțumit.

— Uite ce e, Matthew...

Furia se transforma, colorându-se în ceva cu totul diferit. Valul de înțelegere de mai înainte părea să se retragă, alungat de noua stare de lucruri.

— Dacă di Palma mai vorbește cu tine...

— Știu, știu. Nu-i spun că o verific pe Gayoso pentru tine.

— A, da.

Acum avea un sentiment neplăcut de disconfort:

— Dar să-i spui și că suntem prieteni, bine? Că ești prietenul meu.

— Știe deja asta, Carl. E evident și numai dacă te uiți la...

— Ei bine, s-ar putea să nu fi fost prea atent, știi. Tu să-i spui că ești prietenul meu. Spune-i că eu am zis asta și că ți-am spus să-i transmiți asta, zise Carl privind posomorât în noaptea de afară. Ca să-i fie clar.

Puțin mai târziu ieși din clădire, căutând un taxi care să-l ducă înapoi la hotel. Merse pe jos prin răcoarea serii, călcând pe marile dreptunghiuri succesive de lumină străvezie de culoare violet, revărsată din panourile LCLS de deasupra. Semăna cu traversarea unui șir de mici scene de teatru, fiecare luminată pentru un spectacol pe care el

refuza să-l ofere. Capul îi era înceţoşat de lipsa de somn. Un vârtej epuizant dinăuntru, care nu voia să se dea bătut, căutând, cu o furie crescândă, să-şi facă loc.

„Dobitocul de di Palma."

Nu-şi dădu seama câtă furie i se citea pe faţă până nu se ciocni cu o animatoare stradală care venea din sens opus, cărând ceva ce semăna cu o grămadă de gunoaie. Se loviră umăr în umăr şi trupul lui masiv o trânti pe jos. Gunoaiele zdrăngăniră şi se împrăştiară pe pavaj. O roată de oţel de la o bicicletă de copil se rostogoli sclipind în lumina LCLS, lovi bordura şi se răsturnă în rigola de dincolo. Femeia ridică ochii spre el, din locul în care căzuse, cu o expresie ursuză pe faţa pictată.

— De ce nu...

Şi glasul i se stinse.

El stătu o clipă, privind tăcut în jos la clovnul cu mască stridentă şi perucă arămie şi rigidă de paj, apoi îşi dădu seama că ţinea gura strânsă, cu fălcile încleştate de o mânie nedescărcată faţă de di Palma, de Onbekend, de întreaga serie de ţinte pe care încă nu le putea distinge bine.

„Da, şi niciuna dintre ele nu e fata asta. Adună-te, Carl."

Mormăi şi îi întinse mâna.

— Scuză-mă. N-am fost atent. E vina mea.

O ridică în picioare. Teama rămase în privirea ei şi îşi smuci mâna imediat ce se sculă. Se duse ca s-o ajute să-şi adune piesele decorului ei de pe jos şi o văzu cum tresare, încă îi mai era frică de negrul mare de pe strada pustie, cu panouri violet. O nervozitate nedomolită se aprinse în el.

— Te las cu astea, îi spuse scurt.

Avu senzaţia că ea îl urmărea îndepărtându-se. Ceva îl neliniştea în legătură cu întâlnirea, dar nu se osteni să

prindă firul. Un taxi trecu pe strada suspendată de deasupra și el strigă și-i făcu semn. Senzorii îl înregistrară și taxiul făcu o întoarcere abilă prin trafic, de o perfecțiune mecanică, oprindu-se calm ca să-l ia. Ușa se deschise în afară.

Interfața generică feminină prinse viață.

— Bine ați venit la Merritt Cabs. Care este...

— Red Sands International, spuse brutal.

— Lanțul Red Sands operează pe ambele laturi ale golfului. Unde doriți?

— San Francisco.

— În tranzit, zise blând interfața.

Trăsăturile echilibrate – gândurile i se îndreptară din nou spre Carmen Ren și frumusețea ei generică de Rim, blândețea...

„Clovnul."

„Blestematul de clovn."

— Oprește, se răsti.

Taxiul opri. Carl se luptă cu ușa.

— Vrei să mă lași, dracului, să ies?

— Nu ați achitat taxa de pornire, zise timid interfața taxiului. Indiferent de traiectorie, Merritt Cabs își rezervă...

— Mă întorc, *mă întorc*, fir-ar al dracului. Rămâi aici.

Ușa se deschise. Sări afară și fugi până la intersecție. Înainte să ajungă la colț, știa deja ce avea să găsească. Coti oricum în viteză, apoi alergă înapoi pe linia panourilor violete, către blocul COLIN.

Strada era goală, așa cum știa că va fi. Tot felul de lucruri zăceau pe jos exact acolo unde căzuseră. Roata de bicicletă, căzută într-o parte, stătea în rigolă. Femeia cu fața pictată dispăruse.

Se răsuci, scanând strada în ambele direcții.

Scene pale, străvezii, luminate ca pentru spectacol, înșiruindu-se în ambele sensuri. Rămase sub cascada violetă a LCLS, absolut singur. Sentimentul năucitor a ceva ireal. Pentru o fracțiune de secundă se aștepta s-o vadă pe Elena Aguirre plutind către el, deasupra benzilor înguste de penumbră care delimitau panourile luminoase.

...Venită în cele din urmă să-l caute.

Capitolul 46

În grădină, trecură în revistă evenimentele.

Era alegerea lui Sevgi Ertekin: voia să fie ținută la curent. „La dracu', încă e cazul meu", replicase încordată la protestele lui Norton. Carl bănuia că pentru ea era mai bine decât să contemple ceea ce avea să urmeze, iar ea părea fie să fi terminat cartea lui al-Nafzawi, fie să se fi săturat de ea. Așa că stăteau pe scaunele de lemn în lumina blândă a soarelui, ascultau pârâul din spatele lor și se purtau cu toții de parcă Sevgi n-ar fi fost pe moarte.

— A dracului față pictată, explodă ea când Carl îi povesti despre întâlnirea din seara trecută. Târfa mi-a făcut și mie exact același lucru pe *Bulgakov's Cat*. S-a izbit de mine, venind din spatele unui pilon de susținere. Ea trebuie să fi fost. De ce naiba face asta?

— Interceptează convorbirile, spuse Carl. M-am întors la Alcatraz aseară, imediat după aceea. Am declanșat toate alarmele când am încercat să cobor în încăperile ecranate. Mi-au scos un microfon înfipt în geacă. De mărimea unei firimituri de pâine, cu o carcasă de camelocrom. Se lipește la impact și are o baterie care, practic, ține la nesfârșit.

— Atunci ar trebui să fie unul și pe hainele mele.

— Cel mai probabil, da.

— Deci Ren e încă în joc? întrebă Norton încruntându-se. N-are prea multă logică. Ar fi trebuit să fugă. În Freeport, să-și facă rost de o identitate și de o față nouă.

Carl clătină din cap.

— E mult mai deșteaptă. De ce să-și facă o operație dificilă când poate să-și trântească un strat de vopsea pe față și o perucă?

— Mda, făcu Sevgi acru. Ai idee câți animatori stradali există în oraș? Îi vezi peste tot.

— Asta nu răspunde la întrebarea ce face ea pe aici, zise Norton. Dacă sarcina ei inițială era să-l sprijine pe Merrin, aș zice că a rămas fără slujbă.

— V-am spus că nu s-a terminat, zise Carl. L-am rezolvat pe Merrin puțin cam devreme, dar în afară de asta, cel care a aranjat lucrurile continuă exact conform planului.

Norton îi aruncă o privire ambiguă.

— Da, dar conform *cărui* plan? întrebă Sevgi. Ai spus că Gutierrez pretinde că l-a trimis pe Merrin înapoi ca asasin al *familiei* – să răzbune crimele violente din anii '70. Manco Bambaren participă la acțiune pentru că îi e utilă o schimbare de lider, având astfel șansa să-și facă relații în corporațiile Inițiativei. Apoi, în loc să-i doboare pe boșii din Lima, Merrin ucide la întâmplare vreo douăzeci de cetățeni în Jesusland și Rim. Nu se leagă deloc.

— Gutierrez *credea* că trimite acasă un asasin pentru *familia*.

Carl acceleră, pregătind revelația.

— Dar, evident, aici există un alt plan. În primul rând, Bambaren e legat de treaba asta prin ceva mai mult decât interesele de afaceri.

Norton înălță din nou o sprânceană.

— Adică?

— Adică mama donator genetic a lui Merrin, Isabela Gayoso, este și mama adevărată a lui Manco Bambaren. Bambaren și Merrin erau frați. Mă rog, pe jumătate.

Sevgi se îndreptă în scaun, holbându-se la el.

— Nu se poate.

— Mă tem că da. Isabela Rivera Gayoso, o mamă săracă din Arequipa, a dat material genetic unei unități medicale a armatei SUA care scotocea pe acolo împreună cu Elleniss Hall Genetech. Cred că au plătit-o cu cincizeci de dolari. Și-a dat cel de-al doilea nume de familie, al mamei ei, probabil pentru că îi era rușine. Se pare că a dat și un SIN fals, pentru că cel din dosarele Elleniss Hall nu duce nicăieri. Sau poate l-au încurcat ei pe undeva. Cred că pe atunci nu erau așa pedanți când venea vorba despre păstrarea riguroasă a datelor. Oricum, întregul proiect era neoficial. Pe hârtie, Proiectul Lawman nu exista.

— Nu cred asta, zise Norton plat. Cercetările n-djinnilor ar fi descoperit.

— Da, posibil, dacă nu ar fi existat atâta confuzie deliberată în informații, tot timpul. După cum ți-am spus când m-am alăturat vouă, Sevgi, pe atunci toți eram fantome. Nimic concret, niciun lucru pe care un jurnalist ultrazelos să-l poată descoperi. Și s-a folosit tehnologie n-djinn ca să semene confuzie, așa că e ceva serios. Când a apărut Jacobsen, o parte din ceață s-a ridicat, dar cea mai mare parte a dosarelor Proiectului Lawman încă aparțin Republicii Confederate, iar ei nu au cooperat deschis pe vremea când UNGLA își făcea aranjamentele. Cercetătorii noștri sub acoperire dădeau mereu peste câte un mic secret murdar pe care armata SUA îl îngropase, uitând de el.

— Dacă e adevărat, cum ai aflat tu toate astea?

— L-am întrebat pe unul dintre cercetătorii sub acoperire. A verificat niște lucruri pentru mine noaptea trecută – în Europa era ziuă – și m-a căutat de dimineață, chiar înainte să se culce. El spune că i se pare că și la celălalt capăt lucrurile sunt ascunse – făcătură ieftină de hacker – probabil Bambaren a încercat să îngroape o afacere de familie neplăcută atunci când a început să fie o persoană influentă. Faptul că mama lui a cooperat cu armata *gringo*, și-a desfăcut picioarele pentru ei până la ovare, ca să spunem așa – ei bine, nu e tocmai ceva bun în biografia ta dacă vrei să ajungi sus în *familias* de acolo.

Norton pufni.

— Tot nu pot să înțeleg cum de cercetătorul ăla al tău a putut face ceva ce n-djinnii noștri n-au putut.

— Păi ar fi câteva motive. Mai întâi că eu am luat-o de la distanță. Ceva din ce mi-a spus Bambaren, ceva despre sânge, o intuiție pe care am avut-o. Am pornit de la presupunerea asta și i-am cerut omului care făcea investigații pentru mine s-o caute pe Gayoso. Aveam deja niște contacte. N-djinnii voștri ar fi lucrat altfel, probabil ar fi cercetat fluxul de date avându-l pe Merrin ca punct de pornire, apoi ar fi folosit un filtru pentru relevanță și o urmărire mai detaliată. N-djinnii nu sunt umani, ei nu fac salturi cognitive așa, ca noi. Cum am spus și săptămâna trecută, intuiția Yaroshanko e un lucru minunat, dar mai trebuie să ai ceva ca să triangulezi. Plasa întinsă de n-djinnii voștri e la fel de bună pe cât sunt de bune filtrele alese, și ele bănuiesc că au fost legate de Marte sau de Statele Rim.

— Da, și de Lawman.

— Sigur, și de Lawman. Dar gândiți-vă ce înseamnă asta – chiar credeți că un n-djinn care efectuează o căutare în cadrul protocoalelor Proiectului Lawman ar da vreo

atenție sursei materialului genetic? E vorba despre oameni care nu și-au întâlnit niciodată copiii, nu au avut nimic de-a face cu ei. În cazul lui Gayoso, vorbim despre cineva care nici măcar nu s-a aflat în aceeași țară, nu s-a apropiat la mai puțin de o mie de kilometri de ceea ce au făcut ei cu ovulul donat de ea. Materialul genetic e al naibii de ieftin, chiar și acum, când Jacobsen a venit în forță. Pe atunci însemna mai puțin decât nimic. Nicio mașină nu ar considera asta drept o pistă care merită urmărită; nu ar trece nicidecum prin filtrele pentru continuarea analizei. Trebuie să știi *dinainte* că genele transmise de Isabela Gayoso fiului ei sunt importante, ca să pui n-djinnul să facă o legătură. Și după cum am spus, ea nu s-a aflat niciodată în apropierea lui.

Norton se încruntă.

— Stai așa. A fost o acțiune în Bolivia, nu-i așa? Prin '88, '89?

— '88, zise Sevgi. Argentina și Bolivia. Dar e un punct disputat, multe informații spun că s-ar putea ca el să nu fi fost deloc acolo. De asemenea, îl plasează cam în același timp la comanda unui pluton din Kuweit City.

— Da, dar dacă el *a fost* acolo, declară Nortun subit entuziasmat, asta ar fi un punct de contact. Poate atunci află Bambaren că are un frate despre care nu știa, și...

— Și ce, Tom? zise Sevgi și scutură iritată din cap. Se întâlnesc, beau câteva beri, iar Merrin se întoarce la misiunile lui de pacificare urbană din Rim. Șase ani mai târziu pleacă pe Marte, și la *doisprezece* ani după aia o *familia* de pe Marte coace o răzbunare excentrică, un plan de asasinare, îl alege pe Merrin să facă treaba, iar Merrin vine și spune: „Hei, am un frate pe Pământ care ne poate

ajuta." Haide, că nu-i așa. Trebuie să fie altceva, ceva care se leagă mai strâns.

— Probabil că este, spuse Carl. Am zis că sunt câteva motive pentru care n-djinnii voștri au eșuat și investigatorul meu nu. Al doilea motiv este că au mai fost ascunse informații, și s-a întâmplat mai recent decât toată istoria asta antică. Cineva este extrem de preocupat să țină ascunsă întreaga afacere.

— Cineva care se folosește de Carmen Ren, cugetă Sevgi. O ține în alertă.

— E un punct de vedere, admise Carl.

— Ți-au distrus microfonul?

— Nu, încă îl mai au. Am putea încerca să-l facem iar să funcționeze, presupun. Să vedem dacă o putem atrage pe Ren. Dar nu cred să meargă, e mult prea deșteaptă. După atâta tăcere, o să-și dea seama că a fost descoperit.

— Deci, ce ne rămâne? întrebă Norton.

— Ne rămâne Bambaren, zise Carl posac. Ne ducem acolo și-l înghesuim până ne spune ce vrem să știm.

— Și Onbekend? întrebă Sevgi, cu o sclipire stranie în ochi.

Tăcere. Norton se grăbi s-o umple:

— Am verificat ieri. Am vorbit cu Coyle. Nu există nicio înregistrare care să se potrivească descrierii voastre. Dar *Onbekend* e un nume olandez, se pare că administrația apela la el în cazurile celor care nu aveau un nume de familie definitiv pe care să-l treacă în documente, spuse și se strâmbă. Înseamnă „necunoscut".

Râsul lui Sevgi se transformă în tuse.

— O, grozav.

— Da, se pare că și câțiva indonezieni s-au ales cu el în ultimul secol, pentru că nu aveau nume de familie în

sensul în care olandezii înțeleg conceptul. E destul de comun pe Coasta Pacificului...

Se opri, pentru că tusea lui Sevgi nu se stinsese. Crescuse, intensificându-se și scuturând-o, un feedback de la stimulii din format care declanșau reacții la ceea ce se întâmpla în realitate pe patul ei de spital. Forța tusei o făcu să se îndoaie în scaun, apoi imaginea îi pâlpâi, apărând și dispărând, după cum i se schimba concentrarea mentală. Carl și Norton se uitară unul la altul în tăcere.

Imaginea lui Sevgi mai pâlpâi o dată, apoi se stabiliză. Respiră greu și păru să-și recapete controlul.

— Ești bine, Sev?

— Nu, Tom, la dracu', nu sunt bine, zise respirând adânc. Sunt *pe moarte*, da? Scuze dacă asta creează probleme.

Carl se uită din nou la Norton, surprins el însuși de tresărirea subită de simpatie pe care o simți față de celălalt bărbat.

— Poate ar fi bine să facem o pauză, spuse încet.

— Nu, e... zise Sevgi închizând ochii. Îmi pare rău, Tom. A fost urât din partea mea. Acum sunt bine. Hai să ne întoarcem la Onbekend.

Se întoarseră, într-un fel, dar incidentul rămase între ei ca o prezență. Conversația curgea lent, deveni rezervată, iar în cele din urmă se stinse. Sevgi nu-l putea privi în ochi pe Norton, stătea doar și își frângea degetele în poală până ce, în final, delegatul COLIN își drese glasul și se retrase, sub pretext că trebuie să sune la New York. Dispăru cu o ușurare vizibilă. Carl rămase și aștepta.

Ea continua să-și frângă degetele. În cele din urmă, ridică privirea spre el.

— Mulțumesc că ai rămas, zise moale.

El făcu semn din cap spre grădina din jur.

— E mai bună decât grădina pe care o au afară. E prea aridă, prea stilizată. Asta e foarte britanică, mă face să mă simt acasă.

Obținu un râs scurt, dar de data asta gestionat cu grijă.

— A venit tatăl tău?

— Da, aprobă smucind din cap. A intrat să mă vadă azi-dimineață, înainte să ajungeți tu și Tom. În lumea reală, la spital. I-au dat un loc în dormitoarele personalului. Amabilitate profesională.

— Sau influență COLIN.

— Mda, mă rog. Și asta.

— Cum te-ai înțeles cu el?

Ea clătină din cap.

— Nu știu. El, știi, a plâns mult. Amândoi am plâns. Și-a cerut scuze pentru toate certurile din cauza lui Ethan, pentru că ne-am îndepărtat, pentru multe alte lucruri. Dar...

— Da.

Se uită la el.

— Sunt foarte speriată, Carl.

— Cred că ai dreptul să fii.

— Eu... știi, am mereu visele alea în care totul e o greșeală. Nu e de fapt un glonț Haag. Sau nu e așa de rău cum credeau, au un antiviral care poate face față. Sau totul n-a fost decât un vis și o să mă trezesc înapoi în New York, auzind zgomotele din piață.

Lacrimile îi curgeau din ochi. Glasul ei atinse o tonalitate disperată, chinuitoare.

— Și apoi mă trezesc cu adevărat, și sunt aici, în nenorocitul ăsta de pat, cu sondele, și monitoarele, și tot

echipamentul în jurul meu, ca niște rude pe care nu vreau să le văd. Și mor, fir-ar al dracului, *mor*, Carl.

— Știu, zise el, și vocea goală îi sună stupid în propriile urechi.

Căută amorțit să-i spună ceva, să-i vină în întâmpinare.

Ea icni.

— Întotdeauna am crezut că va fi ca o trecere, ca atunci când stai în fața unei uși prin care trebuie să pătrunzi dincolo. Dar nu e așa. Nu e. E ca un căcat de zid venind spre mine și eu sunt legată de scaun, nu mă pot mișca, nu pot nici să ating vreun buton, nici să scap. O să rămân acolo și o să *mor*.

Dinții i se încleștară la ultimul cuvânt. Privi în gol, peste grădină, la frunzișul de la marginea pajiștii. Mâinile așezate în poală i se strânseră. Pumni desfăcuți, strânși din nou. El o privi și așteptă.

— Nu vreau să te duci după Bambaren și Onbekend, spuse ea încet, fixând în continuare frunzișul bătut de soare. Nu vreau să ajungi ca mine, așa.

— Sevgi, toți ajungem așa mai devreme sau mai târziu. O să te ajung din urmă.

— Da, dar sunt diverse moduri de a mă ajunge din urmă. Nu recomand metoda gloanțelor Haag.

— Mă pot descurca cu Onbekend.

— Poți, sigur, răspunse întorcându-și privirea către el. Ultima dată când te-ai pus cu el, din câte îmi amintesc, a trebuit să dau buzna și să-ți salvez viața.

— Bine, o să fiu mai atent de data asta.

Scoase un sunet reținut care ar fi putut fi tot râs.

— Nu-nțelegi, nu-i așa? Nu mă tem că Onbekend ar putea să te omoare. E ceva mai egoist, Carl. Mă tem că n-o

să te mai întorci. Mă tem că o să mă părăsești aici, să mor puțin câte puțin, fără nimeni care să mă ajute.

— Ți-am spus deja că o să rămân.

Ea nu-l asculta. Nu se mai uita la el.

— Am văzut-o pe verișoara mea murind așa, pe când eram copil. Virus cu transmitere sexuală, unul dintre cele hiperevoluate, l-a luat de la un soldat, în Orient. Nu s-a putut face nimic. Nu vreau să trec prin asta. Nu așa cum a trecut ea.

— Bine, Sevgi. Bine. Nu plec nicăieri. Sunt aici. Dar cred că e timpul să mă lași să te văd în realitate. În spital.

Ea se cutremură. Scutură din cap.

— Nu, nu încă. Încă nu sunt pregătită pentru asta.

— Dacă stai în format *v*, sistemul tău nervos o să fie suprasolicitat. Foarte stresat.

Sevgi pufni.

— Asta e tot ce știți. Vreți să știți ce e stresul? Vă spun eu. Înseamnă să zac acolo, pe patul ăla blestemat, holbându-mă în tavan și ascultând mașinile la care m-au legat, să-mi simt plămânii îmbâcsindu-se și toate acele înfipte în mine, să mă doară fiecare porțiune de corp pe care o pot simți și să nu mă pot mișca decât dacă vine cineva s-o facă în locul meu. Comparativ cu asta – gesticulă slab înspre grădină – aici e paradisul.

Privi un timp în tăcere ramurile atârnând.

— Se spune că e o grădină, șopti. Știi, paradisul. O grădină plină de fructe și ape susurând.

— Și fecioare. Corect? Șaptezeci de fecioare pentru fiecare, cam așa ceva?

— Nu dacă ești femeie. Oricum, asta e pentru martiri, zise și se strâmbă. *Oricum*, e o porcărie. Propagandă islamică post-Coran, pentru proști. Nimeni din lumea

musulmană modernă cu doi neuroni rămași să se frece între ei nu mai crede rahatul ăsta. Și oricum, cui îi trebuie o fecioară? Trebuie să le înveți totul. Ca și cum ai face sex cu un manechin cu circuitele de mișcare întrerupte.

— Sună ca și cum ai vorbi din experiență.

Se agață de schimbarea de subiect, bucuros de ocazie.

Obținu un surâs chinuit din partea ei.

— Am dresat unul sau doi la vremea mea. Tu?

— Nu, din câte știu.

— Nu e foarte umanitar din partea ta. Cineva trebuie să facă și asta.

Carl ridică din umeri.

— Știi, poate tot o să mai am ocazia să-mi fac partea, mai târziu în viață.

Zâmbetul ei se stinse, pălind la menționarea viitorului, ca un nor pe deasurpa pajiștii însorite. Se cutremură și se ghemui puțin în scaun. Carl se blestemă pentru scăpare.

— Am citit undeva – zise Sevgi încet – că peste treizeci sau patruzeci de ani vor exista formate *v* atât de puternice încât o să poți trăi în interiorul lor. Știi, n-djinnul îți copiază pur și simplu întreaga minte în program și apoi te rulează ca pe o parte din sistem. Doar sedezi corpul și treci dincolo. Se spune că o să poți continua să trăiești acolo și după ce corpul moare. Patruzeci de ani cică, poate nici măcar atât, adăugă cu un zâmbet deznădăjduit. Puțin cam târziu pentru mine totuși, nu-i așa?

— Hei, tu n-o să ai nevoie de porcăria asta, îi zise în timp ce se străduia să găsească un răspuns. Tu mergi în rai, nu? În paradis, cum spuneai.

Ea clătină din cap.

— Nu cred cu adevărat în paradis, Carl. Dacă vrei să știi adevărul, părerea mea e că niciunul dintre noi nu crede

cu adevărat. În sinea noastră, acolo unde contează cu adevărat, cred că știm cu toții că e o prostie. De asta suntem toți atât de hotărâți să răspândim vestea cea bună, să le-o băgăm altora pe gât. Pentru că, dacă nu reușim să-i facem pe alții să creadă, cum să zdrobim îndoiala din noi? Iar acea îndoială e rece.

Se uită la el, tremurând. Glasul îi scăzu până la o șoaptă.

— Ca în noiembrie, în parc, știi tu. Ca iarna care se apropie.

Carl se ridică și se apropie de locul unde stătea ea și încercă cum putu mai bine s-o țină în brațe. Senzația grosolană că atingea niște mănuși, o catifea strivită, nimic real. Nu simțea nicio căldură, dar ea se înfioră din nou când el o trase aproape și îi sprijini capul pe pieptul lui ca să nu vadă că maxilarul i se încorda, iar gura îi devenise o linie cu margini coborâte, feroce.

„Ca iarna care se apropie."

Capitolul 47

Sevgi trăi încă patru zile.

Au fost cele mai lungi zile pe care și le amintea, de la săptămâna în care o așteptase pe Marisol să se întoarcă, crezând cumva că ea o s-o facă, în ciuda a tot ce îi spuseseră unchii. La fel ca acum, în spital, și-atunci stătuse golit de gânduri, desprins de toate, ore în șir, privind în gol în timpul cursurilor la care înainte excelase.

Primise bătăile și pedepsele unchilor cu o stoică lipsă de reacție, la limita catatoniei – nu avea niciun sens să se lupte, o știa, n-ar fi făcut decât să-și atragă și mai multe

pedepse. Antrenamentul de management al durerii cu mătușa Chitra venise tocmai la timp.

Mulți ani mai târziu, se întrebase dacă acel anume curs nu fusese cumva programat special în lunile dinaintea îndepărtării mamelor surogat. Nu se întâmplau prea multe la Osprey 18 fără o planificare atent gândită. Iar durerea, după cum le spunea Chitra la începutul orelor, vine în multe forme. „Durerea e de neevitat", zicea zâmbind ușor grupului lor și scuturând oficial mâna fiecăruia. Avea ceva deosebit față de ceilalți profesori, acea femeie mică, cu trăsături acviline și pielea ca un aliaj de cupru ars în foc, cu păr negru, scurt, cu o siluetă care transmitea semnale vag înțelese de hormonii lor prepuberi, și mâini cu bătături aspre, care le spuneau acelorași hormoni exact cum ar trebui să se comporte în preajma ei. Strânsoarea ei era fermă, privirea directă și evaluatoare. „Durerea e peste tot în jurul nostru. Îmbracă multe forme. Treaba mea este să vă învăț cum să recunoașteți toate aceste forme, să le înțelegeți și să nu permiteți niciuneia să să țină departe de scopul vostru." Carl își învățase bine lecțiile. Reacționase la brutalitatea calculată pe care i-o aplicau unchii exact ca și cum ar fi fost vorba despre exemplele mătușii Chitra. Știa că n-o să-i facă nimic grav pentru că tuturor copiilor de la Osprey 18 li se spusese, în mod repetat, cât de valoroși erau. Mai știa și că unchii preferau să nu folosească prea mult violența fizică. La Osprey, violența fizică nu fusese niciodată preferată ca metodă de disciplinare, fiind folosită numai pentru pedepsirea abaterilor grave privind respectul și supunerea, și numai ca ultimă variantă. Dar Carl refuzase pur și simplu să îndeplinească orice altă sarcină pe care o primise drept pedeapsă în acea săptămână. Mai rău, le scuipase refuzul în față, savurând nesupunerea așa

cum i se întâmpla cu durerea pe care o simțea când se forța alergând sau cățărându-se pe stânci. Iar când sosea violența calculată, el o îmbrățișa, folosindu-se de antrenamentul Chitrei ca de legăturile unui ham și înfruntându-și unchii cu o furie oarbă la care ei nu se puteau alinia.

În final, Chitra fusese cea care îl făcuse să se dezmeticească, și tot ea îi oferise sprijinul necesar. Venise la el într-o după-amiază cenușie, când stătea, învinețit și cu gura plină de sânge, cu spatele îndurerat proptit de o magazie de lângă helipad. Ea rămăsese un timp fără să spună nimic, apoi se apropiase, cu mâinile băgate în buzunarele salopetei. Încercase să privească pe lângă ea, se mișcase într-o parte, dar îl durea prea mult ca să păstreze poziția. Ea nu se clintise.

În cele din urmă fusese nevoit s-o privească în față.

„Care-i scopul tău, Carl?" întrebase ea calm. Nici tonul, nici felul în care îl privea nu arătau că l-ar fi judecat; era o simplă întrebare. „Îți înțeleg durerea, văd în ce moduri ai încercat s-o exteriorizezi. Dar ce urmărești?"

El nu răspunsese. Privind în urmă, probabil că ea nici nu se așteptase să primească vreun răspuns. Dar după plecarea ei își dăduse seama – își permisese să-și dea seama – că Marisol nu avea să se întoarcă vreodată, că unchii îi spuneau adevărul și că nu făcea decât să irosească timpul lui și pe al tuturor.

Așteptarea cu Sevgi era diferită. O avea acolo, cu el. Avea un scop.

Și totuși avea s-o piardă, fir-ar să fie!

Îl întâlni pe tatăl ei în grădină – un turc înalt și grizonat, cu umeri puternici și aceiași ochi de tigru ca ai fiicei lui. Nu purta mustață, dar o miriște deasă i se ridica pe

obraji și pe bărbia despicată și nu își pierduse părul odată cu înaintarea în vârstă. Probabil fusese un bărbat foarte arătos în tinerețe, și chiar și acum – Carl estimă că trebuia să aibă vreo șaizeci de ani –, așezat pe banca de piatră bej și privind fix fântâna, răspândea o autoritate tăcută, carismatică. Purta un costum simplu, de culoare închisă, care se potrivea cu cămașa groasă de lână de dedesubt și cu urmele vinetii de oboseală de sub ochi.

— Tu ești Carl Marsalis, rosti când Carl ajunse lângă bancă.

Nu era nici urmă de interogație în tonul lui. Vocea îi suna puțin răgușit, dar era de o fermitate de fier. Dacă plânsese, o ascundea bine.

— Da, eu sunt.

— Sunt Murat Ertekin, tatăl lui Sevgi. Te rog, ia loc lângă mine.

Făcu semn spre spațiul gol de pe bancă, de lângă el, și-l aștepta să se așeze.

— Fiica mea mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine.

— Ai vrea să-mi spui ce anume?

Ertekin îi aruncă o privire piezișă.

— Mi-a spus că loialitatea ta nu e ușor de cumpărat.

Asta îl făcu să tresară ușor. Opinia comună despre variantele treisprezece era că ei nu au deloc loialitate dincolo de propriul interes. Se întrebă dacă Ertekin o cita pe Sevgi direct sau își punea propria amprentă pe ceea ce îi spusese ea.

— Ți-a spus ce sunt?

— Da, zise cu o altă privire piezișă. Te așteptai la dezaprobare din partea mea? Ură poate, sau teamă? Prejudecățile standard?

— Nu te cunosc, zise Carl fără intonație. În afară de faptul că voi doi nu vă înțelegeți și că ai părăsit Turcia din motive politice, Sevgi nu mi-a povestit nimic despre tine. Nu știu ce atitudine ai față de cei ca mine. Dar mi se pare că nu ai fost prea fericit în privința ultimei indiscreții a lui Sevgi cu un treisprezece.

Ertekin înțepeni. Apoi se relaxă. Închise ochii, strâns, apoi îi deschise din nou ca să înfrunte lumea.

— E vina mea, zise el încet. Am dezamăgit-o. Toată viața am încurajat-o pe Sevgi să forțeze limitele. Apoi, când ea le-a forțat mai mult decât mi-ar fi plăcut, am reacționat ca un *mullah* de la țară care n-a văzut podul Bosforului în viața lui și nici nu intènționează. Am reacționat exact ca ticălosul de frate-meu.

— Fratele tău e *mullah*?

Murat Ertekin râse amar.

— *Mullah* – nu. Deși probabil că și-a ratat vocația atunci când a ales cariera de jurist civil. Mi s-a spus că nu a ajuns niciodată mai mult decât un avocat oarecare. Dar încăpățânat în ignoranța lui, mândru de ea, adept al supremației masculine? O, da. Bulent a excelat întotdeauna în asta.

— Vorbești despre el la trecut. A murit?

— Pentru mine, da.

Conversația se curmă violent cu declarația respectivă. Rămaseră amândoi un timp privind în gol. Murat Ertekin oftă. Vorbea ca și cum ar fi cules bucăți din ceva spart, ca și cum fiecare aplecare pentru găsirea unui fragment al trecutului însemna un efort care îl făcea să respire greu.

— Trebuie să înțelegi, domnule Marsalis, căsnicia mea nu a fost una reușită. M-am însurat de tânăr și în grabă, cu o femeie care își lua credința mult prea în serios. Când

încă mai eram amândoi studenți la medicină, în Istanbul, am avut impresia greșită că te puteai bizui în totalitate pe acea credință, dar m-am înșelat. Când ne-am mutat în America, pe atunci încă era așa, Hatun nu a făcut față. Îi era dor de casă, iar New Yorkul o înspăimânta. Nu s-a adaptat niciodată. Am avut-o pe Sevgi pentru că în asemenea momente ți se spune că un copil vă poate apropia din nou.

Făcu o grimasă.

— E o credință ciudată – că nopțile nedormite, fără sex, cu venituri diminuate și stresul continuu de a avea grijă de noua viață ar putea cumva ușura presiunea asupra unei relații și așa încordate.

Carl ridică din umeri.

— Oamenii cred lucruri ciudate.

— Mă rog, în cazul nostru nu a funcționat. Munca mea a avut de suferit, ne certam mai des, iar teama lui Hatun față de oraș a crescut. S-a retras în credință. Deja purta batic pe cap când ieșea pe stradă; acum a început să se îmbrace în *chador* complet. Nu voia să primească oaspeți în casă decât dacă era total acoperită și bineînțeles că își părăsise serviciul ca să o aibă pe Sevgi. S-a izolat de foștii prieteni și colegi de la spital, respingea tentativele lor de a păstra legătura, iar în cele din urmă a schimbat moscheea cu una în care se predica o prostie învechită de Wahhabi. Sevgi trăgea spre mine. Cred că oricum asta e ceva natural la fetițe, dar aici a fost pură autoapărare. Ce să facă Sevgi cu mama ei? Creștea ca un copil newyorkez, cu înțelepciunea străzii, bilingvă și isteață, iar Hatun nu a vrut nici măcar s-o lase să ia lecții de înot cu băieții.

Ertekin privi în jos, fixându-și mâinile.

— Eu i-am încurajat firea rebelă, spuse încet. Uram modul în care se schimba Hatun, poate atunci o uram chiar pe Hatun însăși. Începuse să critice munca pe care o făceam, numind-o neislamică, îi jignea pe prietenii noștri musulmani liberali sau necredincioși, avea o atitudine din ce în ce mai rigidă cu fiecare an. Eu eram hotărât să n-o las pe Sevgi să ajungă așa. Am fost încântat când a început să-i pună mamei ei acele simple întrebări copilărești despre Dumnezeu la care nimeni nu poate răspunde. Mă bucuram când ea era puternică, hotărâtă și inteligentă în fața dogmei găunoase, tocite a lui Hatun. Am îmboldit-o, am împins-o să profite de ocazii și să învețe, i-am luat apărarea în fața mamei ei, ori de câte ori se certau – chiar și atunci când ea greșea, iar Hatun avea dreptate. Când situația a devenit insuportabilă și Hatun ne-a părăsit și a plecat acasă... cred că m-am bucurat.

— Mama ei știe ce s-a întâmplat?

Ertekin scutură din cap.

— Nu mai ținem legătura, nici Sevgi, nici eu. Hatun nu suna decât ca să ne reproșeze sau ca s-o convingă pe Sevgi să se întoarcă în Turcia. Sevgi a încetat să-i mai răspundă la telefon încă de când avea cincisprezece ani. Chiar și acum m-a rugat să nu-i spun mamei ei. Probabil e mai bine așa. Hatun nu ar veni, sau dacă ar veni ar face o scenă, jelind și chemând judecata divină peste noi toți.

Cuvântul „judecată" îl străbătu pe Carl ca un zdrăngănit de coardă.

— Nu ești religios, nu-i așa? îl întrebă Ertekin.

Aproape că merita un zâmbet.

— Sunt treisprezece.

— Și, în consecință, genetic incapabil, aprobă Ertekin. Gândirea general-acceptată. Asta crezi?

— Există vreo altă explicație?

— Când eram mai tânăr, lumea punea mai puțin preț pe factorul influenței genetice. Bunicul meu a fost comunist, zise aruncându-i o privire pătrunzătoare. Știi ce înseamnă?

— Da, am citit despre ei.

— El credea că poți face dintr-o ființă umană orice vrei. Că oamenii pot deveni ceea ce aleg. Că mediul e totul. Nu mai e un punct de vedere la modă.

— Asta pentru că s-a demonstrat că nu e adevărat.

— Și totuși voi – variantele treisprezece de peste tot – ați fost creați astfel încât să fiți perfect adaptați la mediu. Nu au avut încredere că genele voastre le vor da soldații pe care îi voiau. Ați fost crescuți din leagăn în așa fel încât să faceți față brutalității, ca și cum ar fi un fapt obiectiv.

Carl se gândi la Sevgi, la tuburi și ace, și la speranța care se stingea.

— Brutalitatea *este* un fapt obiectiv. N-ai observat?

Ertekin se foi pe bancă și se întoarse spre el. Carl simți că celălalt era aproape pe punctul de a se întinde să-i ia mâinile într-ale lui. Căutând pe pipăite ceva.

— Crezi cu adevărat că ai fi devenit ceea ce ești, că ai fost destinat genetic pentru asta, fără să conteze cum ai fost crescut în copilărie?

Carl făcu un gest nerăbdător.

— Ceea ce cred eu nu e important. Am *devenit* asta; cum am ajuns aici e doar discuție academică. Așa că n-au decât s-o discute academicienii pe larg, să scrie teze și să le publice, să primească bani până crapă. În final, nimic din toate astea nu mă afectează.

— Nu, dar ar putea să-i afecteze pe alții ca tine, în viitor.

Acum descoperi că putea să zâmbească – un zâmbet subțire, dur, un amuzament de suprafață, ca o coajă.

— N-o să mai fie alții ca mine în viitor. Nu pe planeta asta. Peste o generație, vom fi dispărut cu toții.

— De asta nu ești credincios? Te simți abandonat?

Zâmbetul deveni un fel de râs.

— Cred că o să afli, domnule doctor Ertekin, că termenul tehnic pentru așa ceva este „transfer". Tu ești cel care se simte abandonat. Eu nu m-am așteptat vreodată să fiu altfel decât singur și nu sunt supărat să descopăr că e adevărat.

În mintea lui, o vedea pe Marisol făcându-l mincinos. Elena Aguirre trecea ca o fantomă, șoptind. Își reținu un fior și vorbi ca să și-l alunge.

— Îți scapă un aspect destul de important al lipsei mele de convingeri religioase. Ca să fii credincios trebuie nu numai să crezi, ci și să *vrei* ca un personaj mare și patriarhal să aibă grijă de lucruri în locul tău. Trebuie să fii apt pentru venerare. Iar variantele treisprezece nu venerează pe nimeni și nimic. Chiar dacă ai putea convinge o variantă treisprezece, împotriva tuturor dovezilor, că există în realitate un Dumnezeu, el l-ar vedea ca pe o amenințare care trebuie eliminată. Dacă existența lui Dumnezeu ar putea fi demonstrată – spuse uitându-se fix în ochii lui Ertekin – tipii ca mine ar căuta o cale să-l găsească și să-l termine.

Ertekin tresări și își îndepărtă privirea.

— Te-a ales bine, murmură.

— Sevgi?

— Da.

Continuând să privească în altă parte, căută în buzunarul hainei.

— O să ai nevoie de asta.

Îi întinse lui Carl un pachet mic, ambalat în material alb, antiseptic, cu o inscripție de avertizare de un portocaliu sclipitor. Literele erau dintr-o limbă pe care nu o cunoștea – părea germanică, cu multe vocale. Carl cântări pachetul în palmă.

— Ascunde-l, te rog, îi zise Ertekin. Grădina începuse să se umple, studenții și personalul medical ieșeau în pauza de prânz să se bucure de soare.

— E fără dureri?

— Da. E de la o companie olandeză specializată în asemenea lucruri. Durează cam două minute după injecție.

Carl dosi pachetul.

— Dacă ai adus asta, zise încet, de ce ai nevoie de mine?

— Pentru că eu nu pot s-o fac, spuse Ertekin simplu.

— Pentru că ești musulman?

— Pentru că sunt medic.

Își privi din nou mâinile. Îi zăceau moi în poală.

— Și pentru că, chiar dacă n-aș fi făcut un jurământ, nu cred că aș fi capabil să pun capăt vieții propriei fiice.

— E ceea ce vrea ea. Ea a cerut.

— Da.

Lacrimile se adunau sub pleoapele lui Ertekin când spuse:

— Și acum, când contează cel mai mult, nu pot să-i dau ceea ce vrea.

Apucă brusc mâna lui Carl. Strânsoarea lui era uscată și puternică. Privirea cu irizări de tigru ardea ochii lui Carl, clipind în același timp din cauza lacrimilor care se prelingeau pe pielea tăbăcită.

— Ea te-a ales pe tine. Adânc, în sufletul meu ipocrit și plin de îndoieli, îi aduc mulțumiri lui Allah pentru că ai apărut. Sevgi se pregătește din nou să forțeze limitele, să traverseze liniile trasate de alții, pe care ea nu le ia în seamă. Și de data asta n-am s-o dezamăgesc, așa cum am făcut-o în urmă cu patru ani.

Își șterse lacrimile cu un gest rapid și nerăbdător al mâinii.

— De data asta voi fi alături de fiica mea, zise. Dar tu trebuie să mă ajuți, treisprezece, ca să n-o dezamăgesc din nou.

Complexul Haag sfâșie organismul lui Sevgi ca vidul trecând printr-o navă spațială găurită brusc. Rupturi celulare, scurgeri ale fluidelor vitale. Rămășițele plutesc prin corp, sistemul ei imunitar se împiedică, se agită disperat, se agață de șocurile antivirale cu care o alimentează la Stanford, și totuși cedează. Plămânii încep să i se umple cu lichid. Funcția renală încetinește și trebuie stimulată artificial ca să nu-i explodeze rinichii.

Tuburi care intră, tuburi care ies. Produsele care i se scurg prin organism încep să-i provoace dureri.

Îi e din ce în ce mai dificil să gândească limpede, indiferent cât timp.

Numai atunci când formatul *v* nu mai fu viabil, când ea apărea și dispărea ca o fantomă indiferentă, atunci îi permiseră să o vadă în realitate.

Se opri lângă pat, șocat.

Oricât se pregătise, simți o explozie viscerală văzând cum se topise carnea pe ea, cât de afundați îi erau ochii și cât de trași obrajii. Încercă să-i zâmbească, dar expresia nu se închega pe fața lui, așa cum imaginea ei nu se putuse

închega în virtual. Când observă, ea îi întoarse zâmbetul, iar al ei era stabil, ca o flacără arzând prin țesătura tensionată a chipului ei.

— Arăt ca dracu', șopti. Așa e?

— Iar ai sărit peste mese, nu-i așa?

Râsul ei se transformă într-un acces de tuse. Dar el văzu expresia din ochii ei, văzu că îi era recunoscătoare. Se străduia ca asta să-l facă să se simtă bine.

Stătu lângă pat.

O ținu de mână.

— Spune-mi un secret.

— Poftim?

Crezuse că dormea. Cămăruța era slab luminată și liniștită, pierdută în liniștea mai mare a spitalului pe timp de noapte. Întunericul se lipea de sticla fereastrei, infiltrându-se în cameră. Mașinile clipeau roșu și chihlimbariu spre el, șoptind și clicăind în legea lor, trasând reprezentări grafice vag comprehensibile, în tonuri reci de albastru și verde a ceea ce se petrecea sub supravegherea lor. Lampa de veghe arunca un oval de un auriu palid pe patul în care Sevgi gemea între așternuturi.

Fața îi era în umbră.

— Haide, horcăi ea. M-ai auzit. Spune-mi ce s-a întâmplat de fapt pe Marte. Ce a făcut Gutierrez pentru tine?

Carl clipi ca să-și limpezească privirea după fixarea îndelungată și fără țintă a tavanului.

— Credeam că ți-ai dat seama deja.

— Atunci, spune-mi. Mi-am dat seama?

Privi în urmă, spre lucruri din trecut cu care nu încercase să construiască nimic, ani de zile. „E altă lume, alt

timp", spusese cândva Sutherland. „Trebuie să învățăm să lăsăm lucrurile așa cum sunt."

— Ai fost pe aproape, admise.

— Cât de aproape? Haide, Marsalis, zise și râsul se ridică din ea ca ecoul dintr-o fântână. Îndeplinește-i o ultimă dorință unei femei pe moarte.

Gura i se încordă.

— Gutierrez nu a falsificat loteria pentru mine, zise. Totul e prea strict supravegheat, e prea multă prezență n-djinn. Și e și greu să falsifici un eveniment aleatoriu astfel încât să obții ce vrei și să lași în continuare impresia că e vorba de noroc. Pentru așa ceva trebuie să cauți punctul slab.

— Și anume?

— Același ca întotdeauna. Latura umană.

— Of, oamenii, spuse râzând din nou, acum ceva mai puternic. Bănuiesc că are sens. Nu poți să te încrezi în ei mai mult decât într-un predicator din Jesusland aflat în preajma unei fetițe din cor, corect?

El zâmbi.

— Corect.

— Și asupra cărui om ți-ai aplicat stratagemele?

— Neil Delaney.

Simți un ușor dezgust amintindu-și, dar anii îl tociseră aproape până la amuzament.

— Pe atunci era administratorul bazei Bradbury.

— Acum e în consiliul de supraveghere.

— Da, știu. Marte le aduce avantaje unora.

Carl descoperi că se relaxa. Cuvintele veneau mai ușor acum, în lumina slabă de la patul ei – doar ei doi, în semiîntuneric și liniște.

— Delaney vindea chinezilor. Mușamaliza rapoartele bazei, le descria ca având potențial scăzut, astfel încât

COLIN să nu se ostenească să ceară trecerea la acțiune. Astfel echipele din New People's Home puteau intra în joc, revendicându-și teritoriile de afaceri, fără să fie nevoiți să facă munca propriu-zisă de supraveghere.

— Nemernicul!

Dar era fantoma șoptită a revoltei; se simțea că nu are suficientă putere pentru una reală.

— Mda, mă rog. Ajută dacă te gândești la asta ca la o externalizare – NPH cumpără competența COLIN pe sub mână, probabil mai ieftin decât și-ar permite dacă ar fi să facă singuri supravegherea. În termeni de piață, are perfectă logică. E o planetă întreagă de acoperit și nu prea mulți oameni. Iar chinezii nu făceau decât ceea ce făcuseră întotdeauna – să arunce cu dolari în locurile potrivite, ca să provoace neliniște corporațiilor occidentale și le împingă la faliment.

— Mă cam îndoiesc că mass-media ar fi văzut lucrurile în lumina asta.

— Nu. Așa i-am pus și noi problema lui Delaney.

Carl reflectă, descoperind că încă mai simțea un ușor entuziasm călduț când își amintea.

— A fost o lovitură bună. A cedat complet. Ne-a dat tot ce am cerut.

— Te-a trimis acasă.

— A slăbit sistemele de securitate ale loteriei pentru noi. I-a dat lui Gutierrez mână liberă. Așa că da, am câștigat loteria.

— Gutierrez ce a primit?

Carl ridică din umeri.

— Bani. Favoruri. Am mai fost și alții în echipă, și toți au fost plătiți.

— Dar numai tu ai plecat acasă.

— Da, mă rog. Exista o singură criocapsulă. Și ideea a fost a mea – operațiunea mea, de la început. Eu am adunat echipa și le-am spus foarte clar din start ce voiam să-mi iasă din afacere.

Sevgi horcăi puțin. El se întinse după pahar, i-l ținu la buze și îi sprijini capul. Mișcările erau line datorită obișnuinței.

— Mulțumesc, e mai bine. Deci tu crezi că Gutierrez a fost invidios. Ți-a tras-o din cauza asta?

— Probabil. Sau Delaney i-a cerut s-o facă, sperând că o să înnebunesc înainte să ajungă nava de salvare. Îți amintești de tipul care s-a trezit pe drumul dinspre satelitul lui Jupiter, prin anii '80? Spitz cumva?

— Specht. Eric Specht. Da, îmi amintesc.

— A înnebunit așteptând salvarea. Poate Delaney a sperat că și mie o să mi se întâmple la fel. Cine știe?

— Tu nu știi?

— Știu că Gutierrez mi-a trimis un mesaj foarte îngrijorat, imediat după ce am ajuns pe Pământ: spunea că nu a avut nicio legătură cu asta. Așa că poate a fost doar o defecțiune. Sau poate că Delaney a angajat un alt hacker. Însă Gutierrez a fost întotdeauna o mică spurcăciune, așa că ce să zic, cine știe?

— Nu-ți pasă?

Carl se mișcă puțin pe scaun, zâmbindu-i.

— N-are *rost* să-ți pese, Sevgi. E altă planetă. Altă lume, alt timp. Ce să fac – să mă duc *înapoi* acolo? Doar pentru răzbunare? Mi-am petrecut ultimul an pe Marte punându-mi la punct călătoria spre Pământ. Uneori, știi, trebuie să lași lucrurile așa cum sunt.

Ea se chirci puțin sub cearceafuri.

— Da, șopti. Bănuiesc că ăsta-i adevărul.

Stătură un timp în liniște. Ea îi căută mâna. I-o dădu.

— De ce te-ai întors, Carl? îl întrebă blând.

El zâmbi strâmb în penumbră.

— Ascultă ce-ți spun primii coloniști, Sevgi. Marte e o groapă de căcat.

— Dar acolo erați liberi.

Îi lăsă mâna, gesticulând slab.

— Trebuie să fi știut că exista riscul să fii închis la sosire. Ai avut pur și simplu noroc că nu te-au dus direct în lagăr.

— Nu chiar. Am cumpărat timp-mașină înainte să se petreacă toată treaba, înainte să pun la cale afacerea Delaney. I-am cerut n-djinnului să cerceteze modul în care sunt tratați câștigătorii loteriilor când ajung înapoi, apoi să extrapoleze pentru un treisprezece. Mașina mi-a dat o șansă de 70 la 30 ca să primesc un fel de tratament special datorat celebrității mele, explică ridicând din umeri. Un procent destul de bun.

— Și dacă n-djinnul greșea?

Se săltă pe pat, reușind să se ridice pe jumătate. Lumina aurie și palidă căzu pe fața ei. Ochii ei priveau arzător și intens într-ai lui.

— Dacă pur și simplu îi dădeau înainte și-ți băgau curul în lagăr?

O altă ridicare din umeri, un alt zâmbet chinuit.

— Atunci probabil ar fi trebuit să evadez. La fel ca ceilalți dobitoci.

Ea se întinse la loc, gâfâind puțin de la efort.

— Nu te cred, spuse când își recăpătă răsuflarea. Toate riscurile astea numai pentru că Marte e o groapă de căcat? Nu se poate. Puteai să fi luat banii. Să-l fi muls pe Delaney

pentru orice ai fi vrut de-acolo. Să te căpătuiești. Haide, Carl. De ce te-ai întors, cu adevărat?

Ezită.

— Nu e așa de important, Sevgi.

— Pentru mine e.

Se auziră pași pe coridor, afară. Murmur de voci îndepărtându-se. Oftă.

— Sutherland.

— *Sensei* al tău.

— Da.

Ridică mâinile din poală, încercând să-și pună cuvintele într-o imagine:

— Vezi tu, cu *tanindo* ajungi într-un punct. Un nivel la care nu mai e vorba despre *cum* s-o faci, ci *de ce*. De ce exersezi, de ce înveți. De ce trăiești. Iar eu nu am putut ajunge acolo.

— Nu știai de ce? întrebă izbucnind într-un râs care-i tăie răsuflarea. Hei, bun venit în club. Crezi că vreunul dintre noi știe de ce facem tot rahatul ăsta?

Carl lăsă ca ecoul amuzamentului ei să se imprime și pe buzele lui, dar într-un fel absent. Privea patul umbrit și forma ei de sub cearceaf ca și cum ar fi fost un peisaj.

— Sutherland spune că e mai ușor pentru oamenii obișnuiți. Voi construiți metafore mai bune, credeți mai profund în ele. Spunea că eu va trebui să găsesc altceva. Și până n-am făcut-o, am fost blocat.

— Sutherland e și el treisprezece, așa-i?

— Da.

— El cum de s-a descurcat?

Carl dădu aprobator din cap.

— Exact. Mi-a arătat calea. Un substitut funcțional pentru credință.

— Care anume?

— Mi-a spus să fac o listă, s-o păstrez pentru mine și să mă concentrez asupra ei. Unsprezece lucruri pe care voiam să le fac într-un anume moment din restul vieții mele. Lucruri care pentru mine să fie importante, lucruri care să conteze.

— Nu trebuia să fie un număr rotund?

— Numărul nu e important. Unsprezece, douăsprezece, nouă, nu contează. Cel mai bine e ca lista să nu fie prea lungă, ca să nu anuleze scopul exercițiului, dar altfel îți alegi un număr și îți faci lista. Eu am ales unsprezece.

Ezită din nou, privind-o aproape ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Mi-am dat seama că pentru nouă dintre ele era nevoie să fiu pe Pământ ca să le fac.

Liniștea spitalului se instală din nou. Prin semiîntuneric văzu cum ea se întoarce să se uite pe fereastră.

— Le-ai făcut pe toate? întrebă încet.

— Nu. Nu încă, spuse dregându-și glasul, apoi se încruntă. Dar trec prin ele. Și metoda funcționează. Sutherland a avut dreptate.

Preț de câteva clipe, ea păru să nu asculte, păru pierdută în bezna de dincolo de fereastră. Apoi părul îi alunecă uscat pe pernă și capul i se răsuci din nou spre el.

— Vrei să auzi un secret de-al meu?

— Sigur.

— Cu trei ani în urmă am plănuit să ucid pe cineva.

— Da?

— Da, știu. Toată lumea se gândește să omoare pe cineva din când în când. Dar asta a fost de-adevăratelea. M-am așezat și am calculat totul. Pe atunci cunoșteam oameni, polițiști și foști polițiști care îmi erau datori. Fusese

și incidentul acela cu uciderea accidentală, când eu eram simplu polițist, acum câțiva ani – o chestie numai mirare și inocență.

Tuși puțin.

— A, e o poveste lungă, n-o să te plictisesc cu detaliile. Un interogatoriu la care s-a forțat nota o dată. Eram acolo, am văzut cum s-a petrecut. Îți spui, probabil, că am fost complice. Evident, Afacerile Interne încercau să pună lucrurile în lumina asta. Am fost presată, voiau să îngenunchez în schimbul imunității. Dar n-au putut dovedi că mă aflam în cameră și eu nu am cedat. Blocat aici, tot cazul s-a prăbușit. Nouă ani mai târziu, adică în urmă cu trei ani, cum îți spuneam, în New York umblau tot felul de tipi cu insigne care îmi erau datori pentru asta. Alții care n-au făcut închisoare deși ar fi trebuit. Aș fi putut s-o fac, Carl. Aș fi putut pune lucrurile în mișcare.

Începu din nou să tușească. El o ridică, îi ținu o batistă pe buze până scăpă de mizeria pe care o avea în plămâni și îi curăță gura după aceea. Îi dădu să bea apă cu înghițituri mici și o întinse cu blândețe la loc. Șterse transpirația provocată de efort de pe fruntea ei cu o altă batistă și așteptă până ce i se stabiliză respirația.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Pe cine voiai să omori?

— Pe nenorocita de Amy Westhoff, zise ea cu amărăciune. Scârba care l-a ucis pe Ethan.

— Mi-ai spus că a fost doborât de SWAT.

— Da. Dar cineva a scurmat în rahat, cineva a aflat ce era Ethan și a anunțat persoana de la Primărie care ținea legătura cu UNGLA. Îți amintești, ți-am spus la Istanbul că Ethan se vedea cu o blondă de la Datacrime?

— Vag.

— Asta era Westhoff. A apărut pe coridor lângă biroul meu în săptămâna în care Ethan s-a mutat la mine, urlând și înjurând, strigându-mi că nu știu în ce mă bag. Spunând că o să-mi distrugă viața alături de Ethan dacă nu mă retrag.

— Crezi că femeia știa ce era el?

— Nu știu. Pe atunci cred că nu. Dacă ar fi știut, presupun că l-ar fi șantajat cu asta atunci când a încercat să plece.

— Poate că a făcut-o, iar el nu ți-a spus.

Ideea o opri, imobilizând-o într-o lungă pauză de gândire. Carl își înclină capul, încercând să scape de un cârcel de la gât.

— Nu cred că știa, zise Sevgi în cele din urmă. Posibil să fi avut uneori bănuieli. Cred că și eu am avut, ca să fiu sinceră, chiar înainte să apară Keegan și să dea totul în vileag. Știi, pentru o femeie, e unul dintre lucrurile la care nu se poate opri să nu se gândească uneori. Vreau să zic că sunt o mulțime de lucruri îngrozitoare acolo. Toate avertismentele, panica excitată, ori de câte ori cineva evadează din Cimarron sau Tanana. „Adevărul despre treisprezece", cum să recunoști unul, cum se presupune că ar trebui să fiți voi, cum ar trebui să acționați, altfel decât tipii obișnuiți. Semnale de avertizare, numere de telefon gratuite, puncte de informare publice, apoi de fiecare dată rahaturile din media. Știi, am văzut odată un articol într-o revistă pentru femei, când îl așteptam pe avocat. „Te culci cu un treisprezece? Treisprezece semne care indică asta". Căcaturi de genul ăsta.

Frustrarea o făcu să se chinuiască în pat. Respirația îi deveni hârșâită și agitată, glasul nerăbdător.

— Oricum, indiferent dacă știa sau nu, știu al dracului de bine că îl supraveghea pe Ethan. Și după aia, când am făcut-o lată, când ne-am relaxat după povestea cu Keegan, a prins ocazia.

— Știa de sarcină?

— Păi, noi nu am ascuns asta. A început să se vadă serios la trei luni, iar la patru mi-am redus atribuțiile. Bineînțeles că știa, deja toată lumea știa.

Sevgi se opri, așteptând să i se liniștească respirația.

— Nu asta a fost. Când am rămas însărcinată, ceva s-a schimbat la Ethan. Atunci a încercat să-și găsească mama biologică. Întotdeauna spusese că o să caute să afle toată povestea despre mama lui adevărată, dar cu copilul...

— Deci nu mama surogat?

— Nu. Asta era o afacere încheiată, din punctul lui de vedere. Nu și-a dorit niciodată s-o revadă. Cu mine n-a vorbit niciodată despre ea. Dar era pornit s-o găsească pe Patti. Copilul l-a impulsionat să acționeze.

Carl sesiză legătura.

— Crezi că s-a dus la Westhoff ca să facă cercetările?

— Nu știu. Dar s-a dus la Datacrime, asta știu pentru că mi-a spus ce are de gând. Ei au cele mai bune mașini din oraș pentru așa ceva, iar el cunoștea câțiva oameni de-acolo, nu doar pe Amy.

Carl văzu cum i se strâng pumnii, pe pat.

— Dar Amy a aflat. A venit la mine pe stradă, m-a felicitat pentru copil, a zis ceva despre cât e de grozav că Ethan relua legătura cu familia lui. I-am *spus* asta lui Ethan, dar...

Se întrerupse și își rostogoli capul dintr-o parte în alta pe pernă.

— ...Cum spuneam, ne complăceam prea tare în situația noastră.

— Există vreo dovadă reală că Westhoff a anunțat UNGLA?

— Suficientă ca să se construiască un caz?

I se păru că zâmbea în întuneric.

— Nu. Dar ții minte că ți-am zis despre cineva din departament care l-a anunțat pe Ethan că vin după el?

— Da, ai spus că era un număr din centru.

— Exact.

Zâmbi ușor.

— Datacrime e în centru. Am vorbit cu un sergent de la Datacrime care a povestit că Amy Westhoff s-a purtat ciudat toată ziua. O supăra ceva, intra și ieșea mereu din birou. Apelul s-a făcut de la un alt etaj, dintr-un birou gol de la cinci, dar ea ar fi putut ajunge destul de ușor acolo.

— Ar fi putut. Ai zis că el avea mulți prieteni la Datacrime.

— Nu știa nimeni despre acțiunea SWAT. Nimeni în afară de persoana care le-a vândut pontul.

— Ethan avea prieteni în comandamentul SWAT? Sau poate la Primărie?

— Sigur, și ei au așteptat până în dimineața misiunii ca să sune. Au traversat orașul ca s-o facă, până la o secție NYPD din centru, dintr-un birou de la etajul cinci despre care întâmplător știau că era gol. Haide, Carl, mă lași...

— Nimeni nu a mai observat asta?

Alt surâs slab.

— Nimeni n-a vrut. În primul rând, nu e o crimă să denunți un treisprezece autorităților. Încă mai vezi ecrane care încurajează cetățenii cinstiți să facă exact asta, de fiecare dată când cineva evadează din Cimarron sau Tanana. Și mai era și faptul că Ethan era polițist și, după toate aparențele,

părea că un alt polițist l-a turnat. Genul de lucruri pe care majoritatea celor din departament mai degrabă le-ar uita.

Carl aprobă cu o mișcare a capului. Se gândi că afară începea să se lumineze.

— Așa că ai plănuit s-o omori. Să pui să fie omorâtă. Ce te-a oprit?

— Nu știu.

Închise ochii. Glasul îi era slab și obosit după efortul făcut.

— Știi, în cele din urmă nu m-am putut hotărî să merg mai departe. Am ucis oameni la datorie, a trebuit s-o fac, ca să rămân eu în viață. Dar asta e ceva diferit. Rece. Trebuie să ai o minte al dracului de rece.

Dincolo de fereastră, noaptea începea categoric să se disipeze. Carl vedea acum fața lui Sevgi mai clar, vedea dezolarea ei. Se aplecă și o sărută blând pe frunte.

— Acum încearcă să te odihnești, zise.

— N-am putut, șopti ea parcă încercând să se justifice în fața unui judecător, sau poate în fața lui Ethan Conrad. N-am putut s-o fac.

Rovayo apăru, în postură neoficială, cu flori. Sevgi abia dacă fu politicoasă. Glumele pe care le făcu despre aventurile ocazionale, într-o șoaptă hârâită, nu erau amuzante și nimeni nu râse. Rovayo rezistă, stătu alături de ea cât anunțase și promise ezitant că va reveni. Privirea din ochii lui Sevgi sugera că nu-i păsa. Mai târziu, afară, pe coridor polițista din Rim îi zâmbi strâmb lui Carl.

— N-a fost o idee bună, așa-i?

— A fost amabil din partea ta.

Căută alte subiecte care să-l apere de adevărul iminent de după ușile aflate în spatele lor.

— Ai obținut ceva de la locul crimei?

Rovayo clătină din cap.

— Nimic în afară de ce îți aparține ție, tipilor morți sau vreunei duzini de scursori din Bayview. Onbekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns.

— Da, a fost.

Carl readuse la viață amintirea, surprins de împunsătura de furie care veni odată cu chipul oarecum familiar al bărbatului.

— Se vedea în lumină, până și părul îi strălucea. Nicio șansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI.

— Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut și Merrin la fel. În loc să-și lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele.

— Da, presupun că de asta l-am prins așa de ușor.

Rovayo clipi.

— Văd că ești bine dispus.

— Scuză-mă. N-am dormit prea mult, zise privind în spate, la ușa închisă a salonului lui Sevgi. Vrei să bem o cafea jos?

— Sigur.

La masa de plastic zgâriat de la cafeneaua de jos, Carl întrebă mecanic ce se petrecuse după evenimentele de pe *Bulgakov's Cat*. Nu era mare lucru. Daskeen Azul nu-și schimbase poziția. Merrin, Ren și ceilalți erau angajați care încălcaseră politica companiei și își vedeau de treburile lor ilicite. Orice încercare de a-i incrimina pe patroni sau pe cei din conducere ar fi fost imediat desființată într-un tribunal. Mandatele de arestare contrazise, cauțiunea stabilită și plătită, bătălia legală câștigată.

— Probabil noi o să pierdem, declară acru Rovayo. În aceeași zi în care am făcut arestările, cineva foarte influent

în justiția din Freeport și-a arătat mușchii. Tsai are de gând să-i ducă în arest oricum, e supărat din cauza întregii afaceri. Dar nimeni nu vorbește, sunt fie prea speriați, fie prea încrezători. Dacă nu cedează cineva din gașcă, și repede, o să intrăm la apă.

— Corect, spuse fără vlagă; nu se putea convinge să-i pese.

Rovayo sorbi din cafea, privindu-l cu tristețe peste masă, și zise:

— O să întreb o singură dată, fiindcă știu că e o prostie. Dar e sigur că nu se poate anihila ceea ce are ea?

— Da, e sigur. Virusul se mișcă prea repede, noi ne jucăm doar de-a prinselea. Nu există niciun n-djinn care să aibă capacitatea de a modela haosul într-atât încât să învingă chestia asta. Sistemul Haag e proiectat să doboare un treisprezece, iar sistemul meu imunitar e de două ori mai eficient decât al vostru, așa că au trebuit să creeze ceva oarecum imbatabil.

Rovayo mârâi.

— Fir-ar al dracului, niciodată nu se schimbă nimic, nu?

— Poftim?

— Industria armamentului – își câștigă existența îngrozindu-ne pe toți. Știi că acum câteva sute de ani au conceput un tip de glonț cu totul nou pentru că presupuneau că gloanțele obișnuite nu ar pune jos un om negru cu cocaină în sânge?

— Un om negru?

— Da, negru. Cu pielea neagră, ca mine și ca tine. Mai întâi leagă problema cocainei de comunitatea negrilor, transformând-o într-o problemă de rasă. Apoi își spun că au nevoie de un pușcoci mai mare ca să ne doboare, pentru că suntem toți îmbibați cu cocaină, spuse polițista din

Rim, făcând un gest ironic de prezentare. Bine ați venit la prezentarea noului Magnum .357.

Carl se încruntă. Terminologia îi era doar vag familiară.

— Vorbești despre ceva din Jesusland, nu-i așa?

— Pe atunci nu se numea Jesusland. Vorbesc despre un caz vechi. Acum două sute de ani, am spus.

El dădu din cap și se frecă la ochi cu degetele.

— Da, scuze. Ai spus. Am uitat eu.

— Același lucru s-a întâmplat cu alte două sute de ani înainte. De data asta, era vorba de focul automat.

Rovayo bău din cafea.

— Un tip pe nume Puckle a patentat o mitralieră acționată cu manivelă, proiectată să arunce gloanțe pătrate asupra hoardelor turcești care atacau.

Carl se lăsă pe spate.

— Mă zăpăcești.

— Nu. Ideea era să se tragă cu gloanțe rotunde atunci când luptau cu creștinii și cu unele pătrate dacă omorau necredincioși.

— Fii serioasă! Nu aveau cum să construiască așa ceva pe atunci.

— Nu, bineînțeles că nu puteau. Nu a funcționat, spuse, iar vocea polițistei căpătă o nuanță tristă. Dar Magnum .357 a funcționat. La fel și Haag.

— Monștri, nu? zise Carl încet. De unde știi toate astea, Rovayo?

— Am citit multă istorie, spuse negresa. După cum văd eu lucrurile, dacă nu știi nimic despre trecut, nu ai viitor.

Îi aspiră plămânii, încearcă s-o facă să respire din nou. Ea zace pe pat tot timpul, înainte, în timpul și după

aspirație, bălăcindu-se în propria neputință. Simte întregul proces ca pe loviturile unui făt la mijlocul termenului, dar mai sus și mai frecvent, ca pe o mică furie isterică.

Amintirea îi aduce lacrimi, dar i se scurg din ochi atât de încet, încât pierde sentimentul înainte ca ele să se oprească. Nu are prea multe fluide de irosit.

Are gura uscată. Pielea îi e ca hârtia.

Mâinile și picioarele i se umflă și îi amorțesc tot mai mult.

Când se mai duce efectul endorfinelor cu care o alimentează, poate să urmărească circuitul urinei prin intermediul micilor puncte dureroase de pe traseul spre cateter.

Stomacul gol o doare. I se face greață.

Când efectul endorfinelor pe care i le dau se diminuează, se simte ca și când s-ar întoarce în grădină, sau ca în timpul călătoriei de noapte cu feribotul peste Bosfor, spre partea asiatică. Ape negre și luminile vesele ale orașului. Într-o halucinație vede, foarte limpede, cum trage la docul din Kadiköy, iar Marsalis o așteaptă acolo. E întuneric și liniște sub panourile LCLS de sus.

El îi întinde mâna.

Durerea iese la suprafață de sub doza de endorfine, trăgând-o înapoi ca niște sârme ruginite, și dintr-odată – frica care îi face greață atunci când își amintește unde e. Zace secătuită, aspirând și expirând lent din baloane. Așternuturile rîncede, tristețea și aparatele de supravegere din jurul ei. Și peste toate astea furia chinuitoare, dureroasă, frustrată față de trupul de care e încă legată și care o ține țintuită în pat.

Carl încercă să lucreze.

Sevgi petrecea mult timp pe valurile endorfinelor, plutind în derivă, într-un calm relativ. Descoperi că poate să

o părăsească și să iasă în acele perioade, stând de vorbă cu Norton pe tonuri joase, în camerele de așteptare, sau sprijinit de pereți, pe coridoarele tăcute ale spitalului din timpul nopții.

— Mi-am amintit ceva azi după-amiază, îi spuse delegatului COLIN. Stând aici, îmi trec tot felul de prostii prin minte. Când Sevgi și cu mine ne-am dus să vorbim cu Manco Bambaren, el a recunoscut geaca asta.

Norton se uită la brațul pe care îl întinsese Carl, cu galoanele portocalii strălucindu-i pe mânecă.

— Da? E o uniformă standard din închisorile republicane, presupun că orice criminal din emisfera vestică știe cum arată.

— Nu e chiar standard.

Carl se răsuci să-i arate lui Norton literele de pe spate. Delegatul COLIN ridică din umeri.

— Sigma. Așa e. Știi câte contracte cu închisorile au ăștia în Jesusland? Trebuie să fie al doilea sau al treilea mare jucător din industria încarcerărilor. Acum negociază chiar și aici, pe coastă.

— Da, dar Manco a spus că are un văr care a fost închis chiar la South Florida State. Acum poate că nu reușim să clarificăm informațiile referitoare la Isabela Gayoso prea ușor, dar ar trebui să fim în stare să urmărim înregistrările închisorii și poate dăm de individ. Posibil să ne spună el ceva folositor.

Norton aprobă cu o mișcare a capului și se frecă la ochi.

— Bine, ne putem uita. Dumnezeu știe că în momentul de față nu-mi strică ceva care să mă distragă. Ai un nume?

— Nu. Poate Bambaren, dar mă îndoiesc. După cum vorbea Manco, nu e cineva apropiat.

— Și nu știm nici când a fost închis?

— Nu, dar bănuiesc că recent. Sigma nu a încheiat contractul cu SFS de mai mult de cinci sau șase ani. Geaca Sigma trebuie căutată în intervalul ăsta.

— Sau Bambaren nu a ținut bine minte și vărul lui a fost închis într-o altă instituție parteneră cu Sigma, altundeva în Republică.

— Nu cred că e vreo problemă cu memoria lui Manco Bambaren. Tipii ăștia nu prea știu să uite sau să ierte, în special când e vorba de familie.

— Bine, las-o în seama mea.

Norton privi în spate, pe coridorul care ducea către salonul lui Sevgi.

— Uite, sunt treaz de ieri dimineață. Trebuie să dorm puțin. Poți să stai tu cu ea?

— Sigur. De asta sunt aici.

Privirea lui Norton se fixă pe chipul lui.

— Să mă suni dacă...

— Da. O să te sun. Du-te și odihnește-te puțin.

Pentru o fracțiune de secundă, cei doi schimbară între ei ceva nedefinit pe culoarul întunecos și larg. Apoi Norton înclină din cap, strânse buzele și se îndepărtă.

Carl îl urmări plecând cu brațele încrucișate.

Mai târziu, stând lângă patul ei, în lumina albăstruie a lămpilor de veghe, înconjurat de mașinile tăcute, i se păru că o simte pe Elena Aguirre alunecând în liniște prin cameră, în spatele lui. Nu se întoarse. Continuă să privească fața pământie și lividă a lui Sevgi pe pernă, ridicarea și coborârea abia perceptibilă a respirației sub cearceaf. Se

gândi că Aguirre se afla acum suficient de aproape ca să-i pună o mână răcoroasă pe ceafă.

— Mă întrebam când o să apari, zise încet.

Sevgi se trezi – singură, aruncată la țărm de valul în retragere al endorfinelor – și înțelese cu o bizară luciditate că venise timpul. Teroarea cândva vertiginoasă dispăruse, se prăbușise în ea însăși din lipsa energiei care s-o susțină. În final, simțea mai degrabă oboseală, furie îngrozitoare și durere decât frică.

Era ceea ce așteptase.

Era momentul să plece.

Dincolo de fereastra salonului, dimineața încerca să intre înăuntru. Razele soarelui cădeau oblic printre draperiile demodate care trebuiau trase cu mâna. Așteptând printre valurile de endorfine, i se păreuse că a trecut o veșnicie dureroasă până când noaptea a ieșit pe ușă. Mai zăcu puțin, urmărind pata caldă de lumină care se târa pe pat, la picioarele ei și gândindu-se, pentru că voia să fie sigură.

Când ușa se deschise și Carl Marsalis intră în salon, era hotărâtă, la fel cum fusese atunci când se trezise.

— Salutare, zise el blând. M-am dus doar să fac un duș.

— Nemernic norocos, replică ea răgușit și se sperie văzând cât de profundă și de amară era invidia ei pentru acea simplă plăcere; făcea ca sentimentele față de Rovayo să pară, prin comparație, triviale.

Era momentul să plece.

El îi zâmbi, poate nu surprinsese nuanța din vocea ei, poate nu-i dăduse importanță.

— Să-ți aduc ceva? întrebă.

Aceeași întrebare pe care o punea de fiecare dată. Îi susținu privirea și se străduí să aprobe printr-o mișcare fermă a capului.

— Da. Cheamă-i pe tata și pe Tom, te rog.

Zâmbetul oscilă și se stinse pe fața lui. Stătu o clipă absolut nemișcat, privind în jos spre ea. Apoi înclină din cap și se strecură afară.

Imediat după dispariția lui, pulsul ei începu să bată cu putere, în gât și în tâmple. Ca atunci când, pentru prima oară, trebuise să scoată pistolul în calitate de polițist, cu revelația subită că situația avea să meargă prost. Groaza ultimelor secunde de gândire, gustul implicării irevocabile.

Dar când el se întoarse împreună cu cei doi, ea avea senzația sub control.

— Mi-a ajuns, le spuse într-o șoaptă uscată, care abia dacă se auzea în salon mai tare decât în mintea ei. Asta e.

Niciunul nu spuse nimic. Nu era tocmai o surpriză.

— Baba, știu că ai face asta pentru mine dacă ai putea. Tom, știu că și tu ai face-o. L-am ales pe Carl pentru că el poate, atâta tot.

Înghiți chinuit. Așteptă ca durerea să treacă. Mașinile fâsâiau și clicăiau în tăcerea din jurul ei. Afară, pe coridor, ziua de muncă a spitalului începea.

— Mi-au spus că mă pot ține așa cel puțin încă o lună. E adevărat, baba?

Murat înclină din cap. Scoase un sunet gâtuit, de undeva dintre gât și piept. Reuși să aprobe cu o smucitură a capului. Lacrimile îi cădeau din ochi pe așternuturi. Sevgi descoperi dintr-odată că, într-un fel bizar, îi părea mai rău pentru el decât pentru ea. Își dădu seama că frica din ea dispăruse aproape complet, alungată de durere, epuizare și enervare pură față de toate.

Era momentul să plece.

— N-am de gând să continui așa încă o lună, șopti. Sunt plictisită, mi-e rău și am obosit. Carl, ți-am spus că e ca un zid care vine în viteză peste mine?

Carl aprobă cu o mișcare a capului.

— Nu mai vine în viteză. A încetinit, totul e ca o mlaștină. Stau aici, privind spre punctul în care trebuie să ajung, și mi se pare că sunt kilometri întregi de teren accidentat pe care să mă târăsc pe mâini și pe genunchi. Nu vreau asta. Nu mai vreau să joc jocul ăsta nenorocit.

— Sev, ești...

Glasul lui Norton se stinse.

Ea îi zâmbi.

— Da, sunt sigură. M-am gândit destul de mult la asta. Am obosit, Tom. Am obosit să-mi petrec jumătate din timp anesteziată și cealaltă jumătate trezindu-mă în chinuri doar ca să-mi dau seama că încă n-am murit, că tot o să mai am parte de asta. E timpul să-i pun capăt, s-o fac pur și simplu.

Se întoarse din nou spre Carl.

— Ai adus?

El scoase pachetul alb și alunecos și i-l întinse. Lumina dimineții de afară căzu sclipind pe ambalajul lucios de plastic. Să renunțe la lumină avea să fie lucrul cel mai greu. În fiecare dimineață, când trăgeau draperiile, asta era ceva pentru care aproape că merita să nu fii mort. De asta se agăța când trecea peste dealurile și văile viselor și ale revenirii la realitate, în fiecare noapte. Amânase mult din aceeași cauză. Poate chiar ar fi mai putut amâna un timp, câteva dimineți, dacă n-ar fi fost *al dracului* de obosită.

— Baba, zise cu voce slabă, pe care trebui să se străduiască s-o păstreze egală. O să mă doară?

Murat își drese vocea, fără vlagă. Scutură din cap.

— Nu, *canim*. O să fie ca... se întrerupse și strânse din dinți ca să-și împiedice suspinul. ...Ca atunci când adormi.

— E bine, șopti ea fără suflare. Mi-ar prinde bine un somn serios.

Îl căută pe Carl din ochi. Dădu din cap și îl urmări cum rupe ambalajul pachetului. Mâinile i se mișcau eficient, înșirând părțile componente ale trusei. Abia dacă părea conștient de ceea ce face – ea bănuia că tot așa procedase de multe ori în trecut, pe câmpul de luptă. Se uită la Tom Norton și observă că plângea.

— Tom, zise moale. Vino și ține-mă de mână. Baba, vino și tu. Nu plânge, baba. Vă rog, nu plângeți. Trebuie să vă bucurați că n-o să mai sufăr.

Se uită la Carl. Nicio lacrimă. În timp ce pregătea acul, fața îi era ca de piatră neagră; îl ridică cu o mână în lumină, în timp ce cu degetele calde și bătătorite ale celeilalte îi atingea încheietura cotului. Îi întâlni ochii și dădu din cap.

— Doar să-mi spui când.

Sevgi mai privi o dată în jur, la chipurile lor. Îi zâmbi fiecăruia, le strânse mâinile. Apoi se întoarse la chipul lui și nu se mai desprinse de el.

— Sunt gata, șopti.

El se aplecă. O înțepătură mică și rece în brațul ei, reținută acolo o clipă de căldura degetelor lui, apoi gata. Tamponă, aplică ceva rece și presă. Ea își arcui gâtul ca să fie mai aproape de el, mângâind cu buzele ei uscate mirișteа obrazului lui nebărbierit. Îi inspiră mirosul și se întinse, lăsând căldura frumoasă și dureroasă să i se răspândească prin corp, ștergând suferința.

Așteptă ceea ce avea să urmeze.

Lumina soarelui, afară.

Vru să se uite într-o parte, la razele lui oblice, dar îi era prea somn pentru un asemenea efort. Ca și cum ochii nu i s-ar mai fi mișcat în orbite. Aducea cu un weekend din tinerețea ei petrecută în Queens, *strecurându-se în pat duminică dimineața, obosită de lunga noapte petrecută în cluburile de peste râu. Un taxi până acasă, râsete de fete, filtrate până la o tăcere reflexivă când parcurgeau străzile liniștite, coborând una câte una pe drum. Se furișează până la casă, freacă cardul de identificare peste încuietoare, și bineînțeles că acolo e Murat, în pijama, deja treaz, în bucătărie, încercând să pară scandalizat și eșuând lamentabil. Ea zâmbește ca un drăcușor, fură bucățele albe de brânză și o măslină de pe farfuria lui, ia o înghițitură de ceai din paharul lui. Palma lui îi lovește părul, i-l ciufulește, îi trage capul ușor, într-o îmbrățișare. Strânsoarea lui ca de urs, mirosul lui, mirișteа bărbii frecându-i obrazul. Apoi urcă scările în camera ei, cască larg, aproape clătinându-se pe picioare. Face o pauză sus, se uită înapoi, iar el stă acolo, la piciorul scării, urmărind-o cu atâta mândrie și dragoste pe chip, încât din senin îi alungă oboseala și îi aduce în inimă un junghi ca o tăietură proaspătă.*

— Ar fi bine să dormi puțin, Sevgi.

Simte încă junghiul când cade în pat, pe jumătate îmbrăcată. Draperiile nu sunt bine trase, razele piezișe ale soarelui pătrund înăuntru, dar în niciun caz asta n-o s-o împiedice să doarmă, la cum se simte acum. În niciun caz...

Lumina soarelui, afară.

Durerile și suferințele uitate. Alunecarea lungă, caldă, într-o stare fără griji – pentru nimeni și nimic.

Camera și tot ce e în ea se îndepărtează ușor, ca Murat care închide ușa dormitorului ei.

Când se termină, când ochii i se închiseră în cele din urmă și încetă să mai respire, când Murat Ertekin se aplecă asupra ei, suspinând necontrolat, îi verifică pulsul la gât și dădu din cap, când totul se termină și, în final, nu mai avea nimic de făcut, Carl plecă.

Îl lăsă pe Murat Ertekin stând alături de fiica lui. Îl lăsă pe Norton – ca un bodyguard tremurând de febră, dar făcându-și totuși treaba. Plecă singur pe coridor. I se părea că merge printr-o apă adâncă până la coapse. Oamenii treceau pe lângă el, se dădeau la o parte din fața lui, înțelegând ceea ce transmitea chipul lui inexpresiv și pasul forțat. În urma lui nu era panică sau activitate frenetică – Murat știa cum să manevreze aparatele ca să nu dea alarma atunci când semnalele vitale ale lui Sevgi dispăreau.

Vor afla destul de curând. Norton promisese să se ocupe de asta. Era sarcina lui. Carl făcuse ceea ce făcea el mai bine.

Plecă.

Amintirile fugiră după el, temându-se să nu fie lăsate în urmă.

— Nu știu ce urmează, zice ea, zâmbind în timp ce drogul își face efectul. Dar dacă seamănă cu asta, o fac.

Apoi, când pleoapele încep să-i cadă:

— O să ne întâlnim în grădină, presupun.

— Da, cu toate fructele și pârâul curgând sub copaci, îi spune, deși buzele lui par să fi amorțit.

Vocea îi e dintr-odată răgușită. Numai el mai vorbește cu ea acum. Norton e tăcut și rigid alături de el, nu-i mai e de folos nimănui. Murat Ertekin a căzut în genunchi lângă pat, cu fața lipită de mâna fiicei lui, reținându-și lacrimile cu un efort care îl face să tremure vizibil când respiră. Își adună puterile ca să continue să vorbească. Îi strânge mâna.

— Ține minte asta, Sevgi. Toată lumina soarelui printre copaci.

Ea îl strânge de mână, abia perceptibil. Chicotește înfundat – o vagă suflare a aerului printre buze mai degrabă decât un sunet real.

— Și fecioarele. Nu le uita.

El înghite în sec cu greu.

— Da, să-mi păstrezi una. O să vin și eu, Sevgi. Te ajung din urmă. Toți o să venim.

— Blestematele de fecioare, murmură ea somnoros. Cui îi trebuie? Trebuie să le înveți totul...

Apoi, în final, chiar înainte să i se oprească respirația:

— Baba, e un om bun. E curat.

Trânti înapoi ușa de la ieșirea din secție, iar oamenii de pe coridoare se dădură la o parte din calea lui. Găsi scările și se repezi să le coboare, căutând o ieșire.

Știind că nu există niciuna.

Capitolul 48

Mai târziu, delegatul COLIN îl căută în grădină. Carl nu spusese unde se duce, dar nu trebuia să fii detectiv ca să-ți dai seama. Băncile din jurul fântânii deveniseră un refugiu obișnuit pentru toți în ultimele zile, familiar prin obișnuință. Acolo se retrăgeau când greutatea spitalului îi apăsa, când aerul cu miros de antiseptic, nano-curățat, devenea prea greu și prea uscat ca să mai fie respirat. Norton se lăsă moale pe bancă, alături de el, ca cineva care ajunge acasă și se prăbușește pe canapea. Privi reflexia razelor soarelui în fântână și nu spuse absolut nimic.

Se spălase, dar fața încă îi părea arsă de febră din cauza plânsului.

— Necazuri? îl întrebă Carl.

Norton clătină din cap amorțit. Vocea îi ieși mecanic:

— S-a făcut ceva zgomot. Mandatul COLIN ar trebui să-l acopere. Ertekin vorbește cu ei.

— Deci suntem liberi să plecăm.

— Liberi să...? întrebă și se încruntă, fără să înțeleagă. Tu întotdeauna ai fost liber să pleci, Marsalis.

— Nu asta am vrut să spun.

Norton înghiți.

— Mai sunt funeraliile. Aranjamente. Nu știu dacă...

— Nu mă interesează ce fac cu trupul ei. Eu plec să-l găsesc pe Onbekend. O să mă ajuți?

— Marsalis, uite...

— E o întrebare simplă, Norton. Ai văzut-o murind acolo. Ce ai de gând să faci în sensul ăsta?

Delegatul COLIN trase tremurător aer în piept.

— Crezi că uciderea lui Onbekend o să îndrepte lucrurile? Crezi că asta o s-o aducă înapoi?

Carl se holbă la el.

— O să presupun că întrebarea e retorică.

— Nu te-ai săturat încă?

— Să mă satur de ce?

— Să ucizi tot ce poți atinge, fir-ar al dracului.

Norton se sculă de pe bancă, privindu-l de sus. Vorbele ieșiră șuierând, ca un gaz otrăvitor printr-o supapă.

— Tocmai i-ai luat *viața* lui Sevgi acolo, iar acum nu te poți gândi decât la cum să ucizi iar? *Asta-i tot ce știi să faci?*

În grădină, mai multe capete se întoarseră către ei.

— Stai jos, zise Carl posac. Înainte să-ți rup dracului gâtul.

Norton rânji larg. Se lăsă pe vine, ajungând cu fața la nivelul capului lui Carl.

— Vrei să-mi rupi gâtul, zise și arătă în sus. E aici, prietene. Chiar aici.

Vorbea serios. Carl închise ochii și oftă. Îi deschise și se uită la Norton, dând încet din cap.

— Bine, zise și își drese glasul. Putem privi lucrurile în două feluri, *prietene*. Vezi tu, putem s-o facem civilizat, efeminat, constructiv și să facem o anchetă lungă, ca la carte, care ar putea sau nu să ne conducă în cele din urmă înapoi la Manco Bambaren, la *altiplano* și Onbekend. Sau putem lua autorizația ta COLIN și puțin echipament și să zburăm acolo, să-i dăm foc mașinăriei lui Manco.

Norton se ridică iar în picioare. Clătină din cap.

— Și crezi că asta o să-l facă să cedeze? Așa, pur și simplu?

— Onbekend e treisprezece.

Carl se întrebă în treacăt dacă n-ar trebui să-și dea mai mult silința cu Norton, să-și ridice glasul dincolo de nota indiferentă pe care o simțea în el.

— E posibil ca Manco Bambaren să-l fi angajat, sau poate doar avea afaceri cu oamenii care au făcut-o, dar indiferent care ar fi legătura, nu e una de sânge cum a fost cu Merrin. Manco o să ne vadă pe mine și pe Onbekend ca pe doi indivizi asemănători, monștri care pot juca unul contra celuilalt, indiferent care ar fi rezultatul. Mi l-a dat pe Névant cu trei ani în urmă ca să scape de mine și mi-l va da pe Onbekend din aceleași motive. În final, e un om de afaceri și va face ceea ce e bine pentru afaceri. Dacă îi vom încurca suficient de tare afacerile, atunci va ceda.

— *Noi*?

— A fost o scăpare. Eu oricum mă duc. Tu poți să vii cu mine sau nu, după cum îți dictează conștiința ta de individ fără mutații genetice. Ar fi mai ușor pentru mine dacă ai veni, dar dacă nu, asta e, spuse Carl ridicând din umeri. I-am promis lui Gutierrez că mă întorc pe Marte să-l omor, și am vorbit serios. *Altiplano* e o treabă mult mai ușoară.

— Aș putea să te împiedic.

— Nu, n-ai putea. La primul semn că îmi faci necazuri, UNGLA mă scoate de aici. Practic, au încercat să mă târască la navetă încă de săptămâna trecută. O să profite de ocazie dacă îi sun. Apoi mă întorc în Peru pe banii mei.

— COLIN poate să-ți facă viața grea și acolo.

— Da, de obicei așa fac. Riscurile meseriei. Până acum, asta nu m-a oprit.

— Un dur, nu?

— Un treisprezece, răspunse Carl, aruncându-i o privire calmă. Norton, așa sunt eu programat, la asta e bună chimia sângelui meu. Am de gând să-i construiesc un monument lui Sevgi Ertekin din sângele lui Onbekend, și pentru asta o să dobor pe oricine îmi stă în cale. Inclusiv pe tine, dacă mă provoci.

Norton se așeză la loc pe bancă.

— Crezi că numai tu? mormăi. Nu crezi că toți simțim asta acum?

— Nu știu. Dar *a simți* și *a face* sunt două lucruri foarte diferite. De fapt, e un individ pe Marte, pe nume Sutherland, care spune că oamenii și-au construit întreaga civilizație în spațiul dintre noțiunile astea două. Nici despre asta n-am cum să știu. Ceea ce știu e că acum o oră acolo – Carl făcu semn spre spital – Murat Ertekin a *simțit* că voia s-o scutească pe fiica lui de chinuri. Dar nu a putut

sau nu a vrut s-o facă. Nu-l judec pentru asta, la fel cum nici pe tine n-o să te judec în cazul în care nu vii cu mine, dacă asta alegi să faci. Poate în voi, oamenii, treaba asta nu e așa de adânc înrădăcinată. Oricum, asta e ceea ce ni se spunea la Osprey. Că noi suntem speciali pentru că suntem capabili să facem ceea ce societatea care ne-a creat nu mai are nerv să facă.

— Corect, făcu Norton amar. Să crezi tot ce spun posterele de recrutare, nu-i așa?

— N-am zis că am crezut, ci că așa ni s-a spus. Nu cred neapărat că au avut dreptate. Dar atâta lucru e adevărat – categoric nu a mers cum trebuia, nici pentru noi, nici pentru voi, oamenii, zise oftând. Uite ce e, Norton, nu știu. Poate că tu nu ai curajul necesar să comiți o crimă, poate că ai uitat cum s-o faci – și poate că e un lucru bun. Poate asta te face să fii o ființă umană mai bună decât mine, un membru mai bun al societății, poate chiar *un bărbat* mai bun. N-am de unde să știu și nu-mi pasă, pentru că nu e relevant. Eu am de gând să-l distrug pe Onbekend, am de gând să distrug pe oricine îmi stă în cale. Deci vii cu mine, sau nu?

La hotel se ocupă de lucruri obișnuite. Ultimele patru zile din viața lui Sevgi îi suspendaseră propria existență; tot timpul cât fusese treaz nu făcuse decât să stea lângă ea și să aștepte. Purtase aceleași haine încă din noaptea în care fusese ea împușcată, și chiar și materialele Marstech începuseră să arate ponosite. Le făcu ghem și le trimise la curățătorie. Comandă ceva asemănător din catalogul hotelului și se îmbrăcă în ele când ieși pe stradă, în căutarea unui telefon. Presupunea că ar fi putut obține ușor telefoane de la hotel împreună cu hainele, dar o prudență

înrădăcinată îl opri. În plus, simțea nevoia să meargă pe jos. Să se îndepărteze de ceva sau să se apropie de ceva, nu era sigur, dar nevoia stătea în adâncul stomacului său ca niște mici bule, ca o frustrare înălțându-se.

— Pista care duce la nepotul lui Bambaren e o fundătură, îi spusese Norton pe drumul de întoarcere în oraș.

Delegatul COLIN se afundase în scaunul din spate al autotaxiului, ca și cum ar fi avut încheieturile rupte.

— Dacă e să căutăm o cale de intrare, nu aia este. Avem un nume, Suerte Ferrer, a cărui poreclă e Maldición – cu un șir de mici infracțiuni pentru *familias* din Jesusland. A făcut trei ani în South Florida pentru asociere cu bandele, dar acum a ieșit și a scăpat din colimator.

— N-djinnii nu-l pot găsi?

— S-a dat la fund undeva, prin Republică, și acolo nu pot pune n-djinnii să-l caute fără să provoc un incident diplomatic major. Nu suntem tocmai la modă de când te-am scos pe tine din South Florida State.

— Crezi că nu poți convinge poliția locală să colaboreze?

— Care poliție locală? întrebă Norton, privind în gol pe fereastră. Din câte știm, Ferrer s-ar putea afla în vreo duzină de state diferite. În plus, poliția din Jesusland nu are buget să-și folosească propriii n-djinni.

— Așa că închiriază unul din Rim.

— Da, așa fac. Dar vorbim despre cheltuieli majore, iar jumătate dintre departamente se chinuie să-și plătească salariile și să-și mențină echipamentul din dotare la zi. E vorba de mai multe decenii în care taxele pentru serviciile publice de peste graniță au fost reduse cu orice preț. N-am cum, într-un asemenea climat, să încep să-i sun pe detectivii principali din toată Republica și să le cer să cumpere

timp n-djinn ca să dea de urma unui gangster mărunt de care nu au auzit, fără nicio garanție și fără nicio suspiciune în afară de faptul că e rudă cu cineva care nu ne place nouă.

Carl aprobă. Încă de când părăsise spitalul gândise cu o luciditate oarecum invadată de adrenalină, ca în urma unui șoc de synadrive. Acum Sevgi nu mai era, stocată într-un spațiu pe care îl putea accesa mai târziu, când va avea nevoie de furie, iar în absența ei se simțea senin, având un țel bine definit. Revăzu șirul asocierilor cu Ferrer și descoperi abordarea de care avea nevoie.

— Norton.

Delegatul COLIN mârâi.

— Cât de ușor ți-ar fi să ai acces la tehnologia Marstech care n-a fost încă scoasă pe piață?

În periferiile nordice ale Chinatown, mai mult sau mai puțin întâmplător, găsi o fațadă modestă cu cuvintele *Telefon curat,* imprimate pe geam cu romburile verzi ale LCLS. Intră și cumpără un pachet de cărți de unică folosință, ieși din nou și se trezi stând în aerul răcoros al serii, dintr-odată singur. În timpul cât stătuse în magazin se pare că toți ceilalți găsiseră motive presante să dispară de pe stradă. Fu copleșit de senzația că i se întâmplă ceva ireal și de impulsul brusc de a intra înapoi în magazin, să vadă dacă femeia care îl servise nu dispăruse și ea sau dacă nu cumva îi cedase locul din spatele tejghelei unei Elena Aguirre cu zâmbet larg.

Făcu o grimasă și se uită în jur, distinse Telegraph Hill și degetul bont al Coit Tower la orizont. Se îndreptă spre el. Lumina cețoasă a serii scădea și becurile începură să sclipească în peisajul orașului. Ajunse pe Columbus Avenue și orașul parcă se trezi brusc la viață în jurul lui.

Autovehiculele treceau în ambele direcții, iar zumzetul înăbușit al motoarelor lor îi umplea urechile. Se alătură altor oameni aflați la trecerea de pietoni, așteptând împreună cu ei o pauză în fluxul traficului, grăbindu-se să traverseze Washington Square împreună cu ei, atunci când acesta se opri. Acolo era și mai multă viață – mai multe vieți trăite.

Se juca un meci de *softball* pe peticul de iarbă din centru, iar lumea se îndrepta spre case, trecând pe sub coroanele copacilor. Un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în haine negre, zdrențuite îl opri și îi întinse cu mâini tremurătoare un bol de cerșetor. Pe cămașa lui era prins un anunț scris cu caractere chinezești. Carl îi aruncă privirea standard „dă-te dracului la o parte din calea mea", dar nu funcționă.

— Vaalanta, zise omul cu glas răgușit, împingând bolul spre el. Vaalanta.

Întâlni ochii afundați pe chipul ca de pergament întins. Făcu un efort să-și rețină furia ușor de zgândărit.

— Nu te înțeleg, îi spuse calm epavei și arătă cu degetul inscripția în chineză. Nu știu să citesc ce scrie acolo.

— Vaalanta. Ca tinee. Nevoie dinero.

Ochii îi erau închiși la culoare și inteligenți, dar alunecoși. Parcă îl privea un soi de pasăre.

Bolul reveni, îndemnând.

— Vaalanta. De la labolatoale negle.

Și Carl simți înțelegerea curgându-i pe ceafă ca o apă rece, ca atingerea Elenei Aguirre.

Bărbatul dădu din cap. Văzu recunoașterea.

— Da. De la labolatoale negle. Valanta. Ca tinee.

Înfiorat din senin, tulburat într-un fel nedefinit, Carl bagă mâna în buzunar și pescui un card la întâmplare. Îl aruncă în bol fără să-i verifice valoarea. Apoi trecu pe

lângă bărbat și se îndepărtă repede, luând-o spre panta Teleghraph Hill. La ieșirea din parc se uită în urmă, iar bărbatul era acolo, fixându-l, stând nesigur, cu un braț ridicat țeapăn, ca un fel de sperietoare de ciori abia adusă la viață. Carl scutură din cap, fără să știe ce anume nega, și se grăbi spre turn.

Ajunse în vârf cu răsuflarea tăiată din cauza vitezei cu care urcase dealul.

Turnul era închis vizitării; era singur, cu excepția unor tineri care se țineau în brațe, sprijiniți de balustrada de pe partea cu vedere spre mare. Îi privi un timp cu tristețe, întrebându-se cât de mult trebuia să fi semănat și el cu o sperietoare de ciori în ochii lor. În cele din urmă, ei începură să se simtă prost și fata îl trase pe băiat spre scările de ieșire. Era un băiat musculos, înalt și frumos, cu o paloare de tip nordic. La început nu vru să plece; îi întoarse privirea lui Carl, cu ochii albaștri umeziți de încordare. Carl se concentră asupra faptului că nu trebuia să-l omoare.

Când fata se întinse și șopti ceva în urechea blondului, el se mulțumi să pufnească disprețuitor și plecară.

Undeva, în interiorul lui Carl, ceva pocni și se sparse, ca gheața într-un pahar de sticlă.

Se apropie de parapet și privi peste apă. Văzu luminițele sclipind în complexul Alcatraz, departe, peste pod și pe linia țărmului, în Marin County. Sevgi era pretutindeni – o mie de amintiri de care nu avea nevoie și pe care nu le voia. Inspiră adânc pe nas, scoase una dintre căștile telefonului din ambalaj și formă un număr de care nu crezuse că va avea vreodată nevoie.

— Sigma Frat House, se auzi o voce ironică. Nu-i momentul pentru un apel, așa că lăsați mesajul și ar fi bine să fie unul valabil.

— Danny? Vreau să vorbesc cu guatemalezul.

Glasul urcă, batjocoritor.

— Guatemalezul doarme, dobitocule. Auzi, sună în orele de program.

— Danny, ascultă-mă foarte atent. Dacă nu te duci să-l trezești pe guatemalez *în clipa asta*, o să închid. Și când o să audă că ai hotărât după capul tău mic și pătrat ce trebuie și ce nu trebuie să audă el, drept recompensă o să te trimită în patul arienilor, asta ți-o garantez, fir-ar al dracului.

O tăcere incredulă.

— Cine dracu' ești?

— Sunt Marsalis. Treisprezecele. Cu câteva zile în urmă m-am dus cu unul dintre șișurile tale în capelă după Dudeck, îți amintești? După aia am ieșit pe poarta principală. Am ceva aici care o să-i placă guatemalezului. Așa că du-te, trezește-l și spune-i asta.

Vocea de la celălalt capăt al firului se îndepărtă. Locul îi fu luat de murmurul zgomotului static slab al pereților închisorii. Carl privi prin atmosfera cețoasă a serii, peste golf, forțându-și ochii și apoi stergându-și o lacrimă din colțul unuia cu degetul mare. Voci mormăite în fundal, apoi pocnetul care urmă când cineva apucă telefonul. Pe fir se auzi bombănitul guatemalezului, amuzat și poate puțin uimit.

— Gunoi european, tu ești?

— Așa cum i-am spus lui Danny, da, răspunse Carl, alegându-și cu grijă unghiul de abordare. Dudeck a ieșit de la infirmierie?

— Da, a ieșit. Însă acum se mișcă ceva mai încet. Ai făcut treabă bună, gunoi european, asta trebuie să recunosc. Dudeck, despre el e vorba? Ești nostalgic, ai sunat să vorbim despre vremurile bune?

— Nu chiar. Totuși cred că am putea face o mică afacere. Un mic schimb de informații. Se spune că tu ești omul potrivit pentru asta. Trebuie să aflu ceva, poate mă poți ajuta tu.

— Informații? chicoti celălalt bărbat. Mi se pare că mi-ai spus că te-ai combinat cu Colony Initiative. Îmi spui că am informații pe care COLIN nu le are?

— Da, asta îți spun.

Urmă o pauză lungă.

— Vrei să-mi spui și ce-mi iese mie la asta, gunoi european?

— Să vedem mai întâi ce ai tu. Îți aduci aminte de un băiat șmecher, cu rang nu prea mare în *familia*, care a trecut prin SFS pentru un stagiu de trei ani și a ieșit acum câțiva ani?

Un alt chicotit hodorogit.

— Cioroiule, îmi amintesc întreaga adunătură de băieți *andino*. Intră și ies de aici de parcă ar fi legați cu o coardă de cauciuc. Se umflă *răăăău* în pene în fața fraților și a arienilor și a oricui îi privește în ochi, și în general sfârșesc scoși pe targă. Pe care găgăuță îl cauți?

— Numele e Ferrer, Suerte Ferrer. Îi place să i se spună Maldición. A ieșit pe picioarele lui, deci fie e mai dur, fie mai deștept decât media. Asta ar trebui să facă să-ți cadă fisa.

— Mda, Maldición. C-ar deștept nu sunt convins, dar dur – cu certitudine i se potrivește. Sigur. Cred că aș putea fi convins să-mi amintesc de băiatul ăla.

— Bun. Crezi că ai putea fi convins să-mi spui unde se află acum?

— Întrebi unde se află când *nu face parte* din populația de pe-aici?

— Da, cam așa ceva.

Un ocean de tăcere reflexivă se răspândi din nou pe fir. Carl putea simți izul de neîncredere pe care îl răspândea.

Guatemalezul reveni pe fir, vorbind prudent și rar.

— Sunt aici de nouă ani, gunoi european. Terorism *și* crimă organizată, pe ambele mi le-au pus în cârcă. Ce te face să crezi că aș putea să știu ceva despre ceea ce se petrece afară?

Carl își înăspri tonul:

— Nu face pe prostul cu mine, n-am dispoziția necesară. Am făcut o înțelegere cu COLIN, nu cu brigada antidrog sau cu un comitet de morală. Asta nu-i o capcană stil Jesusland. Vreau să-l găsesc pe Ferrer și, dacă e posibil, să-l livrez peste gard, în Rim. Sunt dispus să plătesc prețuri COLIN pentru serviciile astea. Deci putem să ne facem reciproc un bine, sau nu?

Guatemalezului i se opri inima, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

— Am auzit... prețuri COLIN?

— Da, așa ai auzit.

O altă pauză, dar de data asta vibrând de interes. Aproape că se putea auzi zumzetul în timp ce guatemalezul făcea calcule și presupuneri.

— Prețul pentru ce se întâmplă afară e mai mare decât pentru localnici, spuse în cele din urmă celălalt, amabil.

— Îmi imaginez.

— Iar livrarea peste graniță, ei bine...

Guatemalezul inspiră producând un sunet asemănător scuipatului pe un grătar încins.

— Asta nu intră pe lista cu favoruri, gunoi european. Riscuri ridicate, mize foarte mari.

— Tehnologie Marstech nelansată pe piață.

Carl aruncă vorbele în oceanul de așteptare tăcută de la celălalt capăt al liniei.

— Auzi ce spun?

— Aici, înăuntru, nu prea mi-e de folos.

Dar se putea simți excitarea ascunsă sub tonul nepăsător al guatemalezului.

— Atunci presupun că va trebui s-o folosești cumva afară. Poate să-ți cumperi niște mari favoruri la nivel legislativ. Poate să investești puțin în viitor, pe ici, pe colo. Un om ca tine sunt convins că știe mai bine decât mine cum să investească cel mai bine un capital. Așadar o să mi-l găsești pe Maldición, sau nu?

Urmă iarăși o liniște încordată, anunțându-și efemeritatea. Carl aruncă brusc o privire peste umăr, simțind un fior de neliniște. Era întuneric din spatele lui și până la scările turnului. Boschete și frunziș întunecos. Nimic. Își mișcă umerii și simți tensiunea acumulată acolo de zile întregi. Guatemalezul reveni:

— Sună-mă în două zile, zise calm. Și gândește-te la o cifră foarte mare.

Închise.

Carl închise telefonul și ascultă trosnetul slab cu care circuitele interne ardeau și se topeau. Expiră îndelung și se sprijini de un perete, cu umerii aduși. Încordarea îl strângea de gât precum niște degete puternice. Dealurile domoale de pe coasta Marin se înălțau de cealaltă parte a golfului. Privi ultimele străluciri portocalii ale zilei, cuprins de o dorință pe care nu o putea defini. Carcasa telefonului era caldă în mâna lui din cauza încălzirii circuitelor, iar aerul din jur i se păru dintr-odată rece prin contrast.

— Cauți în locurile nepotrivite, treisprezece.

Vocea îl făcu să se răsucească, în poziție de luptă, strângând telefonul în mână ca și cum i-ar fi putut servi drept armă.

Stătea la marginea pâlcului de copaci, iar el își dădu seama că fiorul de neliniște pe care îl simțise fusese senzația că ea îl privea. Înainta, cu brațele în lateral, cu palmele goale, deschise și orientate spre el. Cunoștea atitudinea, cunoștea vocea. Căută machiajul și constată că de data asta nu se mai ostenise.

— Salutare, Ren.

— Bună seara, domnule Marsalis.

Carmen Ren se opri la aproximativ trei metri distanță. Stătea cu picioarele desfăcute pe ciment, în ghete la care se ghicea întăritura de oțel sub curbura degetelor. Pantaloni negri, stil pilot, cu buzunare închise pe coapse, o geacă obișnuită, gri, cu fermoar și guler ridicat, care se înălța spre partea de sus a chipului ei, părul strâns simplu la spate, lăsându-i liberă fața palidă și îngustă. O cercetă de sus până jos în căutare de arme și nu văzu niciuna pe care să o poată apuca ușor.

Se ridică din poziția de luptă.

— Înțelept din partea ta, zise ea. Sunt aici ca să ajut.

— Atunci ajută. Așază-te cu picioarele încrucișate și mâinile pe cap și nu te mișca, iar eu o să chem RimSec.

Ea îi adresă un zâmbet scurt.

— Mă tem că nu mă simt chiar atât de generoasă.

— N-am spus că ai avea de ales.

Ceva se modifică în ochii ei, în felul în care respira. Zâmbetul i se așeză din nou lent pe față, dar de data asta era un văl de adrenalină, preludiul pentru „luptă sau fugi". I-l transmise cu un aer de abandon ciudat, neglijent, care semăna în mod curios cu prezentarea palmelor deschise.

Dintr-odată, Carl nu mai fu foarte sigur că ar putea s-o învingă.

Își drese glasul.

— E foarte bine. Cum faci asta?

— Antrenamentul, zise și zâmbetul îi dispăru din nou, pus la păstrare pentru o folosire ulterioară. O să stăm de vorbă sau o să-mi faci o analiză genetică?

Se gândi la Névant. Sticlă spartă și sânge. Străzile Istanbului pe timp de noapte, întoarcerea pe Moda și... Puse presa deasupra și strânse puternic. Făcu o grimasă:

— Despre ce vrei să vorbim?

— Ce-ar fi să-ți fac cadou cazul ăsta bine împachetat într-o cutie?

— Ți-am spus deja că nu sunt polițist. Și oricum, de ce ai face tu asta? Ultima dată știu că jucai în echipa lui Manco Bambaren.

Îi urmări fața. Nu tresări la auzul numelui.

— Oamenii pentru care lucrez m-au lăsat cu ochii-n soare, zise ea. Ți-ai pus întrebarea de ce v-am lăsat pe tine și pe Merrin să vă luptați până la moarte?

El ridică din umeri.

— Ai părăsit nava care se scufundă cu mica ta vestă de salvare, ca un șobolan, presupun.

— Presupui greșit.

— Vrei să susții asta? Adică știi tu, cu probe?

— Chiar aici, zise bătând cu palma buzunarul gecii. Ajungem la ele într-o clipă. Mai întâi, te rog să-ți amintești lupta din cala tribord. Gândește-te la ea.

— Cred că aș prefera să văd dovezile.

Un zâmbet subțire.

— Mă pui la pământ, îi aduci pe ceilalți înapoi înăuntru și te folosești de numărul lor ca să-i dobori, spuse

mimând folosirea unui pistol. Iei pistolul pentru rechini al lui Huang, îl folosești asupra lui și a lui Scotty, adică Osborne cum îl știi tu, puștiul din Jesusland. Așa că eu îi aud pe amândoi căzând cât încă mă aflu pe jos, dar asta mă face să mă ridic înapoi în picioare și te văd pe tine punându-te cu Merrin și toată porcăria aia de *tanindo* de pe Marte. Ei, chiar crezi că nu am avut timp să mă întorc înăuntru și să te trag de pe el? Haide, Marsalis. Pune-ți creierul la treabă. Am avut tot timpul din lume, iar treaba mea era să-l țin pe Merrin în viață.

O foarte ușoară umbră de anxietate.

— Să-l ții pe Merrin în viață?

— Așa am spus.

— Cineva te-a plătit să te ții după el?

— Să mă țin după el? întrebă înălțând elegant o sprânceană. Nu, doar să-l aduc la bordul lui *Cat*. Să iau legătura cu Daskeen Azul și să-l țin acolo, să am grijă de el până la noi ordine.

Umbra se întinse, se îndesi, ajungând de la ușoară anxietate la totală confuzie.

— Adică... vrei să spui că Merrin a fost blocat la bordul lui *Bulgakov's Cat* în ultimele patru luni? N-a mai fost pe nicăieri altundeva?

— Sigur. Ne-a luat cam o săptămână să-l aducem acolo de la ferma lui Ward, dar de atunci? Da. A fost doar o operațiune logistică. De ce?

Zidul de piatră în spatele căruia se aflau adevărurile pe care credea că le cunoaște fu aruncat în aer. Detonate din interior, în atmosfera marțiană rarefiată izbucniră explozii multiple și tunetul care le urmă, cu stânci spărgându-se și căzând, prăbușindu-se în ele însele, transformate în pietriș

și praf. Întrezări noua înfățișare a lucrurilor aflate în spate, noua suprafață expusă.

Fața lui Onbekend.

Vaga familiaritate a trăsăturilor, certitudinea că le cunoștea de undeva, că le mai văzuse înainte sau că întâlnise trăsături foarte asemănătoare lor.

Vocea lui Rovayo pluti prin mintea lui. „Onbekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns."

„Da, a fost. Se vedea în lumină, până și părul îi strălucea. Nicio șansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI."

„Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut și Merrin la fel. În loc să-și lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele."

Enormitatea faptelor se ridică deasupra lui, până în înaltul cerului.

„Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanță în aceeași zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supraviețuiască dacă poveștile ar fi fost adevărate", spusese Sevgi în prima zi în care o întâlnise. Sevgi în camera de interogatoriu a închisorii. Își aminti de mirosul ei atunci când vorbea și i se puse un nod în gât. Vocea ei continua, nu voia să-i iasă din cap. „Chiar și misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia; acționa singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City."

Tiparul idiot al crimelor. Un mort în Bay Area, ulterior în Texas și apoi mai departe, pe urmă înapoi în Rim, la mai multe luni după aceea. Replierea nu avea nicio logică, doar dacă...

Doar dacă...

— Onbekend, rosti gâtuit. Îl cunoşti?

— Am auzit numele, spuse cu un rictus amuzat în colţul gurii. Dar înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă. Lucrezi cu cineva cu numele ăsta?

— Nu. Am lucrat cu un tip pe care-l chema Emil Nocera şi cu Ulysses Ward, înainte ca genele lui Merrin s-o ia razna şi să-i măcelărească pe amândoi. După aia l-am folosit pe Scotty drept însoţitor înarmat şi am recurs la contactele din altă parte.

— Ce contacte?

— Doar contacte. Nu văd niciun motiv ca să ţi-l dau pe vreunul dintre ei. Sunt marginali, nu contează. Contacte din Rim ale celor care m-au angajat pe mine.

Carl îşi reaminti de băiatul cu maceta, de bolboroseala lui de aberaţii cu tentă religioasă.

— I-ai băgat în cap lui Osborne vreo poveste despre mine?

— Nu chiar în forma asta.

Ren părea dintr-odată obosită.

— I-am spus că Merrin era – cum îi ziceţi voi, a doua venire? Hristos s-a întors şi se ascunde pentru că există un om negru care vine să-i facă rău. O serie de imagini amestecate, născocite din ceea ce ştiam despre ideologia din Jesusland şi din ceea ce perora Osborne.

„Seamănă cu Hristos", îşi amintea cum spusese când văzuse fotografia din dosarul lui Merrin. „În ton cu Faith Satellite Channel."

Dădu din cap.

— Îmi dau seama cum a funcţionat asta.

— Mda, mă rog. Băiat din Jesusland, doar ştii. În sufletul lui părea un puşti de treabă, dar ştii ce pot face religiile

astea vechi. N-a fost greu să-i bag în cap ideea, jumătate din oamenii ăştia îşi petrec toată viaţa lor de rahat aşteptând să apară Mântuitorul. Se agaţă de orice şansă ca să aibă un rol cât de mic în treaba asta.

Ridică din umeri – o mişcare perfectă.

— În plus, era înamorat de mine, iar Merrin îl lovise în cap în timpul bătăii de la Ward. Bietul nenorocit n-a avut nicio şansă.

— Deci eu sunt omul negru.

Ea se strâmbă.

— Da, ai apărut şi te-ai potrivit mult prea bine rolului.

— Mie-mi spui...

Carl căută din nou să rememoreze lupta care avusese loc în centrul comercial, în acea noapte.

— Nu tu l-ai trimis după mine?

— Nu, a fost ideea lui, spuse Ren acru. A gândit totul de unul singur şi eu n-am fost acolo să-l opresc. Dacă nu se întâmpla asta am fi reuşit să plecăm cu toţii în linişte de pe *Cat* în timp ce RimSec încă mai tropăia sus pe punte, încercând să ne bage la răcoare.

— Ai idee de ce trebuia să-l păzeşti pe Merrin?

— Absolut deloc. Eu sunt doar plătită să fac asta. Mi s-a spus că o să vină, mi-au zis despre prăbuşirea de urgenţă şi că Ward o să se ducă să-l ia. Scopul meu era doar să fie în siguranţă timp de câteva luni – urmau să aibă nevoie de el mai târziu. Asta trebuia să se petreacă la ferma lui Ward, dar se pare că Merrin nu prea se mai încrederea aşa uşor, după toate prin câte trecuse la bordul lui *Horkan's Pride*.

— Da, e de înţeles. Aşa că l-ai convins tu?

— La început? zise Ren rânjind. Cu *ninjutsu*.

— Şi după?

Rânjetul rămase.

— Cum crezi?

— Serios? Osborne *și* Merrin? Cum ai reușit să faci să meargă combinația asta?

O altă mișcare elegantă a umerilor îmbrăcați în gri.

— Făcând pe slujitoarea lui Hristos, puteam fi orice voiam în ochii lui Scotty. Sau cel puțin el se autoconvingea de asta cât putea de mult, pentru că nu voia ca restul poveștii să dispară. Poate că asta e ceea ce a mers cu adevărat prost atunci când ai apărut tu. Cine știe?

— Și Merrin?

— Aș zice că Merrin nu și-a revenit niciodată din călătoria spre casă cu *Horkan's Pride*. Eu mă pregăteam pentru toată aroganța de căcat a unui treisprezece când a sosit el, spuse scuturând din cap. Dar nu prea era deloc așa. N-aș spune că era distrus, dar nu sunt sigură că mai putea realmente să-și revină vreodată. I-am băgat în cap că, dacă face valuri, o să-și distrugă acoperirea și bănuiesc că a fost suficient de deștept să priceapă atâta lucru. Avea experiență în munca sub acoperire, nu-i așa?

— Da. Și experiență de teren.

— Așa. Ceva de care să se agațe, presupun.

Carl simți cum secvența luptei îi revenea în minte. *Tanindo* ezitant, mișcările vlăguite, nu foarte hotărâte, lipsa de forță. Aproape ca și cum o parte din el s-ar fi aflat încă pe Marte și ar fi trăit la o gravitație redusă. Ca și cum n-ar fi ajuns cu adevărat acasă.

— Deci și *tu* ai avut experiență de teren? o întrebă pe Ren.

— Nu tocmai.

— Nu tocmai, hm?

Carl aruncă o privire peste golful Marin. Lumina aproape că dispăruse deja.

— Cine dracu' ești, Ren?

— Asta nu e important aici.

— Ba eu cred că este.

Ea îl fixă timp de câteva secunde, în întuneric. Schiță un gest de nepăsare.

— Sunt doar o persoană pe care au angajat-o.

— Doar o persoană. Corect. Cu o tehnică *ninjutsu* suficient de bună ca să învingă un fost Lawman. Mai încearcă. Cine ești?

— Uite, e simplu. Lasă ce am învățat eu prin Pacific Rim. Am fost angajată aici, în California, să păzesc pe cineva, pentru că asta e slujba mea. Mi-am făcut treaba, am curățat mizeria când Merrin a dat pe dinafară și l-am ținut la adăpost. Apoi, când s-a împuțit treaba, ticălosul meu de client m-a lăsat baltă. Iar acum caut răzbunare.

— Credeam că vrei să ajuți.

— Așa e. Răzbunarea mea e să ți-i dau ție pe cei care m-au lăsat baltă.

— Nu-i suficient.

— Îmi pare rău, va trebui să te mulțumești cu atât.

— Atunci vinde-ți ranchiuna altcuiva.

Se întoarse cu spatele și se sprijini de parapetul de beton dinspre mare. Privi luminile peste apă, încercă să nu se gândească la Istanbul și nu reuși. Cu unele diferențe superficiale, cele două orașe aveau în comun un lucru esențial de care nu puteai scăpa. Ambele erau impregnate cu același vis distilat al țărmului de mare, al dealurilor și podurilor suspendate, aveau același aer înceţoșat și însorit, încărcat de rumoare pe timpul zilei, aceleași sclipiri pe apă seara, când feriboturile traversau bezna și traficul curgea în fire strălucitoare, roșii și palid-aurii, peste poduri și pe arterele

iluminate ale orașului. Ceea ce era în atmosferă acolo era și aici, și el simți cum i se pune un nod în gât.

Îi auzi ghetele în spate. Pași pe ciment, apropiindu-se. Carl continuă să privească sclipirile luminoase.

— Cam neglijent în seara asta, nu?

Își puse brațele pe parapet, la vreun metru în stânga lui, copiindu-i postura.

Carl ridică din umeri fără să se uite la ea.

— Îmi imaginez că, dacă vrei să-mi livrezi niște informații, nu-ți convine să mă elimini. Dacă aveai de gând să faci asta, ai fi făcut-o de mult.

— Analiză corectă. Riscul rămâne, totuși.

— În momentul ăsta nu prea mă mai feresc să risc.

— Da, dar ai fost al dracului de mofturos în privința persoanelor de la care primești informații. Vrei să-mi spui de ce?

El îi aruncă o privire.

— De exemplu, n-am mai multă încredere în tine decât într-un predicator din Jesusland stând pe lângă un băiețel din cor. Îmi dai ceea ce pare a fi o jumătate de soluție, Ren. Și asta nu se potrivește cu ceea ce știu deja. Mie asta îmi miroase a încercare de distragere a atenției. Vrei să mă faci să cred că într-adevăr ești gata să-ți vinzi șeful? Spune-mi cine ești.

Tăcere. Orașul respira. Lumina reflectată tremura pe apă.

— Sunt ca tine, zise ea.

— O variantă?

Ea își privi cu ochii mijiți muchia palmei întinse.

— Exact. Produs al laboratoarelor negre din Harbin. Tot ce-i mai bun.

— Deci ești un fel de bonobo?

— Nu, nu sunt nicio nenorocită de bonobo.

Vocea i se ridicase, dând la iveală câteva frânturi de furie autentică.

— Am făcut sex cu Merrin și cu Scotty în propriul *meu* beneficiu operațional, nu pentru că nu mi-am putut ține mâinile departe de ei.

— Păi, știi ceva?

Își păstră glasul tărăgănat, fără să știe sigur de ce insista, doar dintr-un impuls vag intuitiv care îi dicta să alimenteze furia și s-o dezechilibreze pe Ren.

— Știi adevăratele femele bonobo, cimpanzeii pitici din Africa? Și ele fac la fel de cele mai multe ori. Fac sex ca să țină masculii calmi, supuși. Cred că asta se poate numi beneficiu operațional, din punct de vedere social.

Ea se ridică de pe parapet și se întoarse cu fața la el.

— Fir-ar al dracului, sunt un treisprezece, Marsalis. Un treisprezece, la fel ca tine. Ai înțeles?

— Căcat. Nu s-a realizat niciodată un treisprezece femelă.

— Da. Spune-ți ție asta, dacă te face să te simți mai bine.

Stătea la un metru distanță și Carl o văzu forțându-se să-și rețină furia, s-o elimine din atitudinea ei și s-o dea deoparte. Simți un fior nedorit de camaraderie în timp ce o privea. Ea se sprijini din nou de parapet și vocea îi ieși calmă, ca într-o conversație banală.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, Marsalis, să te întrebi de ce Proiectul Lawman a eșuat atât de spectaculos? Ți-a trecut prin minte că înghesuind tendințe masculine violente, îmbunătățite genetic, într-un trup de mascul îmbunătățit genetic înseamnă să suprasoliciți puțin?

Carl scutură din cap.

— Nu, nu mi-a trecut prin cap. Am fost acolo când Lawman s-a făcut bucăți. A mers prost pentru că variantelor treisprezece nu le place să facă ce li se spune și, imediat ce dispar constrângerile normale, încetează să se mai supună. Nu poți face un soldat bun dintr-un treisprezece. E simplu.

— Da, cum am spus și eu. Suprasolicitare.

— Sau înțelegerea greșită a conceptului de soldat.

Studie linia promontoriului Marin profilată pe cer, urmări fluxul distinct, corpuscular, al luminițelor roșii desfăcându-se ca o pâlnie la ieșirea de pe pod și urcând pe dealurile întunecate.

— Oricum, apropo de soldați, dacă ai fost asamblată la Harbin, cu tot cu gene și *ninjutsu*, trebuie să presupun că asta înseamnă că aparții Departamentului Doi.

I se păru că ea se cutremură puțin.

— Acum nu mai aparțin.

— Vrei să explici?

— Hei, ai întrebat cine sunt. N-a zis nimeni nimic despre autobiografie.

Își dădu seama că zâmbea.

— Schițează-mi doar liniile principale, cât să mă convingi. N-am de gând să ajung unealta serviciilor de securitate chineze.

— Începi să mă enervezi, Marsalis. Ți-am spus că nu mai fac așa ceva.

— Da, dar eu sunt un ticălos incredul de la natură. Vrei să-ți asasinez șeful? Satisfă-mi curiozitatea.

O auzi expirând printre dinți.

— Pe la sfârșitul lui '96 lucram sub acoperire ca să-i dăm de cap unei operațiuni de sclavie sexuală a mafiei chineze din Hong Kong. Când în final i-am prins, s-a lăsat cu

o baie de sânge. Departamentul Doi nu-și face exagerat de multe probleme în privința victimelor colaterale.

— Mda, am auzit asta despre ei.

— Am profitat de tot sângele și urletele alea ca să mă dau discret la o parte. Am dispărut în timpul schimbului de focuri, am trecut granița. M-am folosit de contactele pe care le aveam ca să ajung la Kuala Lumpur și de aici m-am îndreptat spre sud.

O plictiseală bizară se strecură în vocea ei.

— Am fost o vreme în milițiile din Jakarta, am participat la războaiele lor cu *yakuza*, mi-am construit o reputație în Indonezia. Am luat-o iar spre sud. Sydney, apoi Auckland. Clienți din corporații. În cele din urmă, Statele Rim, pentru că acolo sunt banii adevărați. Și iată-ne aici. Îți satisface oarecum curiozitatea?

Aprobă cu o mișcare a capului, surprins încă odată de imboldul de camaraderie pe care îl simțea.

— Da, e de ajuns pentru CV. Dar mai am o întrebare, o chestiune de ordin general pe care mi-ai putea-o lămuri.

Un oftat obosit.

— Și anume?

— De ce îți bați capul cu mine? Ești al dracului de letală și ai și relații. Ești lejer cu un pas înaintea RimSec. De ce nu te apuci să-și rezolvi singură problema cu nemernicul ăla care te-a trădat? Că doar știi unde e, nu?

Ea rămase o clipă tăcută.

— E o întrebare simplă, Ren.

— Cred că ți-am spus destule. La urma urmei, tu ești un vânător de recompense al UNGLA. Dacă mă predai, ai ce pune pe masă.

— Știu deja ce ești, spuse el sever. Mă vezi scoțând pistolul Haag?

Tonul cu care rosti ultimele două cuvinte nu era tocmai egal. Ea înclină capul, ca și cum i-ar fi sesizat deja tremurul. Își examină din nou muchia palmei.

— Tu ți-ai făcut o carieră din trădarea alor tăi. N-ai niciun motiv să te oprești acum, nu-i așa?

— Să-ți spun ceva, Ren. Nici măcar nu sunt sigur că mai am licența.

Amintirea lui di Palma îi trecu rapid prin minte – superioritatea pedantă a birocrației Agenției.

— Și chiar dacă aș avea-o, primul lucru pe care am de gând să-l fac la întoarcere este s-o predau.

— Ți-ai schimbat atitudinea, nu?

Nu era tocmai dispreț.

— Cam așa ceva. Acum răspunde-mi la întrebare. De ce eu?

Din nou tăcere. Remarcă pentru prima oară răceala aerului. Ochii lui se tot întorceau spre dealurile Marin, spre fluxul traficului care se îndrepta către nord. Ca și cum acolo l-ar fi așteptat ceva. Ren părea să-și facă niște calcule.

— Din două motive, spuse în cele din urmă. În primul rând, e posibil să mă aștepte. De tine nu are niciun motiv să se ferească.

— Dacă aș fi în locul tău, un astfel de risc n-ar fi suficient ca să mă facă să las lucrurile pe mâna unui intermediar.

— Știu. Dar tu ești un treisprezece *bărbat*. Eu sunt puțin mai deșteaptă. Pentru mine e suficient să știu că se va rezolva. Nu trebuie să fiu de față, să simt mirosul sângelui.

— Poate că și eu sunt mai deștept decât crezi. Poate pur și simplu n-o s-o fac.

Observă zâmbetul ei.

— Ei, o să vedem.

— Ai spus două motive.

— Așa e.

Acum femeia privea peste apă. Vocea ei avea o nuanță care ar fi putut însemna jenă sau mândrie.

— Se pare că sunt însărcinată.

Tăcerea năvăli peste ei ca ceața venind dinspre golf. Zgomotele orașului, deja slabe, abia mai puteau fi percepute. Carl își lipi mâinile de piatra parapetului, uitându-se la ele prin întuneric.

— Felicitări.

— Mda, mulțumesc.

— E al lui Merrin? Sau al băiatului cu maceta?

— Nu știu și nici nu-mi prea pasă. Și nici prietenilor tăi de la Agenție n-o să le pese. E suficient că mama e un treisprezece cu acte în regulă – cine să-și mai facă griji și în legătură cu tatăl? O să-și trimită toți oamenii pe care îi au după mine. Trebuie să plec, Marsalis. Să fac o plecăciune și să dispar într-un loc sigur.

— Corect, zise strângându-și brațele din cauza frigului și întorcându-se către ea. Pe de altă parte, tu chiar ai un avantaj major în fața Agenției.

— Anume?

— Nici măcar nu știu că exiști.

Și undeva, în mintea lui, glasul lui Sevgi Ertekin: „Baba, e un om bun. E curat."

Carmen Ren îl privea cu ochii îngustați.

— Corect. Acum, ei nu știu că exist.

Carl privi din nou peste golf. Avea un nod dureros în gât. Sevgi, Névant, toți ceilalți...

Întreaga sa viață părea să pulseze de durere.

— Nu vor afla de la mine, zise.

Capitolul 49

Era ciudat să intre realmente în sediul Human Cost Fundation. Amintirile formatului *v* se suprapuneau cu arhitectura reală a spațiului recepției și a coridoarelor care porneau de acolo. Nu se afla nicio Sharleen acolo, nu stătea nimeni în anticameră, iar pereții erau de un albastru mai palid și mai rece decât își amintea. Lucrările de artă pe care le știa nu existau, iar afișele și posterele Earth First care le înlocuiseră păreau murdare și obosite. Când veni să-l întâmpine, Jeff părea la fel de obosit.

— În carne și oase, zise îmbrățișându-l pe Norton scurt de după umeri. Drăguță surpriză!

Norton îl îmbrățișă și el.

— Da, strict pentru afaceri, mă tem. Am venit să profit iar de sfaturile tale profesionale. El e Carl Marsalis. Marsalis, fratele meu, Jeff.

Jeff scutură mâna treisprezecelui fără să clipească.

— Desigur. Trebuia să te fi recunoscut după pozele din media. Nu vreți să intrați?

O luară pe un coridor diferit de cel pe care și-l amintea Norton din biroul virtual, iar acesta, bineînțeles, nu se înșeță, așa cum se întâmpla în format. Trecură pe lângă uși cu semne de plastic ieftin care indicau activitățile zilnice ale fundației: Consiliere Traume, Relații cu Paza de Coastă, Reacție la Hărțuire, Fonduri... Prin ușa deschisă a unui birou, Norton întrezări o asiatică voinică, părând adormită de la distanță și bând cafea dintr-un pahar de polistiren. Ridică puțin o mână când trecură ei, dar nu spuse nimic. Altfel, locul părea pustiu.

— E liniște în dimineața asta, zise Marsalis.

Jeff îi aruncă o privire peste umăr.

— Da, păi e încă devreme. Tocmai am ieșit dintr-o criză majoră de fonduri, așa că am trimis pe toată lumea acasă, sugerându-le să sărbătorească și să vină mai târziu. Aici.

Îi introduse într-o încăpere a cărei destinație era indicată pur și simplu prin cuvântul *Directorat* și închise ușa cu grijă în urma lor. Și aici existau schimbări față de virtual: decorul era un amestec puternic de tonuri de roșu și gri; canapeaua era la fel, dar stătea cu spatele la fereastră și era destul spațiu ca să te plimbi prin spatele ei, iar în fața acesteia se afla o măsuță de cafea. Ornamentele fuseseră puse în altă parte sau înlocuite. Fotografia lui Megan dispăruse de pe birou, în schimb exista una mai mică a copiilor. Jeff făcu semn spre canapea:

— Luați loc, amândoi. Cum te tratează COLIN, domnule Marsalis?

Treisprezecele ridică din umeri.

— M-au scos de la închisoarea din Jesusland.

— Da, presupun că asta poate fi considerată o foarte bună ofertă de deschidere.

Jeff ocoli canapeaua și se așeză cu fața la ei. Surâse obosit.

— Așadar, ce pot să fac pentru voi?

Norton se foi, stânjenit.

— Cât de multe știi despre laboratoarele negre din Harbin, Jeff?

Fratele lui înălță sprâncenele. Expiră prelung.

— Nu chiar totul. Când e vorba de asta, sunt foarte discreți. E departe, spre nord, la distanță mare de ocean. Și paza e foarte strictă. Din ceea ce am putut pune cap la cap, de aici ies produsele de top.

— Ai întâlnit vreodată vreo variantă din laboratoarele Harbin? întrebă Marsalis. Human Cost are de-a face cu ele?

— Iisuse, nu.

Jeff se lăsă pe spate și își sprijini capul pe o mână. Părea să se gândească serios.

— Ei, cu siguranță nu de când funcționăm în forma actuală. Adică înainte să primim fonduri de la stat, cu mult înainte de a veni eu, e posibil să fi avut, aș putea verifica dosarele. Dar mă îndoiesc. Majoritatea refugiaților pe care îi primim noi sunt variante nereușite din lagărele experimentale. Ei nu le prea dau drumul, dar nici nu le pasă ce se întâmplă cu ele, așa că le e ușor să se strecoare afară, să pună mâna pe o barcă de pescuit sau așa ceva și să ridice ancora. Totuși, oricine iese din Harbin ar avea o valoare foarte mare și de asemenea ar fi, probabil, foarte loial. Mă îndoiesc că ar fi interesați să evadeze, chiar dacă paza ar fi suficient de slabă încât s-o poată face.

— Am întâlnit una noaptea trecută, zise Marsalis.

Jeff clipi.

— O variantă din Harbin? Unde?

— Aici. În oraș.

— *Aici*? Doamne!

Jeff se uită la Norton:

— Ai văzut-o și tu?

Norton clătină din cap.

— Ei bine... zise Jeff și își desfăcu brațele. Vreau să spun că asta e ceva al dracului de serios, Tom. Dacă cineva ieșit de la Harbin e aici, sunt șanse să lucreze pentru Departamentul Doi.

— Nu.

Marsalis se ridică și se duse la fereastră.

— Am stat destul de mult de vorbă cu ea. S-a eliberat de la Departamentul Doi cu ceva timp în urmă.

— Așa, zise Jeff și se încruntă. Acum pentru cine lucrează?

— Lucrează pentru tine, Jeff, zise omul negru.

Clipa rămase suspendată în încăpere, scârțâind și răsucindu-se ca un cadavru la capătul funiei. Norton urmărea ochii fratelui lui și vedea acolo tot ce avea nevoie să știe. Apoi Jeff își smulse privirea, se răsuci și se uită în sus spre Marsalis. Treisprezecele nu se întorsese de la fereastră. Jeff observă spatele lat, geaca cu inscripția S(t)igma, imobilitatea. Se întoarse la fratele său.

— Tom?

Norton băgă mâna în buzunar și scoase telefonul. Se uită la fața lui Jeff și atinse cu degetul mare butonul play-back.

— *Guava Diamond?*

— *Încă pe poziție.*

— *Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm...*

— *Ce? Mâncător de căcat bonobo ce ești, mai bine mi-ai spune că am înțeles greșit.*

— *Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acționa. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteți pe cont propriu.*

— *O să vă pară al dracului de rău dacă reușim să scăpăm teferi din asta.*

— *Repet, Guava Diamond, nu putem acționa. Sugerăm să implementați Lizard imediat și să fugiți de pe* Bulgakov's Cat *cât mai puteți. S-ar putea să mai aveți timp.*

Pauză.

— *Fir-ar al dracului, ești un om mort, Claw Control.*

Șuierat static.

Ascultară toți timp de câteva secunde vidul zgomotului alb, ca și cum tocmai ar fi ascultat ultima transmisie a unui avion care se prăbușește în ocean. Norton închise telefonul.

— Ăsta ești tu, Jeff, zise încet. Spune-mi că nu-i așa.

— Tom, știi că poți falsifica o voce la fel de ușor ca...

Tresări și se opri când mâinile negrului apăsară greu pe umerii lui, din spate. Marsalis se aplecă peste el.

— Nu, zise.

Jeff se uită la fratele lui, pe canapea.

— Tom? Tom, sunt *fratele* tău, pentru numele lui Dumnezeu.

Norton dădu din cap.

— Da. Ar fi bine să ne spui tot ce știi.

— Tom, doar nu...

— Sevgi e *moartă*!

Dintr-odată striga, tremurând, cu gâtul umflat din cauza efortului, amețit de amintirile din spital.

— E *moartă*, Jeff, *a murit* pentru că tu mi-ai ascuns treaba asta!

Mâinile lui Marsalis rămaseră pe loc. Norton scrâșni din dinți, încercând să-și stăpânească tremuratul care nu voia să înceteze. Strânse buzele, respirând greu.

— „Mâncător de căcat bonobo ce ești", reuși să rostească. A spus bine, nu-i așa, Jeff? Te cunoștea bine.

— Tom, nu înțelegi.

— Încă nu înțelegem, zise Marsalis.

Ridică o mână, coborând-o înapoi pe umărul lui Jeff, ca pentru a-l încuraja:

— Dar tu o să ne explici.

— Eu... zise Jeff clătinând din cap. Nu înțelegeți, nu pot.

Marsalis înalță capul și îl privi direct în față pe Norton. Norton simți ceva izbindu-l în stomac, ceva ce îi făcu rău, dar fu cumva și ca o eliberare. Aprobă cu o înclinare a capului.

Omul negru își încleștă o mână pe gâtul lui Jeff Norton, trăgându-l pe spate. Degetele se înfipseră în carne. Cu celălalt braț îi cuprinse pieptul, prinzându-i un braț și fixându-l pe loc. Jeff scoase un sunet șocat și sufocat, se zbătu pe canapea și trase de brațul treisprezecelui cu singura sa mână liberă.

Marsalis prinse de încheietură brațul care se agita și îl dădu la o parte. Jeff se săltă, se lăsă în jos, nu se putu elibera.

— Tu ești cel care nu înțelege, zise Marsalis rece; era aceeași voce pe care Norton o auzise folosind-o, în quechua, cu Gutierrez. Cineva o să plătească pentru Sevgi Ertekin. Cineva o să moară. Deocamdată te avem pe tine. Dacă nu ne dai pe altcineva, atunci o să fii tu ăla. Dacă încerci să ascunzi de mine ceea ce știi, RimSec o să te găsească plutind în golf cu absolut toate oasele rupte și ambii ochi scoși.

Norton privi, se obligă să privească. Ochii lui Jeff se agățau frenetic de el, pe o față care se învinețea. Dar imaginea felului în care se stinsese Sevgi îi umplea mintea ca un strigăt răgușit și îl ținea pironit la locul lui, privind.

— Ai omorât-o, Jeff, spuse pe un ton liniștit, rezonabil, care aducea a început de mânie dezlănțuită. Cineva trebuie să plătească.

— Onbekend!

Era un mormăit strangulat, abia recognoscibil. Marsalis îl surprinse în timp ce Norton încă mai căuta sensul silabelor zdrobite. Îi eliberă pieptul și gâtul lui Jeff, răsuci brațul

pe care îl prinsese de încheietură și îl trase în sus astfel încât Jeff să fie silit să se întindă pe canapea. Marsalis se aplecă și îl împinse tare pe Jeff cu tâmpla în țesătură, înfigându-și în ea încheieturile degetelor. Jeff tuși și se înecă, icni după aer, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i cu Onbekend? întrebă Norton.

Senzația amețitoare de turbare nu dispăruse. Îi dădea târcoale ca o niște golani de pe stradă. Se întrebă, prin ceața rotitoare a ororilor, dacă așa simțea un treisprezece, dacă asta trebuia să accepți ca să trăiești așa cum trăise Merrin și cum încă mai trăia Marsalis. Se întrebă cât de ușor ar fi să i se lase pradă și dacă și-ar mai recăpăta după aceea controlul.

Jeff gâfâia chinuit.

— *Ce-i cu Onbekend?*

— Bine, îți spun, îți spun, la dracu'.

Vocea lui Jeff se frânse. Încetă să mai încerce să se elibereze. Zăcea pe canapea, respirând întretăiat, cu lacrimile scurgându-i-se lent pe țesătură.

— Numai lasă-mă să mă ridic. Te rog.

Marsalis îi aruncă din nou o privire lui Norton. Norton dădu aprobator din cap. „Fratele meu nu e soldat sau bătăuș", îi spusese treisprezecelui în seara precedentă. „Nu e dur din punct de vedere fizic, n-o să reziste. Lasă-mă pe mine să decid. O să obținem tot ce vrem de la el".

Marsalis îl săltă pe Jeff în șezut. El se așeză la birou. Își încrucișă brațele.

— Atunci, să auzim.

Privirea lui Jeff trecu de la omul negru la fratele lui. Norton îl fixa.

— Tom...

— L-ai auzit, Jeff. Dă-i drumul.

Jeff Norton păru să se prăbușească în sine. Se cutremură. Marsalis și Norton schimbară o privire. Norton ridică o palmă, în poală. Așteptă. Jeff își frecă mâinile de față, trecându-și-le apoi prin păr. Răsuflă puternic, își șterse ochii. „Da, plângi, Jeff", se pomeni Norton gândind, cu o violență care îl zgudui profund. „Plângi așa cum am plâns și noi, ceilalți. Sevgi, eu, Marsalis și Megan și Nuying, din câte știu eu, și cine știe câți alții. Vrei să te joci de-a masculul alfa, frate mai mare? Bun venit la bord."

Jeff lăsă mâinile să-i cadă. Își smulse un zâmbet slab și îl fixă pe chip. Își juca din nou rolul pentru spectatorii de la galerie.

— Uite, tu n-ai idee cât de adânc merg lucrurile, Tom. Onbekend nu e doar un treisprezece oarecare...

— Da, e fratele geamăn al lui Merrin, zise Marsalis sec. Am aflat deja asta. Ați pus-o pe Carmen Ren să-l țină pe Merrin la adăpost în timp ce Onbekend umbla liber, lăsând urme genetice la locurile crimelor, peste tot prin Jesusland și Rim. La timpul potrivit, Merrin moare în mod convenabil și toate i se pun lui în cârcă. Întrebarea este: de ce? Cine erau toți oamenii ăia?

Jeff închise ochii. Oftă.

— Pot să beau ceva, vă rog?

— Nu, nu poți să bei nimic, zise Marsalis. Tocmai am reușit să cădem de acord că te lăsăm în viață. Acceptă-ți norocul și vorbește.

Jeff se uită la fratele lui cu o expresie epuizată. Norton făcu legătura – Jeff trebuie să fi avut și un sprijin. Apelase la spectatorii de la galerie.

— Sigur. Îți aduc eu de băut, Jeff, zise amabil.

Întâlni privirea neîncrezătoare a omului negru și repetă gestul mic cu mâna ridicată.

— Unde ții băutura?

— În dulapul din perete. Am o sticlă de Martell acolo și niște pahare. Serviți-vă.

Jeff Norton se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ai sărit destul de repede să-i asculți ordinele, pentru un treisprezece, nu?

Marsalis privi în jos spre el. Sprâncenele i se încruntară ușor.

— Cred că o să ai nevoie de îngrijire pentru asta.

— Pentru ce să am nevoie de îngrijire?

Norton întoarse privirea de la bar exact la timp ca să vadă pumnul omului negru țâșnind din dreptul taliei. Izbi scurt, dur, cu toată forța în nasul lui Jeff. Auzi trosnetul cartilajului rupt. Jeff se răsturnă și țipă. Își duse din nou mâinile la față. Sângele se scurgea printre ele.

— Îngrijire pentru asta, zise Marsalis calm.

Norton depistă o cutie de șervețele pe birou. O luă și o aduse lângă canapea, împreună cu sticla de coniac și cu un singur pahar. Puse totul pe măsuța de cafea, trase un șervețel lung și i-l dădu fratelui lui.

— Nu te prosti, Jeff, zise încet. Își dorește din tot sufletul să te vadă mort, și nici eu nu sunt prea departe de el. Ia, curăță-te!

Jeff luă șervețelul, apoi alte câteva din cutie. În timp ce își tampona sângele din nas, Norton turnă în pahar. Împinse coniacul peste măsuță.

— Uite-ți băutura, îi spuse fratelui său. Acum dă-i drumul.

— Riposta Scorpionului, le spuse.

Carl dădu din cap.

— Claw Control. Corect. Încă mai folosești apeluri cu semnătură, amărâtule. Tu ce erai, Jeff, rezerva din spate? Al naibii de sigur că n-aveai cum să fii în linia întâi a unei chestii așa de date dracului ca Scorpionul.

— Ai auzit de tipii ăștia? îl întrebă Norton.

— Zvonuri, da. O echipă fantomă în teatrele de operațiuni din Pacific Rim, se presupunea că sunt una dintre ultimele misiuni sub acoperire dinainte de Secesiune, zise Carl coborând curios privirea spre Jeff Norton. Deci să auzim, Jeff. Care era locul tău?

— Logistica, zise posac directorul Human Cost. Eu eram coordonatorul operațiunilor.

— Așa.

— Când dracu' a fost asta? se holbă Norton la fratele lui. Nici măcar nu erai mutat aici înainte de '94. Locuiai în New York.

Jeff Norton clătină obosit din cap.

— Am fost aici tot timpul, Tom. Un du-te-vino, din Uniune în Rim, din Rim în Asia de Sud-Est. Aveam birouri peste tot. Jumătate din timp nici nu stăteam acasă mai mult de un weekend din cinci.

Își luă șervețelele pătate de sânge de la nas, le aruncă pe măsuța de cafea și se strâmbă.

— Oricum, de unde să fi știut tu? Te vedeam, cât, o dată pe lună, poate?

— Eram ocupat, replică Norton inert.

— Eu am auzit, zise Carl, că Secesiunea ar fi fost sfârșitul Ripostei Scorpionului. Se presupune că au fost puși la păstrare, precum celelalte guoaie mărunte despre care nu era nevoie să afle publicul american. Oricum, asta e versiunea oficială. Dar asta a fost prin '70, cu niște ani buni

înainte să fii angajat tu, Jeff. Așadar, ce s-a întâmplat? Au devenit companie privată?

Jeff îi aruncă o privire speriată.

— Ai auzit asta?

— Nu. Dar n-ar fi pentru prima dată când o gașcă de pungași bătăuși de profesie nu pot suporta pensionarea anticipată și intră pe piață. Asta s-a întâmplat?

— Riposta Scorpionului au fost reținuți.

Jeff era încă supărat. Trase alte șervețele din cutia de pe măsuță. Carl îl urmări impasibil.

— Reținuți de cine?

Norton avea deja răspunsul.

— De Statele Rim. Așa trebuie să fi fost. Tocmai se dezlănțuiseră, zona Pacificului era viitorul lor. Merita să se țină de orice le-ar fi dat un avantaj, nu-i așa?

— Așa e, frățioare.

Jeff îndepărtă șervețelele de la nas doar cât să dea pe gât o înghițitură de coniac.

— Acum începeți să vedeți imaginea de ansamblu?

— Toni Montes, spuse Carl. Jasper Whitlock, Ulysses Ward, Eddie Tanaka. Toți ceilalți. Toți făceau parte din personalul Scorpionului?

— Da. Nu cu numele astea, dar da.

— Și Onbekend.

— Da.

Vocea lui Jeff Norton căpătă o anumită nuanță. Carl se gândi că ar putea fi teamă.

— Și el. Câteodată. Venea și pleca, știi tu. Transferat temporar.

— Dar nu și Merrin?

Directorul Human Cost pufni.

— Pentru noi, Onbekend *era* Merrin. Nu știam despre celălalt, nimeni nu știa că erau doi, zise privind în pahar. Până acum.

Carl traversă biroul până la bar. Studie colecția de sticle și pahare. Taverna din Bayview își făcu loc în mintea lui – el bând cu Sevgi Ertekin whisky furat din spatele barului, mirosul împușcăturilor încă plutind în aer. Își simți furia alunecându-i rapid prin măruntaie, ar fi vrut să distrugă totul din dulap, să apuce de gât o sticlă spartă, să se întoarcă cu ea la Jeff Norton și...

— Cercetarea n-djinn asupra victimelor nu a găsit nicio legătură între ele, spuse inexpresiv. Ceea ce înseamnă că, probabil, în Rim ați folosit un n-djinn de mare putere de-al vostru ca să îngropați oamenii ăștia în noile lor vieți. Nu pot să văd decât un singur motiv pentru care cineva s-ar osteni să facă asta.

— Lichidarea afacerii.

Revelația aduse o urmă de uimire în glasul lui Tom Norton:

— Închideai întreaga operațiune și împrăștiai resturile.

Carl se reîntoarse cu fața la canapea, cu mâinile goale.

— Când, Jeff? Când și de ce?

Jeff Norton aruncă o privire spre fratele lui.

— Credeam că o să reușești să-ți dai seama de asta și singur, Tom.

Delegatul COLIN dădu aprobator din cap.

— Ai venit aici și ai preluat postul la Human Cost în '94. Erai și tu îngropat. Trebuie să fi fost cam pe atunci.

Jeff puse jos ultimul ghem de șervețele însângerate și se întinse să ia altele. Pe buze îi juca un surâs subțire. Puțin sânge îi picură peste zâmbet înainte de a-l putea șterge.

— De fapt, ceva mai devreme, zise. Odată pornită asemenea acțiune, e ca o avalanșă și durează un timp ca s-o oprești. Să zicem '92 pentru decizie, începutul lui '93 pentru încetarea operațiunilor. Și noi dispăruserăm cu toții, anul următor.

Carl se apropie.

— Am întrebat de ce.

Directorul Human Cost îi întoarse privirea, tamponându-și nasul. Încă mai părea că zâmbește.

— Nu poți să ghicești?

— Jacobsen.

Numele îi ieși de pe buze, răsunând ca o invocație. Epoca respectivă, din '89 până în '94, îi ardea în amintire ca o înregistrare video pentru media. Revolte, mulțimi dând năvală și cordoane de polițiști în armuri, vehicule în flăcări. Oameni sfinți dogmatici și conducători politici bombastici, comunicate și discursuri UNGLA și, în spatele tuturor acestora, figura liniștită, cu început de chelie, a împuternicitului suedez citind din raportul lui cu intonația măsurată a diplomatului de carieră, ca un om care încearcă să deschidă o umbrelă în timpul unui uragan. Cuvintele alunecând, greșit rezumate, citate corect, citate greșit, scoase din context, folosite și răsfolosite drept capital politic. Senzația înspăimântătoare, înfiorătoare că, la urma urmelor, totul avea ceva de-a face cu el, Carl Marsalis, cel mai bun de la Osprey; că, oricât de imposibil ar fi părut cândva, un curent de opinie idiot al rumegătoarelor conta acum cu adevărat, că viața lui avea să fie afectată în cele din urmă.

Jacobsen.

O da, până la urmă avea să fie afectată.

De la eroi sub acoperire la monștri scoși la paradă în mai puțin de cinci ani. Sentințe deprimante, alegeri și mai deprimante; lagărele sau somnul lung și exilul în lagărele nesfârșite de pe Marte, azvârliți spre unul dintre ele de mulțimea idioată, ca un condamnat împins să-și aleagă spânzurătoarea.

Și criocapsula, rece și strâmtă, umplându-se încet cu gel în timp ce sedativele îi îndepărtau impulsul de panică, la fel cum i se luase și echipamentul de luptă la demobilizare. Somnul lung, căzând peste el ca umbra unei clădiri înalte cu o mie de etaje, acoperind soarele.

Jacobsen.

Jeff Norton se întinse din nou după pahar.

— Așa e, Jacobsen. Nu eram siguri că Acordurile vor arăta la fel ca în '92; erau încă în stadiul de proiect. Dar mesajele erau destul de clare. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama ce cărămizi o să cadă.

Tom Norton scutură din cap.

— Ce are asta de-a face? Bun, voi îl aveați pe Onbekend. Dar toți ceilalți – Montes, Tanaka, restul. Ei nu erau variante, erau oameni obișnuiți. Tu erai un om obișnuit. De ce ar fi contat Jacobsen?

Stând în fața directorului Human Cost, Carl întrezări, vag, ceea ce avea să urmeze.

— A contat – zise el sec – din cauza a ceea ce făceau. Corect, Jeff? Nu era vorba de personal, nu-i așa? Era vorba de ceea ce făcea Riposta Scorpionului. Care era domeniul tău, Jeff? Și nu-mi cere să ghicesc din nou, pentru că o să te doară.

Jeff Norton ridică din umeri și goli paharul de coniac.

— Reproducerea, zise.

Fratele lui clipi.

— Reproducerea cui?

— Of, *pentru numele lui Dumnezeu,* Tom, a cui crezi?

Gesticulă violent, aproape răsturnând sticla. Coniacul părea să i se fi urcat la cap.

— Reproducerea *variantelor*. Ca prietenul tău de aici, ca Nuying. Tot ce puteam prinde pe acolo.

— Acolo? întrebă Carl din adâncul unui calm imens, copleșitor. Vorbești despre teritoriul chinez?

— Da.

Jeff ținu șervețelele apăsate pe nas, desfăcu cu o mână capacul sticlei și își turnă încă un pahar.

— Riposta Scorpionului efectua misiuni sub acoperire în Asia de Sud-Est și în China încă de la începutul secolului trecut. Era terenul lor de joacă, intrau și ieșeau ca o sulă unsă. Noul mandat însemna pur și simplu să intre și să obțină ceea ce părea a fi un material promițător. Înainte de Jacobsen, știința variantelor încă mai părea un drum pe care să apuci. Chinezii încă lucrau în plin avânt, nu existau proteste privind drepturile omului care să le stea în cale, ei erau în fruntea jocului. Țelul nostru era să-i ajungem din urmă.

Carl observă cum Tom Norton se uita de jur-împrejurul încăperii, năuc, neîncrederea pură ciocnindu-se cu înțelegerea.

— Human Cost. Material promițător. Vorbești despre oameni? Iisuse Hristoase, Jeff, tu vorbești despre *oameni*?

Fratele său ridică din umeri și bău.

— Desigur. Oameni, țesuturi vii, embrioni criocapsulați, note de laborator, orice. La scară mică, dar eram implicați în toate. Eram o unitate mare, Tom. Multă susținere, multe resurse.

— Nu e posibil, spuse Norton făcând un gest cu ambele mâini, ca și cum ar fi împins ceva. Ne spui că Human Cost era... tu ai *condus* Human Cost ca... ca pe un fel de program pirat de teste genetice?

— Nu, nu chiar așa. Human Cost asigura spatele, era doar acoperirea – o spoială de operațiuni caritabile care mascau acțiunile de aici, din Rim. Era puțin mai mică pe atunci, încă nu aveam finanțare oficială din partea statului înainte să vin aici s-o conduc oficial. Atunci era gherilă. Câteva case de tranzit ici-colo, câteva firme industriale pe malul oceanului, în San Diego. Riposta Scorpionului era vârful, aduna informațiile, intra și aducea marfa.

Jeff se uită la fratele lui fără să-l vadă.

— ...Organizau adevăratele laboratoare și taberele.

— Taberele, repetă Norton îngrețoșat. Laboratoare negre, aici în Rim? Nu te cred. Unde?

— Unde crezi, frățioare? Unde aruncă cei din Rim tot ce nu le place cum pute?

— În Jesusland, zise Carl și dădu din cap pentru sine. Sigur, de ce nu? La urma urmelor, anticipau Cimarron și Tanana. Unde v-ați instalat? În Nevada? E drăguț și aproape de graniță. Utah, poate?

Jeff scutură din cap.

— Wyoming. Un spațiu larg, slab populat. Nu era nimeni care să vadă ce se petrece, nimeni căruia să-i pese, iar oficialitățile de prin părțile alea îți smulg mâna din încheietură de bucurie dacă oferi bani buni pentru folosirea terenurilor. Le-am spus pur și simplu că e vorba de un alt proiect legat de recoltele modificate genetic.

Continuă să privească ca prin sticlă, fără să se concentreze pe ceva anume.

— Presupun că ăsta e chiar adevărul, nu? Am luat câteva sute de kilometri pătrați, înconjurați de garduri electrificate. Câmpuri minate și scanere, înștiințări ale marilor corporații anunțând „Accesul interzis"

Vocea lui coborî, transformându-se într-o șoaptă.

— Le-am văzut o dată. Le-am văzut funcționând, funcționau perfect, și nu era nimeni acolo care să știe sau să-i pese.

— Ce s-a întâmplat cu toate astea când v-ați repliat? întrebă Carl liniștit.

— Nu bănuiești?

Omul negru țâșni, izbindu-i tibia lui Jeff Norton chiar sub genunchi. Directorul Human Cost icni și se ghemui. Carl îl înhăță de păr și îl lovi cu fața de tăblia mesei. Trase înapoi, lovi din nou...

Apoi Tom Norton i se puse în cale, ținându-l cu mâinile și trăgându-l înapoi.

— Destul, zise delegatul COLIN.

Carl îl țintui cu privirea.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Am spus că e destul. Avem nevoie de el conștient.

La picioarele lor, Jeff se ghemuia în poziție fetală pe podea, între măsuța de cafea și canapea, ferindu-se de lovituri. Carl îl mai fixă câteva clipe pe Norton, apoi își smuci capul. Îl târî pe directorul Human Cost înapoi pe canapea și îl aruncă acolo. Se aplecă astfel încât să-l privească în ochi.

— Ți-am spus să nu mă mai pui să ghicesc, zise cu ton egal. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu tabăra din Wyoming când Scorpionii s-au repliat.

— Bine.

Cuvântul țâșni din gura lui Jeff ca din spatele unui dig spart. Începuse iar să-i curgă sânge din nas, scurgându-i-se în mâinile făcute căuș.

— Am incendiat-o, am incendiat-o, fir-ar al dracului, bine? Scorpionii au intrat înăuntru, au ucis pe toată lumea – și pe subiecți, și personalul angajat. Apoi au minat terenul, l-au aruncat în aer, au ars totul. N-a mai rămas nimic decât cenușa.

În mintea lui, Carl văzu cum trebuia să fi fost, pocnetul sporadic al armelor mici, urletele de panică și țipetele întrerupte, reduse la tăcere, trosnetul flăcărilor. Scârțâitul de coardă ruptă și bufnetul exploziilor prin tabără, pe măsură ce încărcăturile detonau. Mai târziu, îndepărtându-se – focul pe linia întunecată a orizontului, privit de la distanță. Ca Ahvaz, ca Tashkent, ca hotelurile din Dubai.

Semnalul vechi de când lumea. Bestia dezlănțuită.

— Și nimeni n-a spus nimic? întrebă Norton, incredul.

— Iisuse, Tom, ai auzit ceva din tot ce-am spus? zise Jeff izbucnind într-un râs înecat în muci. Vorbim despre *Republică*. Sindromul Guantanamo, știi? Dacă faci ceva suficient de departe, *pe toți îi doare-n cur*.

Carl se întoarse lângă birou și se sprijini de marginea lui. Nu făcea parte din procedura de interogare; ar fi trebuit să stea aproape, să păstreze presiunea continuă. Dar nu era convins că se putea stăpâni dacă s-ar fi apropiat cât să-l ajungă cu brațul pe Jeff Norton.

— Bine, rosti posac. Riposta Scorpionului își îngroapă urmele, așa că nu mai există niciun fel de legătură în fluxul de date. Nimic din toate astea nu explică de ce sunt uciși acum toți, paisprezece-cincisprezece ani mai târziu. Cineva face din nou curățenie. De ce acum?

Directorul Human Cost își ridică fața însângerată și-și dezgoli dinții într-un rânjet mânjit. Părea să tremure, scuturat de ceva apropiat râsului.

— Avansarea în carieră, zise amar. Ortiz.

Capitolul 50

A doua zi, dis-de-dimineață, prinseră o cursă Cathay Pacific spre New York. Carl ar fi preferat să nu aștepte, dar avea nevoie de timp ca să dea câteva telefoane și să-și facă planul. De asemenea, voia ca Tom Norton să ia deciziile după un somn bun – dacă putea să doarmă – și să înfrunte întreaga problemă în lumina unei noi zile. Luând toate acestea în considerare, cărțile lui erau mai bune decât se așteptase, însă Norton încă reprezenta o necunoscută, mai ales după felul în care lucrurile se prezentaseră în final la Human Cost Foundation.

La aeroport, legitimațiile COLIN pe care le avea Norton îi ajutară să treacă rapid prin filtrele de securitate și să ajungă la bord înaintea tuturor celorlalți. Carl ocupă un loc rezervat lângă fereastră, așteptând să se umple naveta și privind fără să vadă pista de ciment, biciuită de perdelele de ploaie împinse de vânt. Dincolo de contururile clădirilor terminalului, o lumină palidă și lugubră se scurgea pe cer, printre nori grei, de culoarea fierului. Vremea se stricase peste noapte și părea hotărâtă să rămână așa.

Prognoza pentru New York anunța: rece, uscat și senin. Gândurile din mintea lui erau asemănătoare.

Naveta suborbitală se mișcă puțin pe trenul de aterizare, apoi începu să dea înapoi. Carl își flexă mâna dreaptă,

apoi strânse pumnul. Își aminti greutatea netedă și sticloasă a ornamentului de pe biroul directorului Human Cost. Privi într-o parte spre Tom Norton, așezat pe scaunul de lângă el. Delegatul COLIN îl surprinse – avea o expresie sălbatică din cauza demonilor care nu-l lăsaseră să doarmă.

— Ce-i?

Carl scutură din cap.

— Nimic. Mă bucur că ești aici.

— Lasă-mă dracului în pace, Marsalis. Am promis ceva. O să mă țin de promisiune. N-am nevoie de ritualurile tale de frăție în luptă.

— Nu e vorba de frăție.

Carl se întoarse din nou spre fereastră.

— Mă bucur că ești aici, pentru că treaba ar fi fost de o sută de ori mai grea fără tine.

O scurtă pauză. Pe fereastră, clădirea terminalului alunecă în afara câmpului vizual când naveta se roti. Carl putea simți ezitarea lui Norton.

— Asta nu te-ar fi oprit totuși, zise el în cele din urmă. Nu-i așa?

Carl își întoarse capul ca să-l privească în față, apăsându-și ceafa pe spătarul capitonat al scaunului. Nici el nu dormise prea mult. Elena Aguirre stătuse într-un colț întunecos al camerei lui de hotel cam toată noaptea, prefăcându-se a fi Sevgi Ertekin, fără să reușească prea bine.

— Nu, până la urmă, nu.

— Așa faci? îl întrebă Norton.

— Ce să fac?

— Să devii un treisprezece. Despre asta e vorba, să nu te lași oprit?

Carl îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu. E vorba de programarea genetică. De ce, te simți lăsat pe dinafară?

— Nu, spuse Norton, lăsându-se și el pe spătarul scaunului. Doar încercam să înțeleg.

Naveta rula constant către pista de lansare. Ploaia lovea ferestrele, lăsând dâre piezișe din cauza vântului. Se auzi un clinchet slab – semnalul de închidere a centurilor de siguranță se aprinse pe panoul LCLS de deasupra capetelor lor, completat de instrucțiuni animate. Își făcură de lucru cu fâșiile groase de material capitonat. De obicei, ca și în cazul cântecului de sirenă al pregătirii pentru formatul *v*, Carl nu se simțea bine odată prins în rețeaua de siguranță – îi declanșa mici impulsuri de evadare în întreg corpul și trebuia să li se opună în mod conștient, cu un calm antrenat la Osprey. Dar de data asta netezi cum trebuie centurile încrucișate, inspiră adânc și constată, șocat ca atunci când încerci să urci o treaptă care nu se află acolo, că nu simțea absolut nimic.

Numai sentimentul unui țel bine stabilit, străbătându-l rece, ca la declanșarea meshului.

— Îmi pare rău, îi spuse bărbatului de lângă el. De fratele tău. Îmi pare rău că a trebuit să fie așa.

Norton nu spuse nimic.

În spate, pe rândul lor, un țiuit slab, dar insistent anunța că un idiot nu reușise să se lege corect. Un steward apăru și trecu în grabă pe lângă ei ca să-l ajute. Motoarele navetei își întețiră zbârnâitul leneș, începând să capete forță. Pe panoul LCLS, un mesaj cu litere violete, în chineză, apoi în engleză, spaniolă și arabă, creștea și apoi dispărea. Gata de decolare.

Carl se uită la delegatul COLIN care stătea tăcut.

— E unul dintre motivele pentru care ești aici, așa-i?

— Motivul pentru care sunt aici e Sevgi, zise Norton cu voce gâtuită.

Țiuitul motoarelor ajunse la un punct culminant; naveta se deblocă și țâșni pe pistă. Carl se simți încă o dată apăsat de spătarul scaunului, de data asta cu o forță dincolo de propriile sale puteri.

Închise ochii și se lăsă în voia senzației.

Ajunseră la cer în urletul turbinelor. Combustibilul suborbitalului se aprinse și îi azvârli pe traiectoria curbă care înconjura lumea. Rețeaua centurilor de siguranță îl îmbrățișa strâns.

— Ticălosul de Ortiz, zise Norton cu voce tare, lângă el.

În trepidația și zgomotul zborului, nu era limpede dacă vorbește cu altcineva sau doar cu el însuși.

De data asta, intonația îi era calmă și greu de definit, dar undeva, în adâncul ei, lui Carl i se păru că distinge ceva asemănător disperării.

Norton nu fusese cu adevărat surprins când Jeff scuipase numele, dar nu pentru că nu l-ar fi șocat.

Pur și simplu surpriza nu mai reprezenta o opțiune: glandele responsabile cu trezirea ei erau deja suprasolicitate, fuseseră așa încă din seara trecută, când Marsalis îi pusese înregistrarea convorbirii lui Jeff și-i povestise despre Ren. Și cu siguranță nu ar fi contat mai mult decât trădarea propriului frate.

Dar cumva conta.

Încă își amintea schimbarea atunci când Ortiz fusese numit la Jefferson Park, când politicianul suplu și dinamic din Rim se transformase din consultant politic într-un adevărat conducător politic al Americilor. Își amintea senzația de dezgolire pe măsură ce straturile birocrației

erau eficientizate sau pur și simplu reduse la personalul de bază. Își amintea cum niște conducători mărunți precum Nicholson și Zikomo fugeau la adăpost. Noile angajări și promovări, Andrea Roth, Lena Oyeyemi, Samson Chang. El însuși. Valul schimbărilor și aerul proaspăt pe care părea să-l aducă, ca și cum cineva ar fi deschis brusc toate ferestrele dinspre East River.

Altădată, într-un alt timp, l-ar fi făcut în față mincinos pe cel care i-ar fi adus o astfel de veste, ar fi refuzat să creadă.

Dar acum se adunaseră prea multe. Vechiul peisaj fusese distrus în jurul lui. Sevgi, Jeff, urmările cazului Merrin – totul era în flăcări, prea fierbinte pentru a putea fi atins fără să fii rănit.

— A fost ideea lui Tanaka de la bun început.

Jeff, turnând totul. Își tampona din nou nasul, de data asta cu bucăți rupte de șervețel îndesate în fiecare nară, avea un alt pahar de coniac și un ton ușor nesigur.

— A venit la mine acum doi ani, doi ani și jumătate, cu schema asta tâmpită. Îl putem tapa pe Ortiz de bani serioși dacă îl amenințăm pur și simplu că facem publică afacerea cu Riposta Scorpionului.

— De ce la tine? întrebă Marsalis.

Jeff ridică din umeri.

— Eu eram tot ce avea el. În '94, când ne-am împrăștiat, nu au existat legături, n-am privit în urmă. În afară de Ortiz, numai eu mi-am păstrat identitatea, numai eu eram o persoană publică. Tanaka – pe atunci îl chema Asano, Max Asano – m-a văzut la televizor, la conferința din Bangkok în problema refugiaților din Pacific Rim. Așadar s-a strecurat peste graniță, mi-a luat urma până la casa din Marin și mi-a expus planul. Aranjase totul, conturile

secrete din Hawaii, deconectarea financiară definitivă, întreaga metodă. Aveam totul de-a gata.

— Ortiz? întrebă Norton, care încă nu se putea dumiri. Alvaro Ortiz a condus Riposta Scorpionului? De ce mama dracului s-ar fi amestecat în așa ceva?

Jeff îi aruncă o privire plictisită.

— Of, maturizează-te, Tom. Pentru că e un porc de politician, un samsar de putere cu ochii pe șansele cele mai mari. Așa a fost întotdeauna. Atunci, imediat după Secesiune, era doar un junior în căutare de oportunități. A pus mâna pe Riposta Scorpionului și a exploatat-o cât a putut de mult, adică destul de aproape de nivelul politic. Când a apărut Jacobsen și protocoalele care trebuiau încălcate au devenit prea stricte ca să riște, a închis anticipat Scorpionul și a mers mai departe, reușind să fie ales. Așa se face, Tom. Stai înaintea tuturor, știi când să te dai la o parte și ții ochii deschiși pentru următoarea ocazie.

— Următoarea ocazie fiind COLIN.

— Da, exact, frățioare.

Expresia de pe fața lui Jeff deveni întunecată și nemulțumită.

— Porcul de Ortiz face șapte ani de învestitură în birourile din Rim, apoi negociază preschimbarea lor în consultanță la Colony Initiative. Alți șase ani acolo și urcă în vârful ierarhiei, iar acum se vorbește despre ONU.

— Numai bun de muls, zise Marsalis.

— Mda, mă rog, așa s-a gândit Tanaka.

Jeff luă o înghițitură de coniac, cutremurându-se.

— Și-a imaginat că există douăzeci-treizeci de persoane din fostul Scorpion, împrăștiate prin toată America de Nord cu noile lor identități, astfel că Ortiz n-avea cum să știe din partea cui vine șantajul și nici nu putea aranja

găsirea și asasinarea tuturor. În plus, avea acces la fondurile COLIN, putea stoarce câteva milioane de ici, de colo, îi era ușor să facă plățile. Linia rezistenței minime.

— Dar Ortiz nu e așa, replică automat Norton, tresărind.

— Nu. Asta i-a scăpat lui Tanaka.

— Și ție la fel, sublinie Marsalis. De ce ar fi avut Tanaka nevoie de tine? De ce nu și-a îndreptat cererea direct către Ortiz?

O altă ridicare din umeri.

— A spus că voia un intermediar. Nu știu, poate doar avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să lucreze. Trebuie să fie un joc dur, nu-i așa? Să ai o indentitate falsă pentru tot restul vieții. Să-ți acoperi trecutul și să nu poți sta de vorbă cu nimeni despre el.

Marsalis îl fixă pe Jeff ca pe ceva ce trebuia strivit.

— O, îmi frângi inima. Cum de i-au trebuit acestui Asano, Tanaka sau cum i-o spune, aproape zece ani ca să ajungă la șantaj?

— Nu știu, replică Jeff obosit. Personalul Scorpionului a primit bani buni ca să dispară, făcea parte din înțelegere. Dar nu toată lumea știe cum să se descurce. Poate lui Tanaka i-au trebuit paisprezece ani ca să-și facă praf partea. Sau poate a avut ghinion în urmă cu câțiva ani și a pierdut tot ce câștigase. În Republică, dacă rămâi fără bani, nu primești prea mult ajutor ca să te pui din nou pe picioare.

— Corect. Așadar acest amărât de pungaș, fost agent sub acoperire, vine la tine cu o schemă formidabilă prin care să forțeze mâna unuia dintre cei mai puternici oameni ai sistemului corporatist și politic american. Și tu pur și simplu pui botul?

Jeff își goli din nou paharul, aplecându-se deasupra lui.

— Sigur. De ce nu? Ar fi putut să meargă.

— Am auzit-o și pe asta. Cum ar fi funcționat?

Jeff se întinse după sticlă.

— Ideea lui Tanaka era să-mi trimită mie cererile de șantaj, iar eu să i le duc lui Ortiz ca și cum aș fi fost speriat. Eu îl convingeam pe Ortiz să plătească, îi explicam care era mișcarea deșteaptă și mă ofeream să acționez ca intermediar pentru ca el să rămână curat.

Norton clătină din cap.

— Dar Ortiz nu e așa. El n-ar fi... Doamne, ar fi trebuit să știi asta, Jeff. Cum de nu ți-ai dat seama?

Jeff îi aruncă o privire hăituită. Desfăcu sticla de coniac.

— De ce crezi, frățioare? Voiam blestemații ăia de bani.

— Da, dar trebuia să fi...

— Pur și simplu *n-am făcut-o*, Tom. Bine?

Trânti sticla, lichidul palid legănându-se și stropind prin gâtul destupat. Vocea lui Jeff urcă, de la tonul defensiv ajungând la furie amară:

— Oricum, ce știi tu despre viața mea? Pentru tine e în regulă, cu nenorocita ta de insignă COLIN, cu promovarea pe care ți-am aranjat-o eu, în apartamentul tău de la etajul de sus, pe Canal Street și toată viața ta fără constrângeri și fără costuri. Știi cât câștig eu aici, la Human Cost? Pentru zile de muncă de paisprezece ore, șase și uneori șapte pe săptămână, ai habar cât câștig? Am doi copii, Tom, o soție cu gusturi costisitoare și încă n-am fond de pensie. Ce știi tu despre toate astea, Tom? Tu *plutești*, tu plutești dracului prin viață. Așa că nu veni la mine să-mi spui ce trebuia și ce nu trebuia să știu. Am vrut banii și atât. Am intrat în afacere.

Norton se holbă la el, prea amorțit ca să culeagă piesele și să le facă să se îmbine. Era prea mult, o prea mare parte a lumii lui era aruncată în aer.

— Nu locuiesc pe Canal Street, Jeff, spuse prostește. N-am locuit niciodată acolo. E Lispenard. Ar fi trebuit să știi asta.

— Nu-mi spune ce-ar fi trebuit să știu, fir-ar al dracului!

— Mai bine povestește-ne ce n-a mers bine, sugeră Marsalis. Ortiz n-a vrut, așa-i?

— Nu, zise Jeff și se întinsese din nou după sticlă. Ba da, la început. Și-a transferat o parte din fondurile proprii, m-a pus să fac o plată anticipată și să încerc să câștig timp. Apoi, când a sosit următoarea cerere a lui Tanaka, m-a luat deoparte și mi-a spus ce urma să facem.

Marsalis dădu din cap.

— Să-i exterminați pe toți cei care ar fi putut s-o facă.

— El... zise și făcu un gest neajutorat. Ținuse evidența tuturor. Eu nu știam asta, dar el știa exact unde se afla fiecare dintre ei. Sau oricum, de unde porniseră. Unii se mutaseră, spunea el, deci avea să dureze puțin mai mult să le ia urma. Dar indiferent cum, toți ar fi trebuit să dispară. Și eu stăteam acolo, Tom, și nu-mi venea, fir-ar al dracului, să cred ce aud. De fapt...

Glasul lui Jeff devenise aproape plângăcios:

— ...Noi nici nu cerusem prea mult.

— Nu era vorba de bani, zise Norton distant.

Marsalis se întinse și luă sticla din mâinile tremurătoare ale lui Jeff. Turnă în pahar.

— La un pas de numirea la ONU. V-ați pus cu persoana nepotrivită exact când își permitea mai puțin.

— Da.

Jeff stătea uitându-se la băutura pe care treisprezecele tocmai i-o turnase.

— Așa a spus și el: „Miza e prea mare aici, Jeff. Nu ne putem expune acum. Trebuie să fim duri." Am încercat să-l calmez, să-l conving că nu sunt chiar atât de mulți bani. Dar lui nu i-a păsat. I-am spus că va fi prins, că nimeni nu scapă dacă ucide atâția oameni, atâția tipi care au fost la operațiuni speciale. Ar fi nevoie de o echipă întreagă ca să-i scoți din circulație, iar ei ar avea la fel de multe informații despre tine ca șantajiștii inițiali.

— Sau, zise Marsalis, aduci înapoi un membru al vechii echipe, în care poți avea încredere că-și face treaba. Singura persoană care nu-și permite să se afle ceva, și care nu lasă nostalgia și camaraderia să-i stea în cale. Singura persoană programată să fie așa – un treisprezece.

Jeff doar se mulțumi să dea din cap, lăsându-l pe negru să vorbească. El era secătuit.

— Toată lumea credea că Merrin a plecat pe Marte, continuă Marsalis cu o mișcare a capului care ar fi putut fi o aprobare. Un treisprezece numit Merrin chiar *a plecat* pe Marte. Astfel că apare celălalt Merrin, Onbekend, aproape invizibil aici, pe Pământ. Și-a înscenat propria dispariție, și-a găsit un frate surogat pe *altiplano*, un rai al siguranței. Din când în când, juca rolul de *pistaco* pentru fratele lui, când băieții răi din partea locului trebuiau speriați, dar restul timpului îi aparținea. Până când deodată îi bate la ușă fostul lui șef, spunându-i că totul e pe cale să se ducă dracului. Un dobitoc nerecunoscător din fosta echipă amenință să dea totul în vileag, iar singura cale să se asigure că așa ceva n-o să se întâmple este să-i cureți pe toți membrii vechii echipe rămași încă în viață. Oare Onbekend vrea slujba? zise Marsalis desfăcându-și mâinile. Probabil că nu,

dar nu are de ales. Dacă Ortiz nu plătește, șantajiștii se supără și se răspândește vorba despre Riposta Scorpionului. Și nu se știe cât de departe ar putea ajunge firul ăsta. Tot ce a reușit să obțină Onbekend pentru sine pe teritoriul lui Manco Bambaren este pus sub amenințare. Există șanse să ajungă într-un lagăr pentru că, dacă e găsit, îl așteaptă fie asta, fie glonțul. Te rog să contribui la explicații, Jeff, dacă am înțeles ceva greșit.

— Nu, ai dreptate.

Jeff sorbi din băutură, ținând paharul în față cu ambele mâini și privind în gol.

— Când Ortiz s-a dus cu asta la Onbekend, și-a dat imediat seama ce trebuia să se întâmple.

Marsalis rânji. Nu era o imagine plăcută.

— Curățenie totală, nu? La fel ca în Wyoming.

— Era singura cale, spuse Jeff.

— OK, dar Onbekend nu e prost. Știe că nu poate reuși să asasineze vreo treizeci de foști soldați fără să lase vreo urmă, măcar în câteva locuri ale crimei. Și, odată ce acea urmă ajunge în sistem, el e la fel de nenorocit ca și când i-ar fi lăsat pe șantajiștii lui Ortiz să dea în continuare informații. Pentru că singurul treisprezece care are acea amprentă genetică se află pe Marte. Astfel că, dacă apare aproape de victimele din Rim sau din Republică, o să se dezlănțuie iadul. Cu asta îl înfruntă pe Ortiz, aici e punctul sensibil.

— Iar Ortiz e la COLIN, zise Norton gânditor.

— Corect. Așa că înscenează alibiul perfect pentru Onbekend. Nu numai că îl aduc pe Merrin înapoi de pe Marte ca să fie răspunzător pentru probele genetice recoltate, dar îi pun în cârcă omului prăbușit toate crimele. Îl țin izolat în timp ce Onbekend își face treaba, apoi îl lasă

să moară într-un fel plauzibil, ca să fie găsit de RimSec. Cu puțină dibăcie, ar putea chiar aranja ca RimSec să-l prindă și să-l omoare ei înșiși. Toată lumea primește medalii, nimeni nu e prea atent la urmări, pentru că totul e al naibii de curat. La urma urmelor, nu te poți pune cu probele genetice – iată-vă monstrul, mort în țărână.

Norton își privi fratele, fără să poată denumi sentimentul pe care îl încerca. Spera să fie milă.

— Jeff, nu-i de mirare că Ortiz a plătit la început, îi spuse. Avea nevoie de timp ca să pună totul la cale. Trebuia să-l aducă pe Merrin înapoi înainte ca Onbekend să se apuce de treabă.

— Iar Onbekend a traversat granița texană și a început cu Tanaka, zise Marsalis clătinând din cap. S-ar fi putut opri aici, dacă ar fi știut. Dar el nu știe, nu are șansa să scoată nimic de la Tanaka, poate nici nu și-ar fi putut permite să aibă încredere în el, chiar dacă ar fi spus ceva, așadar e loial. Ucide în Republică, pentru că acolo e mai ușor – secții de poliție slab finanțate, tehnologie informatică de calitate slabă, cea mai mare rată a omuciderilor de pe planetă și o masivă pătură socială inferioară în care să se ascundă. Se îndreaptă spre Rim numai după ce a terminat treaba ușoară, mișcându-se mai încet acum, pentru că aici se luptă cu RimSec. Și totuși, ajunge la Jasper Whitlock și Toni Montes, probabil mai rămăseseră doar câțiva, și apoi...

Se întoarseră amândoi spre Jeff Norton.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marsalis amabil. Ți-ai pierdut curajul, jucând de la ambele capete? Te-ai gândit că poate Ortiz se prinsese, aflase că și tu făceai parte din poveste? Ai început să te gândești că probabil ultimul glonț al lui Onbekend avea să fie pentru tine?

— Nu!

— Nu mă minți, fir-ar al dracului!

— Ce s-a întâmplat la New York? întrebă Norton, fixând chipul fratelui său. Cineva a comandat împușcarea lui Ortiz. Categoric nu a fost Tanaka, el era deja sub pământ. Rămâi tu, Jeff.

Jeff își feri privirea.

— Erau oamenii lui Tanaka, șopti. O asigurare. Dacă ceva mergea prost îmi dăduse numărul ăla din Houston, în caz că nu reușea să regleze afacerea înainte să fugă. Sau în caz că el... nu scăpa. Contractul era deja plătit, eu doar trebuia să sun și să-l pun în mișcare.

Marsalis izbucni într-un hohot scurt.

— Ai așteptat destul de mult, nu-i așa? Sau echipei de genii i-au trebuit patru luni ca să ajungă din Texas în Uniune?

Norton pocni din degete.

— Whitlock.

Văzu cum fratele său tresărise auzind numele. „O, Doamne, Jeff". Transpuse ideea în cuvinte pentru a fi nevoit să audă ca să creadă.

— Onbekend a traversat granița în Statele Rim și l-a ucis pe Whitlock, pe 2 octombrie. Probabil ai aflat la știri, ai recunoscut fața lui Whitlock.

— Da, chiar aici, în Bay Area, zise Marsalis și fluieră prelung și gros, cu o îngrijorare batjocoritoare. Cam prea aproape ca să te simți confortabil, nu-i așa, Jeff?

— Așa că ai dat telefon, spuse Norton sec.

— Bine, da, am dat telefon!

Marsalis mormăi.

— Și totul frânează brusc. Onbekend se oprește, cel puțin până află dacă Ortiz o să rămână în viață sau o să moară.

— Imediat după Whitlock, m-ai căutat pe mine, își dădu seama Norton deodată. Mi-ai sugerat să-l scot pe Marsalis din Jesusland și să-l angajez. Asta ce-a fost, puțină presiune suplimentară care să-l facă pe Onbekend să se țină de treabă?

Amuzamentul înflori pe fața omului negru.

— *Tu* m-ai scos din South Florida State, Jeff? Îți sunt dator *ție* pentru asta? întrebă și chicoti. Omule, cred că glumești.

— Mă săturasem să aștept, spuse Jeff repezit, gâtuit de o furie subită, lipsită de forță. Trecuse o săptămână de când apelasem echipa din Houston și nimic. Eu nu știam nimic despre ei, cât de buni sunt...

— Nu erau foarte buni, zise Marsalis sumbru.

— Mda, mă rog, eu m-am gândit că poate au fost prinși la graniță încercând să intre în Uniune. Sau poate au luat banii și s-au dat la fund. N-aveam de unde dracului să știu, Tom. Eram speriat. Știam că tu n-o să amesteci UNGLA, am încercat să te conving eu, m-am gândit că poate asta o să-l sperie pe Ortiz. Dar n-a mers, spuse Jeff aruncând o privire spre Marsalis. M-am gândit că poate el o să-l sperie pe Ortiz.

Norton îl văzu pe omul negru înaintând spre birou și luând prespapierul pe care Jeff îl cumpărase într-o excursie în Anglia, când se căsătorise cu Megan. Îl cântări în mână.

— Ar mai fi câteva lucruri pe care aș vrea să le știu, Jeff, rosti absent. După aia am terminat.

— Da? întrebă Jeff, apoi bău și se strâmbă când lichidul coborî pe gât. Care anume?

— Ren. Ea n-a știut nimic despre Onbekend. Care e locul ei în toate astea?

— Nu, ea e independentă, am mai folosit-o și în trecut. Am atras-o fiindcă aveam nevoie de cineva care să cunoască sistemele din Rim. Ortiz voia să păstreze treaba cu Merrin separată de restul.

— Și Daskeen Azul. Sunt oamenii voștri?

Ridică din umeri.

— Asociați. Știi cum merg lucrurile, Human Cost le-a făcut câteva favoruri în trecut, ne erau datori.

— Cine i-a trimis să găsească cadavrul ăla în plase? Tu?

Jeff scutură din cap.

— Onbekend. A auzit în sud că tu și polițiștii COLIN își băgau nasul. Mi-a spus să forțez deznodământul.

Marsalis se întoarse la canapea, cu prespapierul în mână. Era încruntat.

— Împotriva ordinelor lui Ortiz?

— Ortiz era în spital, gesticulă Jeff obosit. Nimeni nu știa încotro s-o ia. L-ai întâlnit vreodată pe Onbekend?

— Pentru scurt timp.

— Da, mă rog, când îți spune el să faci ceva, nu-l contrazici.

Marsalis nu renunță la încruntare.

— Și soldații?

— Care soldați?

— Cineva a trimis un pluton de execuție în uniforme după mine și Ertekin. Ne-au prins între Cuzco și Arequipa.

— Nu știu nimic despre asta. Poate cineva de acolo a intrat în panică.

— Bambaren, zise încet treisprezecele, lăsându-se pe vine la nivelul ochilor lui Jeff. Crezi că Manco Bambaren știa de existența lui Merrin? Celălalt Merrin?

— Pe Manco Bambaren nu pot nici măcar să-l deosebesc de-o gaură în pământ.

Jeff îi întoarse lui Marsalis o privire încărcată de amărăciune. Părea deja beat de-a binelea.

— Cum dracu' să știu ce știa sau nu știa?

— Păcat, zise încet omul negru. Spune-mi, Jeff, tu l-ai pus pe Onbekend pe urmele mele când m-am întors de pe *Bulgakov's Cat*?

— Nu! N-am fost eu, jur. Onbekend te voia scos din peisaj, probabil o fi vorbit cu Ortiz, dar oricum era furios din alte motive. Eu i-am spus că e mai bine să lase lucrurile să se liniștească de la sine, dar nu a ascultat. Tu nu înțelegi cum e el. Odată ce s-a hotărât, nu mai ascultă de nimic și de nimeni care i-ar putea sta în cale.

— Corect. Și presupun că nu știi unde l-aș putea găsi acum, nu-i așa?

Jeff dădu pe gât restul băuturii. Ridică din umeri.

— Presupui corect. Ultima dată am auzit că se întorcea înapoi spre *altiplano*, cu umărul plin de găuri de la un pistol Marstech.

— L-ați tratat aici?

— Da, la o clinică ambulatorie a Human Cost. În Carmel.

Marsalis se ridică încet în picioare. Norton observă cum degetele treisprezecelui se încordează pe prespapier, îl văzu ridicând brațul. Făcu un pas țeapăn într-o parte, blocându-l pe Marsalis corp la corp. Ochii lui se fixară într-ai negrului.

— Nu, zise, foarte încet. Te rog.

Marsalis rămase încordat. Răspunsul care veni era, de asemenea, abia murmurat.

— Dă-te la o parte, Norton.

— Nu el a omorât-o pe Sevgi.

Norton se uită în spate la Jeff, care era prăbușit într-un colț al canapelei, fixând apatic paharul gol. Abia dacă părea conștient de prezența celorlalți doi bărbați.

— Uite ce e, dacă vrei să te duci după Onbekend, eu sunt de partea ta. Și în privința lui Ortiz, dacă asta vrei. Dar el e fratele meu, Marsalis.

— Îl ia dracu' oricum, Norton. Pentru asta o să facă cel puțin treizeci de ani, într-o închisoare a RimSec. I-aș face o favoare.

Treisprezecele părea să-și piardă încet o parte din încordare. Norton ridică mâna, cu palma în afară. Un gest mic însemnând „destul".

— Marsalis, *te rog*. Te implor. La dracu', e fratele meu.

Marsalis mai rămase câteva clipe încremenit. Era ca și cum ar fi stat în fața unui zid.

— Ortiz și Onbekend, zise de parcă ar fi verificat o listă.

Norton aprobă cu o mișcare a capului.

— Oricând ai nevoie de mine.

Momentul trecu. Marsalis se relaxă; Norton văzu cum încordarea îl părăsea ca o apă neagră scurgându-se dintr-o conductă. Ridică din umeri și aruncă prespapierul în poala lui Jeff. Jeff tresări șocat și scăpă paharul gol, agitându-și ambele mâini în încercarea de a prinde ornamentul sferic înainte să se rostogolească pe podea.

— Fir-ar al dracului, de ce-ai făcut asta? bâigui.

— N-o să știi niciodată, îi spuse Marsalis.

Apoi, întorcându-se spre ușă, vorbi peste umăr:

— Ține-l aici, Norton. Nu te atinge de telefoane și nici nu le folosi aici pe ale tale. Va trebui să păstrăm întreaga lor rețea exact cum e acum. O s-o sun pe Rovayo de pe

stradă și o să aduc aici o echipă RimSec CSI. Asta o s-o bucure – ar trebui să fie suficient pentru a deschide din nou cazul *Cat*.

— Corect.

Se opri în ușă, privind în spate.

— Și nu uita. Avem o înțelegere.

Norton îi ascultă pașii îndepărtându-se pe coridor. Apoi se întoarse cu fața la fratele lui. Jeff ridică ochii, lipsit de interes.

— Ce mai e?

Îl străbătu un impuls subit de furie, urcându-i de la tălpile pantofilor până în spatele ochilor. Îl reținu cum putu mai bine.

— Știi, zise aproape inexpresiv. I-am spus lui Megan despre tine și Nuying.

Jeff căscă gura la el, confuz și cu ochii încețoșați de coniac.

— Poate că asta simplifică lucrurile. Presupun că ai putea spune că ea m-a silit. Sau poate nici asta, poate amândoi am vrut ca lucrurile să se afle și ne-am ajutat unul pe celălalt. Ca să fiu cinstit, cred că ea avea deja o idee destul de clară că se petrecea ceva.

Stângaci, fratele lui încercă să se ridice în picioare.

— Trădător nenorocit, rosti răgușit.

— Rămâi la locul tău, Jeff.

Dintr-odată furia răbufni din el, nemaiputând fi reținută.

— Pentru că dacă te miști, *te omor cu mâna mea.*

Și iată, sosise. Clipa care se cocea în el de peste doi ani. Fratele lui clipea ca o căprioară în lumina farurilor.

Inspiră adânc. Chiar avea de gând s-o facă.

— Vrei să știi ce-a făcut Megan când a aflat? întrebă inspirând din nou. S-a culcat cu mine, Jeff. Ne-am dus la un motel de lângă Novato și ea mi-a tras-o la greu. Toată după-amiaza și toată noaptea. Cea mai bună partidă de sex din viața mea.

Jeff se ridică brusc de pe canapea, urlând, agitându-și pumnii. Norton pară, se răsuci și îl izbi pe fratele lui în față, dintr-o parte. Era pentru prima dată, după un an și mai bine, când își folosea pregătirea fizică. Într-un fel, se simțea ciudat, dar și neașteptat de bine. Lovitura puternică îl puse pe Jeff jos, răsturnat cu o jumătate a corpului pe canapea și cu cealaltă pe podea. Norton îl apucă de guler și ridică din nou pumnul.

Și se opri.

„Nu. Tu nu ești Carl Marsalis."

Pumnul se desfăcu încet și căzu. Dădu drumul gulerului. Simți o nevoie copleșitoare să se scuture, ca un câine ud. Dar se îndepărtă, sprijinindu-se de marginea biroului.

— O să fie greu pentru ea, spuse încă răsuflând neregulat. Pentru Megan și pentru copii. Dar nu-ți face griji. Când o să te trimită la Quentin Two pentru ceea ce ai făcut, o să mă asigur eu că e bine. O să am grijă de ea.

Un urlet jos, hârâit, se înălță din gâtul fratelui său când se ridică pe canapea, ca și cum ar fi înghițit sticlă pisată. Norton simți un calm bizar de plăcut așezându-i-se pe umeri.

Respirația i se liniști.

— Ne simțim bine împreună, Jeff. Când e lângă mine, râde. O să ne descurcăm noi.

— Du-te dracului! zise fratele lui, scuipând vorbele ca pe sânge.

Cineva bătu timid la ușă. Norton ridică privirea, surprins.

— Da?

Ușa se deschise și asiatica durdulie băgă capul prin deschizătură.

— Domnule Norton, sunteți...?

Se opri, cu ochii mari.

— E în regulă, zise Norton în grabă. Sunt fratele lui Jeff. În ultima vreme, Jeff a fost foarte stresat. Sunt convins că ai observat. Și, hm, a ajuns destul de rău.

— Eu, ăă...

— Are nevoie să fie singur un timp, doar cu familia, înțelegi. Am dat niște telefoane. Dacă ai putea...

— Da, desigur, ăă...

Se uită spre Jeff, care acum stătea pe podea, sprijinit cu spatele de canapea. Avea bucăți de șervețele însângerate în nas, fața îi era mânjită de lacrimi și de furie, și-o sticlă stătea desfăcută pe măsuță, în fața lui.

— Domnule Norton, îmi pare atât de rău, dacă pot să fac ceva...

Jeff Norton se holbă la ea.

— E-n regulă, Lisa, zise inexpresiv. Totul o să fie bine. Te rog să-i arăți fratelui meu unde păstrăm dosarele de la clinica Carmel.

— Da, desigur.

Impulsionată de un scop clar, Lisa păru să prindă puteri.

— Dar sunteți sigur că...

Jeff reuși să schițeze un zâmbet.

— Foarte sigur, Lisa.

Se întoarse să se uite la fratele lui, și în glas îi apăru deodată o notă stranie de triumf.

— Dă-i drumul, frățioare. Vrei să vezi ceva ce i-am ascuns prietenului tău treisprezece?

Lisa stătea, ezitantă, în cadrul ușii. Norton îl fixă pe Jeff.

— E vorba despre Onbekend?

— Uită-te, Tom, zise și, observând ezitarea lui Norton, chicoti. Ce crezi c-o să fac, o s-o șterg la aeroport cât ești tu plecat? Serios, du-te și uită-te. E ceva ce am păstrat doar pentru tine. O să-ți placă la nebunie.

— E, ăăă... zise Lisa gesticulând către coridor. Pe aici.

— Jeff, dacă mai știai ceva despre Onbekend trebuia să...

— Du-te și uită-te dracului odată!

Ieși, lăsând ușa întredeschisă, și o urmă pe Lisa pe coridor. În ușă se opri și se întoarse, uitându-se sever la fratele său și ridicându-și un deget spre el:

— Stai acolo!

Jeff pufni, își dădu ochii peste cap și se întinse după sticla de Martell.

Pe coridorul cotit, urma înaintarea impasibilă a Lisei, având în spatele ochilor lucrurile pe care încă mai încerca să le asimileze. Se întrebă vag dacă Marsalis nu ieșise în stradă și ca să-și limpezească mintea, nu numai ca să sune la RimSec în siguranță.

Ajunseseră aproape de ușa cu inscripția „Clinica Stradală Carmel" când în spatele lor răsună o singură împușcătură, atât de seacă și lipsită de dramatism, încât la început o luă drept ușa trântită de la biroul lui Jeff, cea pe care nu se ostenise s-o închidă.

Capitolul 51

Alvaro Ortiz se afla într-un apartament monitorizat pentru convalescenți, la etajele superioare, nanotehnologice,

construite de curând, ale Centrului Medical Weill Cornell. Avea marcaje subdermale care ar fi dat alarma în sistemul spitalului dacă semnele lui vitale ar fi fluctuat în orice fel – le explică recepționera cu un zâmbet entuziast – și butoane de alarmă în baie, lângă pat și pe scaunul rulant. O întreagă echipă de intervenție și o unitate medicală specială de urgență erau ținute mereu în rezervă, anume pentru pacienții de la acele niveluri. Norton îi mulțumi și urcară. Un detașament al securității COLIN stătea de pază la ușa apartamentului, doi bărbați cu fețe dure și o femeie care îi întâmpină la lift cu o încordare profesională care se risipi când îl recunoscu pe Norton. Carl îi lăsă să-l pipăie în căutare de arme, fără să fie sigur dacă statutul lui de treisprezece sau doar procedura îi obliga s-o facă. Cu cât erau mai relaxați, cu atât mai bine.

Norton îi spuse comandantului echipei să nu se mai ostenească să-i conducă înăuntru – se descurcau. Domnul Ortiz știa că vin.

Ușile apartamentului bâzâiră lin, închizându-se în urma lor. Ortiz stătea în living într-un scaun rulant, lângă fereastra care acoperea tot peretele. Purta o pijama lejeră din mătase gri și ținea în mâini o carte de care părea să fi uitat, pierdut în contemplarea peisajului hățișurilor cubiste ale orașului, până în parc. Părea slab și vulnerabil în scaun, cu chipul bronzat și descărnat, de un cenușiu ponosit, cu părul grizonat albit din loc în loc. Nu părea să fi auzit ușa deschizându-se și nu se întoarse când ei își făcură apariția de pe hol. Carl se întrebă dacă nu cumva știa deja pentru ce veniseră.

— Ortiz, rosti Norton sever, făcând un pas în față.

Ortiz umblă la comenzile de pe brațul scaunului și-l întoarse pe loc în liniște pentru a ajunge cu fața la ei. Zâmbi, puțin forțat.

— Tom Norton, zise el ca și cum ar fi fost o problemă filozofică tulburătoare. Îmi pare foarte rău pentru fratele tău, Tom. Intenționam să te sun. Și Carl Marsalis, desigur. Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

— Nu-mi mulțumi încă.

— Ah, zise și ceva se schimbă în expresia chipului răvășit. Îmi imaginez că nu e o vizită de curtoazie.

— Jeff a vorbit.

Norton tremura, scuturat de puterea a ceea ce purtase în sine peste continent.

— Riposta Scorpionului. Wyoming. Toată afacerea. Așa că nu-mi spune mie că-ți pare rău, căcat cu ochi ce ești. Tu ai făcut asta, toate astea. Tu ești motivul pentru care Jeff e mort.

— Eu?

Ortiz nu părea să-l contrazică. Ținea mâinile în poală, cu palmele lipite una de alta, poate pentru a-și controla teama.

— Deci ți-ai adus cu tine îngerul răzbunător. Bine, așa e potrivit, presupun, dar trebuie să te avertizez că scaunul ăsta are...

— Știm, zise Carl trist. Iar eu nu sunt aici pentru Norton. Am venit pentru Sevgi Ertekin.

— Ertekin?

O încruntare traversă chipul lui Ortiz, apoi se lumină:

— A da, ofițerul la care ai stat în Harlem după ce te-am eliberat. Da, a murit și ea, nu-i așa? Acum câteva zile. Mă tem că nu am fost foarte la curent cu...

— Nu a murit.

Carl își reținu furia printr-un reflex distant, bine antrenat. Vocea lui era liniștită și rece, ca mușcătura slabă a iernii din aerul New Yorkului.

— Sevgi Ertekin a fost ucisă. De către îngerul *tău* răzbunător, Ortiz. De către Onbekend. Merrin. Oricum i-ai spune. A murit salvându-mi viața.

— Îmi... îmi pare rău să aud asta.

— Nu e suficient.

— Pentru tine? Nu, nu-mi imaginez că ar fi. Îmi imaginez că era...

Ortiz se întrerupse, încruntându-se.

— ...că aveai o relație cu această Ertekin.

Carl nu spuse nimic. Vorbele nu l-ar fi dus nicăieri.

— Da, așa trebuie să fi fost. Vouă vă pasă, în final, de așa de puține lucruri, *aveți nevoie* de așa de puține din lumea materială și de la ceilalți oameni. Dar când alegeți ceva sau pe cineva care să vă aparțină, când considerați că acel ceva sau cineva e al vostru...

— Atunci da, aprobă Carl. Nimic altceva nu mai contează.

Întâlni privirea directorului COLIN și observă felul în care alunecase într-o parte.

— Mă tem, zise Ortiz nesigur, că evenimentele au scăpat de sub control în... în absența mea de pe punte, cum ar veni. Implicarea ta, Onbekend, alți factori externi. Dacă nu aș fi fost înlăturat pe neașteptate de la conducerea operațiunilor, poate că lucrurile nu s-ar fi complicat atât. Regret sincer asta, trebuie să mă credeți.

— Tot ai fi ucis peste douăzeci de bărbați și femei, ripostă Norton cu violență. Numai ca să-ți salvezi blestemata de poziție politică.

Ortiz scutură din cap.

— Nu, Tom, asta nu e...

— *Nu-mi rosti numele ca și cum am fi prieteni, porcule!*

Carl puse mâna pe brațul lui Norton.

— Calmează-te, Tom. Nu vrem ca paza să ne spargă ușa.

Delegatul COLIN se smuci de lângă el, privindu-l ca și cum ar fi fost contagios. În fața lor, Ortiz continua să vorbească.

— ...n-a fost pentru mine, personal. Trebuie să înțelegeți asta. Sunt un om bogat și am acces la o bogăție încă și mai mare prin alte canale, dacă am nevoie. Mi-aș fi putut permite să-l plătesc pe fratele tău și pe complicii lui...

Norton se holbă la el.

— Știai? Știai că era implicat?

— Bănuiam.

Ortiz tuși puțin, aplecându-se în scaun. Își drese vocea.

— Povestea lui părea neconvingătoare, m-am gândit că e posibil să fie implicat, dar... pe vremuri am fost asociați apropiați, Tom. Chiar prieteni. Ar trebui să știi că te-am promovat la cererea lui, la fel cum îl promovasem și pe el la Riposta Scorpionului, în urmă cu douăzeci de ani.

Norton vorbi printre dinți:

— Acum ar trebui să-ți fiu recunoscător?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu asta am spus. Ascultă-mă, te rog. Îl suspectam pe Jeff, însă nu eram sigur. Dar știam că dacă îl asmut pe Onbekend asupra celorlalți, oricine ar fi fost, Jeff se va retrage. Dacă era implicat, știam că n-avea să-mi mai facă necazuri. Chiar și pe vremuri, la Riposta Scorpionului, el era manager logistic, un simplu funcționar. Nu era agent operativ, ucigaș. Jeff n-ar fi avut niciodată tăria pentru astfel de lucruri.

Norton rânji feroce spre el.

— Asta-i tot ce știi. Fratele meu i-a trimis pe patinatorii ăia să te omoare. Fratele meu m-a pus să-l scot pe Marsalis din South Florida State și să-l angajez, ca să pună presiune pe tine și pe Onbekend. Se juca cu tine așa cum și tu te jucai cu el.

— Așa să fie?

O tentativă de surâs flutură pe fața directorului COLIN pentru o clipă.

— Atunci e ironic că el mi-a furnizat atât asasinii, cât și metodele de a-i opri. La fel de ironic, tu, Marsalis, mi-ai salvat viața și apoi ai demolat totul în jurul meu. Însă asta a fost întotdeauna sabia cu două tăișuri pe care cei ca tine ne-au oferit-o, chiar de la început. Variantele treisprezece, avatarurile violenței pure, salvatorii și judecătorii noștri.

Carl urmărea imaginile alcătuindu-se ritmat prin intermediul vocii lui Ortiz și se gândi deodată la discursurile afectate ale lui Manco Bambaren despre *pistacos* și istoria omenirii. Se întrebă într-o doară ce gene ar putea avea în comun cei doi.

— Unde e Onbekend? întrebă direct.

— Mă tem că nu știu.

Probabil că Marsalis făcuse un gest brusc de înaintare, căci vocea lui Ortiz se încordă puțin din cauza neliniștii:

— Zău nu știu. Crede-mă, dacă aș ști...

— Jeff Norton a spus că s-ar întoarce în *altiplano*. Înapoi la Bambaren. Acolo l-ai contactat la început, când ai pus totul la cale, corect?

— Da, dar prin organizația lui Bambaren. Până la urmă, nu puteam decât să las mesaje. El a venit la mine într-o noapte, aici, la New York, trecând ca o fantomă de paza din jurul casei mele.

Ortiz privi în gol prin fereastră și se cutremură puțin.

— Ca un spirit pe care l-aș fi chemat. Ar fi trebuit să știu de pe atunci, toate lecțiile din miturile și legendele noastre strigau la noi, mereu și mereu. Niciodată să nu invoci ceva ce nu poți controla.

— Trebuie să fi avut contact direct cu el și după aia, zise Carl pragmatic. Ai pus la cale asasinarea mea în San Francisco, după arestările de pe *Bulgakov's Cat*.

Ortiz încercă din nou un zâmbet, dar acesta se stinse și pieri.

— Crede-mă, Marsalis, m-am străduit să împiedic asta mai mult decât ți-ai putea închipui. Nu sunt nerecunoscător, iar tu mi-ai salvat viața. Însă odată ce s-a hotărât, Onbekend devine o forță a naturii. Amenințașeși deja obiectul afecțiunii lui, în Arequipa; nimic altceva, în afara morții tale, nu-l mai putea satisface. Am încercat să te scot din zonă, m-am folosit de încercarea UNGLA de a te rechema, dar se pare că, în felul tău, nici tu nu ești mai puțin încăpățânat decât oricare dintre cei ca tine. Nu te-ai clintit. Iar Onbekend se apropia de tine prea repede pentru ca eu să mai pot face ceva.

Scântei de uimire scăpărară înăuntrul lui.

— *Tu* l-ai pus pe di Palma să mă cheme?

— Da, oftă Ortiz. Și nu numai atunci. Încă de la început, Gianfranco di Palma avea instrucțiuni să te scoată din scenă cât mai rapid posibil. Pur și simplu nu ne-am așteptat să fii atât de tenace într-o luptă care nu era a ta.

Carl își aminti de clinica UNGLA din Istanbul, de Mehmet Tuzcu și de încercarea sa diplomatică de a-l scoate de acolo, de propriul său refuz și de motivele neconvingătoare pe care le aruncase, ca pe un praf în propriii

ochi. Întotdeauna fusese vorba de Sevgi Ertekin – știa, chiar și atunci.

— Greta Jurgens e a lui Onbekend? întrebă distrat.

— Așa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i așa? Dar cel puțin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de ținte.

Norton avea altă problemă; îl privea fix pe Ortiz.

— Deja faci schimb de favoruri cu UNGLA? Așa departe ți-ai întins antenele?

— Tom, am o nominalizare sigură pentru postul de secretar general. Nu va fi nicio dispută, s-a hotărât la toate nivelurile care contează. Voi fi instalat în funcție până la anul pe vremea asta, dacă mă lăsați în viață.

Palmele lipite se ridicară, aproape ca într-o rugăciune.

— Nu înțelegeți, niciunul dintre voi, că asta am încercat eu să apăr? Credeți că a fost vorba despre persoana mea? Nu a fost, vă rog să mă credeți. Mi-am petrecut ultimii șase ani din viață încercând să aduc Colony Initiative în relații mai bune cu ONU. Să ajungem la un acord privind legislația marțiană și guvernarea comună. Să țin în frâu lăcomia corporațiilor și s-o transform după modelul social european. Să dărâmăm barierele dintre noi și chinezi, în loc să construim ziduri și garduri. Am făcut toate astea în speranța că nu va trebui să luăm cu noi nebuniile de state-națiuni insulare pe prima lume nouă în care am ajuns și să construim din nou, de la zero, aceleași structuri pline de ură.

Chipul lui Ortiz era roșu și însuflețit, pasiunea de care era stăpânit dând pentru scurt timp iluzia sănătății. Carl îl urmări pe directorul COLIN ca pe ceva aflat dincolo de geamul unui insectar. „Aceștia sunt oamenii. Uitați-vă

cum patriarhul mascul își justifică actele în fața tovarășilor săi și a lui însuși."

— Încă un an, imploră Ortiz. De atât am nevoie, apoi pot continua munca de partea cealaltă a baricadei. Pot să restructurez posturile idioate din Adunarea Generală, să forțez reforme, să fac promisiuni, totul bazat pe munca pe care am făcut-o deja în cadrul COLIN. Toate astea erau amenințate de șantajul ăla meschin din trecut – nu era vorba de niște bani pe care i-aș fi putut filtra printr-un cont al COLIN, la un cost mai mic decât al unui singur elevator de nanorack. Pentru asta am făcut-o. Am făcut-o pentru viitor – e o speranță pentru viitor. Nu merită sacrificiul? Au fost câteva vieți sleite, contrafăcute – femei și bărbați obosiți, depășiți, violenți, ascunzându-și propriul trecut –, puse în balanță cu speranța unui viitor mai bun pentru noi toți.

Carl se gândi pentru scurtă vreme la Toni Montes, și-o imagină folosindu-și, în lupta cu Onbekend, vestigiile decăzute ale aptitudinilor ei de combatant, apoi cedând și murind ca să-l țină pe treisprezece departe de soțul și copiii ei. Se întrebă dacă ea se gândise la ruinele fumegânde din Wyoming când stătea așteptând glonțul, sau numai la copiii pe care n-avea să-i mai vadă vreodată intrând pe ușă.

Se întrebă ce-o să aibă în minte când îi va veni și lui rândul.

Elena Aguirre, șoptind în spatele lui.

Liniștea, acoperindu-l...

— Mănânci căcat, Ortiz.

Asprimea vocii lui Norton îl smulse din visare.

— N-ai avut nicio problemă să te folosești de oamenii ăștia violenți atunci când conduceai Riposta Scorpionului.

— Nu, ai dreptate, Tom. Dar erau alte timpuri.

Tonul lui Ortiz era ridicat, dar rezonabil. Își susținea punctul de vedere cu bună-credință.

— Nu trebuie să uiți asta. Pe atunci, bărbații și femeile alea și-ar fi dat de bunăvoie viața pentru cauzele despre care vorbesc, pentru că și ei credeau într-un viitor mai bun.

Norton se năpusti înainte, cu fața încordată de furie. Apucă brațele scaunului lui Ortiz, împingându-l cu o jumătate de metru mai în spate înainte ca frânele automate să-l oprească. Carl văzu mici picături de salivă lovindu-l pe Ortiz în obraz când delegatul COLIN urlă la șeful lui.

— Un viitor mai bun? Și cum anume o să fie viitorul tău cel nou și luminos, ticălosule? Operațiuni sub acoperire în țările altora? Practici corporatiste corupte? Un lagăr de concentrare pe baze genetice în Wyoming?

Carl îl trase înapoi.

— Revino-ți, Tom. Nu pentru asta suntem aici.

Dar puterea dispăruse deja de pe chipul lui Ortiz, ca flacăra unei lumânări suflate de furia lui Norton. Dintr-odată, în scaunul rulant nu mai rămăsese decât un bătrân bolnav, clătinând supus din cap.

— Eram... tânăr. Prost. N-am nicio scuză. Dar tot timpul am crezut că ceea ce făceam era bine. Trebuie să înțelegeți cum era. În vest pierdeam avansul, îngroziți de cercetările genetice care trebuiau făcute, ținuți în loc de panica morală și de ignoranță. China făcea munca pe care ar fi trebuit s-o desfășoare institutele tehnologice și universitățile *noastre*. Încă o mai face.

Ortiz își mută privirea la Carl, însufleținu-se iarăși.

— Există un viitor pe Marte, domnule Marsalis, dar nu un viitor uman, așa cum îl înțeleg Jacobsen și UNGLA. Ai fost acolo, știi cum e. Vom avea *nevoie* de variante, va trebui să *devenim* diverse variante dacă vrem ca planul să

rămână în picioare. Chinezii înțeleg asta, nu și-au oprit programele. Eu nu căutam decât să egalizez presiunea, astfel încât atunci când explozia – *revelația* – avea să vină, în cele din urmă, societatea noastră să nu se scindeze din cauza diferențelor.

Carl dădu din cap.

— Mda. Hai să ne întoarcem la Onbekend.

— Nu mă crezi?

— Ce contează ce cred eu? Asta nu schimbă ceea ce ai făcut. Cum a aflat Onbekend că e fratele vitreg al lui Manco Bambaren?

Ortiz oftă.

— Chiar nu-mi amintesc detalii de genul ăsta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Da, e posibil să se fi folosit de timpul și resursele Ripostei Scorpionului ca să dea de urma mamei sale sursă, apoi a descoperit cine era și a văzut oportunitatea. Probabil că munca pe care o făceam în Wyoming i-a stârnit interesul. Prin intermediul Scorpionului a aflat că are un frate geamăn, asta știu, așa că probabil a găsit-o pe Isabela Gayoso în același fel. Și mai știu că, atunci când nu era la noi, Proiectul Lawman l-a trimis sub acoperire în Bolivia, cel puțin o dată, așa că se poate ca atunci să i se fi ivit oportunitatea. Tot ce pot să vă spun este că, atunci când a venit timpul ca Scorpionul să fie dizolvat, el deja își stabilise locul sub soare. Știa că fratele său geamăn acceptase relocarea pe Marte și că Riposta Scorpionului urma să fie ștearsă din fluxul de date de către n-djinni. Bambaren i-a făcut un loc în organizația lui. Era o dispariție perfectă.

„Mda, până când apare Stéphane Névant, încercând să-i vândă lui Bambaren un *pistaco* la care avea deja acces prin legăturile de sânge, atrăgând asupra lor o atenție fără

de care s-ar fi descurcat foarte bine. Bietul Stéphane, exact la țintă. Ai intuit mai bine decât ți-ai fi imaginat vreodată. Nu-i de mirare că Bambaren te-a dat în vileag atât de repede. N-ai fi făcut decât să conduci echipa UNGLA drept la ușa fratelui său.

Și nu-i de mirare nici că Bambaren s-a speriat când am apărut noi, punând din nou lucrurile în mișcare. Am crezut că l-am jignit pomenind despre execuții *exemplare în piața vreunui sat*. Trebuie să fi ajuns la ceva ce Onbekend făcuse pentru el, prea aproape de adevăr ca să nu-l deranjeze.

A crezut că mă joc cu el. A crezut că am venit după fratele lui."

Se gândi la Sevgi Ertekin, sprijinită de aripa jeepului COLIN, cu mâinile în buzunare și geaca desfăcută. Etalarea neglijentă a tocului pistolului Marstech, avertismentul telegrafic către Bambaren, cu mesajul să nu o facă de oaie.

„Sevgi, ar fi trebuit să fii aici ca să auzi toate astea. Am fost atât de aproape."

„Dar mi-ai fi spus să nu mă umflu în pene, nu e atrăgător."

Se concentră asupra omului din scaunul rulant.

— Isabela Gayoso trăiește?

— Nu, a murit acum câțiva ani. Onbekend a pomenit de asta în treacăt, atunci când ne-am întâlnit la New York. Se pare că ea a crescut într-o sărăcie lucie și, desigur, astfel de lucruri tind să aibă repercusiuni mai târziu în viață. Din câte am auzit, Bambaren însuși a fost norocos să supraviețuiască până la vârsta adultă. Niciunul dintre frații lui nu a reușit.

— Bambaren știe că are un al doilea frate vitreg?

— Nu. Nu l-am implicat și pe el. Onbekend era deja destul de cunoscut în *familia* ca să obțină relațiile de care

aveam nevoie în Bradbury și Wells, și după aceea să fie convingător. I-a luat ceva timp, dar a convins ramurile marțiene că există un conflict în formare între clanurile din Lima și cele din *altiplano*, spuse Ortiz și umerii lui căzuți îi tresăriră sub mătasea gri a pijamalei. Din câte am înțeles, nu e departe de adevăr.

— Și nici Merrin nu a știut cine l-a angajat?

— În primul rând, Merrin habar n-avea că are un frate geamăn. Cum am spus, Onbekend a descoperit ce se petrecuse numai cu ajutorul spionilor Ripostei Scorpionului. Merrin nu a avut niciodată acces la informații. Și l-ai văzut pe Onbekend; și-a schimbat fizionomia când a trecut în clandestinitate, în '94. Nu mai există vreo asemănare.

Carl se gândi la ecoul pe care i-l declanșaseră trăsăturile lui în noaptea când Sevgi fusese împușcată.

— Ba da, există o asemănare. Dacă o cauți.

— Bun, din câte am înțeles, angajarea propriu-zisă s-a făcut prin intermediul *familiei* marțiene. Mă îndoiesc că Merrin și Onbekend s-au văzut vreodată pe ecran. *Familias* știau numai că e vorba de o problemă personală, că oamenii de la capătul ăsta al liniei l-au ales anume pe acest bărbat, Merrin, și că dacă nu-l pot recruta pe el nu va mai avea loc afacerea.

— Și Merrin? vru Norton să știe. Lui ce i s-a spus?

Din nou o ridicare slabă din umeri.

— Că are prieteni pe Pământ care îl vor înapoi, care îi vor furniza o nouă identitate și resursele să dispară fără probleme. I-am servit un pachet foarte atractiv.

Delegatul COLIN clătină amorțit din cap.

— Deci Onbekend pur și simplu și-a vândut fratele? Geamănul?

— L-a sacrificat, da. Ce dacă? zise Ortiz gesticulând. Nu se cunoscuseră niciodată, nu se întâlniseră. Ce legătură putea să existe între ei?

— Nu asta e ideea!

Dar acum Norton se uita spre Carl.

— Era fratele lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba asta e ideea, Tom, îi spuse Carl liniștit. Variantele treisprezece nu au loialități abstracte. Nu face parte din natura noastră.

— Dar... Bambaren, spuse Norton întinzând mâinile. Asta e o legătură de sânge abstractă.

Ortiz scoase un sunet ca un chicotit sec.

— Da, pe asta Onbekend a exploatat-o în beneficiul lui.

— Bambaren a fost folosit, zise Carl privind în jos spre Ortiz. La fel ca toți ceilalți. La fel ca Riposta Scorpionului, la fel ca Human Cost. La fel ca Onbekend și Merrin. I-ai făcut pe toți să danseze.

— Domnule Marsalis, te rog să înțelegi...

„Destul."

Carl îl apucă pe Ortiz de subsuori și îl săltă din scaun dintr-o singură mișcare violentă. Bărbatul părea să nu cântărească mai nimic, dar poate era de vină meshul, sau furia. Ortiz se opuse și se zbătu, dar slab. Carl îl reținu o clipă în ceea ce părea o îmbrățișare, făcu un pas înapoi în afara razei de acțiune a scaunului cu sistem de alarmă, apoi îl întinse cu grijă pe directorul COLIN pe podeaua de lemn lustruit.

— Stai, nu poți să...

Dar vocea lui Ortiz era la fel de slabă ca și zbaterea. Carl îngenunche lângă el și-i apăsă pieptul cu o mână ca să-l țină nemișcat. Se aplecă peste el, cu o expresie impasibilă.

— Te cunosc, Ortiz, zise. I-am văzut pe cei ca tine ținând discursuri de la toate amvoanele și podiumurile, pe două planete, și nu vă schimbați, dracului, niciodată. Mințiți rumegătoarele și vă mințiți și pe voi înșivă pentru ca ei să vă creadă, iar când încep să moară oameni pretindeți că regretați și oferiți justificări. Dar, până la urmă, faceți toate astea pentru că voi credeți că e dreptul vostru și *nu vă pasă*. Dacă într-adevăr l-ai suspectat pe Jeff Norton, dacă știai ce fel de om era, l-ai fi putut stoarce ca să scoți numele de la el, ai fi tratat cu persoana respectivă...

— A fost Tanaka, zise Norton, stând deasupra lui Ortiz. Numai Tanaka.

Carl dădu din cap.

— Ai fi putut opri toate astea imediat ce au început. Dar ceea ce au putut face Tanaka și Jeff Norton ar fi putut face oricine altcineva, mai devreme sau mai târziu. E valabil pentru oricine știa despre Wyoming, pentru oricare dintre cei rămași, și se putea întâmpla oricând. Indiferent în ce poziție ai fi ajuns, Riposta Scorpionului avea să atârne deasupra capului tău până la moarte. Nu ai fi fost niciodată în siguranță. Așa că ai sesizat ocazia de a scăpa de ceea ce te încurca și ai profitat, cu orice preț.

Carl simți o urmă de adevăr străbătându-l – înțelesese.

— Știi, Ortiz, tu ai fi fost un treisprezece destul de bun. Nu ți-a lipsit decât forța, puterea, iar pentru asta, mă rog, presupun că poți găsi întotdeauna o gloată de rumegătoare care s-o suplinească.

— Bine.

Ortiz încetă să se mai zbată. Forța îi reveni în glas. Vorbi limpede și pe un ton insistent:

— Ascultă-mă, te rog. Dacă mă omori acum, am sisteme de alarmă atașate pe corp. Sunt sub piele, în interiorul

meu, n-o să le găsești niciodată. În câteva minute o să sosească echipa de intervenție.

— O pot face într-un timp mult mai scurt, îi spuse Carl.

Ortiz clacă. Fața păru să i se boțească, ochii i se închiseră, clipind, umezi de lacrimi.

— Dar vreau să trăiesc, șopti. Vreau să merg mai departe, am atâtea de făcut.

Un impuls de furie rece, rece. Simți cum fața i se mișcă în ritmul aceastuia.

— Și Sevgi Ertekin avea.

— Te rog, crede-mă, Marsalis, chiar regret...

Carl se aplecă, apropiindu-se și mai mult.

— Nu vreau regretele tale.

Ortiz înghiți în sec, adunându-și de undeva autocontrolul.

— Atunci, am o rugăminte, șopti. Te rog, măcar dă-mi voie să sun și să vorbesc cu familia mea mai întâi. Să-mi iau rămas-bun.

— Nu.

Carl îl săltă pe directorul COLIN în șezut, îi înconjură gâtul cu un braț, punându-și mâna liberă pe capul lui.

— Nu sunt aici ca să-ți ușurez trecerea, Ortiz. Am venit să iau ceea ce datorezi.

— *Te rog...*

Carl smuci și răsuci. Gâtul lui Ortiz pocni ca un lemn putred.

Sirenele țiuiră peste tot în apartament – tânguirea societății de rumegătoare la necaz. *Un om de valoare a căzut.* Aliați-vă, adunați-vă, formați gloata.

Fiara și-a făcut apariția.

Capitolul 52

Echipa de intervenție sosi rapid – la mai puțin de două minute de când se activaseră senzorii de sub pielea lui Ortiz și se declanșaseră sirenele. Cu mult înaintea lor cei din detașamentul de Securitate COLIN auziseră alarmele și năvăliseră pe ușă, din principiu. Îl găsiră pe Ortiz în scaunul său rulant, răsturnat pe o parte, cu Norton și Marsalis stând în picioare și holbându-se la el.

— Domnule? zise liderul echipei se uitându-se la Norton.

— Blocați întregul etaj, îi spuse Norton absent. Cheamă și întăriri. Nu vreau să ajungă aici nimeni, nici măcar cei din NYPD, fără știrea mea.

— Dar... dar...

— Fă-o! spuse și se întoarse spre Carl. Iar tu ai face bine să dispari.

Carl dădu din cap, îi mai aruncă o privire lui Ortiz, apoi păși în afara cercului format de cei din detașamentul de securitate, care se strângea inconștient în jurul cadavrului. Fără să se uite înapoi, ieși din cameră, apoi din apartament, ajungând pe coridor, unde întâlni echipa de intervenție care, cu graba de a salva o viață, venea dotată cu echipament de resuscitare, tărgi și halate albe – unitatea medicală specială pentru cazuri de urgență și toate celelalte.

Se dădu la o parte și-i lăsă să treacă.

Odată ieșit din spital, parcurse rapid două străzi spre vest și patru spre sud, pierzându-se în forfota luminată de soare a orașului. Își dezbrăcă geaca S(t)igma, scoase pachetul cu telefonul din ea, apoi o împături cu căptușeala în afară și o aruncă în primul coș de gunoi pe care îl văzu. Frigul îl mușca prin cămașă, dar avea credite aprobate de COLIN în buzunare și avea timp.

Se opri la un colț de stradă, își verifică ceasul și calculă timpul necesar ca să ajungă la terminalul JFK. Spera ca Norton să facă față.

Scoase un nou telefon din pachet, îl porni și așteptă să prindă semnalul Uniunii. Cu cealaltă mână căută în buzunarul de la pantaloni și extrase fotografia și lista numerelor mâzgălite de care îi făcuse rost Matthew noaptea trecută.

— OK, Sev, murmură pentru sine. Hai s-o facem.

Femeia pătrunse ezitant în semiîntunericul barului, dar și cu o oarecare încredere. La urma urmei, se aflau pe terenul ei, Lower Manhattan, la numai câteva străzi nord de Wall Street și de sediul NYPD Datacrime. Nu trebuise să meargă prea departe.

Făcu doi pași mici în interior ca să lase ușa să se trântească în urma ei și își aruncă privirea prin încăpere. Carl ridică mâna când ochii ei parcurseră șirul de separeuri de pe peretele opus tejghelei barului. Ea nu făcu niciun gest de răspuns, dar se îndreptă spre el. Singurul bețivan, naufragiat pe un scaun înalt, la capătul barului, cu cel de-al nu știu câtelea martini și fără prieteni, o măsură pe fată din cap până-n picioare când trecu pe lângă el. Carl presupuse că merita. Picioare lungi și corp bine modelat sub îmbrăcămintea lejeră, pus în valoare prin mersul și ținuta ei. Singurul bec de modă veche atârnat în mijlocul

tavanului îi polei părul când trecu pe sub el, luminând și frumusețea majoretei. Nu se schimbase prea mult față de fotografie.

— Amy Westhoff?

Se ridică de pe scaun când femeia ajunse în dreptul separeului, întinzându-i mâna. Ea o luă și îl privi cercetător.

— Da. Agent... di Palma, nu-i așa?

— Exact.

Își flutură legitimația UNGLA, ținând-o cu grijă astfel încât ea să vadă poza, dar nu și numele. Simulă o încruntare nedumerită ca să-i distragă atenția când ascundea legitimația.

— Dar văd că ați venit singură?

Ea făcu un gest nepăsător, așezându-se de cealaltă parte a mesei. Minciuna ieși cu viteză:

— Mda, mă rog, partenerul meu e băgat până-n gât în... ăăă... alte probleme. N-a putut veni. Așadar, ați spus că e vorba de prinderea lui Ethan Conrad, în urmă patru ani. Nu văd ce legătură ar putea avea asta cu mine sau cu Datacrime.

— Păi, a fost doar un indiciu disparat. Dar după aia... pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la serviciu. Ne putem grăbi?

— Cu siguranță.

Carl bău din sticla de Red Stripe aflată în fața lui.

— De fapt, competența mea în problema asta este, trebuie s-o spun, destul de redusă. Evident, aici nu ne aflăm pe teritoriul ONU.

— Totuși nu suntem departe.

— Nu, cam așa e.

Carl puse sticla jos și își lăsă mâinile în poală.

— Bun, presupun că vă este cunoscut cazul. Înțeleg că ați avut o relație cu Ethan Conrad, înainte de a se ști ce era.

Ea se încordă.

— Corect, așa a fost. *Cu mult* înainte ca cineva să știe ce era.

— A, da. Tocmai am primit informația asta de la un ofițer NYPD, fost ofițer de fapt, Sevgi Ertekin. Ați auzit de ea?

Chelnerița trecu pe lângă ei cu sprâncenele ridicate, fără să-și scoată încă notepadul din buzunarul șorțului. Era devreme. În afară de bețivul singuratic, localul le aparținea.

— Să vă aduc ceva...

— E în regulă, spuse Amy Westhoff scurt.

Chelnerița ridică din umeri și se retrase. Carl îi aruncă o privire de scuze. Westhoff așteptă până când femeia se întoarse la bar înainte de a vorbi din nou.

— Am cunoscut-o pe Ertekin, vag, da. Ce spune?

— Ei bine, ea spune că tu ai informat UNGLA despre statutul de treisprezece al lui Conrad pentru că erai geloasă că te-a părăsit, și că apoi ai încercat să suni și să-l avertizezi în ultima clipă. Dar a fost prea târziu, evident. Acum...

— Târfa nenorocită!

Dar chiar și în lumina scăzută putea vedea că fața lui Amy Westhoff devenise cadaverică.

— Deci presupun că negi asta.

Westhoff ridică un deget tremurător.

— Du-te înapoi la târfa aia dusă cu pluta și spune-i din partea mea...

— Mă tem că e imposibil. Sevgi Ertekin a murit. Dar mi-a lăsat un mesaj pentru tine, ceva ce a vrut ea să facă, dar nu a reușit.

Ochii blondei se îngustară.

— Ce mesaj?

Apoi tresări, icni și se retrase spre fundul separeului, privind în jos la cracul pantalonului. Își apăsă coapsa cu ambele mâini.

— Ce naiba-i asta?

— O săgeată cu curara modificată genetic, spuse Carl rece. O să-ți paralizeze mușchii și n-o să mai poți respira sau striga după ajutor.

Westhoff se holbă la el. Încercă să se ridice de la masă, însă scoase un mormăit înfundat și căzu la loc pe scaun, continuând să se holbeze.

— E o variantă mult îmbogățită a curarei naturale, continuă el. I-ai putea spune treisprezecele otrăvurilor. Cred că o să reziști cam șapte-opt minute. Bucură-te de ele.

Împinse sticla de Red Stripe peste masă ca să fie în fața ei. Gura lui Westhoff se contorsionă și ea alunecă moale, cu spatele la perete. Carl se ridică să plece. Se aplecă peste ea.

— Sevgi Ertekin te-a vrut moartă, îi spuse calm. Acum ești.

Apoi ieși din separeu și se îndreptă spre ușă. În drum spre ieșire se uită către bar, unde chelnerița stătea pe un scaun înalt, făcându-și de lucru cu telefonul. Când aceasta își ridică privirea spre el, Carl i-o susținu, dându-și ochii peste cap expresiv, în ideea de „părăsit, rănit și stors de puteri". Fata făcu o mutră compătimitoare, îi zâmbi și reveni la telefonul ei. El ajunse în dreptul ușii, o împinse și ieși afară, în răcoarea după-amiezii.

Aruncă pistolul cu săgeți într-un canal de pe Wall Street, puțin trist să-l vadă că dispărea, știind cât se ostenise Matthew să-i găsească un dealer cu reputație proastă și ce preț storsese de la el respectivul dealer când înțelesese că acel client se grăbea.

Însă îi fusese de folos.

„Sper că asta ai vrut, Sevgi".

Îl sună pe Norton din taxiul care-l ducea spre JFK.

— Poți vorbi?

— Da, m-am întors la Jefferson Park. Unde ești?

— Queensboro Bridge. În drum spre aeroport.

— Ești încă *aici*, în *oraș*? izbucni vocea lui Norton din telefon. De-a ce dracului te joci, Marsalis?

— Am avut câteva lucruri de făcut. Mai e sigur zborul?

Norton expiră prelung.

— Da, așa ar trebui. NYPD îmi bate la ușă și Weill Cornell urlă despre procese, dar deocamdată mandatul COLIN rezistă. Am știut întotdeauna că trebuie să fie un motiv pentru care am acceptat asta.

— Vechea putere a corporațiilor, nu? zise Carl, apoi redeveni serios. Crezi totuși că o să încerce să te pună la zid?

— Ei bine, deocamdată sunt pe terenul meu, așa că mă simt bine. Și, oricum, eu eram la baie, ține minte. Habar n-am avut ce se petrece până nu m-ai strigat tu și nu l-am văzut pe Ortiz mort în scaun.

— Sună cam subțire.

— Chiar e subțire. Dar vorbim despre cea mai puternică organizație neguvernamentală de pe planetă, și deocamdată ei mă susțin. Nu-ți mai face griji în privința mea, Marsalis. Dacă vrei să faci un lucru util, scoate-ți imediat fundul de sub jurisdicția Uniunii.

— Am plecat.

Închise și privi pe fereastra taxiului. Nervuri de lumină clipeau prin dantelăria de oțel a structurii podului în timp ce-l parcurgeau, luminându-i intermitent fața și transformând spațiul din taxi într-o alternanță de lumină prăfoasă și întuneric. În spatele lor, dincolo de East River, Manhattanul își proiecta silueta geometrică peste un cer rece, de un albastru perfect. Soarele ardea, curgând ca un gălbenuș peste turnurile negre nano-construite de curând. Depărtarea se așternea ca o ceață peste scena care se micșora.

Aceeași dorință obscură pe care o simțise privind Marin Headlands în urmă cu două seri reveni și îl înjunghie din nou în inimă. Nu-și putea da seama ce însemna, putea doar să-i dea un nume.

Sevgi.

CODA

PISTACO

Capitolul 53

Cărarea alb-prăfoasă și bătătorită de pași care ducea spre Colca nu era, în unele locuri, decât o jalnică îmbunătățire față de lăstărișul și tufișurile pe care le străbătea. Inițial se întindea și se curba pe marginea unui canion, ca un cablu recent desfășurat, cu buclele cele mai încăpățânate încă nedesfăcute. Ieșea din sat într-o linie relativ dreaptă, urmând mai mult sau mai puțin canionul, din loc în loc atingându-i marginea destul de aproape pentru a oferi o vedere ametitoare în adâncuri, apoi se îndepărta din nou, parcă speriată de prăpastie.

La câțiva kilometri distanță de oraș, cărarea ocolea un teren de fotbal pustiit, având la fiecare capăt câte o poartă de fier ruginit, cu vopsea cojită. Se mai răsucea de câteva ori, apoi dădea peste o deschidere în formă de bazin tăiată în peretele canionului, urmându-i curbura în sus și în jos ca traiectoria unei bile de ruletă în drumul său spre numărul norocos. După aceea se desprindea dintr-odată de marginea canionului, revărsându-se pe coasta văii într-o suită de cotituri bruște, ca niște concesii făcute în ciudă unghiului abrupt al coborârii, și în cele din urmă ajungea, prin praf și pietriș alunecos, la străvechiul pod suspendat de lemn de peste curentul de-un verde-pal al râului.

Podul nu era cu mult mai prietenos decât cărarea care ducea la el. Materialele folosite la construcția lui păreau să nu fi fost reînnoite de zeci de ani și, în locurile unde

planșeul se crăpase și se spărsese, localnicii puseseră pietre, astfel încât să nu se poată vedea apa de dedesubt și să nu se sperie catârii – ei fiind singurul mijloc viabil pentru transporturi grele dinspre localitățile aflate pe marginea canionului.

Neglijarea infrastructurii era o trăsătură generală a regiunii – distanța semnificativă față de cele mai apropiate tabere de pregătire însemna că nu era posibil ca fondurile corporatiste direcționate într-acolo să fie rentabile, turismul rămânând singura sursă de venit. Iar turiștilor le plăcea neglijența pitorească – însă aici procesul fusese lăsat să ia ceva mai multă amploare ca în alte părți. Aici nu era încurajată prezența altor vizitatori în afara localnicilor cunoscuți, iar agențiile de turism fuseseră convinse să-și desfășoare itinerariile în alte secțiuni ale canionului. Aici, sosirile și plecările de pe cărare erau urmărite de bărbați purtând arme ale căror muchii metalice negre aveau o lucire nouă, high-tech, sub soarele aspru din *altiplano*. Se zvonea că aici locuia o vrăjitoare care, neavând capacitatea umană de a supraviețui trează pe toată durata sezonului uscat, trebuia să cadă într-un somn vrăjit la sfârșitul fiecărui an și putea fi trezită numai atunci când veneau ploile, iar atunci doar la chemarea și prin grija iubitului ei *pistaco*.

— Doar nu te gândești serios să te duci acolo *acum*.

Norton scutura din cap, dar în tonul lui era mai multă resemnare plictisită decât neîncredere. În ultimele câteva zile părea să-și fi pierdut capacitatea de a fi șocat.

— Mai bine acum decât mai târziu, îi spuse Carl sobru. Cu cât se așază praful mai mult, cu atât sunt mai multe șanse ca Bambaren și Onbekend să-și facă inventarul, iar pentru ei, eu sunt un semn mare și negru la rubrica datorii.

Ei nu știu despre Sevgi, dar știu ce fac eu la UNGLA și știu că am aflat despre Onbekend. Amândoi sunt oameni prudenți. Dacă trece prea mult timp, o să înceapă să se întrebe unde sunt și ce fac. Dar deocamdată își imaginează că mă ascund, la fel ca toți ceilalți.

— Da, așa ar trebui să faci.

— E din ce mai greu să te păstrezi pe poziție, nu-i așa?

— Nu, și nu asta voiam să spun. Doar că ar trebui să te gândești ce-o să faci când o să se termine toate.

Carl privi fără interes târâitul lent al traficului de noapte care trecea frontiera prin culoarele postului de control.

— De asta o să mă preocup când se termină. Între timp... mi-ai promis ceva.

— Și am venit alergând, nu-i așa?

Norton gesticulă de jur-împrejur spre spațiul utilitar pe care îl aveau doar pentru ei:

— Stau aici, nu-i așa? Nu că n-aș avea alte lucruri de făcut, sau locuri mai plăcute în care să le fac.

Avea dreptate. Divizia Imigrări a RimSec era îndeobște cunoscută drept capătul, extremitatea cea mai de rahat a întinsei jurisdicții a organizației, iar interiorul urât al postului de observație oferea o mărturie mută. Dulapuri gri din fibră de carbon presată se aliniau pe peretele din spate; mese și scaune ieftine aruncate la întâmplare se înghesuiau pe jumătate din spațiul limitat al podelei, iar restul era ocupat de o masă pentru biliard cu o tapițerie de un portocaliu strident. Pe un raft de plastic se aflau tacurile uzate, înșirate la perete ca niște suspecți, alături de câteva automate pentru vânzarea de produse, ale căror vitrine luminate palid etalau mărfuri semănând mai mult a materiale periculoase dintr-o cameră izolată decât a mâncare și băutură. Pe tavan erau panouri LCLS

decolorate, iar fereastra prelungă a postului de observație domina traficul de la trei metri înălțime. Ușa discretă din spate ducea spre celule.

Stăteau acolo încă de când se întunecase.

Carl se sculă și patrulă prin cameră pentru a cincisprezecea oară. Începea să i se pară că ar putea auzi locul respirând, iar asta nu-i îmbunătățea prea mult dispoziția. Pereții vopsiți în galben erau neîngrijiți, zgâriați în sute de locuri la capătul mesei de biliard – urmele unor elanuri ultrazeloase ale loviturilor iritate, scrâșnite. În alte locuri, postere ponosite încercau să spargă monotonia – tot felul de lucruri, de la fluturași informativi ai RimSec și declarații de program ale diverselor instituții, până la printuri pornografice și anunțuri despre spectacole locale și nopți de petrecere la cluburile de pe drumul spre Blythe. Niciunul nu părea prea atrăgător, cu atât mai puțin dacă le priveai a cincisprezecea oară.

Nu prea era locul în care să-și ia adio de la Norton.

— NYPD tot îți mai face necazuri? întrebă.

Norton gesticulă.

— Sigur, fac presiuni. Vor să știe unde naiba ești, asta e clar. De ce ai plecat așa. Ți-am oferit acoperire pe motiv că participi la investigațiile interne ale COLIN, protecția martorilor făcând parte din înțelegere. N-au crezut, dar până la urmă ei nu-s decât polițiști. Nu ajung să se certe cu noi pentru astfel de chestii.

— Altceva mai întreabă?

Delegatul COLIN privi în altă parte. Nu întrebase niciodată ce găsise Carl de făcut în Manhattan tot restul zilei.

— Nu, nu întreabă. De ce, e ceva de care ar trebui să știu?

Carl analiză un timp problema.

— De care ar trebui să știi? Nu. Nimic altceva.

Constatase că știrile despre moartea sergentului NYPD Amy Westhoff apăruseră în presa din Uniune, dar se îndoia că Norton avusese timpul sau energia să mai facă vreo legătură cu Sevgi Ertekin. Patru ani însemnau mult, iar el era destul de sigur că-și acoperise urmele când o sunase pe Westhoff. Vinovăția femeii îi ușurase mult sarcina.

— Ca să fiu cinstit, zise Norton obosit, mă îngrijorează mai mult cei de la Weill Cornell decât poliția. Locul ăla are finanțatori serioși, oameni cu acces la urechile sus-puse, și o echipă de medici foarte tare, căreia nu-i place să-și piardă pacienții în circumstanțe misterioase. Ca să nu mai vorbim de faptul că medicul de familie al lui Ortiz este consultant acolo.

— A trebuit să mituiești echipa de intervenție?

— Nu, nu ei sunt problema. Sunt toți juniori, vor să-și facă o carieră și știu cât de rău dă un proces de malpraxis în CV, chiar și prin asociere. I-am convins să-l declare pe Ortiz decedat și i-am alungat, spunându-le că nu mai este responsabilitatea lor. Trebuia să le fi văzut fețele – toți erau extrem de ușurați să iasă din camera aia.

Carl se opri lângă un afiș care anunța „Grașii sunt mai greu de răpit – Blythe Mars Memorial Hall, 25 noiembrie." Peste aproape trei săptămâni. Se întrebă în treacăt unde avea să fie când Grașii vor urca pe scenă. Lăsă gândul să treacă, fără să-l prea bage în seamă.

— Ai o strategie pentru problema Ortiz?

Norton se uită la resturile de cafea care se răciseră de două ore.

— Variații pe aceeași temă. O contaminare virală tardivă neașteptată, de la gloanțele biologice cu care a fost

împușcat. Sau incompatibilități ale interfeței; corpul lui a refuzat secvența nanoreparatorie care i-a fost implantată, iar el era prea slăbit ca să reziste șocului. Oricum, poți să fii foarte sigur că nimeni n-o să-și mai facă griji pentru el post-mortem. Alvaro Ortiz va avea parte de funeralii de stat, de necrologuri pentru moartea lui tragică înainte de vreme, iar numele îi va apărea pe vreo placă, pe undeva. Nimic din ce s-a petrecut n-o să iasă vreodată la iveală. Așa am cumpărat tăcerea *familiei*.

Carl îi aruncă o privire curioasă din partea opusă a încăperii. Se întâmplase ceva cu Norton de când îl văzuse ultima oară, ceva mai mult decât slăbirea capacității de a fi surprins. Era dificil de numit, dar delegatul COLIN părea să-și fi preluat noul rol de curățare a gunoaielor Inițiativei cu o plăcere amară, masochistă. Într-un fel obscur, ca un atlet hotărât, dar accidentat, părea să învețe să se bucure de puterea care îi fusese încredințată. În vârtejul vidului creat de moartea lui Ortiz și a fratelui său, Tom Norton era omul momentului și se ridicase ca un boxer la auzul gongului, ca eroul ezitant chemat în final la arme. Ca și cum, laolaltă cu atitudinea de tânăr patrician și calmul studiat, ca pentru conferințele de presă, asta ar fi fost parte integrantă din ceea ce era destinul lui.

— Și mass-media? întrebă Carl. Presa?

Norton pufni.

— Of, *presa*. Nu mă face să râd.

Carl se întoarse la masă și continuă să privească prin fereastra de observație. De-a lungul șirurilor de mașini din trafic, aburii ieșeau din gurile polițiștilor în uniforme de la Imigrări, care alergau prin noaptea rece a deșertului, aplecându-se și uitându-se în vehicule alese la întâmplare, cu lanternele lungi și cilindrice din oțel

ridicate la nivelul umărului ca niște mini-bazooka. Cozile se întindeau până la pod, unde autostrada Interstate 10 traversa fluviul Colorado dinspre Arizona sub o frenezie de lumini LCLS și spoturi mișcătoare. Lumina transforma fortificațiile ascuțite îngrămădite în jurul podului în siluete negre.

— Hai, Suerte, mormăi el. Unde dracu' ești?

Doi paznici înarmați își făceau de lucru la capătul opus al podului suspendat peste canion, ambii plictisiți și distrași, căscând înfrigurați, cu armele atârnând. Unul dintre ei, cel mai tânăr, aproape un adolescent, pe nume Lucho Acosta, stătea așezat pe un bolovan acolo unde cărarea continua, aruncând alene pietre în râu. Tovarășul său, ceva mai în vârstă, era încă în picioare, dar sprijinit neglijent de cablurile de pe o parte a podului, fumând o țigară rulată manual și aplecându-și din când în când capul pe spate ca să privească cerul de deasupra canionului. Miguel Cafferata era sătul de afacerea asta, sătul să stea îngropat acolo, la o zi distanță de mers cu mașina de luminile Arequipei și de familia lui, sătul de geaca lui mare și sufocantă de weblar, care ar fi trebuit să fie subțire, și sătul de Lucho, care nu părea să mai fie interesat și de altceva în viață decât de fotbal și pornografie. Miguel avea senzația deprimantă, atunci când își petrecea timpul cu băiatul, că se uită la o premoniție a ceea ce avea să fie fiul său peste zece ani, și impresia asta îl făcea iritabil. Când Lucho se ridică în picioare și arătă spre cărare, abia dacă se osteni să urmeze gestul cu privirea.

— Coboară niște catâri.

— Da, văd și eu.

Epuizaseră subiectele de conversație. Făcuseră amândoi același serviciu, zi de zi în ultimele două sau trei

săptămâni, în schimburi care începeau în zori și durau până după-amiază. Șeful era agitat; voia ca locul să fie perfect închis, fără schimbarea inutilă a gărzii. Cei doi urmăreau în liniște silueta solitară și catârii care își croiau drum în jos, pe curbele strânse ale cărării, în lumina soarelui de după-amiază. Era ceva ce vedeai destul de des și, oricum, acolo nu puteai fi surprins la lumina zilei, poate doar de lunetiști sau de un atac aerian.

Nici chiar când omul și animalele lui trecură de ultimele curbe strânse dinainte de pod, Miguel nu se îngrijoră. Dar o scânteie de interes se trezi pe fața lui bătută de vreme. În spate îl auzi pe Lucho sculându-se de pe piatră.

— Ăla din față nu-i catârul lui Sumariva?

Miguel își puse mâna streașină la ochi.

— Așa se pare. Dar tipul sigur nu-i Sumariva. E mult prea mare. Și uită-te cum merge.

Comentariul era pertinent. Silueta înaltă cu siguranță nu avea mersul cuiva care coboară o potecă de munte. Sălta greu, ridicând nori de praf alb la fiecare pas. Parcă șchiopăta puțin și nici nu părea să aibă habar cum se conduc catârii. Bocanci mari, moderni, și o haină lungă, care se umpluse de praf după coborârea groaie, un Stetson de piele uzat. Sub borul pălăriei se zărea o față palidă. Miguel mormăi.

— E un dobitoc de *gringo*, zise uimit.

— Crezi că...

— Nu știu. Ar trebui să ne uităm după un tip negru, nu după un gringo cu doi catâri. Poate e cineva de la Universitate. Mulți dintre ăștia vin din nord, fac experimente aici, pentru Marte. Testează echipament.

Acum, că se uita mai bine, catârii păreau încărcați cu lăzi mici, puțin adânci, care sclipeau metalic în bătaia razelor oblice ale soarelui.

— Ei bine, să nu și-l testeze aici, făcu Lucho, apucându-și puşca cu un arțag de om tânăr.

Roti încărcătorul și păși pe pod, întinzându-se. Miguel se înfioră obosit auzind sunetul.

— Lasă-l să vină el la noi, bine? N-are rost să ne grăbim să-l întâmpinăm, și oricum nu avem loc să-l percheziționăm pe partea aia. Lasă-l să traverseze pe partea noastră, după aia vedem cine e, îl întoarcem din drum și apoi îl lăsăm să plece.

Dar când personajul ajunse la pod, nu păși imediat pe scânduri. Se opri și trimise înainte unul dintre catâri. Animalul traversă cu docilitatea obișnuită, în timp ce, la capătul opus, omul cu pălărie părea mai preocupat să se scotocească prin buzunare și să umble la hamurile celuilalt animal.

— Ăsta e catârul lui Sumariva, zise Lucho când animalul tropoti grav spre ei și apoi îi depăși, luând-o pe terenul solid al malului, unde se opri și își aștepta stăpânul.

— Crezi că l-ar împrumuta cuiva?

— Pentru destui bani, da. Tu n-ai face-o?

Miguel trecu pe spaniolă, ridicând glasul:

— Hei, nu poți veni aici. E proprietate privată.

Personajul de la celălalt capăt al podului făcu cu mâna, iar răspunsul veni în quechua:

— Doar un minut, vă rog.

Apoi începu să conducă celălalt catâr pe pod. Avea pălăria lăsată în jos pe ochi.

— Bine, tu rămâi aici, îi spuse Miguel băiatului.

Limba îl uluise; nu mai întâlnise niciodată un gringo care s-o vorbească.

— Mă duc să văd care-i treaba.

— Vrei să-l leg?

Miguel aruncă o privire catârului care stătea acolo ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Îi întoarse privirea, clipind din ochii mari, umezi. Bărbatul mormăi nerăbdător.

— Nu, nu te mai obosi. Oricum o să se audă dacă va trebui să-l împușcăm pe tip.

Dar își scoase arma din toc și se duse să se întâlnească cu noul venit, având o vagă senzație de disconfort. Încetini în timp ce parcurgea ultimii metri care îl despărțeau de străinul care înainta. Se opri cam pe la mijlocul podului, se așeză de-a curmezișul și își încărcă și el pușca.

Străinul încremeni la auzul pocnetului sec.

— Ajunge, zise Miguel în quechua. Nu m-ai auzit? Asta e o proprietate privată.

— Da, știu asta.

— Atunci ce mă-ta faci aici, *gringo*?

— Am venit s-o văd pe vrăjitoare.

Abia atunci străinul își înălță capul pentru ca Miguel să-i poată vedea bine fața. Tot atunci își dădu seama și că greșise. Albul pe care îl văzuseră pe sub borul pălăriei în timp ce cobora pe potecă era palid și nenatural, închegat și scurs pe față ca o mască de clovn prost aplicată sau ca un craniu de zahăr pentru Ziua Morților, pe jumătate topit. Ochii erau întunecați și impasibili și-l fixau de pe fața albă în descompunere cu la fel de multă umanitate ca o pereche de guri de pistol.

Pistaco.

Miguel avu timp doar pentru un singur țipăt tremurat, apoi ceva izbucni în spatele său, într-un trosnet furios de artificii. Încremeni, încercă să se smucească în același timp în ambele direcții, iar haina lungă și plină de praf a străinului se desfăcu și zări, într-o străfulgerare, o armă urâtă, scurtă și îndesată, legănată în brațele *pistaco*-ului.

O tuse profundă, un țiuit dușmănos, pătrunzător.

Urmă impactul, senzația că era împins violent în spate și-apoi, o fracțiune de secundă, imaginea cerului și a pantelor abrupte spre Colca legănându-se și rotindu-se; pe urmă totul dispăru.

Carl Marsalis o luă la goană pe lângă rămășițele primului pistolar al *familiei* și într-o secundă se apropie de al doilea, în timp ce acesta ridica pușca și trăgea o rafală inutilă. Deja intrase în panică, în ciuda oricărei pregătiri militare profesioniste pe care ar fi putut-o avea, din cauza artificiilor declanșate de la distanță în coșurile primului catâr și a morții subite a tovarășului lui. Carl alerga trăgând, prea departe pentru ca pistolul pentru rechini să aibă vreun impact serios, dar băiatul se clătina și se împleticea sub puținele gloanțe care își găsiseră ținta.

Nu era o armă ideală în asemenea circumstanțe, iar în afara apei era prea grea ca să fie comodă. Trebuise să-și încolăcească suportul lung și elastic în jurul gâtului și să-l lipească de coapsa dreaptă cu un petic de leucoplast, ca să poată ține blestemăția sub haină. Piciorul îl durea de la efortul suplimentar făcut ca să meargă cu o asemenea greutate. Dar pistolul patentat pentru rechini Cressi avea marele avantaj că era clasat drept echipament sportiv subacvatic, ceea ce însemna că îl putuse trece în bagaje prin controalele de securitate fără să fie cercetat mai îndeaproape, într-un moment când o astfel de cercetare era ultimul

lucru de care avea nevoie. Iar un pistol care arunca prin apă fragmente de aliaj, ascuțite ca niște lame, cu destulă forță ca să eviscereze un rechin din specia Marele Alb, avea o forță considerabilă chiar și în aer, deși proiectilele se răspândeau astfel încât acuratețea părea o glumă. Tânărului paznic îi curgea sânge pe față în timp ce încerca să umble la trăgaciul armei sale; era probabil amețit de sunetul exploziilor și, cu siguranță, îngrozit.

Carl ajunse aproape și apăsă din nou pe trăgaci. Băiatul fu aruncat în spate, în cablurile podului. Bucăți mari din trupul lui alunecară printre acestea, căzând în râu; restul se prăbuși, descărnat, pe planșeul dintr-odată inundat de sânge.

Gata.

Catârul care transportase artificiile intrase în panică, nu fără motiv, la fel ca toți ceilalți. O luase pe cărarea de pe malul râului; răgea și pufnea. Nu mai avea timp de pierdut. Carl se ghemui în spatele animalului, cu urechile ciulite la zgomotele altor oameni.

Întâlni un al treilea paznic înarmat, la vreo două sute de metri mai departe, pe malul râului, fugind pe cărare în direcția de unde se auzeau împușcăturile, cu o pușcă de asalt Steyr gri-mat, ținută neîndemânatic de-a curmezișul trupului în timpul alergării. Bărbatul văzu catârul și încercă să se dea la o parte din drumul lui, iar Carl țâșni din spatele animalului, cu pistolul pentru rechini, trăgând mai mult sau mai puțin orbește. Omul căzu ca sfâșiat în bucăți de niște mâini invizibile.

Carl se uită în față, pe cărare, dar nu văzu și nu auzi nimic, și se opri lângă rămășițele omului pe care tocmai îl ucisese. Se lăsă pe vine și pescui cu mâna stângă Steyrul din mizerie, aruncându-l apoi imediat, cu un mormăit de

frustrare. Individul îl ținea încă de-a curmezișul trupului când îl împușcase Carl, iar proiectilele anti-rechini îi distruseseră complet partea dinapoi a țevii.

— Fir-ar!

Se ridică și ocoli cadavrul, ținând încă prudent pistolul pentru rechini la nivelul genunchiului, în direcția cărării. Se alese în cele din urmă cu un toc pătat de sânge, conținând o armă semiautomată strălucitor de nouă.

O eliberă și o ridică în lumină – era un Glock 100, un pistol nu tocmai rău. O armă lucioasă, scumpă pentru asemenea gorile, dar Carl presupuse că până și aici renumele mărcii însemna mare lucru.

Un zâmbet încordat, înnebunit de adrenalină. Puse jos o clipă pistolul pentru rechini, ca să acționeze cealaltă armă. Părea nedeteriorată, precisă până la un punct, dar...

Încă nu avea o armă decentă, cu rază lungă de acțiune. Puștile celor de la râu nu băteau la distanță mai mare decât pistolul pentru rechini, iar el încă nu avea idee câți alți paznici de-ai lui Bambaren se mai găseau până la refugiul de iarnă al Gretei Jurgens. Cu excepția localizării, Suerte Ferrer fusese extrem de vag.

Ridică din umeri și se sculă în picioare. Îndesă Glockul la curea, își luă din nou pistolul pentru rechini și merse mai departe, trecând de omul căzut la pământ. În față, cărarea părea să se înalțe încet din valea cu pereți de stâncă. Catârul țâșnise înainte, părând să fi găsit în cele din urmă cale liberă, undeva către dreapta.

Carl își așeză cu ceva mai multă grijă pălăria de piele pe cap și îl urmă. Entuziasmul luptei pulsa prin el. Meshul prinse ritmul, îl alimentă. Rânjetul de pe față părea că nu avea să i se mai șteargă vreodată.

— Trebuie să mai înveți ceva geografie, Suerte.

Așezat pe scaunul din celulă, Suerte Ferrer se uita urât în sus, la Carl, care se plimba în jurul lui. Cei de la Imigrări îl legaseră acolo cu cătușe.

— N-am nevoie de lecții de geografie de la tine, cioară.

Insulta trecu vibrând prin el, încărcată cu amintiri din South Florida State. Era pentru prima dată când o auzea, de la povestea cu Dudeck.

Desigur, între timp mai auzise de câteva ori cuvântul „ciudat".

— Observ că te adaptezi destul de bine la cultura din Jesusland.

Carl își completă circuitul și se aplecă peste masă la nivelul lui Ferrer. Prizonierul era încă ursuz și obosit după ce trecuse granița într-un rezervor cu fund dublu care chipurile ar fi conținut ulei de rapiță modificată genetic, pentru pentru experimente. Tresări, retrăgându-se când Carl ajunse față în față cu el.

— Poate vrei să te întorci acolo, Suerte? Asta vrei?

— Quiros spunea...

Carl izbi cu palma în masă.

— Nu-l cunosc pe Quiros ăsta. Și nici nu vreau să-l cunosc, fir-ar al dracului. Crezi că ți-am oprit autotrailerul așa, din întâmplare? Mi-ai fost vândut, mie, și de către cineva situat mult mai sus în lanțul trofic decât amicul tău Quiros. Așa că, dacă îți închipui că vreun avocat slinos din Seattle o să vină să te scoată de aici, te înșeli,

Ocoli masa și se așeză din nou alături de Norton, care nu făcuse nimic altceva decât să stea cu picioarele întinse în fața lui și să privească fix și sumbru. Carl arătă cu degetul mare spre ușa celulei, pe care o lăsaseră întredeschisă, într-un fel promițător, atunci când intraseră.

— Acolo, afară, Suerte, există o autostradă care merge în ambele direcții. Merge spre vest, către Freeport sau înapoi, spre est, în Jesusland, către încarcerarea pentru trecerea ilegală a frontierei. E alegerea ta în ce direcție o apuci.

— Cine mama dracu' sunteți voi? întrebă Ferrer.

Norton schimbă o privire cu Carl. Se aplecă și își drese glasul.

— Suntem îngerii tăi păzitori, Ferrer. Mă mir că nu ne-ai recunoscut.

— Da, noi căutăm să-ți îndeplinim toate dorințele.

— Vezi tu, identitatea asta nu mai e valabilă, zise Norton, arătând către tăblia mesei, pe care erau împrăștiate documentele lui Ferrer. Carlton Garcia. RimSec are mandat de arestare pe numele ăsta din San Diego până în Vancouver și înapoi. Chiar dacă nu te-am fi pescuit aici, mai aveai cam vreo trei zile de stat în Rim înainte să calci strâmb și să ajungi fie în arest, fie sub jugul vreunui șef de bandă care să te pună să lucrezi cincisprezece ore pe zi într-un șanț, așteptându-se să-i sugi scula pentru privilegiul ăsta.

Carl își dezgoli dinții într-un rânjet.

— Ăsta era visul despre Rim la care te gândeai, Suerte?

— Îndreaptă-te spre vest, tinere, spre vest, rosti Norton pios. Dar fă-o cu ceva bani în buzunar și niște acte false credibile.

— Iar noi îți vom da și una, și alta, îi spse Carl. Plus un bilet de autobuz direct către Freeport. Tot ce trebuie să faci tu este să ne răspunzi la câteva întrebări despre vărul tău, Manco Banbaren.

— Hei!

Suerte Ferrer se lăsă pe spate în scaun, mâinile lui decupând o cruce în aerul din fața lui.

— Eu nu știu nimic despre operațiunile lui Manco, nu-mi spun despre nimic din astea. Eu oricum nici n-am locuit acolo mai mult de câțiva ani, cu întreruperi.

Carl și Norton mai schimbară o privire. Carl oftă.

— Păcat, zise.

— Mda.

Norton dădu să se ridice.

— O să le spunem băieților de la *migra* să nu te bruscheze prea rău înainte de a te arunca înapoi peste gard.

— Sperăm că ți-a făcut plăcere scurta ședere în Țara Tuturor Posibilităților.

— Stați!

Locul de hibernare al Gretei Jurgens era o cabană bine încadrată în peisaj, cu două niveluri, construită chiar în stânca versantului, la aproximativ douăzeci de metri de malul râului. Erau cel puțin cincisprezece metri de teren deschis, acoperit cu lăstăriș, din locul în care cărarea dinspre pod se ridica din valea pe care o urmase de-a lungul râului, ocolind o râpă cu stânci prăvălite și dispărând în tufișuri, la câțiva pași de ușa din față.

Ferestrele etajului superior erau acoperite cu obloane rezistente din fibră de carbon, dar jos activitatea era în plină desfășurare. Se vedea mișcare printr-o fereastră largă, niște bărbați agitându-se, intrând și ieșind pe ușa deschisă, cu arme în mâini. Carl numără cinci înainte să se retragă la adăpost, niciunul nefiind încă echipat cu geacă de weblar, precum cei trei de la râu. Unul dintre ei, mai în vârstă și care părea a fi șeful, împărțea deja ordine prin telefon. Carl se ghemui în locul unde peretele de stâncă din dreapta potecii avea o înălțime de peste un metru și îi ascultă raportul.

— ...pare a fi o întreagă echipă.

Vocea suna panicată și slabă din cauza distanței și a zgomotului constant din fundal, făcut de râu.

— Nu răspunde nimeni de la pod – nici Lucho, nici Miguel. E un catâr aici cu niște coșuri care par să fi explodat sau dracu' știe ce. Habar n-am dacă...

Pauză.

— Bun atunci, dar ai face bine să te grăbești.

Un strigăt dintr-o parte:

— Puneți-vă gecile, idioților!

„Rahat."

„Nu că nu te-ai fi așteptat la asta."

Ocoli peretele de piatră erodată, alergând încordat, cu genunchii îndoiți, având din nou pistolul pentru rechini lipit de coapsă și ținând Glockul cu ambele mâini în față, la nivelul frunții, ca pe un fel de icoană venerată.

Parcurse primii trei metri fără să fie depistat, apoi încă doi până să-și dea seama că nu e unul dintre ai lor. Nu trase până când ei nu înțeleseră asta, pentru că nu voia să irosească gloanțele. Dar când începură strigătele și apărură armele, Carl apăsă pe trăgaci și pistolul scheună în mâinile lui ca un cățel neascultător. Continuă să se deplaseze cu același pas rapid, venind drept către ei.

„Fă ca loviturile să conteze."

Tipul mai în vârstă de la telefon, dând semne de nervozitate în fața armelor propriilor oameni, scoase de undeva un pistol. A treia și a patra împușcătură a lui Carl îl doborâră, făcându-l să se împleticească până la perete și către canatul ușii din spatele lui, agățându-se de acesta în căutare de sprijin și alunecând în jos.

„Unu"

Alte strigăte, un talmeș-balmeș agitat. Cineva răspunse cu foc...

„În sfârșit, la dracu', de unde Dumnezeu îi iei pe oamenii ăștia, Manco?"

...dar nu lovi deloc aproape și meshul îl făcu să-l ignore. Nu avea timp, continuă să tragă – pocniturile seci, egale ale rafalelor Glockului, fereastra împânzită de crăpături și găuri, probabil era sticlă securizată. Un alt individ cu un Steyr, trăgând dezlănțuit din dreptul șoldului, intră în raza Glockului și fu secerat ca o jucărie trasă de o sârmă.

„Doi."

Ceilalți intraseră și ei acum în joc – o cacofonie de împușcături, o bâlbâială de automate și explozia înfundată a puștilor. Niște țărână uscată, de culoare deschisă se ridicase din pământ, în dreapta lui și în față, iar el țâșni spre stânga, pierdu puțin din precizie și i se păru că nimerise o a treia țintă când bărbatul se repezise înapoi în cabană, dar nu era sigur.

Cei doi bărbați rămași afară se îngrămădiră și ei spre ușă, ținând armele sus; ei trebuiau să asigure acoperirea. O pușcă trosni, fu prins în marginea zonei de dispersie a gloanțelor și simți câteva schije înțepându-i picioarele. Parcurse în fugă restul drumului, golind Glockul pe drum. În cele din urmă, un glonț îl lovi undeva, în partea de jos a coastelor, iar lovitura ca de baros îl făcu să se împiedice, oprindu-se brusc și aproape răsturnându-se. Pălăria îi căzu, expunându-i chipul în lumină și în fața adversarilor rămași. Văzu în ochii lor cât erau de șocați. Mârâi și ținti din nou cu Glockul, continuând să apese pe trăgaci. Unul dintre cei doi bărbați se zgudui, împleticindu-se în spate și trăgând aiurea, cu o singură mână, rănit, dar nu ucis. Glockul se bloca la ultima rundă, așa că îl aruncă. Ajuns

acum la mai puțin de cinci metri, smulse din nou pistolul pentru rechini, îl ridică și, țintind vag spre ambii bărbați, apăsă pe trăgaci.

Fereastra se sparse în centru, transformându-se dintr-odată într-o gură cu dinți ascuțiți. Cei doi fură azvârliți și izbiți cu putere de ea, împrăștiind pe sticla rămasă pete roșii și cheaguri de sânge; trupurile se prăbușiră, sfâșiate. Carl se apropie la doi metri de ușă, mai trase o rafală prin ea din principiu, apoi se opri.

„Ascultă!"

Un zgomot slab de pași dinăuntru, spre dreapta. Se aruncă înăuntru, răsucindu-se în cădere, observă o mișcare deasupra unei mese pentru micul dejun și trase în direcția respectivă. Un alt pistol se declanșă în același timp, iar el simți o a doua lovitură în coaste. Dar marginile măsuței se sparseră în așchii zburătoare și forma întunecată aflată în chicineta din spate fu aruncată în aer. Un sunet umed de carne crudă și un scâncet. Căzu la pământ, alunecând chinuit în spatele unui fotoliu cu ramă de lemn.

Și totul se opri din nou.

De data asta definitiv.

— E destul de simplu, îi spuse lui Norton după ce se termină interogatoriul.

Jucau un joc stupid de biliard pe masa de un portocaliu strident.

— Nu trebuie să-l găsesc acum pe Onbekend. O să vină el la mine.

— Asta dacă n-o să te intercepteze pe vreun aeroport pe care intenționezi să-l folosești.

— Mda, bine, după cum am spus, acum sunt cam ocupați. Și o să folosesc o identitate nouă. Fără legitimație

COLIN, fără acreditare UNGLA, fără arme, nimic care să atragă atenția.

Norton se opri, cu bărbia deasupra tacului.

— Fără arme?

— Nu, nu arme ca atare. Intenționez să arăt ca un turist.

— Și identitatea asta nouă.

Delegatul COLIN lovi cu tacul și punctă.

— Presupun că pe asta te aștepți s-o rezolv eu.

— Nu, am un prieten în Londra care poate s-o facă și să-mi trimită documentele într-o zi. De la tine am nevoie de bani cash. Carduri neutre, care să nu poată fi urmărite până la COLIN. Creditul meu e încă bun pentru așa ceva?

— Doar știi că da.

— Bine. Poți să convingi RimSec să-l țină pe Ferrer închis undeva până la sfârșitul săptămânii viitoare? Să se asigure că nu se răzgândește și-i telefonează plângând lui Bambaren?

— Presupun că da.

Norton își căută în van o poziție, încercă o dublă, lovi prea rapid și rată.

— Dar uite ce e. Tu nu știi dacă Jurgens aia o să fie acolo. Dacă încă nu doarme?

— E noiembrie, Norton, zise Carl și frecă creta de vârful tacului. Jurgens de-abia se mai ținea pe picioare acum trei săptămâni, când am vorbit cu ea. Acum sigur hibernează.

— Credeam că există medicamente care deblochează hibernarea.

— Da.

Carl își pregăti lovitura, dându-se în spate având grijă la peretele galben, zgâriat. Un pocnet ascuțit și bila țintă

dispăru într-un buzunar din colț, ca absorbită de vid. Bila atinsă cu tacul rămase înțepenită la locul ei.

— Am cunoscut un hibernoid pe Marte, urmam aceleași cursuri de *tanindo*. Era detectiv privat, ocazional și bodyguard. Un tip foarte dur, intra mereu în belele. Cred că nu s-a întâmplat să-l văd vreodată fără nicio rană. Și el mi-a spus că nicio bătaie pe care a luat-o nu l-a făcut să sufere atât de rău ca atunci când s-a dopat cu porcăria aia pentru trezire.

— Da, dar dacă ei își fac griji...

— Norton, ei n-au niciun motiv să creadă că o să vin după ei așa. Ei nu știu că Ertekin a însemnat ceva pentru mine. Iar dacă va exista vreun reziduu COLIN prin atmosferă, în momentul ăsta cel mai bun lucru pe care îl poate face Onbekend pentru prietena lui este s-o ducă undeva, departe, într-un loc sigur și comod, pentru următoarele câteva luni. Crede-mă, ea e acolo. Problema e doar să ajung la ea, să fac săpături și să-l aștept pe Onbekend, care o să vină alergând. Apoi îl ucid pe ticălos.

Lovi din nou cu putere bila, făcând-o să ricoșeze. Rată.

Se dezbrăcă de haină, scoase din toc pistolul pentru rechini și îl abandonă pe masa din chicinetă. Își controlă rănile. Geaca de impact Marstech, deghizată la controalele din aeroport drept parte a echipamentului său de scufundări, atentuase gloanțele pe care le încasase și îl lăsase cel mult cu vânătăi, eventual cu vreo coastă fisurată. Apăsă pe zonele sensibile, se strâmbă, ridică din umeri. Scăpase ușor.

„Deocamdată."

Colectă armele paznicilor morți, stivuindu-le pe masa spartă de împușcătură. Târî afară ceea ce mai rămăsese din omul pe care îl ucisese în chicinetă și îl lăsă alături

de tovarășii lui. O să curețe restul cu un mop, dacă o să aibă timp.

La etaj descoperi o cameră care se întindea până în spate, în interiorul stâncii de care era lipită casa. Ușa avea o încuietoare solidă, dar el o sparse cu unul dintre pistoalele nou achiziționate. Ușa se deschise greoi spre interior, către un spațiu curbat ca un pântec, luminat slab de panouri LCLS portocalii, plasate la nivelul genunchiului, de-a lungul pereților. Lângă ușă găsi un panou cu întrerupătoare și le manevră până când izbucni o lumină albă, puternică. Presupunere confirmată – o găsise pe Greta Jurgens.

Stătea întinsă ca o nobilă vikingă moartă, pe o platformă largă de lemn sculptat sugerând vag o corabie. Straturi groase de spumă izolatoare gri-verzuie formau o plasă care o susținea și o învelea.

Carl putea simți mirosul în timp ce se apropia de ea, izul nanotech al materialelor plastice carbonice de înaltă clasă. Folosise mult genul acela de plase pe Marte, în expedițiile din ținuturile înalte din Wells.

...Frânturi de amintiri, cum stătea afară, în strălucirea caldă a elementelor de încălzire, în timp ce se lăsa noaptea marțiană, cu toată măreția atmosferei sale rarefiate, cu aglomerări dense de stele peste tot și, din când în când, cu dârele de foc de la resturile particulelor de însămânțare care tot continuau să cadă, la zeci de ani după întâlnirea cu modificarea atmosferică. ...Sutherland – privind în sus la toate, cu un zâmbet mulțumit pe fața de abanos plină de cicatrice, ca și când totul, cerul și tot ce se afla pe el, ar fi fost pus acolo doar pentru el. Meditând, înclinând din cap la orice ar fi găsit de comentat tânărul Carl Marsalis. Analizând, apoi întorcând lucrurile astfel încât Carl să le poată privi dintr-un unghi la care nu se gândise până

atunci. „Te-ai întrebat vreodată, beţivane, dacă nu cumva asta înseamnă că..."

Jurgens abia dacă se mişcă atunci când se aprinseră luminile, dar, fiindcă se afla spre capătul ciclului ei de hibernare, era cufundată prea adânc în somn ca să mai aibă vreo reacţie serioasă. Era goală sub spumă, cu pielea întinsă şi strălucitoare de la acumulările adipoase, cu pleoapele învineţite şi lipite de la secreţiile somnului hibernoid. Carl stătu lângă ea, privind-o îndelung, ţinându-şi pistolul în mână ca pe un ciocan. Imagini din ultimele luni îi treceau rapid prin spatele ochilor ca nişte flăcări, precum ceva mistuit de flăcări.

South Florida State. Nanorackul Perez. Sevgi Ertekin alături de el, pe plajă. New Yorkul şi *futon*-ul pe care îl întinsese pentru el. Focurile de armă de-afară, din stradă, prima apăsare caldă când o strivise sub el.

Istanbul, plimbarea spre Moda. Zâmbete sclipind în întuneric, sentimentul de evadare după tot ceea ce făcuseră.

Colţurile gurii i se ridicară în semn de răspuns.

Vântul peste pietrele de la Sacsayhuamán. Sevgi sprijinită de jeep, în spatele lui, sentimentul puternic de siguranţă, de acoperire.

Drumul spre Arequipa, chipul ei în lumina slabă a bordului.

San Francisco şi *Bulgakov's Cat*, imaginea încărcăturii de la tribord, înainte să se crape de ziuă. „Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e atrăgător."

Sevgi moartă.

Zâmbetul i se stinse pe faţă. Privi în jos la femeia adormită.

„Greta Jurgens e a lui Onbekend?"

„Așa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i așa? Dar cel puțin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de ținte."

Meshul i se mișcă puțin în măruntaie, poate ca urmare a schimbului de focuri, poate din altă cauză.

Își aminti cum i se închideau ochii lui Sevgi, la spital. Se uita fix la Greta Jurgens ca și cum ar fi fost o problemă pe care trebuia s-o rezolve.

„Trăiești numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care să poți trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, bețivane, asta-i tot ce există."

Se întinse spre stânga. Împinse puțin mai multă spumă peste trupul hibernoidei, adunând-o acolo unde un umăr palid era expus.

Apoi se întoarse repede la ușă și stinse LCLS-urile albe, strălucitoare, pentru că se întâmplase ceva cu vederea lui, ceva ca un fel de orbire. Mai rămase o clipă în lumina caldă, portocalie, uitându-se agitat în jur de parcă lângă el ar fi fost cineva, apoi se strecură tăcut afară și închise ușa în urma lui.

Se deplasă de-a lungul coridorului, încercând mai multe uși, până când găsi o încăpere întunecoasă, fără ferestre, cu mirosul puternic de dezinfectant parfumat al unei băi de femeie. Intră și atinse panoul cu întrerupătoare; o lumină albă explodă în spațiul placat în culori pastel. Propria lui față se holba la el dintr-o oglindă mare, rotundă, aflată pe perete – fondul de ten alb, cu dungi scurse de transpirație și murdărie, negrul ivindu-se de dedesubt, ochii astfel încercuiți semănând cu apa întunecată de pe fundul unor fântâni psihedelice.

„La dracu', nu-i de mirare că tipii de la pod s-au îngrozit."

Presupunea că-i era dator lui Carmen Ren pentru inspirație.

Oriunde ar fi ea acum.

Se întrebă în treacăt dacă Ren reușise, dacă rămăsese cu un pas înaintea rumegătoarelor și a Agenției, așa cum o făcuse până atunci. Se întrebă dacă pruncul din pântecele ei va reuși să vină pe lume în siguranță și ce se va întâmpla atunci. Ce va avea Ren de făcut pentru a-l proteja după aceea.

Își aminti cum se uita, calmă, cum îl făcuse să dea înapoi doar cu o privire, își aminti atitudinea ei, impresia de supraviețuitor pe care o degaja atunci când îl înfruntase, lângă turn. Îi picase o mână bună. Se gândi că ea ar putea avea mai multe șanse decât majoritatea semenilor ei masculi.

În general, era bucuros că nu va fi el cel trimis s-o doboare.

Într-un sertar de lângă chiuvetă găsi niște pastile pe care le recunoscu – codeină asociată cu o doză mică de cafeină. Erau bune pentru coastele lui. Lăsă apa să curgă din robinetul acționat cu infraroșii în bazinul larg și puțin adânc, din marmură, aflat în fața oglinzii, se săpuni și începu să-și spele porcăria albă de pe față. Dură ceva.

După ce dădu la o parte grosul, își băgă capul sub robinet și lăsă apa să-i curgă pe creștet și pe ceafă. Luă unul dintre prosoapele pastelate ale Gretei Jurgens de pe raftul de lângă chiuvetă și se șterse energic cu el, apoi se uită din nou în oglindă și de data asta nu se mai sperie la fel de mult.

„Acum hai să vedem dacă îl poți speria pe Onbekend."

Zdrobi codeina în dinți, înghiți în sec de câteva ori, linse resturile lipite de dinți și se clăti cu o gură de apă de

la robinet. Se mai uită o dată în oglindă, ca și cum reflexia ar fi putut să-i dea vreun sfat util, apoi ridică din umeri și stinse lumina.

Se duse la parter să aștepte.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Norton.,

Carl trecu pe lângă el, ocolind masa în căutarea unghiurilor potrivite.

— Ba trebuie.

— Asta n-o s-o aducă înapoi.

Se pregăti pentru o lovitură lungă, cu un unghi strâns, către buzunarul lateral al mesei.

— Cred că ne-am certat deja pe tema asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă cert cu tine, Marsalis. Încerc să te fac să devii rezonabil, și probabil să te împiedic să-ți pierzi viața acolo. Uite, sâmbătă e înmormântarea lui Sevgi. Pot să te trec granița în Uniune și să-ți iau poliția din cârcă cât timp e necesar. De ce nu vii?

— Pentru că, din câte îmi pot da seama, nici asta n-o s-o aducă înapoi.

Norton oftă.

— Nu asta ar fi vrut ea, Marsalis.

— Norton, tu n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar fi vrut Sevgi.

Execută lovitura, dar atinse bila prea ușor și o urmări cum se izbește de margine, îndepărtându-se de buzunar.

— Și nici eu.

— Atunci de ce te duci acolo?

— Pentru că cineva mi-a spus odată că dacă vrei să trăiești cu ceea ce ai făcut trebuie să faci numai lucrurile cu care ai fi fericit să trăiești. Iar eu nu pot trăi cu Sevgi moartă și Onbekend umblând liber.

Carl se sprijini cu brațele depărtate pe marginea mesei și arătă cu capul spre bilele împrăștiate pe catifea.

— E rândul tău, zise. Vezi ce poți să scoți din asta.

Capitolul 54

Calmantele își făcură rapid efectul, lăsându-l cu o ușoară greață și cu o vagă senzație de bine de care s-ar fi putut lipsi. Patrulă prin spațiul de la parter al cabanei, măsurând unghiurile de tragere și gândindu-se fără chef la posibilitățile de apărare. Se jucă cu armele îngrămădite pe bar, dar nici acolo nu găsi nimic care să-l atragă. Ceva îl împiedica.

Găsi un loc unde putea să stea și să se uite în lungul canionului și la harababura munților printre care se întindea. Lumina soarelui cădea peste creste, făcând aerul luminos și cumva ireal. Ca și cum asta ar fi așteptat tot timpul, Sevgi Ertekin pătrunse în gândurile lui.

Era același sentiment, senzația acută resimțită atunci când o atinsese, în timp ce privea luminile stingându-se pe dealurile din Marin County, și din nou atunci când părăsise canioanele Manhattanului, trecând peste Queensboro Bridge. Așteptă ca sentimentul să se scurgă prin el, ceea ce-i aduse un fior de înțelegere, gândul conștient prinzând din urmă nedefinitul, așa cum el îl prinsese din urmă pe Gray. Poate era codeina, declanșând pe undeva o conexiune sinaptică, deschizând drumul revelației. Sevgi *nu mai era*, creierul lui era programat să proceseze corect măcar asta. Dar nu și ideea că era *moartă*. Pentru genele moștenite de la strămoșii săi din Africa Centrală, așa ceva nu era de conceput. Oamenii nu încetează să existe, ei nu

dispar pur și simplu. „Când oamenii se duc înseamnă că sunt în altă parte, corect?" insista o parte adânc îngropată a conștiinței sale. „Sevgi nu mai e aici. Bine. Așadar *unde* s-a dus, hai să aflăm asta, pentru că atunci ne putem duce *acolo* și s-o *găsim*, să fim *împreună*, și în cele din urmă *să scăpăm dracului de durerea asta*."

Bun.

Dealurile pierzându-se în întuneric, dincolo de golf – crezi că ar putea fi pe acolo? Sau poate printre clădirile de oțel și sticlă de pe cealaltă parte a podului? Sau, OK, poate și în blestematul ăsta de canion, sau pe cealaltă parte a munților ălora de acolo. Poate că acolo e. Sus, dincolo de lumina ireală, în aerul rarefiat, așteptându-te.

Pentru prima dată în viața lui înțelese de ce rumegătoarelor le era greu să nu creadă într-o viață de după, într-un *altundeva* unde te duci când ai plecat de aici.

Și apoi, după ce își învinse propria programare, după ce se instală înțelegerea, sentimentul pe care reușise să-l explice se topi și nu-i lăsă în loc nimic decât durerea sfâșietoare din piept și balsamul înțepător al urii.

Din senin, ca și cum ar fi primit un răspuns, sosiră elicopterele.

Erau două aparate comerciale neidentificabile, coborând prin aerul sclipitor al canionului cu prudența stângace a unor țânțari. Patrulară zgomotos înainte și înapoi, cercetară un timp împrejurimile, cu palele elicelor scânteind în soare, apoi ocupară poziții deasupra râului, de cealaltă parte a cabanei. Carl le urmări posac prin fereastra spartă. Cele două aparate aveau suficientă capacitate încât să transporte cel puțin o duzină de oameni. Rămase ascuns privirilor, lăsând cadavrele împrăștiate pe pământ

împrejurul uşii cabanei să ilustreze tabloul pe care îl dorea. Elicopterele tremurară şi coborâră. În cele din urmă, Carl luă una dintre puştile de asalt Steyr şi trase o rafală scurtă prin fereastră pe undeva, prin direcţia lor. Răspunsul veni imediat – ambele aparate dădură înapoi şi zburară în josul râului, probabil în căutarea unui loc sigur unde să aterizeze.

Ştia că în acea direcţie cărarea îşi croia drum coborând spre apă, făcând să se ridice un alt perete de piatră pe latura dinspre coastă. Ar fi putut să se întoarcă pe acolo, urcând pe lângă râu, şi să rămână neobservaţi până la marginea terenului deschis din jurul cabanei, procedând la fel cum făcuse el în urmă cu câteva ore, când venea din direcţia opusă. Se încruntă puţin, potrivi cadrul pliabil al Steyrului pe umăr, privi prin cătare şi lansă o salvă de încercare către terenul deschis. Era aproape sigur că ar putea doborî pe oricine s-ar apropia de casă, înainte ca acesta să apuce să înainteze doi metri în spaţiul liber. Ei ar fi putut încerca un asalt masiv, dar era puţin probabil – nu ştiau câţi oameni se aflau în casă şi ce făcuseră cu Greta Jurgens, dacă era moartă sau în viaţă, în siguranţă în culcuşul ei sau târâtă în jos pe scări, gata să fie folosită precum o păpuşă de cârpă, drept scut.

Iar cabana punea o problemă dificil de rezolvat. Ferrer măcar atâta lucru spusese limpede. „Târfa are o adevărată fortăreaţă acolo. Chiar în blestemata de stâncă, n-ai cum să vii de sus, versanţii sunt netezi şi nu te poţi strecura. Vorbesc serios." Se lăsase pe spate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi noi şi curaţi, zâmbind afectat şi încrezător acum, că făcuse târgul.

„Pe cine aşteaptă – o întreagă armată? Şi toate astea ca să poată *dormi*? Nu ştiu cum l-a apucat femeia asta pe

Manco de coaie, dar trebuie să fie ceva tare important dacă l-a convins să facă atâtea. E regina felațiilor sau ceva de genul ăsta."

Ca și Stéphane Névant înaintea lui, Suerte văzuse rezultatul și trăsese rapid concluzia evidentă, dar greșită.

Onbekend rămânea în umbră. Dacă nu știai deja de existența lui, căutai o altă explicație, mai la îndemână.

Cum ar fi monștrii inumani, întorși de pe Marte.

Ortiz cel dinamic construise întreaga acoperire. „Un monstru ne pândește! Toți oamenii pe palisade, cu torțe!" Să nu întrebi, niciodată să nu întrebi cine e în realitate în spatele tuturor acestor lucruri.

Un cap se iți din direcția râului. Carl îl lăsă să se uite bine în jur, apoi trase încă o rafală. Praf și așchii de piatră umplură aerul; capul se retrase rapid.

Situația le era clară.

— Marsalis?

Vocea lui Manco Bambaren. Carl se lipi cu spatele de rama ferestrei, rămânând în umbră, și aruncă o privire împrejur. Razele pizișe de la începutul după-amiezii inundau canionul. Dacă te ghemuiai și priveai în sus, puteai vedea lumina căzând din plin peste marginea lui, și dedesubt o penumbră albastră și calmă acolo unde porțiunile mai înalte ale peretelui văii aruncau umbre. Era foarte liniște acum, că elicopterele plecaseră – se auzea țârâitul greierilor și bâzâitul muștelor pe cadavrele de afară.

— Omule negru, tu ești?

— Ai ghicit corect, strigă el drept răspuns, refuzând spaniola lui Bambaren în favoarea limbii quechua. Ce vrei?

O scurtă ezitare. Carl se întrebă dacă era posibil ca Onbekend să nu poată urmări o conversație în quechua

– nu avea nicio garanție că o învățase în timpul îndelungat pe care îl petrecuse ascuns pe *altiplano*. S-ar fi descurcat destul de ușor cu spaniola și engleza. Și aidoma acelui *pistaco* – animalul de casă al lui Bambaren – nu era nevoit să se amestece cu localnicii.

Izolarea obișnuită a unui treisprezece ar fi mers la fix.

Oricum, Bambaren rămase la spaniolă.

— De fapt, e vorba despre ce vrei tu, Marsalis. Putem sta de vorbă?

— Bineînțeles. Intră.

— Garantezi că nu mă împușți înainte să auzi ce am de spus?

Carl rânji.

— Nu știu, tu o să crezi pe cuvânt un ciudat?

— Da.

— Atunci vino aici. Fără arme, fără armură, cu mâinile la vedere.

Carl făcu o pauză.

— A, și adu-l și pe fratele tău cu tine.

O tăcere lungă, lungă. Greierii țârâiau în aerul încins de afară.

— Ce s-a întâmplat, Manco? Nu te-ai uitat la știri? S-a dus totul dracului, nu știai? Ortiz e mort, COLIN face curățenie. Știm totul despre Onbekend. Așa că hai să vă văd pe amândoi.

Trecură câteva minute, apoi două siluete ieșiră de la adăpost, apărând pe cărare și îndreptându-se hotărât către cabană, cu mâinile împreunate deasupra capului. Carl îi urmări pe deasupra țevii Steyrului. Onbekend ținea un braț mai în jos, ca și cum l-ar fi durut. Carl își aduse aminte de Sevgi, în barul din Bayview.

„L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm."

„Mda, suntem niște ticăloși duri."

Ținti spre fața lui Onbekend și își mișcă degetul de câteva ori, crescând tensiunea. Apoi renunță și puse arma alături, nerăbdător. Alese din grămada de pe podea un pistol, tot un Glock, îi verifică încărcătura și îi ridică piedica. Când Bambaren și Onbekend ajunseră la ușă, se dădu înapoi, atent la posibilele unghiuri de tragere prin fereastră, și le făcu semn cu pistolul.

— Intrați.

Onbekend îl fixă cu privirea și se răsti în engleză:

— Ea unde e, Marsalis?

— Nu te grăbi așa. Dați-vă înapoi până la masa din firidă, amândoi. Mâinile mereu pe cap. N-o să mă încurc cu mângâieri, așa că dacă vreunul dintre voi mișcă vreo mână și și-o apropie de corp fără permisiunea mea, o să presupun ce e mai rău și o să vă omor. Ați înțeles?

Bambaren se răsuci ușor înainte și înapoi, cercetând cu privirea spațiul deschis din interiorul cabanei. Făcu ochii mari când înțelese.

— Ai venit aici singur?

— Duceți-vă la masă. Așezați-vă pe cele două scaune pe care le-am tras. Țineți mâinile pe cap până vă așezați, după care le puneți pe masă, în fața voastră. Fără mișcări bruște. Mișcările bruște vă omoară.

Închise ușa, așteptând până când mecanismul de închidere se blocă.

— Marsalis, am cincisprezece oameni afară.

Bambaren vorbea încet și nepăsător în timp ce se îndrepta spre masă. Trecuse și el pe engleză.

— Ești încercuit. Hai să vorbim despre asta.

— O să vorbim și despre asta. Dar atunci când o să fiți așezați. Mâinile la vedere, apoi întinse pe masă în fața voastră.

Se așezară, stânjeniți de faptul că trebuiau să stea cu mâinile ridicate. Bambaren ocupă scaunul din capul mesei, Onbekend se așeză alături. Interiorul cabanei mergea atât de adânc înăuntrul stâncii și era atât de frig și întuneric, încât cei doi păreau să ia parte la o adunare spiritistă obscură, stând cu spinările țepene pe scaune, cu palmele lipite pe tăblia de lemn și chipurile încordate. Carl își trase un scaun în fața lui Onbekend și se așeză pe el, departe de marginea mesei. Își puse Glockul în echilibru pe genunchi.

— Și acum? întrebă liniștit celălalt treisprezece.

— Acum să vorbim despre motivul care m-ar determina să nu vă ucid pe amândoi. Vreo idee?

— Atât de nerăbdător ești să mori, omule negru? întrebă Bambaren.

Carl îi adresă un zâmbet ușor.

— Ei bine, cincisprezece la unu înseamnă șanse slabe, e adevărat. Și totuși, nici opt la unu nu suna bine, dar toți sunt acolo, afară, pradă mușchelor.

— N-ai învățat nimic?

Onbekend se uita la el cu același dispreț etalat în barul din Bayview.

— Ai rămas tot soldat pentru rumegătoare?

Bambaren încremeni. Carl reuși să schițeze un mic zâmbet.

— Fii, te rog, atent în apropierea cui rostești acest cuvânt, frate. Nu e vina lui Manco dacă el nu a primit un sistem limbic îmbunătățit și o zonă treisprezece întărită din materialul brut al Isabelei.

Onbekend abia dacă îi aruncă o privire fugară lui Bambaren.

— Nu vorbesc despre Manco, iar el știe asta. Vorbesc despre oamenii de la ONU cărora tu ți-ai vândut sufletul.

— Nu pentru ei sunt aici.

Ochii lui Onbekend se îngustară.

— Atunci de ce ai venit?

— Pentru că mi-ai omorât un prieten.

— Dacă ai prieteni, argatule, eu nu-i cunosc. Pe cine am omorât?

— Ai împușcat o femeie pe nume Sevgi Ertekin, ofițer de poliție, când te-a vânat pe străzile din Bayview. Ai împușcat-o cu un pistol Haag și a murit.

— I-o trăgeai?

— Da, ne-o trăgeam. La fel ca în cazul tău și-al lui Jurgens.

Fața lui Onbekend se albi când înțelese implicația. Își drese glasul.

— A fost un schimb de focuri, zise încet. Nu era ceva personal. Și tu ai fi făcut la fel, în locul meu.

Carl se gândi la tabăra Garrod Horkan și la Gaby. La gloanțele Haag doborând-o.

— Nu asta e problema.

— Atunci care e?

Carl îl fixă pe celălalt treisprezece.

— Plata.

— Ascultă, Marsalis, zise Manco Bambaren înțelegând greșit ceea ce auzise. Indiferent de ce crezi că îți suntem datori, putem ajunge la o înțelegere.

— Taci, Manco.

Tayta se uită la Onbekend ca și cum treisprezecele l-ar fi pălmuit. Onbekend îl ignoră, poate nici măcar nu observase. Nu-și luă ochii de la fața lui Carl.

— Vrei să răscumpăr viața Gretei cu a mea?

— De ce nu? E același târg pe care i l-ai oferit lui Toni Montes în Freeport, nu-i așa? Viața ei pentru a copiilor.

Onbekend privi în jos la mâinile lui.

— Dacă ai știi ce a făcut Toni Montes cu viața ei înainte de a căpăta numele ăsta, ce a făcut cu alți copii înainte de a-i avea pe ai ei, poate nu m-ai judeca atât de aspru.

— Nu te judec deloc. Doar că te vreau mort.

— Dacă îl omori pe el, negrule, va trebui să mă omori și pe mine.

În tonul lui Bambaren era o hotărâre calmă.

— Și apoi oamenii mei o să te facă bucăți ca pe un câine turbat, adăugă.

Carl îi aruncă o privire. Zâmbi și clătină puțin din cap.

— Chiar te bucuri să ai din nou un frate mai mic, nu-i așa, Manco? Ei bine, presupun că nu te pot învinovăți. Dar vrei să știi ceva despre fratele ăsta al tău? întrebă, cu o mișcare a capului spre Onbekend. Fratele ăsta al tău mai are un geamăn. De fapt, ai avut doi frați mai mici datorită tentativelor mai degrabă disperate ale mamei tale de a se păstra la suprafață în noul vis corporatist din Peru. Pe celălalt îl chema Allen Merrin. Din nefericire, e mort. Vrei să știi de ce?

Bambaren privi de la unul la altul.

— A murit pentru că l-ai ucis tu, Marsalis, spuse nepăsător Onbekend. Eu așa am auzit.

— A murit pentru că fratele său geamăn, Onbekend aici de față, l-a adus înapoi de pe Marte ca să-i furnizeze

un set de gene de sacrificiu. L-a vândut oamenilor pentru care lucra. L-a folosit ca să explice...

— Dar l-ai ucis tu, nu-i așa?

Tayta îl fixa pe Onbekend.

— Ce înseamnă asta? Despre ce vorbește?

— Nimic important.

— *Nu* îmi spune mie că nu e important, Onbee.

Glasul lui Bambaren începea să sune gâtuit. Avea aceeași expresie pe care Carl o văzuse pe chipul lui când Onbekend folosise cuvântul „rumegătoare".

— *Despre ce vorbește?*

— Vorbesc despre celălalt fiu modificat genetic al Isabelei.

Carl își ținea în continuare pistolul îndreptat în direcția lui Onbekend.

— Ovulul vândut de mama ta acelor *gringos* s-a divizat după câteva zile, Manco, iar Proiectul Lawman s-a ales cu două variante treisprezece identice, la prețul uneia. Asta este foarte util atunci când vine vorba de urmele genetice rămase la locul unei crime. În timp ce fratele tău, aici de față, își măcelărea colegii incomozi din trecut, a aranjat, de asemenea, ca fratele lui geamăn să suporte consecințele.

— Nu-l asculta, Manco. E...

— Minte?

Expresia de pe fața lui *tayta* arăta că întrebarea era retorică. Vocea îi coborâse aproape la o șoaptă.

— Ai făcut asta? Te-ai folosit de cei de același sânge ca să-ți acoperi urmele?

— Manco, nu prea am avut de ales. Ți-am explicat în ce situație m-a pus Ortiz, ți-am explicat ce pericol...

— Nu mi-ai explicat și asta!

Acum Bambaren tremura, continuând să-l fixeze pe treisprezecele cu care avea gene comune. Fața i se contorsionase de furie reținută.

— Un frate? întrebă răgușit. Un frate geamăn? Ți-ai *vândut* fratele geamăn? După ce ai venit la mine și ți-am oferit...

— Nu e *important*, Manco. Nu l-am cunoscut niciodată, nici măcar nu ne-am întâlnit...

— *Era sângele tău!*

Manco dădu să se ridice. Carl își mișcă Glockul, iar el se așeză la loc, de parcă ar fi fost pe arcuri.

— Avea sângele *mamei* tale! Ți-am spus când ai venit la mine, *sângele e totul*. Corporațiile ne-au furat sufletele, au distrus legăturile care ne făceau puternici, ne-au transformat în străini nediferențiați care își trăiesc viețile singuri, în cutii de polimeri. *Familia e tot ce avem*.

— Nu și dacă ești treisprezece, spuse Carl sumbru.

Urmă o lungă pauză.

— Manco, ascultă-mă, zise Onbekend. Am făcut asta ca să protejez...

— I-ai spus măcar mamei?

Chipul lui Manco devenise rece și dur, ca pietrele de la Sacsayhuamán, iar vocea i se liniștise ca o pală de vânt.

— I-ai spus vreodată Isabelei că mai are un fiu pe undeva?

Onbekend nu se mai putut abține.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Manco, *nu avea niciun rost*!

— Nu?

— Nu. *El era pe Marte!*

Liniștea năvăli în urma cuvintelor ca un val, ca o răsuflare stingând flacăra unei lumânări. Stătură în tăcuți în lumina slabă.

— Presupun că ai vrea să știi cum a fost convins celălalt frate al tău să se întoarcă acasă de pe Marte, nu-i așa, Manco?

Onbekend se încordă.

— Te previn, Marsalis, zise cu glas scrâșnit.

— Nici măcar să nu te gândești, îi zise Carl. Te omor înainte să-ți ridici curul de pe scaun.

Se întoarse ușor spre Bambaren. Păstră Glockul îndreptat spre treisprezece. *Tayta* îi întoarse privirea.

— Știi, Manco, fratele tău surpriză, aici de față, a făcut un târg pe Marte. Presupun că n-ai știut despre asta?

— N-a fost un târg, mârâi Onbekend. A fost o strategie, o diversiune.

— Mă rog, a organizat o diversiune, în numele tău. Celălalt frate al tău trebuia să se întoarcă în calitate de asasin pentru ramurile marțiene. O poveste despre curățarea unor *familias* din Lima drept răzbunare, pentru a stinge întreaga *afrenta Marciana*, ca să puteți face din nou afaceri cu Marte. E destul de corect, Onbekend?

— Ai făcut asta? șopti Manco Bambaren. Chiar și asta?

— Haide, Manco, doar am discutat destul de des problema, zise Onbekend, gesticulând nerăbdător. Oricum nu era pe bune, dar...

— Te-ai folosit de numele meu?

— Prin asociere, da. Marsalis, nemernicule, ascultă-mă...

Bambaren se repezi peste masă la Onbekend. Treisprezecele sări din reflex, evitându-l. Carl ridică Glockul.

— Domnilor, rosti amenințător.

Bambaren păru să nu audă. Se sprijini cu brațele pe masă, privind fix în jos la fața omului pe care îl transformase în fratele său. Mânia îi scoase accentul la iveală, deformând engleza pe care o folosea.

— Te-ai folosit de numele meu?

— Stai jos, Manco, îi zise Carl. Nu-ți mai spun încă o dată.

Dar șeful de *familia* nu se așeză. În schimb, se întoarse ostentativ cu fața la Carl și la Glock. Inspiră adânc.

— Aș vrea să plec acum, rosti țeapăn. Problema asta nu mă mai interesează. Îmi retrag protecția pe care i-am oferit-o Gretei Jurgens.

— Of, Manco, la dracu', nu *poți*...

— *Nu-mi* spune mie ce pot să fac, ciudatule.

Manco se îndepărtă de masă, împingând cu mâinile în ea. Se uită la Carl.

— Ei bine? Afacerea ta e încheiată, omule negru?

— Sigur.

Carl nu se așteptase să meargă chiar atât de bine, dar nu voia să piardă avantajul obținut pe neașteptate.

— Du-te la ușă, cu mâinile pe cap. Ieși și închide ușa în spatele tău. Și ar fi bine să aud elicopterele alea plecând în mai puțin de zece minute.

— Nu face asta, zise Onbekend gâtuit. Sunt fratele tău, Manco. De paisprezece ani sunt fratele tău.

— Nu.

Vocea lui Bambaren era acum rece ca frigul venind dinspre stânca alcovului.

— Tu nu ești fratele meu, tu ești o greșeală. Greșeala mea, greșeala mamei mele și a acelor *gringos* fără suflete. Tu ești un *lucru* ciudat, un lucru care s-a strecurat în *familia* mea și s-a folosit de mine, un lucru care a tăiat carnea

vie de pe oasele mele și s-a hrănit cu ea. Ar fi trebuit să ascult de ceilalți atunci când ai venit.

— Și tu te-ai folosit de mine, ticălosule!

— Da. Te-am folosit drept ceea ce ești, spuse Bambaren, scuipând pe masă în fața treisprezecelui. *Ciudatule! Pistaco! Nu însemni nimic pentru mine!*

Onbekend se holbă la scuipat. Apoi, brusc, se sculă în picioare.

— Ajunge, Onbekend, zise Carl, lovind cu palma în tăblia mesei și făcând semn cu Glockul. Stai dracului jos.

Un zâmbet posac se imprimase pe buzele lui Onbekend.

— Nu cred.

Carl sări fulgerător în picioare. Scaunul se răsturnă în spatele lui, iar Glockul se înălță la nivelul feței lui Onbekend.

— Am spus...

Și-atunci Bambaren se repezi la el ca un câine de luptă.

N-a știut niciodată de ce sărise *tayta*. Poate că era furie, furia față de Onbekend, dar revărsată asupra tuturor variantelor treisprezece, a variantelor în general sau poate asupra oricui se afla la îndemână. Poate era furia în fața neputinței cu care nu era obișnuit: să stea la o masă, sub amenințarea pistolului unui alt bărbat. Sau poate – ura chiar și gândul ăsta – nu era furie deloc, iar cei doi, Bambaren și Onbekend, cei doi frați atât de diferiți, în final îl jucaseră pe Carl pe degete, improvizaseră, se folosiseră de tactică și funcționase.

Bambaren lovi Glockul cu palma, împingându-l mult într-o parte, și ocoli capătul mesei, urlând.

Pistolul se declanșă, o dată, într-o direcție inutilă. Carl se răsuci, folosindu-se de inerția celuilalt, și îl aruncă peste coapsa lui. Cea mai mare parte a gândurilor lui

încă se îndreptatu spre încercarea de a afla unde se dusese Onbekend. Bambaren se agăță de el cu sălbăticia bătăușului de pe stradă, degetele căutându-i ochii, genunchiul testiculele. Carl lăsă pistolul să cadă. Se prăbușiră amândoi, fiecare zbătându-se să ajungă deasupra.

Tanindo și meshul câștigară. Bambaren se baza pe o străveche înțelepciune cizelată pe stradă, dar aceasta era tocită de vârstă și de anii în care ocupase o anumită poziție socială. Carl se dezlănțui, primi pumnii în protecția de weblar a jachetei, scrâșnind din dinți atunci când durerea izbucni din coastele fisurate, prin vălul de codeină. Lăsă să-i scape un mârâit, îl izbi cu un genunchi între picioare, apoi zdrobi cu cotul fața lui *tayta*. Celălalt bărbat îi dădu drumul. Carl îi înfipse degetele sub bărbie. Bambaren se sufocă și...

În spatele lui, sunetul de curând devenit familiar al puștii de asalt Steyr erupse prin încăpere.

O rafală scurtă, controlată.

Se descotorosi de Bambaren, rostogolindu-se la adăpostul mesei și al scaunelor din jurul ei. *Tayta* strigă ceva, apoi o altă scurtă furtună de foc automat se împrăștie pe deasupra lor, iar strigătul fu sufocat.

Tăblia mesei se rupsese în așchii, gloanțele puștii de asalt trecând prin ea ca printr-un carton. Auzi impactul pe piatra din spate. Îl lovi ceva în spate – „Ricoșeul", constată în treacăt.

„Glockul, blestematul de Glock..."

...dispăruse. Din poziția lui, de pe podea, văzu picioarele lui Onbekend înaintând, prudent, cu genunchii îndoiți, căutând un unghi bun de tragere. Făcu singurul lucru care-i mai rămăsese, sări în picioare cu o viteză alimentată

de mesh și de forța mâniei, apucă masa ciobită de două picioare și o răsturnă, folosind-o ca pe un scut.

Onbekend mai trase o rafală, masa se răsturnă ca o carte de joc aruncată, imposibil de lent, iar el se feri într-o parte. Steyrul trosni: loviturile îl nimeriră, geaca antiglonț se strânse și se încălzi ca să-și îndeplinească menirea, împușcăturile îl răsuciră și îl aruncară pe spate, izbindu-l de peretele nișei...

Și focul se opri.

Era aproape comic. Onbekend stătea cu arma dintr-odată tăcută în mâini. Clinchetul slab al alarmei care avertiza că se terminase încărcătura răsuna în tăcere, ca un robinet picurând. Privirea i se mută de la fața lui Carl la Steyr și văzu luminița roșie clipind. Nu avusese timp să verifice încărcătura, probabil că apucase prima armă mai ca lumea pe care o zărise în grămadă și se alesese cu una aproape complet descărcată.

Carl se desprinse de perete, răcnind.

Onbekend aruncă Steyrul gol spre el. Îl devie. Celălalt treisprezece încercă să-l înșface, dar Carl lovi cu pumnul și împiedică tentativa, împingându-l pe Onbekend înapoi prin cameră, într-o succesiune de lovituri stil *tanindo*. Treisprezecele para și se apăra, lansând contralovituri, însă Carl observa mereu, din felul în care se mișca bărbatul, răul pe care îl făcuseră gloanțele lui Sevgi. Simți un rânjet dezgolindu-i buzele, o satisfacție sălbatică, anticiparea răului în adâncul inimii. Îl blocă, îi distruse apărarea, lansă un atac înalt și îl izbi pe Onbekend în falcă. Celălalt treisprezece se clătină, ajungând cu spatele aproape proptit de fereastra spartă. Sânge și lumină translucidă în spate – Carl prinse imaginea cu coada ochiului: pete de un roșu mat pe

muchia zimțată a sticlei rămase, sclipirea razelor soarelui pe dinții de fierăstrău. Se apropie din nou de Onbekend...

Dincolo de fereastră se afla o formă ghemuită.

Carl avu timp să înregistreze expresia șocată, înspăimântată, pistolul ridicat. Atacul deja pornise, nu mai putu face altceva decât să se dea de-a rostogolul, împleticindu-se prin cameră în încercarea de a nu intra în bătaia focului. Pistolul se descărcă, cioburi proaspete de sticlă zburară din fereastra distrusă, iar Onbekend urlă.

Carl se izbi de masă, trânti armele grămadă, pe jos, și se aruncă la podea. Apucă ceva la întâmplare și se pomeni cu o altă pușcă de asalt în mână, o roti – *cu piedica ridicată* – și trase exact în clipa în care ușa se deschidea fulgerător spre interior.

Acolo se aflau doi dintre oamenii lui Bambaren. Sparseră încuietoarea și năvăliră înăuntru, unul în picioare, unul ghemuit. Carl stătea pe podea, cu spatele la masă, în cu totul alt loc decât s-ar fi așteptat ei.

Apăsă pe trăgaciul Steyrului și trase o rafală. Focul îi aruncă pe spate pe ambii bărbați, cu mâinile și picioarele fluturând ca și cum ar fi încercat să se apere de gloanțe. Unul dintre ei zbură prin ușă și ateriză afară, într-un nor de praf; celălalt își agăță o gleznă de prag și căzu grămadă acolo. Carl se ridică din nou în picioare, se retrase la adăpostul ramei ferestrei, apoi se învârti și dădu trupul la o parte din calea lui.

Împușcături sporadice de la distanță. Niciun alt cadavru. În liniștea subită, Steyrul țiui insistent, cerând muniție. Fostul proprietar al armei avea magazii duble, lipite două câte două și puse invers. Carl deblocă arma, răsuci capetele și puse noua magazie la locul ei.

De undeva, de pe jos, Onbekend gemu.

Carl se uită afară și văzu câteva siluete ghemuite pe cărare, grăbindu-se să se furișeze înapoi spre adăpost.

Le alungă cu o rafală scurtă a Steyrului, inspiră adânc, se întoarse la ușă și împinse cadavrul din prag cu bocancul, ca să poată închide ușa. La jumătatea mișcării își dădu seama că omul încă mai trăia, respirând superficial și repede, cu ochii închiși. Carl îl împușcă în cap cu Steyrul, se descotorosi de rămășițe și închise ușa. Apoi târî un fotoliu pe podea și îl fixă sub clanță. În timp ce făcea toate astea, fu vag conștient de durere – se opri și se uită în jos, observând nodurile lucioase din locurile în care weblarul modificat genetic oprise gloanțele și se topise în jurul lor. Dar sângele picura pe sub marginea de jos al echipamentului. O ridică și descoperi o gaură urâtă în carne, deasupra șoldului.

Un foc de armă pieziș, tras de cineva în ultimul minut și jumătate, atunci când sărise, se răsucise sau căzuse undeva. Putea să fi fost Onbekend sau indivizii din ușă, poate chiar un glonț rătăcit de afară.

Odată cu imaginea năvăli și durerea. Se lăsă pe brațul fotoliului cu care blocase ușa.

— Ce ironia dracului, zise tușind cu sânge Onbekend, de jos, de pe podea. Eram atât de aproape să te omor și, în schimb, una dintre gorilele lui Manco mă nimerește pe mine.

Carl îi aruncă o privire obosită.

— Nu erai deloc aproape.

— Da? Mă rog, du-te dracului.

Onbekend se săltă puțin.

— *Manco*?

Din partea opusă a camerei, Carl urmări curios fața celuilalt treisprezece. Trăsăturile lui Onbekend se contorsionară de efort când încercă să se ridice în șezut. Avea

pieptul inundat de sânge de la o rafală de pistol. Gemu printre dinții strânși, împinse cu ambele mâini, dar nu reuși. Căzu la loc.

— Mă duc să mă uit, îi spuse Carl.

Manco Bambaren zăcea întins pe spate, într-o baltă cu propriul sânge, privind în gol spre tavan. Părea să fi fost o moarte instantanee – probabil împușcăturile lui Onbekend îl nimeriseră în piept când încerca să se ridice. Carl privi o clipă în jos la șeful *familiei*, apoi se întoarse.

— E mort, zise Onbekend; sângele din gât îi făcea vocea profundă și neclară. Așa e?

— Da, e mort. Frumoasă lovitură.

Un râs bolborosit.

— Te voiam pe tine.

— Da? Străduiește-te mai mult data viitoare.

Carl simți cum se răspândește o căldură umedă, privi în jos, pe picior și văzu sângele îmbibându-i materialul pantalonilor în dreptul taliei și pe coapsă. În ciuda calmantelor, pieptul îl durea ca și cum ar fi fost strivit într-o menghină. Se întrebă dacă weblarul cedase, dacă îl mai străpunsese ceva și în altă parte – se putea întâmpla în cazul impacturilor multiple în aceeași zonă, mai văzuse. Sau poate cineva de afară, vreun nenorocit de iubitor de arme, avea muniție care să străpungă armurile și îi plăcea să se laude cu ea. Destulă forță ca să doboare un negru drogat cu cocaină, ca în cărțile de istorie ale lui Rovayo; destulă forță ca să doboare un treisprezece. Forța care să oprească fiara din drumul ei.

— Aha. Deci n-a fost chiar degeaba.

Onbekend văzuse și el sângele.

Carl se lăsă pe podea, se sprijini de fotoliul cu care blocase ușa și strânse picioarele, ridicându-și genunchii. Își

sprijini Steyrul de picioare și verifică încărcătura. Lumina filtrată a soarelui cădea pe lângă el, la o jumătate de metru de umărul lui, și îl făcea să tremure fără motiv în umbra contrastantă.

— Câți sunt, de fapt, afară? îl întrebă pe Onbekend.

Din partea opusă a micului spațiu pavat cu dale de piatră, celălalt treisprezece întoarse capul și rânji. Avea dinții pătați cu sânge.

— Mai mulți decât ești tu în stare să dobori, aș zice. Spune-mi ceva, Marsalis, spuse înghițind cu greu. Spune-mi adevărul. Nu i-ai făcut niciun rău Gretei, nu-i așa?

Carl îl privi un timp.

— Nu, zise în cele din urmă. E bine, doarme. Nu pentru ea am venit aici.

— Asta-i bine.

Un spasm de durere traversă fața lui Onbekend.

— Ai venit pentru mine, nu? Îmi pare rău că s-a încheiat cu remiză, frate.

— Nu-s fratele tău, la dracu'.

Tăcere, în afară de sunetul umed al respirației hârâite a lui Onbekend. Ceva se întâmplase cu unghiul sub care cădea lumina de afară. Carl și Onbekend se aflau amândoi în niște pete de umbră, dar între ei lumina puternică a soarelui atingea dalele închise la culoare și părea să se ridice arzând dinăuntrul lor, într-un nor tulbure de praf. Carl se întinse cu greu și-și cufundă mâna în lumină, frecându-și vârfurile degetelor de căldura pietrei.

Categoric, sângele picura undeva în interiorul gecii de weblar strânse pe corp. Înclină capul pe spate și oftă.

Așa deci.

Se întrebă, dintr-odată, cum avea să sune trupa Grașii sunt mai greu de răpit atunci când va urca pe scena Mars

Memorial Hall din Blythe, săptămâna viitoare. Dacă vor fi buni de ceva.

— Cincisprezece.

Privi spre Onbekend.

— Ce?

— Cincisprezece oameni. Manco a spus adevărul. Plus doi piloți, dar ei nu contează ca oameni înarmați.

— Cincisprezece, hm?

— Da. Dar tocmai ai terminat doi la ușă, nu-i așa?

— Trei.

Carl înălță sprâncenele, uitându-se către balustrada de la etaj. I se păru pentru o clipă că o vede sprijinindu-se acolo pe Elena Aguirre, privind.

— Inclusiv pe tipul care te-a nimerit pe tine. Rămân doisprezece. Ce șanse le dai?

Onbekend tuși din nou când încercă să râdă, scuipând și ceva sânge.

— Destul de slabe. De fapt, după standardele bandelor, sunt buni. Dar împotriva antrenamentului de la Osprey? Împotriva unui treisprezece? O duzină de rumegătoare care se scapă pe ele de frică? Nu-i un meci cinstit.

Carl făcu o grimasă.

— Tu vrei să mă scoți de aici și să te las singur cu Greta, nu?

— Nuu, mai stai puțin. Avem timp să vorbim.

Carl îi aruncă o privire bizară celuilalt treisprezece.

— Avem ceva de vorbit?

— Sigur că da.

Onbekend îi susținu privirea pentru o secundă, apoi capul i se rostogoli la loc, cu ochii în tavan. Oftă, bolborosind cu sânge.

— Tot nu înțelegi, nu-i așa? Nici măcar acum, când noi doi suntem aici, iar toți ceilalți afară. Tot nu pricepi.

— Ce să pricep?

— Ce suntem noi.

Înghiți greu și glasul lui pierdu ceva din sonoritatea hidraulică, ca de conductă.

— Vezi tu, nenorocitele de rumegătoare, tot bat toba despre egalitate, democrație, libertatea de exprimare. Dar în final, la ce se rezumă asta? Ortiz. Norton. Roth. Femei și bărbați vicleni, avizi de putere, zâmbind pentru alegători – abordarea obișnuită și aceleași vechi țeluri pe care le aveau de la început, de când ne-au exterminat. Fiecare împuțită de rumegătoare se aliniază la căcatul ăsta.

Cuvintele îi ieșeau printre gâfâituri înecate. Carl dădu din cap și fixă suprafața gri-mat a armei din mâinile lui.

— Dar noi nu, așa-i?

— Al dracului de corect, noi nu.

Onbekend tuși în convulsii. Carl văzu stropii de sânge în lumina razelor de soare care cădeau lângă locul unde zăcea celălalt treisprezece. Aștepta să-i treacă accesul și să-și recapete răsuflarea.

— La dracu', noi nu. Știi cum obții un om contemporan dintr-un treisprezece? Îl domesticești. Același lucru l-au făcut cu lupii ca să-i transforme în câini. Același lucru l-au făcut cu vulpile de la fermele din Siberia în anii 1900. Selectezi *îmblânzirea*, Marsalis. Lipsa de agresiune, *maleabilitatea*. Și știi cum reușești asta?

Carl nu spuse nimic. Mai citise așa ceva, cu mult timp în urmă. În acea lungă perioadă de la începutul anilor '90, când Osprey era pus la naftalină și toți stăteau și așteptau să vadă ce avea să însemne Jacobsen pentru ei. Citise, dar lăsase să treacă totul peste el atunci, iar acum nu-și amintea

prea multe. Însă își amintea că discutase cu Sutherland despre originile mitologiei, își amintea cum bărbatul masiv alungase subiectul cu un mormăit. „Trebuie să trăiești aici și acum, bețivane", tuna el. „Acum ești pe Marte".

Dar îl lăsă pe Onbekend să spună ce avea de spus.

— Îți spun eu cum obții asta, gâfâi treisprezecele aflat pe moarte. Cum obții un om modern. Iei indivizi imaturi, indivizi care au caracteristici de cățeluș. Zona treisprezece, omule. E una dintre ultimele porțiuni care se dezvoltă în creierul uman, stadiul final al maturității umane. Porțiunea care a fost înlăturată prin selecție acum douăzeci de mii de ani pentru că era prea periculoasă pentru planurile lor blestemate de cultivare a pământului. Nu noi suntem variante, Marsalis – noi suntem ultimii oameni adevărați. Rumegătoarele sunt ciudații.

Tuși iar, și vocea îi deveni superficială și bolborosită.

— Oamenii moderni provin din separarea adolescenților infantilizați. Oare e de mirare că fac tot ce li se spune?

— Mda, și noi facem la fel, zise Carl posomorât. Amintește-ți.

— Au încercat să ne stăpânească.

Onbekend se întoarse pe o parte, privind disperat spre Carl. Scuipă iarăși sânge și tuși mai multă vreme.

— Dar noi o să învingem. O s-o facem, la dracu', suntem *programați* să învingem. Noi suntem ultima lor speranță, Marsalis. Noi o să-i salvăm de Ortizi, de Nortoni, de Rothi. Noi suntem singurul lucru care îi sperie pe oamenii ăștia, pentru că noi *nu ne supunem*, noi nu rămânem infantili ca să ieșim frumos la joacă în împuțita lor de lume din plastic.

— Dacă zici tu.

Carl privea înaintarea razelor soarelui peste dale. Părea să se îndrepte către Onbekend, ca marginea unui foc pe o bucată de hârtie aprinsă.

— Da, așa zic eu.

Celălalt treisprezece rânji vag în lumină și capul îi căzu. Mișcă o mână, apăsând-o pe dala atinsă de soare și încercând să împingă. Însă mâna alunecă; brațul era slab.

— Noi suntem lunga cale de întoarcere la egalitarismul vânătorilor-culegători, Marsalis. O să le arătăm dobitocilor ăstora ce înseamnă *cu adevărat* libertatea.

— Tu nu, remarcă Marsalis.

Buzele se contorsionară, dezvelind dinții însângerați.

— Eu nu, dar tu poți.

— Sunt rănit, Onbekend. Afară sunt doisprezece oameni.

— Hei, tu ești câștigătorul loteriei, zise Onbekend deja horcăind. Nu-mi spune că nu te simți norocos.

— Am trișat la loterie. Am trucat-o.

...Râsul, ca niște mâini micuțe bătând ritmul într-o tobă unsuroasă de tinichea, undeva departe, departe.

— Poftim. Asta-i o adevărată trăsătură de treisprezece, frate. Nu joci jocurile lor stupide, găsești în schimb o cale să le-o tragi. Marsalis, asta e. O să te descurci bine acolo, afară.

Se rostogoli din nou pe spate. Fixă tavanul. Marginea târâtoare a zonei luminate de soare ajunse la el și-i linse mâna.

— O să le arăți tu, bolborosi.

Soarele continuă să se târască. Începu să-i acopere trupul cu aceeași strălucire arzătoare, prăfoasă. El nu mai vorbi.

Afară, Carl îi putea auzi pe oamenii lui Bambaren discutând. Încurajându-se reciproc.

„O să ne întâlnim în grădină, presupun.

Era aproape ca și când ea ar fi fost acolo, șoptindu-i în ureche. Sau poate era iarăși Elena Aguirre. Își aminti cum îi strânsese mâna în spital – uscăciunea și lipsa ei de greutate. Cum îi spusese: „Toată lumina soarelui printre copaci..."

Scoase încărcătorul plin al Steyrului și privi strălucirea blândă a primului cartuș. Îl introduse la loc în armă.

„O să vin și eu, Sevgi. Te ajung din urmă."

„Toți o să venim."

Respirația lui Onbekend se oprise. Lumina soarelui îl acoperea. În umbra din partea lui de fereastră, Carl se cutremură. I se părea că aude mișcări furișate undeva, afară.

Oftă și se sculă în picioare. Îi fu mai greu decât se așteptase. Se duse până la armele care căzuseră de pe bar, luă un Glock și-l puse la curea, pentru mai târziu. Ridică un alt Steyr, verifică magaziile și îl atârnă de gât, ajustând cu grijă cureaua. Avea să-l ia atunci când îl va arunca pe cel din mâna lui, când se va goli. Era o greutate în plus, dar nu putea fi mai rău decât fusese când cărase pistolul pentru rechini, tot drumul până acolo.

„O duzină de rumegători care se cacă pe ei de frică." Șanse mari pentru câștigătorul loteriei.

„O să le arăți tu!"

— Da, sigur, mormăi.

Dădu fotoliul la o parte, crăpă ușa și aruncă o privire afară. Nu putu vedea pe nimeni, nici nu se așteptase la așa ceva. Dar aveau să vină mai devreme sau mai târziu, să verifice ce e cu omul care le dădea ordine, care le spunea ce să facă și îi hrănea.

„O să ne întâlnim în grădină."

Șoapta trecu din nou ca o fantomă pe lângă urechea lui, din spatele lui, din semiîntuneric. De data asta o auzi limpede. Îi zbârli părul de pe ceafă. Carl dădu din cap și întinse în spate mâna stângă, cuprinzând în palmă locul atins de voce. Se mai uită o dată la trupul incandescent al lui Onbekend, își mai verifică o dată armele, dădu iar din cap.

Inspiră adânc.

Apoi ieși afară, în lumina soarelui.

Mulțumiri

A fost o muncă grea și datorez foarte multe mulțumiri în foarte multe locuri. Am cerșit, împrumutat și furat cam de peste tot ca să scriu B*lack Man*.

Fiind un roman științifico-fantastic, să începem cu știința.

Ideea inițială a variantei treisprezece mi-a fost inspirată de teoria lui Richard Wrangham pe tema diminuării agresivității umane, după cum a fost descrisă de Matt Ridley în excelenta sa carte *Nature Via Nurture*. Mi-am asumat vaste libertăți ficționale cu aceste idei, iar varianta treisprezece, așa cum apare în cartea mea nu intenționează să redea părerile domnului Wrangham sau ale domnului Ridley asupra subiectului. Acești domni nu au făcut decât să-mi ofere o trambulină – băltoaca urâtă care s-a format după aceea este numai creația mea.

Conceptul platformelor cromozomiale artificiale este de asemenea împrumutat, în acest caz din fascinanta și oarecum înspăimântătoarea carte a lui Gregory Stock *Redesigning Humans* care, împreună cu *Nature Via Nurture* și strălucitoarele *The Blank Slate* și *How the Mind Works*, ale lui Stephen Pinker, au servit drept inspirație pentru majoritatea aspectelor legate de genetica viitorului pe care le-am imaginat aici. Încă o dată, orice plângere

privind denaturarea sau folosirea incorectă a materialului găsit în aceste minunate lucrări trebuie lăsată numai și numai la ușa mea.

Funcția intuitivă Yaroshanko, deși este invenția mea, s-a inspirat mult din cercetările foarte reale asupra rețelelor sociale, așa cum sunt descrise în cartea lui Mark Buchanan, *Small World*. Personal, îi sunt îndatorat lui Hannu Rajaniemi de la University of Edinburgh pentru că și-a făcut timp să (încerce să) îmi explice teoria jocurilor și potențialele ei aplicații, lucru care mi-a oferit bazele pentru Noua Matematică și impactul său social subtil, dar profund. Trebuie să îi mulțumesc și lui Simon Spanton, redactor, pentru răbdarea de a discuta cu mine aspectele logistice și tehnice ale criocapsulelor folosite între Marte și Pământ.

În sfera politică am fost puternic influențat de două cărți instructive, dar destul de deprimante despre Statele Unite: *The Right Nation* de John Micklethwaite și Adrian Wooldridge, *What's the Matter with America* de Thomas Frank, și, de asemenea, de sclipitoarea și ceva mai puțin deprimanta *Stiffed* de Susan Faludi. În timp ce aceste cărți au hrănit conceptul de Secesiune și temele asemănătoare cuprinse în *Omul negru*, Republica Confederată în sine (Jesusland) a fost inspirată de deja faimoasa hartă a Jesuslandului creată (conform Wikipedia) de un oarecare G. Webb pe site-ul yakyak.org. Bravo, G!

Mulțumiri personale speciale trebuie să-i adresez, de asemenea, lui Alan Beatts de la Borderlands Books din San Francisco pentru că m-a ascultat bătând câmpii la un whisky și o shaorma și mi-a oferit câteva opinii americane documentate cu care să finisez ceea ce aveam.

Pentru ideile despre un posibil viitor (și un trecut greșit înțeles) al Islamului îi sunt îndatorat lui Tariq Ali pentru *A Clash of Fundamentalisms*, lui Karen Armstrong pentru *Islam*; *A Short History* și foarte curajosului Irshad Manji pentru *The Trouble with Islam Today*. Și aici am intervenit, iar rezultatele din *Omul negru* nu au în mod necesar legătură cu ceea ce susțin acești autori.

În final, le datorez multă recunoștință tuturor celor care au așteptat cu o răbdare imensă și mi-au spus totuși să nu mă grăbesc: lui Simon Spanton – din nou! – și Jo Fletcher de la Gollancz, lui Chris Schluep și Betsy Mitchell de la Del Rey, agentului meu Carolyn Whitaker și, în cele din urmă, dar nu mai puțin, tuturor celor care mi-au dorit binele și mi-au scris în 2006 mesaje de condoleanțe, încurajare și sprijin. Această carte nu ar fi existat fără voi.